

PÁN LEDOVÉ ZAHRADY

JAROSŁAW GRZĘDOWICZ

JAROSŁAW GRZĘDOWICZ

PÁN LEDOVÉ ZAHRADY

kniha druhá

TRITON

Českým přátelům – Věře, Jaroslavovi, Kamile a Dáše

Jarosław Grzędowicz
Pán ledové zahrady II

Copyright © by Jarosław Grzędowicz, 2007
Copyright © by Fabryka Slów sp. z o. o., 2007
Translation © Robert Pilch, 2008
Cover © Grzegorz Kmin, 2008
© TRITON, 2008

ISBN 978-80-7387-150-5

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Vím, že jsem visel
ve větrném stromu
devět dlouhých nocí,
oštěpem proklát
v oběť Ódinovi,
sám sobě samému,
na onom stromě,
o němž nikdo neví,
z kterých kořenů roste.

Výroky Vysokého[1]

[1] Všechny citáty z Eddy jsou převzaty z publikace „Edda“, vyd. nakl. Argo v roce 2004, překlad Ladislav Heger, úprava Helena Kadlečková.

Kapitola první

Strom

Víte, co je to peklo?

Peklo, to jsou dva zamlžené štíty, tisknoucí se k sobě jako dvě půlky zadnice. Jsou to tytéž zubaté linie hor, zahalené namodralým oparem. Jsou to v dálce postřehnutelné dvě skvrny lesa šplhající po úbočích, planoucí královskými barvami podzimu. Je to třiasedmdesát jehličnatých keřů, pokroucených, jako by je stvořily ruce mistra bonsají. Jsou to kolem rozsypané šedobílé hroudy vápencových skal, šedivé jako zkažené maso. Jsou to jiskřící plivance sněžných čepiček na vrcholcích. Je to překrásná horská scenérie jako z pohlednice, která se stává vším. Neměnná, nudná, nádherná. Pohlednice náhle povýšená do role všehomíra. Je to ve vláknech dřeva uvězněný věčný hněv a vztek. Je to vyschlé dřevěné hrdlo, které nezná křik. To je peklo.

Jsou to kořeny vinoucí se ve skalnaté horské půdě jako červi, zoufale hledající mezi neužitečnými kamennými plochami, křehkými jako pařáty mrtvoly, alespoň kousíček živné zeminy. Je to lepkavou sladkostí vonící sluneční světlo.

Je to štíhlý kovaný hrot, tkvící v dřevěných střevech. Je to cizí, mrtvá větev procházející kmenem jako ztuhlý blesk.

Je to modlitba za bouři. Za náhlý vodopád elektrického vysvobození. Za hrom, popel a oheň.

To je peklo.

Být stromem.

Hrůza… hrůza… hrůza…

* * *

Objevuje se znenadání, přímo z podzimní mlhy. Vynořuje se spěšně zpoza štítu, bledý obličej pokrytý klikatými čarami tetování,

vytřeštěné černé oči blýskající na okrajích úzkými proužky bělma. Zaschlé cákance krve na tvářích a na čele.

Prudce popadne kořen a kousek skály, jak se pokouší vytáhnout výš, ale něco ho stáhne zpátky. Je mladý. Je mu nanejvýš sedmnáct let a je do krajnosti, smrtelně vyděšený. Už se nestará o to, že mu slzy děsu ve stružkách stékají po obličeji a z úst se ozývá kňučení. Zajímá ho jen neznámá síla, která ho stahuje dolů, do propasti.

Příčina je jednoduchá. Šedohnědá přikrývka, sepnutá na ramenou stříbrnou sponou s motivem tančících hadů, se zachytila o kořen. Chlapec se ale zmítá v záchvatech paniky. Může sebou jenom bezmocně škubat, jen táhnout vpřed jako zapřažený kůň. Vteřiny mu protékají mezi prsty, stružky krve z rány na čele mu splývají po tvářích.

Chlapec… Podle místních standardů už je dávno dospělý. Je to válečník. Narozený s vražedným železem v rukou, ukolébávaný k spánku písněmi o hrdinech, zakalený představami o vlastní hrdinské smrti. Ale přesto teď pláče a škube pláštěm zachyceným za kořeny, protože zblízka to vypadá úplně jinak než v písních. Vlastní smrt pozorovaná zblízka se zdá být páchnoucí, obyčejná a bolestivá. Nepřijde vzrušující, nádherné umírání, které by stálo za píseň. Zblízka je to jen krutá, děsivá smrt někde v horách. Osamělá agónie a studnice zoufalství. A především neschopnost smířit se s tím, že k tomu dojde už teď. Okamžitě. Dnes. Navždy.

Šíp se s jedovatým zasyčením zabodává do ztvrdlé půdy těsně vedle chlapcovy dlaně. Je slyšet jen krátký přidušený výkřik, mladík konečně nachází propletené stříbrné hady tisknoucí hrtan a trhá za sponu. Plášť sklouzává z ramen, spona padá do propasti, odráží se od kamenů a mladý válečník se po čtyřech plazí strmou stezkou, přidržuje se keřů a skal.

Přicházejí.

Je slyšet hrdelní kletby a zrychlené oddechování. Je slyšet vrzání hrubých kůží a řinčení oceli.

Další šíp vylétává z údolí a prosviští těsně nad uprchlíkovou hlavou, hvízdaje jako rozzuřený sršeň.

Přicházejí.

Jsou tři.

Nemají černorudá tetování na rukou a na tvářích ani copánky sčesané ke krku a natřené smolou. Pod okulárovými nánosníky přileb a hranatými obličejovými chrániči jsou vidět krátce zastřižené vousy.

Volají na něj, triumfálně, chraptivě. Stoupá z nich pára, obláčky ohýbané ledovým podzimním větrem. Jeden se nakloní přes skálu a křičí na někoho dole, ozvěna se odráží od štítů. Smějí se, když se dívají, jak se po čtyřech plazí pryč, jak se pokouší vstát, aby mohl běžet, ale zakopává, padá a zase se plazí.

Ten první, velký jako hora, sundává přilbu a opatrně ji pokládá na zem. Pak si rozepíná plášť a uvolní tím další obláčky páry stoupající z lamelového pancíře. Zase volá, posměšně, vyzývavě, a pomalu vytahuje meč. Je slyšet ocelové, protáhlé skřípání ostří, obr se narovnává a hýbá rameny jako gymnasta, něco mu křupe v krku.

Chlapec bezradně osahává prázdnou pochvu na opasku, vzpomínku na ztracenou zbraň, ale dál se plazí vpřed, slepý a hluchý děsem.

Na okamžik pozvedne zrak a najednou vidí Kmen. Otevírá ústa a oči ještě více doširoka, na obličeji se mu objeví nevěřícný a šokovaný výraz. Zdá se, že našel něco, co už dlouho hledal. Na několik chvil zapomíná na pronásledovatele, kteří ho obklíčili, a zvedá pohled podél podsaditého Kmene ukrývajícího lidskou siluetu s rozpaženýma rukama. Mezi Větvemi je vidět výrůstek podobný hlavě s obličejem zkřiveným bolestí, uprostřed Kmene trčí stříbrné ratiště jasanového kopí.

Trvá to jen krátce.

Chraplavý výkřik sráží uprchlíka na zem. Mezi poslední vteřiny života, odtékající jako pivo z rozbitého džbánu. Zase na něj volají, uvolnění, skoro přetékající adrenalinem. Už jenom pár kroků. Konec.

Za chvilku bude hotovo.

Jatka u paty Stromu.

Oddělají ho a pak sejdou do svých údolí, ke svým řekám a jezerům. Rozdělají oheň a napijí se říjnového piva, budou se smát a poplácávat se po ramenou. Zavoní pečeně, zpěv a smích živých bude stoupat ke stropu.

Přinesou řetězy namočené v dračím oleji a zatančí ten svůj Ohnivý tanec. Nahá, divokými vzory pomalovaná děvčata s vlasy ukrytými v šátcích se budou halit do plamenů, skákat do středu ovládnutého žáru, hladit štíhlá těla ohnivými jazyky.

Ale on už tady nebude. Nikdy.

Bojí se Stromu, ale přece jen ne tolik, jako se bojí věčné tmy zakleté v oceli pronásledovatelů. Na těch pár kroků se zvedá na

nohy, doběhne ke Kmeni a zoufale škube jasanovým ratištěm. Kopí vrostlé do Kmenu drží pevně, jako by to byla další větev.

Obklopují chlapce v kruhu, smějí se a volají na něj. Někdo si s povzdechem sedne na kámen a odepíná od pasu láhev obalenou kůží. Další zabodává meč do země a protahuje se, masíruje si rozbolavělá záda.

Hromotluk vyráží k chlapci tanečním krokem, zpoza jeho zad jsou slyšet posměšně vykřikované rady vzbuzující salvy smíchu.

Meč v obrových prstech tančí, ostří kreslí kruhy a osmičky, rukojeť se bezchybně převrací v klidné dlani. Žonglování. Šaškovství.

Muž hýbá rameny, jeho nohy se pohybují v boxerském tanci, předkloněné tělo se kolébá zároveň s čepelí, až je těžké uvěřit, že se tak obrovský chlap může pohybovat tak lehce a obratně. Je jako horská gorila. Velká, chlupatá a brutální.

Krátký výpad, finta, paráda, předstíraný úder na hlavu.

Chlapec se chrání rukou, dopadá zády na Kmen a sveze se po něm na zem. Na jeho kalhotách se náhle rozlévá velká, mokrá skvrna.

Protivník ukončuje tanec s vodorovně nataženou čepelí, opřenou o hřbet druhé dlaně. Obrací tu dlaň a povzbudivě kývá na ležícího chlapce.

Tak pojď.

Uprchlík se vine kolem Kmene jako had, plazí se mechem a seschlým kapradím, šátrá rukama jako slepec. Cokoli. Aspoň kámen.

Obrovský bojovník se pomalu narovná, vzdychá a znechuceně vrtí hlavou. Na okamžik bezradně rozpřáhne ruce a hodí svůj meč těm, co stojí za ním, a pak dvakrát tleskne, jako by chtěl protivníka probudit, a opět ho zve gestem – tentokrát prázdných rukou.

Tak pojď už, není tu žádný meč.

Ale není tu ani odezva. Hubený mladík nemá chuť vrhnout se s holýma rukama na stokilovou horu šlachovitých svalů. Adrenalin naplnil jeho nohy olovem, strašlivá, smrtelná únava zalévá plíce jako beton.

Obr rezignovaně spustí ruce a dlouhými kroky vyrazí, aby chlapce popadl za krk a vyvlekl ho z keřů jako kotě. Začíná to být nechutné.

Velká dlaň sáhne a popadne lem černé haleny právě v okamžiku, kdy zoufale šátrající prsty narazí mezi mechem, listím a seschlými

horskými travinami na podélný tvar. Zploštělý válec obtočený páskou, dokonale sedící v dlani.

Rukojeť průzkumníkova univerzálního meče. *Shinobi ken* firmy Nordland Aeronautics.

Chlapec, drsně potažený za ruku, letí vzhůru, jediným pohybem postavený na umdlévající nohy. Vtom se ozve hadí sykot monomolekulární čepele. A pak vzduch rozetne záblesk a v chladném podzimním vzduchu zazní zvuk rozsekávaného masa.

Obr pouští protivníka a pomalu se otáčí k oněmělým přátelům, kteří sedí na kamenech, a ukazuje jim křídově bílý nehybný obličej, načež najednou vybuchne fontánou stříkající krve. Jeho hrudník se rozevírá podél tenoučké šikmé čáry a odhaluje odkryté černo rudé vnitřnosti.

Muž udělá slepý potácivý krok kdovíkam a svalí se obličejem k zemi jako poražený strom.

Všichni jsou oněmělí. Přikrčený chlapec, napřahující před sebe lesklé monomolekulární ostří, po kterém stékají stružky krve a dopadají na zem, aby odkryly lesknoucí se čistý povrch čepele. Válečníci sedící na kamenech. Jeden ztuhl s pozvednutou polní láhví v dlani a voda mu teče na boty, druhý se v překvapeném gestu kouše do sevřené pěsti.

Všichni najednou vyskakují na nohy. Blýsknutí oceli, zařinčení ostří a rychlý, rozmazaný pohyb. Křik.

Ostré, překvapené vyjeknutí bolesti. Jeden z útočníků se náhle zlomí v pase a popadá se za hrdlo. Mezi prsty mu tryská pramínek světlé, tepenné krve. Druhý uskakuje dozadu a nevěřícně a s hrůzou se dívá na pahýl meče ve vlastní dlani. Nedokáže uvěřit, že protivníkova panicky, neobratně použitá čepel přepůlila jeho vlastní, kované ostří jako suchou větev. Odhazuje zbraň a bleskově sahá pro opuštěný vousáčův meč, zabodnutý do země.

Chlapec s rozmachem sekne, nejistě, příliš si nedokáže poradit s dlouhou čepelí, s divnou rukojetí, s jiným vyvážením zbraně. Protivník vydá krátké zvířecí zařvání, jeho pravá ruka dopadá do mechu jako odhozená rukavice, ale krev ještě vidět není. Popadne tedy zbraň levou rukou, vrhá se na chlapce a srazí ho. Oba ztěžka dopadají na zem, útočníkova ramena ukrytá v kabátu ozdobeném na zádech výšivkou ve tvaru tří tančících plamenů v kruhu, se křečovitě chvějí a uprostřed zad, těsně nad vyšitým znakem, vyčnívá kolmo k nebi čepel, po níž stéká krev, odhalující čistý, lesknoucí se povrch.

Ticho. Je jen slyšet, jak kousek vedle, rozrývaje botami kamenitou půdu a škubaje suchou podzimní trávu, umírá člověk, který se topí ve vlastní krvi.

A pak nastává úplné ticho.

Chlapec ztěžka odvalí mrtvolu na bok, uvolní se z jejího sevření, prst po prstu rozevře dlaň obtočenou kolem lemu své vlastní haleny, načež se zvedne, přišlápne mrtvému hrudník a s funěním z něj vyškubne čepel.

Nevěřícně se na ni dívá, až se pod ním podlomí kolena a chlapec ztěžka dosedá do mechu.

Meč se mu chvěje v ruce, celého těla se zmocňuje třesavka, mladík sklání hlavu a rozpláče se. Zvláštním, suchým vzlykotem, který jeho drobnou postavu skoro nadzvedává. Vzlykotem, jenž se postupně mění v hysterický smích.

Klečí se zakloněnou hlavou, v zakrvácené dlani drží průzkumnický meč, *shinobi ken* firmy Nordland Aeronautics. Smích, který se zrodil z pláče, se mění ve vítězný řev. Pištivý a podivný, zakončený zvučným syčením, jaké by mohl vydávat obrovský rozzuřený had.

Chlapec se zvedá na nohy a dívá se na krví potřísněné skály, na náhle zrudlý kruh šedivé podzimní trávy a na tři zhroucená těla kolem.

Opatrně pokládá meč, rukama se otírá o trávu a slizké, červené kameny ležící vedle mrtvého obra a pak se dotýká vlastního obličeje a v úkloně přechází ke Kmeni, aby na něj otiskl stopu svých obarvených dlaní. Pokleká do trávy a chvíli šátrá, dokud nenajde opuštěně ležící pochvu. Meč se s řinčením vrací do svého domova, chlapec obrací zbraň, ale neví, jak si ji připevnit k pasu. Nakonec si meč položí na rameno jako lopatu a odchází úzkou stezkou.

Na úplně opačnou stranu, než odkud přišel.

Zůstane jen Strom, potřísněné skály kolem a tři mrtvoly Ohnivých lidí. Dva štíty, tisknoucí se k sobě jako hýždě. Sněžné plivance na vrcholcích. Křik krkavce v chladném podzimním vzduchu.

Ztuhlý hněv znehybnělý ve vrstvách a vláknech dřeva.

Přichází noc.

A s nocí přicházejí vlci.

* * *

Někdy je mezi horami vidět kouř. Sloupce černého dýmu pokreslují podzimní oblohu. V noci pomalovává štíty oranžová záře ohně. Občas přinese ledový podzimní vzduch vzdálený křik.

Ale někdy jen krákání krkavců.

* * *

Jsou vidět dvě skvrny lesa šplhající po úbočích, planoucí královskými barvami podzimu. Třiasedmdesát jehličnatých keřů, pokroucených, jako by je stvořily ruce mistra bonsají. Okolo rozsypané šedobílé hromady vápencových skal, šedivé jako zkažené maso. Jiskřící plivance sněžných čepiček na vrcholcích.

Je vidět peklo.

Stezka strmě klesá, někam mimo dohled, mimo hranice všehomíra. Ale není tak příkrá, aby ji umíněný člověk nedokázal zdolat. Dokonce i podsaditý trpaslík může přimět nohy k námaze, přinutit k překonání horského chodníku do vozíku zapřaženého osla, vypadajícího jako ohyzdný kříženec okapi a miniaturní žirafy.

Přivazuje opratě k jednomu ze třiasedmdesáti pokroucených jehličnatých stromků. Krkavci, vyzobávající zbytky z mrtvol Ohnivých lidí, které už stačili roztahat vlci, vzlétají v hlučném černém oblaku a dotčeně krákají. Trpaslík si sedá na šedý vápencový kámen a z kapsy vytahuje hadr ukrývající kousek uzeného sýra a něco, co připomíná černé rajče. Ukrojí kousek sýra, na špičce nože si ho vloží do úst a pak pomalu okusuje černý plod.

Chvíli mlčky žvýká.

„To je chytré, takhle spát ve stromě, když svět hoří."

Ukrajuje další kousek sýra.

Nezdá se, že by mu vadil mrtvolný puch nebo přítomnost těl.

„Řekl jsem, že je to chytré. Dal jsem ti dobré jméno, Spící ve stromě. Ty říkáš, že putuješ nocí. A já ti tvrdím, že jsi raději, když na tebe serou krkavci. Chceš hledat vodu mezi kameny a čekat, až na tebe zasvítí slunce. Víš, podle čeho se pozná hlupák? Podle toho, jak dopadne, Spící ve stromě."

Zase si ukousne z černého plodu a pak se sténáním hledá v kapsách, až najde drobnou hrudku soli, kterou rozdrtí na kameni střenkou nože. Teď je plod, posypaný špinavou solí a nejspíš ozdobený mravencem, o dost chutnější.

„Věděl jsi, co je Tvůrce zač. Viděl jsi živé trny ze železa. Viděl jsi pohyblivý hrad z milionů ostří a kol. Viděl jsi lidi zakleté do

stromů a do kamenů. Viděl jsi netvory chladné mlhy. A co? Šel sis s ním promluvit? Řekl jsi mu, že ho vezmeš domů za moře? Připomněl jsi mu snad věci, které zůstaly tam, v dalekých krajích? Nebo ses ho rozhodl vzít za krk a odtáhnout ho zpátky jako štěně, které vylezlo z boudy?“

Dojídá ovoce, pečlivě zabalí sýr do hadříku a schovává nůž. Se zasténáním vstává a utírá si dlaně do kalhot.

„Ale teď svět hoří, nebo za chvíli vzplane ohněm. Ty si dřepíš v Kmeni a přemýšlíš, jak zplodit žaludy, zatímco Tvůrce si dělá, co chce, a brzy ho napadne, že je čas najít ten tvůj strom. Je to blízko. Nic se nezlepšilo, dokonce začalo být ještě hůř.“ Zvedá ruku a napřáhne ji mezi štíty, tisknoucí se k sobě jako hýždě, tam, kam ukazuje dlouhý stín stromu. Stín, který vypadá jako nůž. „Podívej se na východ, Spící ve stromě. Dívej se na kouř z hořících osad. Poslouchej Krysaře, který za nocí vábí děti z jejich domovů. Sleduj, jak divoká zvířata táhnou za hlasem jeho píšťaly, rovnou pod nože Hadů. Cena soli už je vyšší než cena zlata. Hadi potřebují hodně masa, což znamená, že až uplyne zima, potáhnou na Pobřeží. Dívej se a seď ve stromě. Sleduj, jak začíná válka bohů, po níž přijde jiný svět. Přichází čas poroby. Čas mrtvol, Hadů a vytí vlků. Přijde úsvit, na který se nebudou chtít dívat dokonce ani stromy.“

Kráčí ke svému dvoukoláku, zvedá špinavou plachtu a přehrabuje se mezi balíky, soudky a pytli. Nakonec se otáčí a ukazuje krátkou masivní sekeru se širokým ostřím a masivní hlavicí.

„KILL ME.“

Strom nepohne ani jedinou Větvičkou. Stromy se nemůžou hýbat, pokud nezafouká vítr. Strom je nehybný. Ponořený ve strnulosti dřeva. Je zdřevěnělým hněvem. Je trouchnivějícím zoufalstvím.

Strom je strom.

Trpaslík si ještě jednou otře dlaně do kalhot a s námahou pozvedne sekeru.

A pak ji otočí a praští tupou stranou do ratiště stříbrného jasanového kopí, jako by zatloukal hřebík. Duté, dřevěné zapraskání protrhne mlčení ledového podzimního vzduchu. A pak znovu a znovu.

Někde vysoko kráká krkavec.

Po nějaké chvíli je slyšet skřípání, které zní jako zoufalý, protáhlý jekot. Praskají dřevěná vlákna a bílé vrstvy mízního

pletiva, sevřené okolo ratiště. Po hladkém Kmeni s otisknutými krvavými stopami stéká stružka mízy. Kopí se začíná hýbat, noří se čím dál hlouběji do Kmene.

Není slyšet pronikavý divoký vřískot, nic se neodráží ozvěnou, nepoletuje mezi horami. Strom mlčí.

Strom je strom.

Kopí se noří čím dál hlouběji do kmene, až po sekerou rozmačkaný konec ratiště. Krkavčí stín položí sekeru a obejde strom dokola. Zapře se nohou, supí námahou, ale dřevěná tyč drží pevně. Drží ji celý průměr Kmene. Trpaslík páčí ratištěm nahoru a dolů. Opatrně, ale zároveň silně. Pokouší se rozhýbat tvrdý jasanový kůl v ráně Stromu jako zkažený zub, ale nechce ho zlomit. Není slyšet chroptění, křik, pláč ani prosby o slitování.

Strom je strom.

Stromy nekřičí.

Ozývá se jen zvuk praskajících vláken. Trpaslík padá na záda, kopí leží na zemi.

„Já prodávám tvořící předměty," vysvětluje, zatímco se hrabe na nohy. „Nevím, co to dokáže udělat, ale vsadím se, že je to mocné. Možná na majitele sešle neštěstí, nebo třeba nikdy nemine cíl, když ho majitel hodí po pitomci. Nebo ho promění ve strom? Pojmenuju ho Kopí hlupáků."

Obrací kopí v dlani, dává si konec pod paži a pak se dívá podél ratiště. Nakonec ho opírá o zem a palcem kriticky zkoumá stav hrotu.

„Kdysi jsi mě prosil o radu, Spící ve stromě. I teď ti jednu dám. Už si o ni se mnou nezahraješ krále. Svou partii jsi prohrál. Ale víš, co máš dělat, abys vyhrál, když už jsi prohrál?"

Hází kopí na vůz a strká ho mezi náklad, ale ratiště stejně trčí dozadu a vyčnívá z krátkého valníku. Měl by si na ně přivázat červený hadr.

„V takovém případě musíš figurky smést a zase je rozestavit. Když jsi prohrál, můžeš vyhrát jen tak, že zahájíš novou hru."

Sedne si k vozu, opře se o kolo a hraje si s násadou sekery, kterou si přehazuje mezi koleny.

„Dám ti radu. Poslouchej, možná z ní budeš mít nějaký užitek, i když o tom pochybuju. Nikdo tě nemůže dostat ze stromu, stejně jako nikdo nemohl ukázat Tvůrci s rybíma očima, jak oživit železné hroty. Prošel zemí jen v kápi, dokonce bez meče. Jde si, kam chce, a teď se mu klanějí stovky Hadích lidí. Dřepí ve svém železném

dvorci z kos a seker, a ty spíš ve stromě a chčijí na tebe vlci. Proč se to stalo? Jak se on liší od tebe? Jste tak rozdílní i tam, odkud pocházíte? On přikazuje mlze, tká z ní nestvůry a přivolává na Hady šílenství, a ty se s ním chceš vypořádat tím, že umíš rychleji tasit meč? Oba jste zvenčí. Ty i on. On rozvrátil rovnováhu světa. Je jako nůž zabodnutý do hrací desky krále. Když lidé hrají o vysoké sázky, občas někdo sáhne po železe. Teče krev a kdosi shrábne peníze. Vyhrál ale partii? Je válka bohů. Jsou tací, kterým se to hodí. A taky tací, co chtějí, aby byl svět zase hrací deskou krále, a ne soubojem na nože. Budou se nad tebou radit, ale jejich disputace budou k ničemu, dokud spíš ve stromě. Musíš se probudit. Anebo si tady seď a čekej, až Tvůrce s rybíma očima polije tvůj kmen dračím olejem. Probuď se, Spící ve stromě. Tohle je moje rada.“

Odvazuje žirafovité okapi a rozmotává opratě. Kola zaskřípají, vozík se opatrně rozjíždí po nakloněné stezce. Krkavčí stín kráčí vedle něj, ale najednou zatáhne za opratě a zastaví se. Něco dlouho hledá ve voze, přehazuje náklad sem a tam.

„Dal jsi mi Kopí hlupáků, Spící ve stromě. Zasloužíš si něco na oplátku.“

Rozvazuje kožený pytel a pak opatrně vytahuje něco, co vypadá jako beztvará nachová pýchavka porostlá žlutými ostny. Trpaslík si s ní pohazuje v dlani a najednou ji jediným jistým pohybem s rozmachem hází přímo do dřevěného obličeje věnčícího Kmen, mezi dvě Větve natahující se k šedohnědým podzimním oblakům.

Plod se na povrchu kůry rozprskne, zanechá na ní skvrnu lesklé šťávy a rozhodí okolo oblak žlutých spór. Krkavčí stín se hihňá, práskne opratěmi a sjíždí stezkou dolů, za hranice světa, pokoušeje se ubrzdit vozík.

„Probuď se, Spící ve stromě!“ křičí ještě jednou přes rameno.

A pak nastane mrazivé, mlžné ticho horského podzimu.

Západ slunce obarvuje plivance sněžných čepiček dokrvava.

* * *

Probuď se.

To se lehce řekne.

Strom se nemůže hýbat, nemůže prasknout ani se vyvrátit. Strom může růst, může obracet Listy ke slunci, může je shazovat, když přijde podzimní chlad. Může pohlcovat oxid uhličitý ze vzduchu,

sát ze země vodu s minerálními látkami, může se sytit sladkým slunečním světlem. Může také mlčet, trvat a toužit.

Strom stojí nehnutě. Pořád je Stromem, ale něco se změnilo. Zmizelo kopí, které ho probodlo skrz. Přibyla oválná rána s roztřepeným okrajem, dvě krvavé stopy po otisknutých dlaních a skvrna v místě, kde Kmen zasáhla podivná houba.

Ještě chvilka trpělivého čekání a někdo do něj nožem vyryje srdíčko.

Ale změnilo se toho víc. Něco z těch věcí, co nejsou vidět.

V atmosféře planiny se skrývá něco zlověstného. Něco, co tam dřív nebylo. Krkavci se vznesou a krouží nad úbočím, křičí, jako by je někdo trhal na tenké proužky jako černý hadr. Navzdory chladu se vzduch vlní a chvěje jako při velkých vedrech.

Vlci, kteří se s příchodem noci vracejí, také stojí jako zařezaní. Jsou obrovští – tři metry dlouzí a mají obrovské tesáky, ale přesto se bojí. Klopí uši a ježí se jim srst. Vůdce smečky opatrně větří, vrčí a s vyceněnými zuby hledí úkosem na Strom, na skvrnu jinovatky, která se tvoří kolem Kmene, jako by Strom vypustil do půdy tekutý dusík.

Nakonec udělá několik opatrných kroků, a zatímco čenichá, přechází na ztuhlých tlapách do míst, kde leží ještě nedojedené mrtvoly Ohnivých lidí.

Strom mlčí.

Ale touha Stromu uvolnit hněv zakletý ve dřevě a v míze, vyplivnout uvězněného člověka, je skoro hmatatelná. Bičuje noční vzduch úderem chladu, na mýtinu náhle v cárech vplouvá mlha. Vine se mezi Větvemi, stoupá z Kmene, prosakuje z půdy. Chladná mlha.

Velmi chladná.

Po vyděšeném zakňučení a zapištění vůdce se opatrně čekající smečka dává na útěk. Vlk velký jako tele se svíjí a poskakuje po mýtině, zoufale kňučí, jako by spolkl žhavý uhlík. Záškuby s ním házejí o zem, ohýbají ho do pozicí pro čtyřnohého tvora nepřirozených, vyhazují tělo do vzduchu. Připomíná to šílený tanec, který by mohl působit zábavně, kdyby ho nedoprovázelo děsivé kňučení umírajícího zvířete. Vypadá to, jako by si s vlkem hrál neviditelný obr, přikazoval mu chodit po dvou tlapách a tančit. Jedno oko vybuchuje náhlým vzestupem tlaku uvnitř lebky, jazyk proměněný v cár visí z mordy a pod vlčí kůží se jako vystrašení hadi vlní svaly. Neviditelný obr se pokouší tvarovat ubohé zvíře

jako plastelínu a uplácat z něj karikaturu s lidskými tvary. Je slyšet, jak se s dutým praskáním lámou žebra, jak se rozpadají obratle. Ale hlavně je slyšet děsivé kňučení a řev. Na okamžik se zdá, že neviditelný titán uspěje. Vlk stojící vzpřímeně, jako přibitý ke vzdušnému kříži, s roztaženými a polámanými tlapami, na chvíli připomíná groteskního vlkodlaka. Morda pulsuje, jako by se něco zevnitř pokoušelo změnit její tvar.

Kolem se válejí cáry mlhy, praskají drobné elektrické výboje, zdá se, že se země chvěje a vibruje. Mýtinu náhle pokryje nepřirozená jinovatka.

Vlkodlak stojící uprostřed mýtiny se stále zmítá v neviditelných silných tlapách, které ho tvarují jako hlínu. Na zlomek vteřiny, za praskání kostí a výstřiků krve, mění morda tvar, objevuje se strašidelná karikatura mužského obličeje, zkroucená strašlivou bolestí. Trvá to jen okamžik, ale pak nešťastné znetvořené zvíře padá na zem jako troska a bleskově se opět stává vlkem. Je zmasakrovaný, roztrhaný na kusy, nemá ani jedinou kost celou a vypadá, jako by ho přejel důlní kombajn.

Strom mlčí.

Strom nemůže vstát, nemůže pohnout ani jedinou Větvičkou, nemůže vyplivnout člověka zanořeného do vláken a kůry. Ale Strom se neunaví. A nikdy neustoupí.

Vrstva mlhy se vine nad mýtinou a vlní se jako kalná, bílá voda. Země se chvěje. Drobné kamínky se kutálejí ze svahu a v krupobití dopadají do propasti.

Vstaň a jdi!

Probuď se!

Je slyšet šelestění a krkavci rozklovaní, vlčími tesáky roztrhaní Ohniví lidé se začínají hýbat. Pozvedají rozbité lebky sedřené z kůže, mžourají krvavými otvory očních důlků. Pohybují se slepě jako červi, pokoušejí se plazit, táhnou za sebou zbytky končetin, rozhazují kolem sebe červy a brouky, kteří se už stačili usadit v jejich vnitřnostech. Jedna z mrtvol se ztuhle zvedá ze země a pokouší se postavit na nohy. Další se snaží nejistě kráčet někam před sebe, ale chybí jí pravá noha, kterou ukousli vlci. Padá rovnou do propasti a mizí v šeru; zespoda je slyšet chrastění štěrku a nárazy padajících kamenů, ale ostatní odcházejí. Odcházejí neživým, mechanickým krokem někam do noci. Do tmy a do mlhy.

Ve výšce strašidelně, hlasem plným děsu krákají krkavci.

Strom se neunaví. Nevzdává se.

Kmen se pokrývá chlupatou houbou jinovatky, Větve se halí do hebkých bílých sazí, jedna ze skal náhle vybuchne a rozmetá do okolí oblak prachu a hvízdajících úlomků, a na místě zbude nedokončená socha klečícího muže s protáhlým obličejem zkřiveným bolestí. Socha je jako výkřik. Jako alegorie zrození.

Úbočí se chvěje. Je slyšet, jak se dolů ze svahu sype kamení, jak s praskotem odpadávají kamenné pláty, jak se s rachotem řítí dolů kamenná lavina.

Vstaň!

Jdi!

Probuď se!

Hladinu nedalekého potoka náhle pokryje vrstva stříbrných záblesků, drobné rybky, lesklé jako mince, prchají na břeh a zoufale vyskakují nad hladinu. Po chvíli začne voda vřít.

Z lesa se vynoří hustý ledový opar a vine se po úbočí jako obrovský had, plazí se přímo na mýtinu, aby ji spolkl i se Stromem, stezkou a s třiasedmdesáti artriticky zkroucenými stromy.

Trvá to dlouho. Velmi dlouho. Ale Strom se neunaví.

Nevzdává se.

Strom je strom.

Ráno mlha zmizí. Rozplyne se, vsákne do skal a do kmene. Dokonce i jinovatka taje. Zbude jen socha klečícího muže, rozpraskaná země a rozedrané kmeny sousedních stromků, jako by je něco roztrhalo zevnitř. A také šest jasanů rostoucích na různých místech kolem. Jasanů, které tady ještě včera nebyly.

Všechny vypadají, jako by spolkly člověka s obličejem zkrouceným bolestí. Větve připomínají ruce vztažené k nebi. Jednotlivé siluety ztuhly v různých pozicích, jakoby ve zmrzlém tanečním průvodu. Jako zastavené fáze pohybu nešťastníka zmítajícího se v křečích. Některé kmeny jsou probodnuty větví připomínající kopí, jiné mají uprostřed díru ve tvaru roztřepené kruhové rány.

Země okolo je rozpraskaná, smíchaná s rozdrceným kamením, jako by stromy vyrostly v jediném výbuchu, ve zlomku vteřiny a rozbily přitom napadrť všechno, co jim stálo v cestě.

Jinak na mýtině panuje klid. Jenom krkavci vyděšeně krákají a bojí se na ni dosednout.

* * *

Ostré ranní světlo rozdělené mezerami v žaluziích do pruhů, měkká postel, pod oknem bzučí stará klimatizace, odněkud se line vtíravá levandulová vůně. Kde to jsem?

Levandule.

Vyvýšenina porostlá liliovými keříky a vysypaná štěrkem z bílého kamení. Pinie a levandule. Ležící ve snopech, odnášená do kamenné lisovny, odkud se vine těžká levandulová vůně.

Levandulová vůně.

Levandulová pole.

Hvar.

Domov.

Vstávám. Nahý, lesknoucí se potem navzdory astmaticky supící klimatizaci u okna. Hučí mi v hlavě a pot mi nejspíš páchne rakijí. To není dobré. Na nic si nepamatuju, ale nějak mi to nedělá starosti. Nemám čas dělat si starosti.

Otevírám dveře a vycházím na terasu.

Pode mnou je ulice zalitá ranním sluncem, plná beze spěchu procházejících lidí. Před mým pohledem, v průjezdu, je provoz jako na dálnici. Jachty se míjejí, s pleskáním plachet rozrážejí smaragdové vlny, na horizontu se hýbá obrovské vznášedlo Jadrolinií. Koruny palem se kolébají ve větru.

Dlažba na terase pálí jako kuchyňská plotna.

Snědá, černooká servírka, elegantní jako srna, rozestavující křesílka v kavárně dole se na mě dívá a hihňá se.

„Dobar dan, Vučko!“

„Dobar dan, Milenko. Može espresso?“

„Može. Zašto ne imaš hlači?“

Dobrý bože, vždyť já jsem nahý! Ucouvnu, Milena vybuchne zlomyslným smíchem.

„Oprosti, Milena.“

„Polako, Polako. Kuham kavu.“

Vlezu pod sprchu a stojím tam nekonečně dlouho. Mám pocit, jako bych se nekoupal už několik měsíců. Čistím si zuby, aniž bych vylezl zpod vody, proudící z osmi trysek, mydlím se sprchovým gelem s cedrovou vůní. Ignoruju nekřesťanské ceny vody na Hvaru, na koupelnovém počítadle lakotně naskakuje kuna za kunou.

Cítím ostrou svíravou bolest někde v hrudním koši. Taky mi škube v noze. Vyvrtl jsem si ji? Kdy? Masíruju si hrudní kost a namlouvám si, že je to psychosomatická bolest. Přece nedostanu

infarkt. Jsem čerstvě po sklerofágové kúře, srdce mám jako dvacetiletý kluk.

Rychle se oblékám a cítím, jak se do mě vrací život. Ostře osvětlená ulice je ale bez slunečních brýlí nesnesitelná. Usedám ke zdi do stínu markýzy a se zájmem si prohlížím kruhový, čistý stoleček. Mám pocit, jako bych se probudil z noční můry. Všechno mi dělá radost. Nekonečný průvod turistů procházející kolem mariny, vítr v korunách palem, červené a bílé slunečníky pivovaru Karlovačko. Konec prohibice. Vrátily se reklamy na pivo, zase byly otevřeny konoby, jsou zpátky firemní ocelové popelníky pohlcující kouř. Svoboda. Zase jsme dospělí.

Raduju se dokonce i z toho, že malý šálek opět legální kávy z italského stroje Alfredo je neposkvrněně čistý. A že do něj můžu hodit dvě kostky opravdového cukru.

„Milenko, može orangina, kruh i salata od hobotnice?“

„Može, Vučko! Sigurno!“

„Hvala!“

Káva černá jako smola, pokrytá vrstvičkou husté, béžové pěny. Vůně silné, husté arabiky. A jen někde v hloubi duše náznak neklidu. Neurčitý stín. Pocit, že tady není něco v pořádku. Něco s mou hlavou. Všechno je, jak má být, ale můj mozek přesto pracuje, jako by byl poškozený. Kousky rozdělené černou nicotou. Kde jsem byl včera? Kdo jsem? Odkdy je zase všechno normální? Sedím v konobě, což znamená, že „sametová, ochranitelská totalita“ zmizela. Nepamatuju si kdy. Po Palivové válce? Co jsem tehdy dělal? Co jsem dělal včera? Odkud jsem se tady vzal?

„Milena, imaš cigarety?“

„Imam! Larsy hočeš?“

Zase jsou legální?

Zvedám šálek k ústům, ale než se poprvé napiju, bílý porcelán mi vypadne z prstů, káva se vylije na chodník a já rychle ucuknu nohama, protože si chci uchránit bílé kalhoty.

Bez okolků si přisedá ke stolku a přisunuje si křeslo. Veliký, šedivějící muž v klobouku a křiklavě rudé hedvábné košili. Rozepnuté knoflíky odhalují opálený zarostlý hrudník a na krku mu visí spousty zlatých řetízků a přívěsků. Nevypadá jako Chorvat. Srb? Cikán? Turek? Podrážděně se na něho dívám a najednou ztuhnu. Má jenom jedno oko, ale to je úplně černé, beze stopy bělma, podélná kapka smoly. Druhé je skryto za okrouhlou kostěnou destičkou připevněnou koženými řemínky. Na kloubech

prstů svírajících lesklou ebenovou hůl, ozdobenou stříbrnou krkavčí hlavou, se třpytí prsteny. Na hlavě má originální bílý stetson upletený z panamské rafie.

„Je tady spousta volných stolků, příteli," ucedím. A ještě k tomu mi rozlil kávu. Vypadám snad jako oční lékař? Proč mě děsí tím krvavým okem?

„Probuď se, Spící ve stromě," vrčí zlostně. „Čekají na tebe."

No nazdar. *Dobrodošli.* Blázen.

„Promiňte, snídám. Co kdybyste si našel někoho jiného? Klinika je tímhle směrem. Za *ribaricí*."

Narovná se v křesílku, načež vkládá do úst dva prsty a pronikavě hvízdne. V jediném okamžiku s tlukotem tisíců křídel a ohlušujícím krákáním nebe zčerná. Dívám se nahoru a vidím ptáky. Obrovské hejno jako husy velkých, smolně černých krkavců, kteří pokrývají celý obzor. Usedají na střechy, na ráhna jachet, do korun palem, na hlavy a ramena procházejících lidí, náhle znehybnělých jako figuríny. Zastiňují dokonce jasnou záři balkánského slunce. Nemůžu ze sebe dostat ani slovo. Slyším neustálé krákání, jako by někdo trhal na kousky černé hadry. Všechno znehybní jako uvězněné v jantaru. Hýbou se jen krkavci. Usedají na ramena a na hlavu Mileny, která stojí ve dveřích konoby s tácem v rukou. Velký krkavec mává křídly, rozevlaje jí vlasy a hltavě polyká můj chobotnicový salát, druhý usedá na dívčino rameno a jediným pohybem šedého zobáku, obrovského jako ostří čakanu, vyklovne dívce oko. Milena stojí nehybně, v polovině kroku, po snědé tváři stéká až k bílému, zkamenělému úsměvu krvavá stružka.

Mám otevřená ústa a hrdlo náhle proměněné ve staré dřevo.

„Jaký je to pocit, když někdo přijde a podpálí tvůj svět, Spící ve stromě?" ptá se muž.

Ohromeně mlčím. Nevím, kde to jsem. Nevím, *kdo* jsem.

Muž vstává, vchází do konoby, bezohledně se protáhne kolem zkamenělé, zmrzačené a krvácející Mileny a pak sundá ze zdi reklamu na Guiness – zrcadlo, zasazené do rámu se secesními vzory.

„Podívej se na sebe, Spící ve stromě," říká. „Podívej se do vlastních očí."

Mechanicky se dívám a za stříbrným hologramem s nápisem „Guiness" vidím zvláštní, cizí obličej. Podobný mému, ale přesto cizí. Protáhlý, skoro koňský, s nosem úzkým jako ploutev, úzké, ale dlouhé uši a oči přiléhající k hlavě. Oči. Jako u něj, vyplněné

tmavou, oříškovou hnědí, připomínající pražené mandle. To jsem já? Co jsem zač?

Sedím jako dřevěná socha.

Jsem Vuko Drakkainen. Syn Aakiho Drakkainena a Anity Ostrowské.

Ne.

Jsem Ulf Nitj'sefni. Noční poutník.

Midgaard.

Strom.

Rozkřičím se.

Nechci se probudit.

Nechci.

Celý svět ovíjí smolnatý stín tisíců krkavců. Krkavčí stín.

Krákají.

* * *

Bezvládně jdu za ním, prodíráme se mezi turisty, nehybnými jako v zastaveném filmu, mezi krkavci mávajícími křídly. Pozvedá svou pitomou hůl a bezohledně odstrčí skupinku znehybnělých Japonců.

Jdeme.

Vede mě do hotelu, skleněné dveře se se zašuměním otevřou. Cítím ve tváři závan chladného, klimatizovaného vzduchu. Cikánský Turek s krkavčím stínem majetnicky prochází vestibulem, pak napříč restaurací, před námi se otevírají další dveře a objeví se terasa.

Vcházím za ním a najednou stojím ve velké dílně. Zmizela terasa, zmizel výhled na zátoku, vidím jen místnost se stěnami ušpiněnými olejem, hučící výheň, u stropu překládací jeřáb zvonící řetězy. Rachotí počítačem řízené pneumatické kladivo, nějaký mohutný vousatý vašnosta s obličejem ukrytým za zrcadlovou přilbicí se sklání nad složitou ocelovou konstrukcí s manipulační rukavicí na ruce, mechanické rameno ukončené pájecí tryskou visí ze stropu a každou chvíli vystřeluje gejzír jisker do ocelové změti.

„Vypni to, Ukko!" křičí můj průvodce. „Vždyť by se z toho dalo zbláznit! Měli jsme si promluvit!"

Vousáč k nám zvedá zrcadlovou masku a nejspíš se na nás mlčky dívá. Roztáhne prsty. Kladivo utichá, soustruh se dusí utichajícím svištěním, tryska náhle stáhne rameno a uhasíná špičku

plivající acetylenový oheň, načež se vznese ke stropu, podobná ocelové kudlance. Zavládne ticho, jen v uších mi zvoní.

Znám tohle místo.

Je to dílna strýčka Atilaainena. Dokonce i okolo stojící křižníky silnic, přivezené z Ameriky, připomínající chromované klavíry, jsou stejné jako tehdy, když jsem byl ještě dítě.

Muž, slyšící na jméno Ukko, sundává z obličeje zrcadlovou masku a odklápí ji dozadu, načež pohybem hlavy ukazuje ke kanceláři. Klícka s malým stolem a počítačem, se stěnami polepenými reklamami na nějaké náhradní díly a kalendářem, který uráží ženy, když je předvádí jako sexuální objekty.

Není si kam sednout.

„Nepřišel jsem si pro kladivo ani pro podkovy, Kováři," vrčí Krkavčí stín. „Musíme se poradit."

Kovář otevírá malou českou lednici a vytahuje z ní dvě plechovky piva. Pro sebe a pro Krkavčího stína. Cítím se dotčeně.

„To je on?" zeptá se Kovář spíše řečnicky. „Urážíš mě, Krkavče. Tohle má být naše naděje? Přivandrovalec zakletý do stromu? *Další* přivandrovalec?"

Se zasyčením otevírá plechovku, pěna stéká po rozježeném plnovousu.

Kovář pije, můj průvodce si sedá na plastovou židličku pro zákazníky a také si otevírá pivo. Jeho oči jsou naplněné hlubokou, podmořskou fialovou barvou.

„A jak se daří tvým Ohnivým lidem, Kováři? Uvidíme ještě tohle jaro dívky tančící s ohněm k poctě návratu Světla? Anebo věčný soumrak, spáleniště a Hady?"

„Za chvilku mi řekneš, že se svět mění. Jako bys nevěděl, k čemu to vede. Máme problém, Krkavče," procedí nasupený Kovář. Luskne prsty a v dlani se mu objeví plamínek. Maličký, tančící plamínek jako z kostky suchého lihu. Muž si s ním hraje, mechanicky ho tvaruje do siluety tančící dívky a pak se na ni chvilku dívá. Ohnivá figurka se mu kroutí mezi prsty, jako by nacvičovala tanec u tyče. Kovář foukne a plamínek zmizí. „Náš problém spočívá v cizincích, kteří kradou písně, porušují pravidla a vychylují rovnováhu. V těch, co dorazili s mocí, o níž sami neměli ani ponětí, kteří tvoří, co je zrovna napadne, a trhají svět na cáry. Ale naštěstí je tady ještě Obchodník, Tulák a Přítel lidí, který má nápad. A ten nápad zní: přidejme ještě jednoho šílence s pochodní. Máš v kurníku lišky, které ti rdousí drůbež, takže se rozhodneš

dovnitř vpustit vlka. Ten vlk se nejspíš ukloní ptákům a půjde si po svém. Přehlédl jsem něco? Mám moc práce, Krkavče. Má odpověď zní: ne. Cizinec ve stromě je cizinec, který není nebezpečný. Zpacifikovaný. Je vyřešeným problémem.“

„Oni nejsou stejní,“ zvedá Cikán hlas. „Mají na naší straně spojence. Ti cizinci už jsou součástí světa a někdo je využívá. Proti nám. Co kdyby sis promluvil s Hadem?“

„Takže máme být stejní jako oni? Přiznat, že bez podvodu proti nim nemáme šanci?“

„Protože *nemáme* šanci. Co postavíš proti písním rozhazovaným plnými hrstmi? Řeknu ti, co uděláš. Osobně sejdeš dolů a sám začneš zpívat. A to má být podle pravidel? A víš, co bude pak? Oni udělají to samé. Had, Fena, Ruch, Mráz a všichni ostatní. Myslíš, že se neodváží? Jeden po druhém. Zatím ještě nebyla porušena základní pravidla. Máme Tvůrce, ale zatím ještě nikdo z nás nezačal. To oni. Tamti. Cizinci. To oni porušují pravidla. Máme tu krizi, ale ještě ne válku. Ty jim dáš důvod tu válku začít. Já navrhuji něco jiného. Je to další cizinec, souhlasím. Ale přišel sem proto, aby obnovil rovnováhu. Tak mu to dovolme.“

Bolí mě nohy. A začínám být naštvaný. Zatnu čelisti.

Prohrábnu kapsy a konečně najdu krabičku larsů. Tak pokračuj, dědku, řekni mi, že je tady zákaz kouření. No, dělej, pokaz mi den, křupane. Uvidíš, co bude pak.

Ignoruje mě. Krkavčí stín taky.

Kovář se natáhne pro velký šroubovák a v zamyšlení si ho omotává kolem prstu jako kus gumy.

„S kým už jsi o tom mluvil?“

„Jsi první. Pojďme za nimi společně.“

Šroubovák se mění ve velmi silnou pružinu.

„Kdo chce ještě rokovat?“ ptá se nakonec Ukko.

„Divoká a Samum.“

„On žije? Už přišel o všechno.“

„Slyšel jsem, že ho vyděsilo, co se děje, a chce se vrátit.“

„Z míst, kam odešel, se většinou nevrací.“

„Přesto.“

Odkašlu si, odklepnu váleček popela a dřepnu si ke stěně. Všechno je to k ničemu. Neexistuju. Jsem průhledný.

Kovář zabodne šroubovák ve tvaru preclíku do stolu a vstane.

Vycházíme posuvnými dveřmi, za kterými by mělo být parkoviště a pak silnice do Rovaniemi vinoucí se nad fjordem mezi

sosnami a břízami. Oba namyšlenci kráčejí jako první a já je skromně následuju. Neviditelný, neexistující. Všechno ve mně vře. Nelíbí se mi jejich pravidla, vytáčí mě jejich rozhovor plný frází o věcech, o kterých nemám ani tušení.

Kdybych otevřel ústa, ignorovali by mě. Úplně jako desetiletého kluka, který se plete do rozhovoru dospělých, jemuž nerozumí.

A měli by pravdu.

Nerozumím tomu.

Za dveřmi hangáru není parkoviště s odlakovanými stoletými cadillaky, chevrolety a buicky, do nichž strýček Atilaainen montoval vodíkové turbínové motory Vanckla a elektroniku. Už po generace se většina historické produkce automobilového průmyslu z Detroitu nacházela buď na divokém pohřebišti na Kubě, nebo mířila do ráje ve Finsku.

Vůbec tam není Karelie.

Je tam senegalská základna Légion Etrangere v Al Hammě. Třetí pluk vzdušných švoležérů. Moře písku, stará kasba, která vypadá jako rozpadající se pískový hrad, řady chatrčí, olysalé palmy a barikády z pěnobetonu, naježené samostříly, hlavně se neustále pohybují, blýskají bělmem čidel, slídí po horizontu.

Za řadou prefabrikovaných baráků dosedá medevac. Po čenichu se mu rozlévají rozmazané vzory z šedohnědých, žlutých a sračkovitých fleků. Souběžně usazené motory zvedají oblaka pouštního prachu, je slyšet pulsující dunění pohonů. Skupina legionářů v chladicích kombinézách kluše k základně a sborově zpívá „Allouette“.

Jdeme sklonění, písek, v němž se po kotníky brodíme, se nám dere do očí, drcení pekelným žárem.

Míjíme pevnůstku a kráčíme k velkému hnědému stanu rozbitému těsně za hranicemi základny.

Bordel, pokud si dobře pamatuju.

Samozřejmě nelegální.

„*Wies' mir bardak, wsje liudi – bljadzi,*“ jak říkával seržant Chevaloux.

Uvnitř jsou polní stolky na zkřížených nohách sestavené do dlouhého stolu, skládací křesílka, samochladící láhve. U stěny se dusí a ukapává vodu malá klimatizace. Bude představení.

Za stolem sedí jen jeden muž, oblečený do pruhovaného burnusu, snědé ruce vyčnívající z látky si hrají se zakřiveným

tuaregským nožem, hlava pokrytá bílým obnošeným kepi je ukrytá ve stínu.

„Dlouho jsme se neviděli, Samume," říká Kovář. Je jízlivý a zdá se, že mu došla trpělivost. „Nemohli jsme se setkat normálně? K čemu ta komedie?"

„Beru, co je," zabručí beduín v kepi, načež sundá pokrývku hlavy, hodí ji na stůl a objeví se pruhovaná hlava s velkýma ušima, která trochu připomíná pantera a trochu šakala. „Nemám čas ani sílu hrabat se ve snech. Tohle je mi nejbližší. To je on?"

Tohle bylo o mně. Já jsem „on".

Mám se představit? Jako kdo? Kaprál Ostrovsky?

„Jak se vám to líbí?" ptá se dívka, odhrnující stanovou plachtu. Je prapodivně oblečená, jako z plakátu z dvacátého století, takového, jaké sbíral můj otec. Průzkumnická bagančata, roztrhané síťované punčochy na podvazcích, rozepnutá bojová vesta ověšená vybavením. Má polní láhev, šest zásobníků, granáty, útočný nůž, pouzdro na pistoli. Ale kromě toho je dívka nahá. Má krátké vlasy, obličej jí zdobí maskovací pruhy. Na rameni má vytetovanou lebku. Děvka-komandos.

„Dokonale se to k tobě hodí," ucedí Krkavčí stín, ovívající se dlaní.

„Vášeň a válka," hihňá se dívka. „Mé živly. Hezká košile, Krkavče."

Krkavčí stín plivne skrz zuby a přisune si krabici dánských krájených krekrů.

Beru si skládací turistickou židli, láhev minerální vody a sedám si dál od stolu.

Mám to všechno někde.

Jsem strom. Co mi ještě můžou udělat? Porazit, rozřezat na prkna a udělat ze mě kadibudku?

Aspoň se něco děje. Nemusím se dívat na vrcholky hor vinoucí se k sobě jako dvě půlky zadnice, ověnčené plivanci ledu. Všechno je lepší než tohle.

„Podívejte se na něj," říká Krkavčí stín. „Vycítíte jeho hněv. Ochutnejte jeho nesouhlas s tímhle vším. Zamyslete se. Já říkám: osvoboďme ho a ať po svých lidech uklidí. Po ničem jiném netouží."

„Je příliš slabý," odpovídá psíhlavý Tuareg. „A je sám. Tamti přišli, aby se něco dozvěděli. A zůstali, aby vytvarovali svět po

svém. Aby tvořili. S ním to může dopadnout stejně. Oni jsou takoví. Všichni. Písně se na ně lepí.“

„To nevíme,“ přeruší ho Kovář. „Nevíme, proč se stalo to, co se stalo. Možná že on je jiný.“

Proč se stalo to, co se stalo. Něco nádherného. Mistr tautologie.

„Pokud bude tvořit, může se s ním stát to samé. A jestli nebude tvořit, zemře. V každém případě je to špatně. To tvrdím já.“

„Spolehněme se na osud. Na válečné štěstí,“ hihňá se dívka. „Aspoň ten rybník něco rozvíří. Když neuděláme nic, udělají to za nás. Tak jako tak to skončí stejně. A on se mi líbí, Umí se rvát a umí šoustat. Cítím, že už dlouho neměl ženskou.“

„Pořád tvrdím, že bychom měli postupovat podle pravidel.“ Kovář vrtí hlavou. „Když porušíme další, situaci nezlepšíme. Zabijme ho, rychle a bezbolestně. A pak jednejme tak, jak se má.“

„Opakuji, že neporušujeme pravidla!“ vzteká se Krkavčí stín. „To oni je porušují. Ten cizinec,“ ukazuje na mě krekrem, „je jediný element, který tu patří. Není jedním z nás a má aspoň nějakou šanci. Připomínám, že pro nás poslední.“

Vstávám. Každá zábava jednou musí skonat.

„Pokud jsem to dobře pochopil, jsou vaším problémem mí krajané.“ Dívají se na mě ohromeně a s rozpaky, jako by právě promluvila klimatizace. „A taky to, že ovládli ty takzvané písně. Chápu správně, že tímhle způsobem získali příliš mnoho moci, vlády, síly, nebo jak to říct? Takhle vládnete svému světu? Ty zasrané písně, jak jsem pochopil, leží na ulici, a když je někdo zvedne, propadáte hysterii a brečíte nad nějakými pravidly. Možná by vám někdo měl říct, že v životě neexistuje moc neporušitelných pravidel. O co jde? Že se ze mě taky stane čaroděj a začnu proměňovat lidi v králíky nebo budu lítat na lopatě? No tak budete mít jednoho čaroděje, a ne několik. Jestli chcete, abych vám pomohl, dejte mi užitečné informace. Lokalizace okolí, možnosti objektu. Vysvětlete mi, kde jsou mí krajané a co se s nimi stalo. Žádám o instrukce v otázce Písně bohů a jevu chladné mlhy. A jestli nechcete, tak držte huby. Vylezu z toho stromu a vezmu je odsud. A když to nepůjde, tak je pozabíjím. Anebo zůstanu a vykvetu.

Prioritou mé mise je navrácení rovnováhy vašemu světu. Záležitosti mlh, žvanících věder, trpaslíků, elfů a obušků zpytleven jsou mi u prdele. Pokud usoudíte, že mi můžete pomoct, jenom když udělám na vajíčku uzel, vysekám bič z ledu nebo něco

takového, tak to je mi taky u prdele a kašlu na to. Prostě a jednoduše. A co víc, kašlu i na vás všechny dohromady.

V životě jsem nepotkal bandu takhle nepovedených bohů. Nazdar. *Hvala.* Srdečně se loučím s panem Přeludem, líbám ručku madam Blouznivé, nashledanou, pane Noční můro. Stíne, poděkuj shromážděným, odcházíme. Přepněte mě prosím zpátky na Hvar, vraťte oko Milence a vyžeňte ty krkavce. Vylil jsi mi kafe, *jebem ti majku!*“

Nastalo ticho. Pořád na mě hledí, jako bych udělal striptýz před papežem.

„No,“ říká Kovář. „Tohle se mi docela líbí. Mám rád takové lidi. Mluví krátce a k věci. Promysleme to.“

„Odcházím,“ oznamuju jim. „Kdyby něco, víte, kde rostu. Nemám čas, musím shodit listí. Podzim, chápete. Plné větve práce.“

„Dobrá,“ řekne šakal v kepi. „Teď odejdi. Poradíme se a rozhodneme. Když se tě rozhodneme zabít, dojde ti to rychle.“

Vycházím ze stanu. Taky mám rád, když někdo mluví krátce a k věci.

* * *

Jsou vidět dvě skvrny lesa šplhající po úbočích, planoucí královskými barvami podzimu. Třiasedmdesát jehličnatých keřů, zkroucených, jako by je tvaroval mistr bonsají. Okolo rozsypané hromady šedobílých vápencových kamenů, šedých jako zkažené maso. Jiskřící plivance sněžných čepic na vrcholcích, které se k sobě tisknou jako hýždě. Šest pokroucených jasanů, náhodně rozmístěných po mýtině. Každý z nich vypadá, jako by jeho kmen pozřel člověka ztuhlého v křečovitém pohybu.

Strom skoro vibruje koncentrovanou mocí. Obklopuje ho mrak chvějícího se vzduchu a povlak kosmaté jinovatky, svírající skály, suchou trávu a keře.

Vysoko v hoře se pomalu formuje těžký mrak podobný kovadlině. Vířící vzduch plný páry stoupá ve sloupu až do stratosféry, kde je rychle ochlazen. Ledové kuličky vyvržené k okraji válce znovu dopadají ke žhavému spodnímu konci mraku. Mění se v páru, která je nasáta do středu tunelu a opět stoupá vzhůru, aby se v chladných vrstvách změnila v těžké ledové krystaly, a tak pořád dokola. Nitrem vzhůru, vnějškem dolů. Větrný tunel uvnitř mraku se mění v gigantický kondenzátor. Přecpaný

volnými elektrony, ztěžklý náloží kladných. Rozdíl potenciálů mezi mrakem a povrchem země roste z vteřiny na vteřinu.

Všechno směřuje k vyrovnání. K rovnováze. A ta je porušena. Rozdíl potenciálů dosahuje milionů faradů a stává se nesnesitelným. Všechno vibruje energií. Rozechvělým, elektrickým hněvem.

Na vrcholku Stromu se na několik nanosekund objeví malý startovní výboj. Vystříkne vzhůru a uzavře obvod. Gigantický vodopád energie letí dolů, proběhne Stromem a jeho kořeny do hloubi země. Na vteřinu se mezi mrakem a vrcholkem Stromu s děsivým praskáním vine oslepující, obrovitý had plazmy.

Dunění hromu poletuje po horách, hlasité, jako by praskalo nebe.

Zůstává jen roztržený, očouzený pahýl Kmene, hučící oranžovým ohněm.

A pak na všechno dopadne vodní stěna.

Pramáti Matek,
zatoč svůj kruh!
Samice Samic,
otevři dům!

Rozmačkej naše duše,
sněz naše srdce.
Jednota je sladká!
Jednota je velká!

Spleť naše mysli,
zdeptej naši vůli.
Ty jsi světlem,
ty jsi lůnem!

Pohlť nás!
Pohlť čas!
Nechť vzplanou dny,
zmlknou sny.
Temnota! Vlhkost! Jednota!

Amitrajská obětní píseň[2]

[2] Autorkou všech veršů Amitraje a Kebiru je Maja Lidia Kossakowska.

Kapitola druhá

Věž

Město nebylo velké. Mělo rozlohu osady. Už ne vesnice, ale ještě ne město. První, které jsem spatřil od té strašlivé bouřlivé noci, kdy vypuklo povstání a já jsem se díval, jak můj palác, Vesnice Oblaků, umírá v nitru zuřivých plamenů. A viděl jsem také, jak pod údery srpů jízdy a krátkých mečů vojáků „Kamenného“ oddílu umírá Maranahar. Pak už to byla jen bezcestí, lesy a stezky. Poprvé jsme měli projít městem. Nejlepší by bylo se tomu vyhnout, ale řeka Figiss přitékající z nedalekých hor se ukázala být příliš rychlou a nebezpečnou, dokonce i po tak dlouhém suchu. Sucho ale skončilo, společně s příchodem Podzemní Matky dorazily deště, které zavlažily hory a pole a zase naplnily řeky. Proto jsme museli přejít přes most, a jediný most v okolí spojoval oba břehy právě tady – v osadě Ašyrdym.

Proto jsem se díval na blížící se budovy – já, vládce Tygřího trůnu, Plamenná standarta, Pán světa a První jezdec, jsem pozoroval svět, kráčeje vedle dvoukolky, na které se pod slunečníkem rozvaloval můj ochránce a průvodce, poslední poddaný, který mi zbyl. Já sám jsem na sobě měl široké kalhoty a přes rameno přehozenou rudou tuniku akolyty kultu Podzemní Matky, a rozedřená kůže na hlavě mě po spěšném oholení pálila.

Holili jsme se v chvatu, ukrytí mezi pokroucenými stromky u cesty, a navzájem jsme si pomáhali. Brus si bez nejmenší změny výrazu ve tváři uřízl veteránský cop, jenom bručel, že to měl udělat už dávno.

Vlasy jsme zahrabali do písku. Mé i Brusovy, smíchané dohromady.

Knězovu a akolytovu mrtvolu jsme odtáhli co nejdál od cesty, shodili je do písečné jámy a zasypali dalším pískem. Všechno se to odehrálo tiše a jaksi náhle.

Kněz na nás panovačně zavolal a přikázal, abychom pomohli jeho akolytovi, který se trápil se zkřivenou osou. Pomohli jsme mu a ani já jsem netušil co bude dál, když se Brus otočil a nečekaně popadl kněze jednou rukou za hlavu za krkem a druhou rukou škubl jeho bradou do strany. Udělal to tak bleskově, jako by chytil ovoce, které mu někdo hodil. Ozvalo se prasknutí obratlů a maskovaný muž spadl z kozlíku dvoukolky, chvěje se v úporných záškubech. Já i akolyta jsme se na to chvilku překvapeně dívali, až mi došlo, že je teď řada na mně, takže jsem zvedl špehovskou hůl, abych obnažil ukrytou čepel.

„Ne! Bez krve!“ křikl Brus. Seskočil z kozlíku, jednou nohou se odrazil od oslova hřbetu a dopadl prchajícímu akolytovi na záda. Oba spadli na zem a nějakou dobu se po sobě váleli jako bojující hadi. Nakonec znehybněli, mladý akolyta čím dál zoufaleji kopal do všech stran, zvedal oblaka prachu podrážkami sandálů, s hlavou uvězněnou v Brusových propletených rukou. Trvalo to nekonečně dlouho. Nevěděl jsem, co mám dělat, takže jsem se díval a počítal údery vyděšeného srdce.

Konečně zoufalé hemžení ustalo, jen jedna akolytova noha sebou škubala a bušila patou do prachu. Nakonec ustal i tento pohyb. Brus chlapcem ještě jednou škubl jako levhart uloveným králíkem, rozevřel ruce a shodil ze sebe bezvládné tělo.

„Pomoz mi je hodit na vůz,“ sykl. „Rychle! Brzy se někdo objeví. Vždycky to tak je. Když někoho potřebuješ, jako by všichni umřeli. A když ne, objevují se jako na svatební hostině.“

Kněz byl strašně těžký a akolyta vypadal hrozně. Měl vyvalené oči, jako by je něco vytlačilo zevnitř, celé zalité krví až po ty bílé části oka, které bývají uvnitř lebky, a opuchlý jazyk vyčnívající z úst jako podivný fialový plod.

Sjeli jsme z cesty, vůz se kolébal a poskakoval mezi stromy, žaludek jsem měl zkroucený.

„Teď ne!“ ucedil Brus. „Za chvilku si ulevíš.“

Když jsme se ocitli na poměrně bezpečném místě, hodil mi z vozu kožený měch plný vody s octem. Napil jsem se a pak se prudce vyzvracel na zem, zatímco jsem se dusil bolestivými křečemi, z kterých mi v proudech tekly po obličeji slzy. Po tom všem jsem byl tak zesláblý, že jsem si musel sednout.

„Běžná věc,“ uklidňoval mě můj pobočník. „Na krev a smrt si zvykneš, ale potřebuješ trochu času. Jednou člověk přestane být

nemocný, ale tehdy umírá jedna jeho část. Kousek srdce se změní v kámen.“

Když jsme se zbavili těl, prohledali jsme obsah vozíku. Našli jsme malý vak s akolytovými věcmi, koš s jídlem – hlavně s durrovými plackami a s cibulí, sušené medové švestky, vodu a kufr s knězovým oblečením.

Žádné maso, žádné kořeněné pivo ani palmové víno. Dokonce ani kousek sýra.

„Tohle se mi nelíbí,“ řekl jsem najednou. „Možná už uplynulo trochu času od chvíle, kdy vypuklo povstání, ale stejně není bezpečno. Sami jsme kousek odsud narazili na lupiče. Proč ten kněz cestoval osaměle, jako by byl na projížďce? Nejsou snad zvyklí jezdit s eskortou? Když mu ani nedali jednotku, proč těch akolytů nebylo aspoň osm, s těmi jejich holemi?“

Brus klečel na zemi a prohlížel si knězovy šaty, ale znehybněl a pozvedl ke mně udivený pohled.

„Prohledáme pořádně vůz,“ řekl. „Nemám ponětí, proč to tak je. Možná byl ze zdejší Věže, z Ašyrdymu? Jel jenom kousek.“

„Tak proč měl zásoby vody a jídla?“ dorážel jsem. Sám nevím, jestli kvůli instinktu, podezíravosti nebo proto, že jsem tak moc nechtěl na sobě mít oblečení před chvilkou zabitého chlapce. Ani jsem nechtěl předstírat kněze. „Jeho oblečení je možná až příliš dobré. Vím, že se jim nedaří zrovna nejhůř, ale dokonce ani císařští úředníci z takových děr, jako je Ašyrdym, by si nemohli dovolit každý den se oblékat do hedvábných šatů. Podívej se na tu zdobenou želvovinovou lžičku, misku nebo na pouzdro s psacími potřebami. Za takové věci by se nestyděl ani Rumělkový dům. Moje byly o dost skromnější. Tohle není obyčejný kněz. Tím spíš nechápu, proč cestoval sám.“

„Nemáme na vybranou,“ oznámil Brus. „Musíme se dostat přes most. Až budeme moci, ukryjeme vůz i jejich věci. Alespoň přes ten most. Projedeme rychle. Jenom musíme mít legendu.“

„Jakou legendu, sitare Tendzine?“

„Promyšlenou lež. Historku, kterou je nutné vykládat místo pravdy, pokud nás někdo zastaví. Nebudeme mít čas ji vymýšlet, až bude potřeba. Vždycky si v podobných případech musíš připravit legendu dopředu a naučit se ji nazpaměť. Musíš vědět, kdo jsi, co děláš a proč. Vždycky. Dokonce i když si myslíš, že se tě nikdo nebude ptát, musíš mít legendu.“

Prohledali jsme ještě jednou vaky a skříňky i celý vůz. Brus ho zkontroloval ze vzdálenosti několika kroků, podíval se pod kola, ohmatal zápřah. Trhl za kování. Nic.

Poklepali jsme také na bočnice vozu.

Já jsem znovu prohlédl hromadu věcí obou poutníků, hledal jsem aspoň pasy. Byly to malé dřevěné destičky s vypáleným jménem a příjmením majitele a s pečetí císařského úředníka. Za dob vlády mého otce se používaly, když bylo nutné doložit své jméno. Obvykle na úřadech nebo u soudu. Ale dřív a v souladu s Kodexem země museli všichni mít takovou destičku pořád, připevněnou řemínkem k zápěstí nebo pověšenou na krku. Také nebylo dovoleno cestovat jenom tak. Na každou cestu bylo vydáváno zvláštní povolení. Nevěděl jsem, jestli to platí i teď. Jestli Ifria vrátila všechny staré zvyky a zda už je stačila zavést. Také jsem nevěděl, jestli se týkají i jejích kněží. Proto se mi nelíbilo, že se za ně musíme vydávat. Věděli jsme o nich příliš málo.

„Nebudeme přece provádět obřady," prohodil Brus. „Jde nám jen o most."

„Sám jsi říkal, že musíme mít legendu," protestoval jsem. „Jak ji chceš vytvořit, když ani nevíme, jaká si dávají jména?"

„Dávají si amitrajská jména. Nižším kastám se za dob Kodexu nepovolovalo mít příjmení, jen jména. Ale kněží stojí mimo kasty. Jako Zasvěcení stojí nade všemi. Použijeme amitrajská jména, například Čugaj Tekedej a Haršyl Akerdym. Kdysi jsem takové lidi znal a určitě vím, že už nežijí."

„Proč zakazují příjmení? Takhle přece jen vytvářejí chaos."

„Protože to lidi spojuje s jejich předky a s rodinami. A rodiny přece nesmějí být. Rodina je zlo, příjmení také. Tohle všechno jen posiluje lidský egoismus. Když máš rodinu, staráš se o ni víc než o ostatní, ale Matka ústy kněží rozhoduje, kdo je důležitější a kdo má být obětován. Všechny děti patří všem ženám a Podzemní Matce, a jednotlivý člověk není důležitý. Význam mají skupiny: domy, osady a tak dále. Člověk teď dostává přídomek, který umírá společně s ním. Všechno se má stát jedním, nezapomínej. Lidé také. Navíc je nemusejí kontrolovat, jen hlídat. Lidé mají pracovat a bojovat pro Podzemní Matku a také jí vzdávat hold. Když máš stádo kovcí, také nepojmenuješ všechny. Hlídáš celé stádo. Stačí je spočítat. Jméno potřebuje kůň, pes nebo leopard. A tady takoví nejsou. Jsou tu jenom kovce. Zbytečně moc nepřemýšlej, Ardžuku. Přemýšlení o mnoha věcech je dobré, když se ocitneš na bezpečném

místě a sedíš u ohně se šálkem odvaru. Teď v tobě probouzí jen strach. Nevím, proč kněz jel sám. Možná je tu bezpečněji, než si myslíme. Možná měl nějaké poslání, a proto chtěl projet nenápadně, aby nepřivolal něčí pozornost. Možná to byl hlupák. Naším cílem je dostat se přes most, nic víc a nic míň. Všechno ostatní jsou drobnosti. Musíme schovat naše vlastní věci. Až budeme dost daleko na cestě, kněz a jeho akolyta zmizí a na cestu se vydají dva Sindarové vracející se do Kamirsaru.“

„A legenda?“

„Hned nějakou vymyslíme…“ zasténal, když se sápal na vůz, aby ohmatal kozlík. Zatáhl za něco a vzápětí se ozvalo tiché zapraskání.

„Věděl jsem to!“ zvolal triumfálně.

„Co to je?“ zeptal jsem se.

„Skrýš. Nechtěla se otevřít ani shora, ani zespodu, ani zepředu. Sedátko jako sedátko. Ale otevřela se dozadu.“

„A co tam je, sitare Tendzine?“

„Raději se podívej sám, Ardžuku.“

Uvnitř dřevěného kozlíku ležel rudý plášť s kápí a spací rohož.

Nechápal jsem, co mi vlastně Brus chce ukázat, dokud jsem nezjistil, že se ve smotaném plášti skrývá něco těžkého a pevného.

Vytáhli jsme uzlík a opatrně ho rozbalili. Objevila se malá železná skříňka. Na vypouklém víku byl přinýtován kovaný, červeně namalovaný symbol zvláštního tvaru. Pás, na obou koncích ukončený půlkruhovými háky, byl uprostřed přeškrtnutý třemi krátkými linkami. Skříňka byla navíc pečlivě omotaná silným červeným hedvábným provázkem a všechny složité uzly byly zapečetěny voskem, na kterém byl otištěn podobný znak.

„Otevřeme to?“ zeptal jsem se.

„V žádném případě,“ prohlásil Brus rozhodně. „Právě jsme získali legendu. Je to zásilka, spěšná zásilka. Vsadil bych se, Ardžuku, že půl dne před námi touhle cestou projel velký, okovaný cestovní vůz, opravdový dům na šesti kolech, zapřažený za osm velkých onagrů, doprovázený nejméně honem lučištníků na koních s vlaječkami svatyně Podzemní Matky za zády a dvaceti akolyty.“

„A co bylo uvnitř?“

„Několik kněží, možná akolytové nebo akolytky jako společnost, koše jídla, voňavky, vějíře a mušelín. A úplně stejná krabička naplněná pískem. Skutečná zásilka je tady.“

Podrážděně jsem odfrkl.

„Měl jsi vymyslet legendu pro strážníky na mostě, ne pohádku pro mne. Možná tam je zásoba zakázaného palmového vína, která patří knězi…“

Zavrtěl hlavou.

„Vím, že když je potřeba v neklidných časech něco doručit, občas se to tak dělá. Dokonce podobným způsobem cestují i velmi důležití lidé. Zbrojní oddíl přitahuje pozornost, zatímco princezna cestuje v selském převleku. Nevím, jestli k něčemu takovému došlo i tentokrát. Ale jsem si jistý, že se to stát mohlo, a my se budeme chovat, jako by k tomu skutečně došlo. Ten symbol může mít svůj význam. Připomíná ti to něco?“

Pokrčil jsem rameny.

„Nic. Možná větev s trny? Nějaké neobvyklé kovářské nářadí? Zvláštní hřeben?“

„A kdyby se mohl hýbat a lézt?“

Podíval jsem se ještě jednou.

„Jedový škorpion!“

„Přesně tak! Já to vidím taky. A škorpion znamená nebezpečí, něco jedovatého nebo zlého. Probouzí strach. Je na pečetích, na skříňce i na hrudi toho kněze. Obvykle se u nich dá zahlédnout tohle.“ Ukázal na jeden ze zlatých amuletů stržených z krku mrtvého muže. Kruh s malým trojúhelníkem uprostřed, z něhož vychází tenký zlatý proutek, lehce vystupující ven. V poslední době jsem tenhle znak vídával poměrně často. Kreslili ho po zdech, vyřezávali do hrudí mrtvol, nalezených za úsvitu na ulicích. Spěšně načmáraný uhlem nebo špičkou nože vypadal jen jako kolo a čárka, ale přesto jsem ho poznal. Podzemní lůno. Polkl jsem slinu. Před oči se mi zase vrátilo hořící město. *Hleďte na poušť! Přichází oheň!*

„Ale on měl ještě tohle, podívej. Stejný jako na skříňce. Železný škorpion. Proč je na tak dlouhém řetězu? Koukni.“

Pověsil si amulet na vlastní krk a schoval ho pod plášť.

„Symbol nemá být viditelný, na rozdíl od ostatních. Dokonce ani není zlatý, jen železný. Ale když je potřeba, není těžké ho vyjmout a ukázat někomu, aniž bych slezl z vozu. Přesně tak. Myslím, že když diskrétně ukážu amulet veliteli oddílu na mostě, projedeme bez otázek.“

Nebyl jsem si tím úplně jistý, ale neměl jsem na vybranou. Dřepl jsem si doprostřed věcí rozložených na plášti, které jsme našli u obou poutníků. Věděli jsme tak málo… Kdyby k něčemu došlo,

musí přece celá tahle maškaráda vyjít najevo. Stačilo jediné hloupé slovo.

Brus obracel v rukou tkané, komplikované šaty a snažil se zjistit, jak se nosí. Co se stane, když si něco oblečeme špatně, naruby nebo vzhůru nohama?

„Je to jenom malá osada a jeden most," zopakoval Brus konejšivě, jako by zaslechl mé myšlenky.

Zvláštní plášť akolyty bez jednoho rukávu odhalující levé rameno měl pod paží hlubokou kapsu, v níž jsem našel kostěnou lžičku a malou destičku s přivázaným řemínkem.

„Akolyta se jmenoval Agyren Kysaldym," řekl jsem. „Zvláštní. Co je to za jméno, ‚Trudovitý'? A příjmení měl jako osada. Kdo se jmenuje ‚Solné chaty'?"

„Protože byl kovce," prohlásil Brus, který si právě natahoval kalhoty. „Zvířatům taky říkáš podle toho, co tě jako první udeří do očí, protože pak je jednodušší si je zapamatovat. Jedno má přiléhající ucho, takže mu začneš říkat ‚Klapák', jiné má skvrnu na hřbetě, tak ho pojmenuješ ‚Záplata'. On byl trudovitý. A ‚Kysaldym' je určitě vesnice, z které pocházel. Kdyby se dožil zasvěcení, jako kněz by dostal jiné jméno. Aspoň víme, jak se jmenuješ. Kněz neměl glejt. Měl osobní pečeť, ale na ní je jen znak. Vodní želva. Umíš mluvit jazykem Jednoty?"

Povzdechl jsem si.

„Trochu…" začal jsem nejistě, ale Brus zavrtěl hlavou.

„*Trochu* nebude stačit. Nesměl by ses splést. Takže budeš předstírat, že jsi němý a hloupý."

Zvedl jsem obočí.

„Prostě se přihlouple usmívej, potřásej hlavou a občas něco zabruč. Já se postarám o zbytek."

Tak tohle jsem já. Vládce Tygřího trůnu, Plamenná standarta, Pán světa a První jezdec. Držím opratě, kráčím vedle vozu s holou odřenou hlavou, Trudovitý z Kysaldymu, akolyta Podzemní Matky. Duševně zaostalý němý kluk.

To jsem já.

* * *

A tak jsem se ocitl na cestě a s výhledem na oslí zadky a blížící se město jsem polykal prach. S opratěmi v rukou jsem se snažil uklidnit vyděšený dech a můj žaludek se bolestivě pokoušel

zauzlovat. Nevěděl jsem, jestli je to hladem, děsem, nebo obojím najednou.

Než jsme se vrátili na cestu, Brus mi přikázal zalézt do křoví a vyprázdnit střeva.

„Vždycky se to snaž udělat, když víš, že by tě mohl čekat boj nebo něco děsivého. Trochu to pomůže, a kdyby náhodou, umožní ti to zachovat si tvář. Viděl jsem lidi, kteří přestože se statečně rvali, ani si nevšimli, že si při pohledu na nepřátele nadělali pod sebe. Stává se to docela často, i když o tom ani veteráni, ani vůdcové moc nemluví."

Když jsem kráčel po cestě, byl jsem mu za tuhle radu vděčný.

Za normálních okolností by se před městem nacházel bazar. V každé osadě u cesty se provozuje obchod. Putující kupci potřebují jídlo, píci, ustájení pro zvířata a nocleh, a s radostí prodají i nějaké to zboží. Někteří honci provozují vlastní obchody a občas to bývá jejich jediná odměna za doprovod karavany vozů a nákladních zvířat. Díky nim mají města u cest z čeho žít.

Ale teď ne. Bazar byl prázdný a vylidněný, krámky podobné hliněným chaloupkám měly zabedněná okna a u studny stála obrovská řada poutníků s všelijakými nádobami v rukou, ale nikdo si nenabíral vodu. U studny hlídali dva vojáci v šedivých halenách a s kopími v rukou. Na sobě měli pancíře z tvrzené kůže, tak zaprášené, že nebylo možné rozeznat barvu jejich oddílu. Nikdo se ale nedohadoval, nikdo nechtěl vědět, proč není možné nabrat si nebo alespoň koupit vodu. Čekající lidé spolu dokonce ani nemluvili. Seděli či dřepěli na zemi anebo stáli, všichni v pláštích a kalhotách kastovních barev, většinou šedých, šedohnědých nebo hnědých. Hirukové, Karahimové a Udarajové. Blíže ke studni bylo možné zahlédnout několik žlutých plášťů Sindarů, ale ani oni nenabírali vodu do nádob. Nad okolím viselo mrtvolné ticho a vznášela se hejna much. Sedící lidé vypadali naprosto rezignovaně, a když jsme projížděli kolem, nějaký muž se svalil na zem a ležel v prachu, ale nikdo další se nesklonil, aby mu pomohl. Prostě jen ležel a po jeho bosých chodidlech se procházely mouchy. Všiml jsem si, že u studny stojí jen muži.

Hospody a hostinské ohrady u cesty také vypadaly jako uzavřené, přestože jsme potkávali čím dál víc mlčky cestujících poutníků. Minuli jsme několik Hiruků s čely převázanými stejnými šátky, s velitelem v cestovním klobouku, který měl k opasku připevněnou tyč s praporem, na němž bylo napsáno: „Osmnáct

sedláků z Kahardymu, pracujících ve jménu Matky. Nechť se vše stane jedním.“

Slova se nacházela jedno pod druhým a prapor vlál, takže jsem se zastavil, abych si přečetl nápis, a v tu chvíli mě Brus švihl prutem. Podvědomě jsem se na něj podíval a spatřil jen vlastní odraz v kněžské zrcadlové masce. V otvorech masky dřímala neproniknutelná temnota.

Nerozuměl jsem tomu, co jsem viděl. Vládce občas požaduje hlouposti, ale většinou má k požadavkům důvod. Tohle se zdálo být jen nepohodlné a obtěžující.

Po nějaké době jsem spatřil více takových praporů na zádech poutníků a přestal jsem se divit čemukoli. Právě naopak. Předpokládal jsem, že za chvíli uvidím někoho s nápisem: „Kovář z Ašyrdymu jde na záchod. Nechť se vše stane jedním.“

Námi zabitý kněz neměl prapor, což znamenalo, že je nemusejí nosit všichni.

Pomalu kráčející zástup poutníků se zdál být jediným pohybem v celé osadě. Díval jsem se na zavřené okenice obchodů a hospod, viděl jsem stopy po stržených štítech. Zaprášené uličky děsily prázdnotou, potulovaly se na nich jen odpadky. Zato nikde nebylo ani stopy po boji. Nic neshořelo, nebylo zbořeno, žluté hliněné zdi nebyly zacákané krví.

Město musí z něčeho žít. Ve městě nejsou pole ani stáda. Jak vybírat daně, když skoro nic nefunguje? Nebyl tu ani jediný štít, jen holé, sluncem vybledlé zdi. Kde se dá něco sníst? Kde opravit nebo koupit boty? Odkud vzít jídlo? Jak najít léčitelův dům?

Jen okna, mrtvě zavřená žaluziemi, prach a horko.

A čím dál hustší dav, ve zvláštním mlčení putující ulicí, která protínala město a vedla k mostu. Na druhou stranu řeky Figiss. Na silnici. Ke svobodě.

Lidé kráčející vpřed nebyli obyčejní poutníci. Necestovali za obchodem, nejeli navštívit přátele a příbuzné, nehledali si nové místo. Ti lidé prchali.

Ženy, muži, děti. Tlačili naložené vozíky, táhli s sebou vaky a koše. Vedli zvířata. Nesli to, co si ve spěchu stačili zabalit. Náhodné, občas zbytečné věci. Kotlík, misku, pytlík durry, ale také polámaný deštník, malovaný paraván proti slunci, nějaké boty a hadry. Jeden člověk neměl spací rohož ani misku, ale zato na zádech vláčel koš plný svitků.

Tehdy jsem si neuvědomoval, že i takhle vypadá válka. Někde probíhají bitvy, teče krev, je slyšet řev a řinčení oceli, ale to jenom občas. Vojsko hlavně pochoduje po cestách z jednoho místa na druhé. Koně klušou stepí, pěchota se v horku vleče, co noha nohu mine, vojáci s sebou nesou nejen kopí a štíty, ale také kotlíky, peleríny, náhradní boty a lopaty. Misky a hadry. Táhne se za nimi smrad a mračna much.

A stejnými cestami se táhne čím dál hustší dav uprchlíků. Se zbytky majetku v koších a miskách, tisíce náhlých žebráků kráčejí vpřed. Co nejdále od kněží, císařů, velitelů a jejich šílenství. Nemají už domovy, dílny, stáda ani pole. Jen kotlík, misku nebo sošku ze stolu. Všichni se plouží se skloněnými hlavami, dokonce ani nemluvňata nepláči. Je slyšet jen kašel a šourání tisíců podrážek.

Rozestupovali se před naším vozem, skláněli hlavy, pokládali na zem koše a vaky, načež poklekali s čely přitisknutými k zemi a pěstmi zabořenými do písku. Vypadalo to, jako by je náš vozík podrážel v kolenou. Jako by okolo něj panovala nějaká epidemie, která je všechny srážela k zemi. Když ale vozík odjížděl, nemoc ustupovala. Lidé se zvedali na nohy a pokračovali v beznadějném pochodu nikam.

Naše dvoukolka se prodírala davem, až jsme dojeli na prostranství před mostem. Kdysi to bylo obrovské kruhové tržiště, kde se setkávaly všechny cesty, které procházely městem. Obklopovaly ho hospody a karavanseráje a ve stáncích bylo možné koupit zboží z nejvzdálenějších koutů impéria.

Kdysi.

Teď vlál uprostřed prapor s nápisem: „Obchod je chtivost! Jen Matka nakrmí své děti! Nechť se vše stane jedním," a stánky zmizely. Místo nich se zde tísnili uprchlíci, zaznával dětský pláč a bučení zvířat.

V impériu Podzemní Matky dokonce nebylo možné ani normálně přejít přes most. Všude se mačkal dav a čekal kdoví na co. Ani nabrat vodu ze studny, ani přejít přes řeku. Nechápal jsem proč.

Přijeli jsme pomalu a rozhrnovali srocení, které se rozestupovalo před našimi zvířaty, klesalo k zemi jako pošlapaná tráva a zvedalo se teprve tři kroky za námi.

Na mostě stál vůz postavený napříč. Těžký, ze silných trámů a prken, jehož boky byly ověšeny černo zelenými pavézami s

podobiznou horské zmije zavinuté do spirály, znakem třicátého oddílu nazývaného „Zmijí“. Přehrazoval kus cesty na mostě. Další stejný vůz stál o něco dál, přitisknutý k druhému zábradlí. Dav se vinul jako had okolo jednoho i druhého vozu, ale v malých rozestupech. Jednoho člověka od druhého dělilo několik kroků, ostatní čekali před špalírem vojáků, shromáždění v chaotické skupině.

Dole v korytě mezi skalami se jako podrážděný had bouřila a pěnila Figiss.

Když jsme se přiblížili k blokádě, cítil jsem, jak se mě zmocňuje dusivá, hučící temnota. Mé ubohé srdce se utrhlo z hrudníku a přesunulo se do hrdla, měl jsem pocit, že každý jeho úder vysílá do mých žil proud krve, bouřící a zpěněné jako řeka dole.

Byl jsem akolyta Podzemní Matky. Idiot, co nemluví. Trudovitý pitomec z Kysaldymu, osvojený Zasvěceným, který v mé temné mysli postřehl vzácný talent. Ostatně Matka často, odebírajíc ve své štědrosti bystrou mysl, zrak nebo řeč, obdaruje člověka něčím jiným, ke slávě svého Podzemního lůna, z něhož všechno vzešlo a do kterého se vše navrátí, až se stane jedním. Možná hezky zpívám, maluju nebo vyšívám…

Já, „Trudovitý“ Agyren Kysaldym. Kovce. Nechť se vše stane jedním.

Už jsem viděl zpocené obličeje vojáků, rámované chrániči ze šupinové kůže kamenných volů. Štíhlá kopí pomalovaná černo zelenými pruhy, mířící k nebi. Hlavu velitele pokrytou látkou stejné barvy, desátníkův kožený půlpancíř s nárameníky. Mezi vozy stáli tři koně stíhací skupiny, ale nikdo na nich neseděl. Honci se přemístili na vůz blokující cestu, odkud měli dokonalý rozhled, a pohodlně se rozesadili, ale ani na okamžik neodložili své krátké, skládané jízdní luky, z nichž údajně dokázali v trysku zasáhnout letícího ptáka.

Moc se v kněžství nevyznám, řekl před nějakou dobou Brus. *Ale rozumím vojsku. A na mostě budou stát vojáci, a my nejsme jen tak někdo. Projedeme, Rudá hlavo. Věř mi.*

Některé lidi, kteří dorazili k blokádě, vojáci odváděli na jiné místo, kde jim přikázali sedět v těsném, čím dál větším shluku, a jejich zavazadla končila na velké hromadě u mostu. Ta kupa ubohého majetku mě vyděsila víc než skupinka poutníků, přinucená sedět na zemi s rukama za hlavou. Když se lidem tak bezohledně zabavuje vše, co mají v rukou, nevěstí to nic dobrého. Ubožák si s

sebou nese všechno, co mu zůstalo. Když vak skončí na neuspořádané hromadě, zní to jako zlověstné: „Už ho nebudeš potřebovat.“

Velitel seděl na skládací židličce za stolkem, na němž se nacházela drahá, pryskyřicí malovaná láhev a zlatem zdobená tykev na palmové víno. Pohrával si s miskovitou pěchotní přilbou a znuděným pohledem sledoval dav, který se přeléval před ním.

Projedeme. Je to jenom armáda, zatímco my patříme k Zasvěceným. Naslouchám pouze hlasu Matky zaznívajícímu z podzemí a věštkyni, která přišla z pouště a přinesla pravdu. Na Brusově hrudi visí železný škorpion. Klíč, který otevře všechny dveře na naší cestě. Vezeme skříňku. Přes most. Daleko. Do Kebzegaru. K bránám Nahel Zymu. Na kraj světa.

Náš vozík se prodral davem a my jsme dorazili k blokádě. Jeden z oslů natáhl čenich a očichal láhev stojící na desátníkově stolečku.

Mlčel jsem. Jsem hlupák. „Trudovitý“ Agyren. Sotva mluvím a blábolím tak, že mi rozumí jen můj pán.

Bezmyšlenkovitě jsem zamlel rty, jako bych něco žvýkal, a vrazil si prst do nosu. Poutníci, kteří se snažili dostat přes most, klečeli se skloněnými hlavami v kruhu kolem nás.

Desátník zvedl pohled a srazil se s anonymní zrcadlovou maskou kněze zářící jako větší měsíc v úplňku. Zvedl se ze židle a přiložil pěst k čelu.

„Nechť se vše stane jedním,“ řekl.

Když Brus promluvil z kozlíku, jeho kovový hlas, vibrující jako struny citery, zněl cize a panovačně. V první chvíli jsem nerozuměl ani slovu. Poškrábal jsem se pod oblečením a dál se usilovně vrtal v nose. Řečí Jednoty je stará amitrajština. Dá se jí rozumět, ale má divnou gramatiku a už po generace byla jen řečí kněží.

„Ó, prokletí ptáci válečného násilí, kteří zadržujete Slovo Matky na jeho cestě do srdcí ztracených. Pro putující Slovo jest spěch požehnanou povinností.“

Víceméně tak to znělo. Pokud jsem dobře rozuměl hrdelním slovům starého jazyka, Brus desátníkovi sdělil, že je kurýr. A že spěchá.

Já jsem rozuměl – voják ne. Pochopil jen „prokletí ptáci“ a „válka“, takže to vztáhl na sebe a myslel si, že mu Brus nadává.

„Pane, my jen máme, ehm, rozkazy, blokáda na mostě. Odpusť, Zasvěcený, ehm, nebo Zasvěcená… To svatyně přikazuje… Odpusť, nemluvím dávnou řečí, jsem z Nasimu…“

Brus se naklonil na kozlíku, vytáhl zpod hávu amulet se železným škorpionem a zvedl ho před sebe. Jeho hlas zazněl jako skřípání zrezivělých dveří.

„Spěchám. Je to důležité. Otevřete blokádu, hon-pahane."

Velitel si otřel pot z obličeje a štěkl přes rameno rozkaz. Nahaněči seskočili z vozu, zapřeli se do těžkých postranic a odtlačili ho stranou. Teď oba vozy stály u stejného zábradlí a uvolnily úzký průchod, kterým mohla naše dvoukolka projet. A tehdy jsem zahlédl stařenu.

Seděla na židličce za vozem, za jejími zády hlídali dva akolyté, jeden se slunečníkem, druhý se slaměným vějířem. Neměla kněžský šat ani zrcadlovou masku, jen nepopsatelné šedohnědé hadry, zato byla zahalená, jako by se třásla zimou.

Každý, kdo se dostal přes blokádu, komu nebyly zabaveny věci a nebyl odveden klikatou uličkou mezi táborovými vozy, přicházel k ní, a v tu chvíli pozvedla obličej, v němž se leskly kalné oči potažené zlatavým bělmem, a dotýkala se stařeckou rukou jeho tváře. Ústa se jí pohybovala, jako by žena bez ustání mumlala nějaké kletby nebo modlitby.

Když jsem ji uviděl, cítil jsem, jak moje srdce znenadání puká jako hliněný džbán. Džbán plný strachu.

Vědoucí.

Vědoucí se slepýma očima, stejnýma jako oči úkladného vraha, který zabil mou Irissu. Jako oči levhartů patřících Věštkyni. Zlaté bělmo.

Co uvidí, až se dotkne mého obličeje?

Vědoucí vstala ze židle a přidržovaná za loket vojákem odkulhala na levou stranu mostu. Akolyté popadli slunečník a židli, aby nám uvolnili cestu, a já jsem vytáhl prst z nosu a pozvedl opratě.

Kola vozíku zaskřípala.

Vědoucí se náhle otočila s hlavou zvrácenou dozadu, skoro jako by větřila. A pak se vytrhla vojákovi a zvedla ruku s roztaženými prsty, načež vykročila přímo k nám. Chtěla se dotknout mého obličeje.

Brus se ke stařeně otočil, ale jeho maska podobná kaluži rtuti nevyjadřovala nic.

Ztuhl jsem.

Už byla tak blízko, že jsem slyšel její bezzubé mumlání, které se bez ustání linulo ze svraštělých úst.

„Oko na dlani… Dlaň, oko Matky… Matka vycítí… když dítě lže… Matka vždycky ví…“

Viděl jsem rozevřenou dlaň Vědoucí. Ještě dva kroky a dotkne se mého obličeje.

Dole rozzuřeně hučela řeka, prodírající se mezi skalami, připomínající vyceněné tesáky.

Příliš vysoko.

Příliš mělko.

Příliš mnoho skal.

Tak dobrá.

Napjal jsem svaly.

A v tu chvíli se ozvalo ponuré, táhlé zatroubení rohu. Neslo se od věže čnící nad městem, připomínající vykotlaný zub.

Na druhé straně řeky se něco začalo hýbat.

Vojáci hlídající onen břeh se rozeběhli do všech stran, táborové vozy, stejné jako ty na naší straně, se pohnuly, byly jeden za druhým odtlačovány, ozval se křik velitele a řinčení silných řetězů, kterými byla vozidla spoutána k sobě.

Most byl uzavřen.

Jeden z vojáků jako by náhle vyrostl ze země a postavil se do cesty našim oslům, načež popadl jednoho z nich za uzdu a trhl s ní dozadu. Vůz se zastavil.

„Odpusť, ó Zasvěcený… nebo Zasvěcená… Slunce zapadá. Nikdo nemůže přejít přes most, když zazní zvuk rohu.“ Desátník před námi klečel s pěstmi zabořenými do písku a se skloněným čelem.

„Průjezd nepočká.“ Brusův hlas zařinčel, jako by do nitra masky vlétl sršeň. „Tohle je neslýchaná urážka! Je nezbytné okamžitě otevřít most!“

Stařena dál stála s nataženou dlaní, ale oddělovali nás vojáci a ona vypadala, jako by zapomněla, kam jde. Jen její slepé oči hleděly na mě kalným zlatavým pohledem můry.

„Je zlá doba, Zasvěcený nebo Zasvěcená. K další osadě je daleko, noc vás zastihne na silnici. Je zakázáno nocovat na cestě. Spousta zrádců, zločinců… Jsou to rozkazy svatyně, pane. Ehm… nebo paní… Tak přikazuje, ehm, Matka. Musíte jet do Věže. K Matce. Tam vás nechají přespat a ráno vyrazíte zase dál,“ brebentil velitel.

„Spěch znamená, že jiné věci ztrácejí na důležitosti," zazpíval Brus. „Nechť ozbrojenci doprovázejí Slovo, pokud takto hovoří Přikázání. Ale ať nezpomalují jeho pouť."

Ztuhl jsem. Brus se viditelně domáhal eskorty. Nevěděl jsem, jak si poradíme s vojenským doprovodem, ale jak se zdá, usoudil, že pro nás bude lepší předstírat, že jsme kněží, před vojáky než před jinými kněžími. Já sám už jsem nevěděl, co mě děsí víc: cesta v doprovodu eskorty, nebo nocleh v Rudé věži.

„Rozhodnutí přijme svatyně," řekl hon-pahan pevně a zvedl se z kleku. „Já mám své rozkazy, nechť se vše stane jedním."

Evidentně jsme to přehnali se svými požadavky. Vrátili jsme se z mostu přímo doprostřed shromážděného davu, mezi píky a přilby vojáků, do mrtvého města.

Neukázali nám cestu. Rudá věž se tyčila nad kamennými staveními osady Ašyrdym jako velké hnízdo stepních termitů. Nebylo možné se ztratit, a co hůř – nešlo ani předstírat, že jsme se ztratili.

Dva vojáci nám udělali uličku v moři lidí klečících vedle sebe. Tvrdě a nelítostně je odstraňovali z cesty údery ratišť a kopanci – jako kovce. Ale těsně za zaplněným prostranstvím bylo město opět mrtvé. Všechny dveře a okenice zavřené, nikde ani živáčka. Slunce ještě stálo vysoko, ale stíny už se prodlužovaly a padaly na celé ulice. Do soumraku zbývala nejméně hodina, ale přesto nám nedovolili jet dál. Co se stalo se zájezdními hostinci a s místy k ustájení? Jak má fungovat doprava, když všichni musejí přespávat ve městě? A pokud člověka zastihne osudová hodina daleko od všech osad, kdo mu zabrání jet dál nebo přenocovat na silnici?

Nemohl jsem odvyknout podobnému způsobu myšlení. Pokaždé když jsem se setkával s novým řádem, okamžitě jsem si zkoušel představit, jak bude vypadat v každodenním životě a co to způsobí. Řemen, můj učitel, byl v tomhle neúnavný a vysvětloval mi, že každé dítě chce v určitém věku zlepšit svět jednoduchými příkazy. Vládcovo dítě také. Jenže ono se musí naučit chápat, že všechny rozkazy mohou vyvolat důsledky, které nepředvídalo, nebo dokonce mohou mít přesně opačný účinek. A že neexistují edikty, po nichž slunce náhle zhasne nebo řeka zastaví svůj tok. Proto se takové rozkazy vydávat nesmějí. Z toho důvodu mi neustále nařizoval, abych zjišťoval, co mohou mé rozkazy způsobit. *„Neobracej vítr a nepřikazuj lidem chodit na rukou,"* říkával. Znamenalo to, že existují příliš velké a složité věci na to, aby mohly

běžet jinak než svou přirozenou cestou, a také edikty tak přísné, že se je poddaní budou pokoušet nerespektovat, jakmile to jen půjde. A nedá se s tím nic dělat, protože někde tam leží hranice možností jakékoli vlády. Jenže kněží Podzemní Matky jako by to nevěděli. Na každém kroku jsem vídal pokusy rozkazovat větru a příkazy k chůzi po rukou.

Neměl bych takhle přemýšlet. Už jsem nebyl následník trůnu, a císař už vůbec ne. Byl jsem „Trudovitý“ Agyren. Hlupák, akolyta velikého kněze, který seděl vedle mě na kozlíku. Ovládl mě vztek, ale jenom jsem zabodl pohled do vlastních sandálů a do červeného prachu ulice plné odpadků.

Když náš vozík projížděl prázdnými ulicemi, kde nebylo nic kromě smetí a rozpadajících se chalup z kamene a vepřovic, zvedl Brus masku a odhalil zpocený obličej, zrudlý horkem. Maska měla dvě části. Jedna spočívala na hlavě a druhou, tu s obličejem, bylo možné v případě potřeby zvednout a zase sklopit jako víko.

Nasadil si kápi pláště a naklonil se z kozlíku ke mně.

„Nemáme jinou možnost,“ zašeptal. „Jsme kněží a musíme jet na noc do svatyně. Nikde jinde ve městě nenajdeme nocleh, aniž bychom vyvolali podezření. Poradíme si. Nezapomeň na naši legendu a buď zticha. Bez tohoto přestrojení bychom se přes most možná nedostali.“

„Raději jsme měli zůstat v keřích u cesty, synu Pelyňka! Shoďme ty hadry a počkejme v ústraní jako obyčejní poutníci,“ zamumlal jsem sotva slyšitelně, zatímco jsem se hlídal, abych nezvýšil hlas. Ale věděl jsem, že Brus má pravdu. Jen průchod s velkou pompou v přestrojení za kněží mě mohl ochránit před dotekem stařeny na mostě. Před smrtelným pohlazením jejích prstů a pohledem očí pokrytých zlatým bělmem. *„Dlaň, oko Matky…“*

Otřásl jsem se, Brus si otřel pot z čela a se zařinčením zase zavřel masku. Jeho tvář opět zmizela za protáhlým kovovým obličejem, který neprozrazoval vůbec nic.

Rudá věž stála na velkém kruhovém prostranství. Byla odporná. Viděl jsem mnoho různých svatyní. Některé měly ve vyznavačích vzbuzovat nábožnou úctu, jiné způsobovat povznesenou náladu, další přimět k hlubokým myšlenkám, vzdáleným každodenním věcem jako letní nebe plné hvězd. Rudá věž vypadala trochu jako ty zvláštní kamenné tvary, které se dají zahlédnout v jeskyních. Dole široká, směrem vzhůru se zužující, ověnčená prapodivnými vysokými cimbuřími, která připomínala rohy nebo kly. Vypadala

jako něco, co vyrostlo samo od sebe, co nepostavili kameníci, tesaři a architekti.

Před Věží panoval chaos a shon. Skoro celý prostor byl ucpaný vozy plnými durry, bečícími kovcemi a červenými buvoly, a mezi tím vším se prodírali vojáci a všelijací lidé v šatech vyšších kast.

Všechny ulice vedoucí k prostranství byly uzavřeny vojáky a ucpány davem, který stál a mlčky na to všechno zíral. Kovce bečely, dobytek zoufale bučel a opravdu jsem nemusel být vesničan, abych si všiml, že zvířata už hodně dlouho nedostala napít.

Když jsme přijížděli, dav se pomalu obracel k nám a klesal na kolena. Stejně jako při vjezdu do města jsme se prodírali ulicí mezi skloněnými hlavami a zády.

Prostranství chránila dřevěná mříž naježená ostrými bodci a zezadu podpíraná trámy. Dva pěšáci, stojící na druhé straně, při pohledu na nás odtáhli překážku stranou a pustili nás dovnitř.

Z boku se zvedala hrubá budova kasáren a proti nim kamenný chrám Šiřitele. Nejspíš, protože všechny sochy byly rozbité a hlava obra přátelského lidem ležela u paty schodů. Na dveřích byl načmáraný znak Podzemního lůna.

Šel jsem vedle vozu a cítil zvláštní únavu. Všechen můj strach shořel na mostě při pohledu na stařenu s nataženou rukou. Shořel a mé tělo bylo v nitru jako zuhelnatělé. Měl jsem pocit, že nezvládnu udělat už ani krok, a v podstatě jsem jen chtěl, aby nás odhalili a zabili.

Díval jsem se na oheň hučící před zdmi kasáren a na dlouhý průvod lidí, kráčejících uličkou mezi vojáky a házejících do plamenů svitky. Stránky s romány, traktáty a poémami. Dopadaly do hučícího ohně a pak se vznášely jako planoucí černí ptáci.

Jedny vyprávěly to, jiné támhleto. Jedny oslavovaly, další proklínaly. V Ocelovém domě jsme věděli, že svitky jsou cennější než zlato. Že obsahují myšlenky a duše těch, kteří už dávno odešli Cestou k Hoře, a přesto mohou dál zpívat, učit a udivovat. Že svitky žijí. Můj děda povolal zvláštní úředníky, kterým se měly odevzdávat všechny nepotřebné svitky s výjimkou nejsoukromějších zápisků. Oni rozhodovali, jestli se mají zničit, nebo ponechat. Za úmyslné zničení svitků hrozilo pět let galejí.

A teď všechno skončilo v plamenech. Proč rozpalovat oheň v duši? Proč způsobovat, aby se člověku stýskalo po něčem, co je nedostupné nebo nemožné? Proč se zaobírat jedněmi myšlenkami, a

jiné odbývat pokrčením ramen? Je lepší, když se všechno stane jedním.

Je jen jediná kniha. Kodex země. Tam se dá najít všechno, co je důležité, a všechno ostatní ať pohltí oheň. Existuje jenom to, co je teď a co je viditelné. Existují přikázání Matky a budoucí svět, kde *Ta, od níž vše vzešlo a k níž se všechno navrátí* získá zpět své dědictví. Až nebude den ani noc, ženy ani muži, voda ani oheň, pouze jednota. Všechno, co odvádí myšlenky od tohoto cíle, je pokušením, a proto skončí v plamenech.

Lidé s hromadami svitků v náručí měli na hlavách vysoké čepice z rákosového papíru. Kráčeli uličkou, házeli svůj náklad do plamenů a odcházeli stranou, kde se shromažďovali do čím dál většího davu. Čepice vypadaly šaškovsky a zároveň děsivě. Napadlo mě, že byly na hlavy oněch lidí nasazeny proti jejich vůli, jako nějaké znamení hanby.

Kouř z hořících svitků se válel nad prostranstvím, když jsme mířili ke svatyni, která připomínala velikou válcovitou pec. Všechny otvory byly kruhové, včetně rudých kamenných dveří, do nichž jsme vjeli. Měly stejné oblé tvary, aby připomínaly matčino lůno, ale podle mne vypadaly jako rozevřený chřtán. Dva vojáci přede dveřmi se rozestoupili a brána se sama otevřela. Jako by nás očekávali.

Vojáci, kteří hlídali bránu, na sobě neměli černo zelené pláště „Zmijího“ oddílu ani štíty se znakem zavinutého hada. Jejich oblečení mělo barvu krve a štíty kruhové jako u Kebiryjců byly označeny symboly Podzemního lůna a malými dvojitými měsíci nahoře. Svatyně začala budovat vlastní armádu.

Když jsme vjížděli dovnitř, svíral jsem opratě ve zpocených dlaních, cítil, jak mi krev buší ve skráních, a hleděl jsem na své sandály. Bylo mi, jako by nás brána polykala. Jako by nás polykala samotná Podzemní Matka.

Tolik dní jsem před ní prchal. A teď vcházím do jejího sídla.

Když jsme prošli branou, zvedl se studený vítr a nebe se zatáhlo oblaky, jak to většinou večer na stepních vrchovinách Východu bývá. Mně to ale připadalo, jako by v okamžiku, kdy jsem překračoval práh svatyně, zhaslo světlo.

Za bránou jsem zase spatřil nádvoří, a to, co jsem považoval za kopulovitou budovu, se ukázalo být jenom zdí, prohnutou jako obrácená mísa zbavená dna. Před námi se tyčila další vypouklá zeď a skrz ni se táhla kamením zpevněná cesta vedoucí kolem zástupu

kruhových bran v dalších vypouklých zdech, jedna za druhou, a dvě chodby rozbíhající se do stran, také se vinoucí v měkkých křivkách. Vnitřek svatyně byl kombinací spirálovitých labyrintů.

Zastavili jsme vůz a nevěděli, co dál. Ty brány před námi byly Brány tajemství. Vzpomněl jsem si, jak jsem jedním uchem naslouchal mlhavým a protichůdným střípkům vědění, které se k nám dostaly o kultu Pramáti. Jak jsem znuděně snášel učitelův hlas, bzučící jako vosa, a bloudil pohledem po zahradě a oblacích plynoucích na nebi, a přemýšlel o Aiininých štíhlých dlaních na svém těle. Existuje Vnější svatyně – tak se říká všemu, co je možné spatřit, aniž by byl člověk zasvěcen. Omezené vědění určené obyčejným mužům, zákony Kodexu, zásady života, učení Poutníků. A pak tajemný svět pouze pro vyvolené Zasvěcené a pro ženy – Vnitřní svatyně. Nějaké oběti, kruhy zasvěcení, Brány tajemství. Tohle všechno začínalo zde, kam jsme vešli a o čem jsme věděli jen málo. Byla to místa přístupná jenom některým mužům, nezasvěceným ženám, Zasvěceným, kteří nebyli považováni ani za muže, ani za ženy, jen za bytosti Jednoty, a nejvyšším kněžkám, archimatronám. Kam jsme se měli vydat a jak se tam dostat, jsme neměli tušení. Projeli jsme bránou a zde naše vědomosti končily. Svatyně ve složitých kruzích obklopovala věž, která se tyčila jak vzhůru, tak dolů, do země.

Určitě jsme ale ani nemohli stát na prvním nádvoří jako oslové.

„Kolo!“ sykl Brus přes masku, aniž by se na kozlíku pohnul.

Pochopil jsem. Popadl jsem okraj vozu, napnul všechny síly a mírně ho zvedl, načež jsem kopl do stejného kola, které už jsme jednou opravovali. Měl jsem dojem, že se mírně, skoro nepostřehnutelně zkřivilo. Brus sotva viditelným pohybem prutu pobídl zvířata a vozík se pohnul vpřed, až najel obručí přímo na kámen, vyčnívající ze štěrkové cesty. Ozvalo se zapraskání, zkřivený náboj se na ose přesunul, dvoukolka se naklonila a zastavila.

„Trudovitý osle!“ zařval Brus přes masku a přetáhl mě prutem. „Jsi stejně tupý jako každý měsíční syn! Okamžitě to sprav, hlupáku!“

Zbývalo mi jen nezdárně se motat kolem vozu, dloubat se v nose a zbytečně strkat do zkřiveného kola. Teď jsme mohli beztrestně čekat, až se něco stane.

Člověk, který pro nás přišel, byl vysoký, což je to jediné, co o něm dokážu říct. Kněžské šaty jsou vymyšleny tak, že v jejich

záhybech mizí tělesné tvary, kruhový prsní plát, ztvrdlý výšivkou vypadající jako pelerína ve tvaru kola přehozená přes ramena, neumožňuje poznat, jestli osoba, která ho nosí, má ňadra. Obličej je ukryt za maskou. Ale ani když vyslanec promluvil s Brusem a provedl nás Bránou tajemství, kde odhalil tvář, pořád jsem netušil, jestli jsme se setkali se ženou, nebo s mužem. Onen člověk měl vyholenou hlavu, karmínově namalované rty, oční víčka pokrytá zlatem a tyrkysem. Na čele a tvářích měl vytetovány spirály. Brusův obličej však vypadal normálně. A co hůř, byly v něm vepsány stopy bitevních polí, tvář mu protínala dlouhá jizva a slunce mu opálilo kůži. Jeho lebka byla pokryta škrábanci a strupy po spěšném holení. Neměl tetování. Ani trochu nepřipomínal bledou zmalovanou bytost, která nás vedla skrz další brány. Proto si nesundal masku. Doufal jsem, že to budou považovat jen za povýšenost důležitého kurýra, který opovrhuje provinční svatyní.

„Vzdalování se od vozu je nepatřičné. Cestuje v něm Slovo. Přestávka v cestě také zvěstuje potíže," vysvětloval Brus v hrdelním nářečí jazyka Jednoty, ještě než jsme vyrazili, načež sáhl do záňadří pro symbol škorpiona.

„Kde by bylo Slovo ve větším bezpečí než v domě Matky?" odpověděl kněz, složil spirálami pomalované dlaně a sklonil holou hlavou. Měl hlas, který by mohl být vysoký mužský, nebo nízký ženský. „Akolytům bude vydán rozkaz. O vůz, zvířata a náklad bude postaráno s nejvyšší pečlivostí."

Brus však vytáhl uzlíček ze skříňky na kozlíku a podal mi ho.

Skříňka byla na svou velikost podivně těžká a překvapivě studená. Dokonce i přes plášť mě mrazila do dlaní, jako by ležela celou noc na mrazu.

V dávném jazyce neexistují slova „já", „ty", ani „on" nebo „oni". Neříká se: „mám hlad", ale „v tuto denní dobu je cítit hlad", nebo případně „kdo nejedl, cítí hlad". Lehce se to dá splést a je těžké něco říct.

Brus se dokonce snažil, aby jeho ruce s polámanými nehty, se špínou cesty a týdnů toulání zažranou do kůže, zůstaly skryty v rukávech.

Také jsem věděl, že oba jistě páchneme. Už jsem to nevnímal, ale určitě to tak muselo být, protože jsme se neměli kde umýt. Naposledy na návštěvě u Lemieše, syna Loďaře, Amitrajce, který předstíral, že je Kirenenec. Ale to bylo už před několika dny.

„Ve Vnitřních kruzích není pro ty, kteří sem došli, maska nezbytná," pronesla mrazivě bytost, která nás doprovázela.

„Obličej jednotlivce nemá význam. Jednotlivec neexistuje. Důležité je Slovo a jeho cesta ke slávě Matky. Nešťastná přestávka v pouti musí být co nejkratší."

„Odpočinek na bezpečném místě Slovu dobře poslouží," odpověděl kněz. „Chrání ho před zlem a tomu, kdo jej veze, umožní zdvojnásobit úsilí. Voda, šaty a jídlo jsou věcmi, jež jsou potřebné, když se putuje rozvráceným světem plným sobeckého zla a chtivosti."

A tak jsme si povídali, zatímco jsme kráčeli podél zakřivených zdí, vinoucích se jako hadi. Několikrát jsme kruhovými průchody odbočili do dalších chodeb a mně už bylo jasné, že se odtud bez pomoci nedostanu. Pruh oblohy nad hlavou, kroutící se jako horská říčka, byl pořád stejný a na zdech se opakovaly identické reliéfy. Nevšiml jsem si ničeho, co by mi mohlo pomoci najít cestu zpátky.

Ale cítil jsem, že tady někdo je. Občas jsem za námi zaslechl kroky a zastavil se, ale v tu chvíli jejich zvuk utichl. Rozhlížel jsem se a koutkem oka se mi dařilo postřehnout nějaký rychlý, rozmazaný pohyb. Nevýraznou skvrnu šarlatové barvy, ale nic víc. Možná to byl odlesk v mých strachem unavených očích, možná jsem jen zaslechl ozvěnu odrážející se od zakřivených kamenných stěn…?

Zdi svatyně místy obklopovaly malá kruhová náměstíčka a pod zakřivenými stěnami se daly zahlédnout okrouhlé vchody do jakýchsi tmavých místností, připomínajících mělké jeskyně. Zdálo se mi, že se uvnitř občas něco hýbá. Průvodce nám pokynul k jedné z nich, úsporně se uklonil a odešel.

Strop byl křivý, jako by místnost byla ležícím sudem. Uprostřed stála nová železná kamínka a na kamenné podlaze ležela hrubá prošívaná matrace.

Kromě toho jsem uviděl ještě rohože, amitrajský stoleček z buvolí rohoviny, tak nízký, že bylo nutné si k němu sednout na zem, a kamennou soškou Paní Žní. Tančící těhotná žena se srpem a mísou, s obličejem netvora, ověnčeným čepcem z klasů. Stála v mělkém nástěnném výklenku, osvětlená lampičkou s olivovým olejem.

Položil jsem na zem skříňku zavinutou do chladem ztvrdlého pláště a začal si masírovat promrzlé ruce, ztuhlé únavou.

Brus se nízkými dvířky vmáčkl do výklenku a okamžitě před soškou padl na kolena.

Otevřel jsem ústa, ale nestačil jsem nic říct.

Slyšel jsem, jak Brus mumlá, opíraje se pěstmi o kamennou podlahu a dotýkaje se čelem podlahy.

„Matko… od níž všechno vzešlo a k níž se vše navrátí. Ty, která rodíš, ty, která sytíš, ty, která dělíš, ty, která bereš. Vše, co zrodíš, sama pozřeš, neboť vše jest tvé. Lůno, věčný kruhu, květe, plode i sémě, počátku i konci, sílo Matky…“

Ztuhl jsem s napůl otevřenými ústy. S výrazem, za který by se nemusel stydět ani Agyren Kysaldym, trudovitý prosťáček. Ocitli jsme se zde úplně sami, v prázdné místnosti připomínající hliněný kotlík. Nebyly tady dokonce ani rohy, v nichž by se někdo mohl ukrýt.

Klečel jsem na podlaze a pozoroval svého pobočníka. Svého průvodce a ochránce. Díval jsem se, jak se třikrát dotýká čelem podlahy, jak se vkleče plazí k sošce a sahá po podélném předmětu ležícím ve výklenku, který připomínal černé pero.

Po malém nožíku z černého obsidiánu.

Nemohl jsem si pomoci, ale viděl jsem jen kněze Podzemní Matky, přikrčeného v záhybech rudého hávu, ukrytého za maskou připomínající hlavu stříbrného sršně.

Mlčky jsem ho pozoroval a cítil, jak se mráz, který mi spoutal ruce, rozlévá do celého mého těla, jak se mi jeho ledové jehly zabodávají do tváře a do srdce.

Brus vzal do jedné ruky nožík a řízl se do prstu. Nechal odkápnout tři kapky krve do misky v pravé ruce Paní Žní, načež rozmazal rudou kapalinu po zubatých ústech a po rozkroku figurky.

Chránil mě. Zabíjel pro mne. Doprovázel mě přes zemi spálenou svatým ohněm. Proč by mě měl zradit zrovna teď? Věděl jsem to, ale přesto mou duši zaplavila nedůvěra a dál v ní doutnala. Jako jiskra v mechu.

Brus odložil kamenné ostří, narovnal se a teprve pak zvedl a odložil kovovou masku. Všiml jsem si, že zatímco se s ní potýkal, sevřel na okamžik ruku v pěst a prstem se dotkl úst. Ve vojenské řeči gest to znamenalo „mlč!“. Pocítil jsem úlevu, ale strach nezmizel.

Brus vytáhl ze záhybů šatů hadřík a otřel si potem zalitý obličej.

Usedl jsem a opřel se o stěnu, a když si můj zrak zvykl na šero našeho pokoje, spatřil jsem štíhlý hliněný džbán s vodou.

Brus mě nakopl do boku dřív, než jsem stačil vzít do ruky jeho ucho. Svalil jsem se ke zdi a bylo mi, jako by mi praskla žebra. Stříbrný hrnek upadl na podlahu.

„Nesahej špinavýma rukama, měsíční synu!“ zaječel. „Kolik uběhne času, než z tebe bude vymlácen mrzký egoismus tvého druhu? Nesahej první! Kdo pije nejdřív, prašivý pse?“

Pohlédl jsem na něj, ale obličej posetý jizvami a spálený sluncem vyzařoval jen zuřivost.

Dlouho oddechoval a pak rychle pohlédl do strany a vzhůru. Na jediné mrknutí, ale potom do mě zase zabodl pohled černých, nelítostných očí.

„Nejdřív Matka, potom… ee… archimatrony… pak zasvěcené osoby, potom… já,“ zamumlal jsem hlasem idiota a popotáhl nosem. Pořád jsem klečel s pěstmi na podlaze.

„Pak dcery země, pse!“ zařval. „A teprve potom pes jako ty! Jenom hůl může rozjasnit tu tvoji temnou měsíční hlavu, nechť se vše stane jedním! A jestli ještě jednou řekneš ‚já‘, vyrvu ti jazyk!“

Přešel ke džbánku, zvedl z podlahy hrnek a nalil do něj vodu. Nejdřív ji očichal, potom do ní namočil prst a přiložil ho ke rtům. Po další chvíli smočil špičku jazyka a počkal delší chvíli, než vypil malý doušek.

Nakonec skoro nepostřehnutelně kývl hlavou, vypil celý hrnek a prázdný mi ho hodil pod nohy.

Pak jsme mlčky seděli pod hliněnou kopulí cely.

Brus otřel hadrem vnitřek své masky, nasadil si ji na hlavu a zvedl část určenou k zakrývání obličeje. Zkřížil nohy, dlaněmi se opřel o kolena a zavřel oči.

Seděl jsem, nebo spíše napůl ležel, naproti němu a díval se kruhovým vchodem na štěrkem vysypané nádvoří.

Pod nakloněnými zdmi se rýsovaly tmavé kruhové otvory do stejných cel, jako byla ta naše, ale nepodařilo se mi v nich něco zahlédnout. Jen jsem měl pocit, že občas ve tmě vidím nějaký pohyb, ale mohlo se mi to zdát.

Panovalo úplné ticho a mrtvo. Jen malí zelení ptáčci poskakovali po kamenech nádvoří.

Svatyně byla stará. Stará a donedávna možná opuštěná. Vrstva vápna se odlupovala od stěn, vybledlé fresky byly potaženy plísní, v některých chodbách se povalovalo jakési staré haraburdí a smetí. Jak došlo k tomu, že se napůl padlý kult Praméti najednou zase pozvedl? Jak se mohlo stát, že jsme ho podcenili? Měli jsme

Vědoucí, nejsilnější armádu na světě, špehy a stratégy. Stačila jediná šílená věštkyně, půl roku sucha a jediná noc. Jediná noc, kdy se všechno zhroutilo. Bohaté impérium pulzující životem se změnilo v bitevní pole. Z celého Tygřího impéria jsme zůstali jenom já a Brus. A možná ještě hrstka uprchlíků, skrývající se v lesích.

A také šlechetní šílenci, takoví jako Lemieš, syn Loďaře.

Přistihl jsem se při tom, jak vzpomínám. Zbytečně plýtvám životní silou na prázdné, bolestné úvahy, které mě unaví a oslabí, ale nic nezmění k lepšímu. Měl jsem střechu nad hlavou. Bolely mě jen nohy a žebra v místě, kam mě Brus nakopl. Zahnal jsem žízeň a kvůli neustálému strachu jsem neměl hlad. Zatím mě neodhalili. Byl jsem uprchlík, nic víc. A měly by mě zajímat jen uprchlické problémy. Dilemata náležející císařům bych měl nechat císařům. Cítil jsem se strašlivě unavený, takže bych měl spát. Sbírat síly. Zítra je budu potřebovat.

Spal jsem krátce a lehce, takže jsem se probral okamžitě, když jsem zaslechl kroky. Blížily se dvě osoby. Jedna v dřevácích, druhá v měkkých filcových botách s podrážkami spletenými z řemínků.

Když jsem otevřel oči, Brus už měl masku na obličeji, ale jinak seděl stejně nehybně jako předtím.

Zcela oholený starý muž v dřevácích poklekl před naší slují a sklonil hlavu. Měl na sobě šedivé šaty podobné pytli a roztřepené kalhoty sahající ke kolenům. Vedle něj někdo stál, ale viděl jsem jen drobné nohy v sandálech, snad ženské nebo dětské, a lem rudých šatů.

„Přinesl jsem jídlo a vodu, zasvěcená bytosti… moudrosti Matky…“

Položil na zem dřevěný tác připomínající krabici, vplazil se do cely a zastavěl malý stolek malovanými miskami a číšemi.

Podíval jsem se na stůl. Miska vařené zeleniny, pečené pirohy katmul, několik placek chleba, kostky fazolového sýra, dřevěné kleštičky na jídlo.

Brus zvedl misku s kouřící zeleninou a přiložil ji ke stříbrnému nosu své masky.

„Nejedí se těla dětí země.“ Jeho hlas zaduněl odporem. „Jen Pramáti je může pozřít. V této potravině je cítit přítomnost rybího těla a koření. Hříšná koření, která oslabují tělo i ducha, jsou také hříchem pro zdraví. Toto jídlo je nečisté a musí být odneseno. Chléb, sýr a voda k povzbuzení těla stačí, duše náleží Matce.“

Postavil misku, načež nervózně vytáhl hadřík a začal si otírat prsty, kterých se dotkla pára.

Druhý příchozí v šatu, ten, jehož nohy jsem viděl, najednou nakopl klečícího sluhu do boku. Uslyšel jsem tupý náraz a tlumené zasténání.

„Měsíční kozle! Spletl sis misky, páchnoucí zvíře! Zhanobil jsi svatyni!“

Příchozí padl na kolena, pěsti ve štěrku cesty, vedle bolestí se kroutícího starce a sklonil hladce oholenou hlavu s malou lebkou. Jedno rameno měl holé a na čele byl patrný červenou barvou namalovaný znak: rozdvojená linka, končící souběžnými spirálami. Zvedl obličej. Spatřil jsem oči, tvar úst a řasy a odhadl, že je to nejspíš dívka. Akolytka. V jejích rysech bylo něco znepokojivě známého, ale nevěděl jsem co.

„Neodpustitelné! Stalo se něco hanebného!“ volala. „Sluhové války mohou občas dostat živé tělo v jídle, povolují to zákony věštkyně. To prase si spletlo misky a urážlivě přineslo nečisté pokrmy určené měsíčním psům. Stihne ho tvrdý trest, nechť se vše stane jedním!“

„Chléb, sýr a voda,“ zopakoval Brus. „Všechno ostatní musí být odneseno.“

Zůstali jsme sami a pořád jsme nepronesli ani slovo. Zapamatoval jsem si lekci, kterou mi udělil, když jsem se pokusil napít vody, takže jsem se ani nepohnul.

Brus pronesl krátkou děkovnou modlitbu a pak zopakoval všechno, co předtím udělal s vodou. Dotkl se ústy kůrky chleba, za nějakou dobu rozžvýkal malý kousek a vyplivl ho na dlaň, a pak, když zase chvíli počkal, uškubl kus, který se rozhodl sníst. Došlo mi, že takto zjišťuje, jestli není jídlo otrávené. Možná to bylo rozumné, ale napadlo mě, že trochu přehání. Stejně jako když nechal odnést dušenou zeleninu a pirohy. Když už nás pohostili, s radostí bych snědl cokoli jiného než jen chleba a vodu.

Díval jsem se, jak beze spěchu jí a pak odkládá zbytky na tác a přesouvá je po podlaze ke mně. Snědl jsem suchý chléb, nakyslý fazolový sýr ostrého, nepříjemného zápachu a vypil hrnek vody. Pořád jsem necítil hlad a doufal jsem, že už se nic dalšího nestane. Že nás tady nechají sedět až do rána a pak nás pustí dál.

Nečekal jsem ale dlouho, než opět zaznělo šourání nohou na kamenech; někdo přišel. Tentýž kněz, který nás provedl bránou. Vypadalo to, že si tady nedokáží najít žádnou zábavu.

Bytost s pomalovaným obličejem poklekla u nízkého vchodu a úplně ho zahradila.

„Brzy Matka spolkne slunce," prohlásila. „Rohy se rozezní Chórem temnoty. Nastane čas večerního obětování. Je dobrým zvykem, aby ho provedla kněžská osoba, jíž je s pokorou nabídnuta pohostinnost. Bude to pro Věž ctí."

Ztuhl jsem.

Brus možná znal několik náhodných modliteb, ale odkud by mohl tušit, jak se provádějí obřady? Pochopil jsem, že teď už nemáme žádnou šanci. Tím, že jsme procházeli tak blízko sídla Podzemní Matky, jsme přivolali její pozornost. Nemohlo se nám to podařit. Ne jí pod nosem.

„Poutník obvykle nemá dostatečně čistou duši, aby sešel do svatostánku," oznámil Brus drsným, bručivým hlasem.

„Kdo rozezná hřích dokonce i v misce, je dostatečně čistý, aby byl hoden setkat se s božstvem," odpověděl kněz mrazivě a já jsem měl tentokrát pocit, že je to nejspíš přece jen muž. „Když se ozve volání Matky, není dovoleno, aby naléhání trvalo příliš dlouho."

Brus se pomalu zvedl, jako by měl na zádech koš plný kamení.

„Agyrene, nikam nechoď," řekl normálním jazykem. „Hlídej Slovo."

Pochopil jsem, že musím utéct. Ale jak? Labyrintem u paty Věže a pak zavřenou bránou? A jak se pak mám dostat přes most? Když jediné, co mám, je háv akolyty? Naše koše s oblečením a jídlem, naše špehovské hole a všechno ostatní bylo na voze. Měl bych Bruse ponechat napospas Svatyni?

„Akolytovo místo je vedle jeho mistra," oznámil kněz. „Měl by být vybrán jiný? Jak jinak by mohla být provedena oběť?"

Takže to bylo jasné. Museli jsme znovu vkročit do labyrintu nakloněných zdí a kráčet změtí chodeb do neznáma.

Tentokrát jsme však šli jinou cestou, protože jsme se rychle ocitli na vnějším nádvoří, které v kruhu obklopovalo věže a labyrinty. A tady se najednou tísnil dav. Ženy v dlouhých kastovních sukních shromážděné do ječící skupiny. Jedny na něco čekaly, další se něčeho viditelně domáhaly. Některé seděly u zdí, skrčené, občas se skloněnými hlavami položenými na rukou. Některé vypadaly podrážděně, další rezignovaně.

Myslel jsem, že je vnitřek opuštěný a téměř bez lidí. Zvykl jsem si na prosté vinoucí se chodby obývané jen stíny a ozvěnou. Měl jsem pocit, že vřava zůstala venku, za branami věže.

Procházeli jsme davem, ale tady před námi nikdo nepadal na kolena. Ženy natahovaly ruce a buď hladily naše hávy, nebo je křečovitě svíraly v prstech. Něco po nás chtěly, ale v tom hluku nebylo rozumět, co.

„Jmenuje se Altaj Kyrdygal! Musíme se dostat do hor, k naší rodině! Jsme z Ahardymu! Vraťte mi muže! On nic neudělal! Altaj Kyrdygal!“

„Pusťte nás za archimatronou! Chceme mluvit s Matkou!“

„Vraťte mi syna! Tugalaj Merrek! On je hodný! Je to poslušný chlapec! Dovolte mi s ním promluvit! On je nemocný! Nemůže nosit kamení!“

„Matko! Požehnání pro nemocné! Zaveďte nás k archimatroně!“

Bytost, která nás doprovázela, kráčela davem mlčky a nezadržitelně, rozrážela ruce natažené ze všech stran, a my jsme ji následovali.

Ženy zůstaly za námi. Prošli jsme kruhovou bránou a vyšli na další úzké nádvoří, které v kruhu obklopovalo věž. Napadlo mě, že bychom toho kněze měli zabít a utéct. Nejlépe hned. Čím dál a hlouběji se dostáváme, tím těžší bude se odtud dostat. Brus ale kráčel vedle mě úplně klidně. Nevěděl jsem, co má v úmyslu, ale musel jsem mu věřit.

Na druhém nádvoří jsme také potkali lidi. Seděli u nakloněné zdi, na kamenném chodníku, který obklopoval plochu s rozbitou vyschlou kašnou.

Všichni v tyrkysových a karmínových šatech Afraimů a Arazimů, s kápěmi na hlavách. Navzdory kvalitním drahým šatům vypadali unaveně a uváleně, jako by tady seděli už mnoho hodin. Při pohledu na nás se zvedli ze zídky kašny a z kamenných lavic u zdí a pak padli na kolena a zabořili pěsti do štěrku. Náš průvodce šel energickým krokem a viditelně neměl v úmyslu se zastavit. Prostě jsme si skrz tohle nádvoří jen zkracovali cestu. Klečící lidé se však ani nepohnuli. Nezvedli se, takže nám cestu přehradili barikádou ohnutých zad, oblečených do lesklého tyrkysového nebo karmínového hedvábí. Kněz se zastavil a pod maskou prskl vztekem.

„Tohle je nestoudnost!“ zavrčel. „Průchod!“

Jeden z mužů se pomalu zvedl. Byl mohutný a zavalitý, měl široký amitrajský obličej, teď zrudlý a zalitý potem, a modře se lesknoucí neproniknutelné oči. Tváře mu křižovaly šikmé pruhy afraimského tetování.

„Jsem Fardih anh Sabalaj z rodu Čyndegaj, z kmene Afrai. Čekáme tu pokorně už druhý den bez vody a jídla, přišli jsme na rozkaz našich svatých žen. Rod Čyndegaj deset krát deset pokolení chránil pole svatyně Pramáti, od řeky až ke Spáleným horám. Matky rodu vedle mě stojícího Meraduka anh Urgatala z rodu Tygalaj pečovaly o stáda Pramáti, čítající pět krát tisíc kovcí. Máme pečeti. Máme železné symboly. Prokletá cizácká dynastie padla a plody Matky se vracejí pod její vládu, až se vše stane jedním. Čekáme už druhý den, ale šlechetná archimatrona na nás nemá čas. Zvířata chcípají venku. Sluhové války se o ně neumějí postarat. Kovce si v tlačenici lámou nohy. Zvířata umírají žízní! Durra leží na hromadách a přitahuje krysy a červy. Prosíme tě, zasvěcená bytosti, předej naše pokorné prosby archimatroně. Nechť nám sešle slovo pravdy. Dovol nám dopravit majetek svatyně na naše pastviny a do našich spíží, než všechno podlehne zkáze.“

„*Hara!* Ticho!“ zaječel kněz. „Za okamžik Pramáti spolkne slunce. Podzemní lůno je hladové! Jestliže nebude okamžitě vytvořen průchod, bohyni nakrmí vaše krev! A stane se, neboť vše se stalo jedním, jestli zazní ještě jediné slovo pochybností!“

„Jsme poslušní,“ zašeptal Afraim, sklonil hlavu a ustoupil nám z cesty.

Šli jsme tedy dál. Došli jsme na hlavní chodbu, kde se před námi otevíraly a zavíraly Brány tajemství, rozestupující se ve vřetenovitých portálech. Pořád dál a dál. A já jsem cítil, jak pokaždé, když se za námi zavřely kované veřeje, ve mně hasne naděje. Čím dál jsme kráčeli, tím byla větší tma. Z chodby se táhl kouř, vdechoval jsem pach vonných bylin a olejů, a někde vespod děsivý, ostrý mrtvolný puch. Za třetí branou už se nenacházely nakloněné zdi a tmavnoucí nebe nad hlavou, jen tunel.

Byl osvětlený mihotavými lampami, jejichž odlesky se plazily po kamenných tělech svíjejících se v extatickém tanci ženských démonů. Leskl se na úporně vyvalených očích zdobených bílou perletí, na krvavých zubech vypadajících jako háky, na vzedmutých ňadrech a nahých údech. Vypadalo to, jako by se po nich plazili ohniví hadi.

Zavřela se za námi další brána, slyšel jsem zlověstné hluboké hučení, jako by ve tmě naříkaly tisíce mořských netvorů. Zvuk se přeléval a působil mi chvění v břiše. Smrad byl čím dál výraznější.

Otevřela se poslední vrata. Ocelová, se zuby zapadajícími do sebe jako svislé čelisti. Zvuk přicházel odevšad, dorážel a vstávaly

mi z něj chlupy na krku. Cítil jsem, jak mi vlhnou dlaně a nohy se mi naplňují tekutým olovem.

Život nemá význam. Je jen zábleskem, pomyslel jsem si. *Přišel jsem odnikud a putuji do neznáma. Je jen Cestou k Hoře, kde mé čeká setkání se Stvořitelem. Cesta k Hoře je obtížná, protože stezka je kamenitá. Existuje jen slza a kámen. Kam všichni odcházejí, tam půjdu i já, protože tam na mne čekají. Jdu proto, abych tam došel. Cesta není důležitá. Cesta je jen záblesk.*

Odrecitoval jsem modlitbu za mrtvé jako voják před bitvou. Od tohoto okamžiku bych se měl považovat za mrtvého, ale moc mi to nepomohlo.

Řemen nás učil, abychom se soustředili na dech. Hlídali si, aby vzduch procházel tělem. Že se strach rodí z myšlenek. Ve skutečnosti je důležité to, co vidíme, a ne co můžeme vidět. To, co se děje, ne co se může stát. Soustředit se na dýchání a potlačit myšlenky, v nichž se skrývá děs. Jsou jen srdce, svaly a plíce.

Vnitřek věže byl velký, tmavý a kruhový, jako mísa obrácená dnem vzhůru, ale ozdobená hrotem. Vzpínal se k nebi, takže jsme stáli jakoby uvnitř obrovské pece. Pohlédl jsem tam – u vrcholku jsem zahlédl malý kruh tmavnoucího nebe, a vzápětí jsem zaplašil myšlenku, že je to možná naposledy.

Sál připomínal tmavou jeskyni, osvětlenou pouze jediným kuželem světla proudícím kruhovým oknem ve stěně věže, který ji protínal jako kopí a dopadal na nevýraznou sochu z černého kamene na dně. Kruhová galerie, na niž jsme vyšli, byla největší, ale jak nad námi, tak pod námi jsem zahlédl další. Přelévající se nářek stoupal a klesal, vyplňoval místnost jako hustá tekutina. Měl jsem dojem, že za chvilku začnu krvácet z očí a uší. Bylo to jako sloní troubení nebo bzučení včel v dutém kmeni, obrovských jako voli. V životě už jsem se setkal s věcmi, které jsem musel poznat osobně, abych je pochopil, ale jež nebylo možné popsat slovy. Věděl jsem, že na tenhle zvuk nikdy nezapomenu.

Z tmavého dna jeskyně vanul vlhký sklepní chlad s lehkým mrtvolným nádechem. Tenhle pach se také nedal splést s ničím jiným, přestože nebyl moc silný.

Světelný sloup se barvil čím dál víc do červena. Otvor byl vyroben tak, aby zachytával světlo zapadajícího slunce a směroval ho přímo na sochu. Nejspíš to byla velká silueta sedící ženy, ale neviděl jsem ji pořádně. Záře na ni malovala jen krvavé záblesky.

Nemohli jsme utéct cestou, kterou jsme přišli, protože Brány tajemství se za námi zavíraly. Budeme tedy muset kličkovat tajemnými chodbami, potmě a naslepo. Utíkat pořád dál a pokusit se srazit kohokoli, kdo se nám postaví do cesty. Za okamžik začne nějaký rituál. Rituál, kterého se máme zúčastnit, aniž bychom věděli, co dělat. A co hůř, mohly to být věci, jež by neměl dělat žádný člověk. Máme nakrmit sochu krví? Čeho se ještě budu muset odvážit, abych přežil a vyplnil poslední rozkaz svého otce?

Světelný sloupec zrudl a zhasl, a v tu chvíli najednou nastalo ticho.

A tma.

Ale pak se rozsvítily kruhy lamp na galeriích. Spatřil jsem, jak se v šeru hemží postavy ve volných šatech a s kápěmi, v té tmě sotva viditelné.

Viděl jsem je na galeriích i tam dole, na dně jeskyně.

Zase se ozvalo pekelné bučení, ale už tišší a ještě hlubší. Měl jsem pocit, že je teskné a zároveň zlověstné. Ponurá, rozechvělá píseň beze slov, jež mě naplňovala smutkem a rezignací. Úplně jako by otravovala duši.

Na dně jeskyně vzplanul olej ve třech velkých mísách; v každé z nich by se bez potíží dal usmažit celý beran.

Socha byla obrovská a teprve teď jsem ji uviděl pořádně. Nikdy dřív jsem nespatřil podobu Podzemní Matky. Vídával jsem jen její vtělení zvané Paní Žní. Možná spíš její dceru. Ale Podzemní Matka nevypadala jako netvor. Obrovská dřepící žena s pohlednou, usmívající se tváří, s vlasy z květin, větviček a plodů. Mezi jejíma nohama dřímala podzemní temnota. V natažených rukou držela džbán a lusky durry, jako by je chtěla nabídnout svým dětem. Ta, od níž všechno vzešlo a k níž se vše navrátí. Paní úrody. Živitelka a Matka.

Trouby, pokud to byly trouby, utichly. Nastalo ticho.

A pak jsem uviděl světélka. Dvě řady mihotavých plamínků v rukou postav s kápěmi, které vešly na dno jeskyně ze skrytých dveří a v půlkruhu obklopily sochu.

Uslyšel jsem píseň. Jemnou, tklivou píseň o útěše v matčině náruči. O spravedlivém srdci hospodářky, která se stará o své děti. Píseň zpívanou vysokými hlasy, tak krásnou, až jsem cítil, jak mi vlhnou oči. Jemné dívčí nebo dětské hlasy mi sevřely hrdlo. Začal jsem se cítit unaveně, osamoceně a uštvaně. Zatoužil jsem po útěše a po klidu, takovém, o jakém zpívaly. Zastesklo se mi po jiném

světě, kde není potřeba o nic bojovat, kde nikdo nikomu nic nebere násilím, ale všechno dostane ze spravedlivých matčiných rukou. Po teplu a klidu, jako když jsem byl dítě a žil v Rumělkovém domě, kde neexistuje válka, krev ani prach.

Kněz, který nás doprovázel, zatřásl Brusovi ramenem.

„Je čas," řekl.

Neochotně jsem vykročil. Ani za nic jsem nechtěl přestat naslouchat.

Kruh zpívajících se sklonil a položil lucerny ke svým nohám a potom v jediném gestu ucouvl a všechny postavy si rozepnuly pláště, které jemně sklouzly na zem. Uviděl jsem drobné siluety, ňadra a neochlupená lůna. Spatřil jsem jemnou kresbu spirál a kruhů na jejich tělech a naklonil se přes kamenné zábradlí. Trvalo to jenom okamžik.

„Je čas!" zavrčel kněz a ještě jednou škubl mým rukávem.

Vedl nás dolů točitými kamennými schody, ve výklencích se míhala světla lamp. Už jsem se nebál. Napadlo mě, že scházíme na dno jeskyně, tam, kde stojí děvčata a odkud pořád zaznívala ta nádherná píseň. Byl jsem při vědomí jenom napůl a nevím, proč jsem si myslel, že si nějak poradíme.

Místnost, v níž jsme se nakonec ocitli, oddělovala od jeskyně jen řada sloupů s mistrně vytesanými rostlinnými motivy. Děvčata vydala zpěvný výkřik, pozvedla ruce a otočila se.

Ztuhl jsem.

Zdálo se mi, že mě šálí zrak, protože v mihotavém světle, vonném kouři a skvrnách tmy vidím u některých tanečnic mužství. Malé, neochlupené a divné, ale nad ním ňadra, také poskakující v rytmu kroků.

„Spěchat!" zavrčel kněz.

Sloupy a zdi pokrývaly vzory. Květy, větve a plody propletené do jemných vzorů. Jen je nevykouzlilo kameníkovo dláto.

Byly to kosti.

Lebky, žebra, čelisti, obratle a píštěle poskládané tak, že bylo těžké je rozeznat. Vidět byly mistrné lístky, květy, lodyhy a plody. Do okamžiku, kdy jsem rozeznal první lebku. Pak už jsem je vnímal.

Všude kolem.

Píseň plynula dál. Uklidňující a nádherná.

Brus a kněz stáli nad kamenným stolem, na němž v řadě ležely zakřivené čedičové nože. Hladké a lesknoucí se jako drápy nějakého obrovského netvora, s jílci z vyřezávaných kostí.

„Ještě rychlá milost," zabručel kněz, jako by si na něco vzpomněl. „Budeme ji potřebovat, protože neskončíme, než přijde noc."

Položil na stůl nadziak – zbraň podobající se kladivu na dlouhé násadě, ale s hrotem místo hlavice. Hrot byl vyroben ze stejného čediče jako nože. Ostrého, tvrdého a lesklého jako černé sklo.

Řinčení řetězů a železa jsem uslyšel navzdory písni, která stále tančila ve vzduchu.

Zvedla se mříž ukovaná z velkých prutů, uzavírající otvor ve stěně vedle našeho výklenku.

Uviděl jsem je.

Nahé muže, namačkané vedle sebe, se spěšně a nešetrně vyholenými hlavami, stejně jako jsme měli já a Brus. Stáli v dlouhém zástupu, sevření mezi zdmi, a mohli jít jen dopředu, každý přitisknutý k zádům předchozího, a za mříží úzkým průchodem mezi dvěma kamennými zdmi vedoucími doprostřed jeskyně.

Viděl jsem, jak se chvějí, někdo něco monotónně mumlal, někdo plakal, někdo hlasitě a křečovitě sípal. Samí muži, a mezi nimi jen dvě ženy. Namačkaní jako buvoli v ohradě, s velkýma, doširoka vyvalenýma očima. Staří, mladí, někteří dokonce mladší než já.

Uslyšel jsem tichý dětský hlas, který tiše naříkal:

„Ne… Ještě ne… Ještě chviličku… Prosím… Malou chviličku…" A proměnil jsem se v led.

Pohlédl jsem na Bruse, ale spatřil jsem jenom vlastní odraz v zrcadlové masce.

Prostě jen nehnutě stál a ani se nepohnul.

Podíval jsem se na jeho dlaň, která se vysunula z rukávu. Chtěl jsem se ujistit, jestli je špinavá a žilnatá, nebo také štíhlá a pokrytá spirálami.

Byli podobně velcí. Nespletu se?

Koukl jsem na železný zkroucený prut s čedičovým trnem na konci. Dokážu ho popadnout?

Rychlá milost.

Za okamžik ti bude dána.

Brus pořád stál nehybně. Měl v úmyslu to absolvovat v naději, že mu dojde, co má dělat? A pak pobíjet ty nešťastníky, jen aby svého svěřence dostal z potíží?

Nechtěl jsem umřít, ale ani jsem nechtěl přežít za takovou cenu.

Odpusť, otče, zklamal jsem. Vím, že to chápeš.

„Je čas!“ vyštěkl kněz znělým hlasem. „Vyčkávání je nevhodné! Je nutné se obnažit! Mučitelé budou přivedeni vzápětí. Nastal čas hněvu Matky! Čas potrestání křivd světa!“

Ano.

Čas hněvu.

Čas.

Nasál jsem vzduch, a jak mě to učil můj Mistr Války, rozpálil jsem vnitřní oheň ve svém těle. Vhodil jsem do něj všechnu únavu, strach a křivdu, úplně jako bych přikládal do kamen. A pak jsem dovolil, aby mi oheň naplnil žíly.

„Jsou důležitější věci!“ ozval se najednou hlas. Silný, ženský hlas. Pohlédl jsem na dveře a uviděl postavu oděnou do pláště s kápí. „Tohle je obyčejné obětování. Ať se o to postarají ti, co to mají dělat. Ti, kteří putují a vezou Slovo, mají mluvit.“

Kněz pomalu klesl na kolena a opřel pěsti o podlahu.

„Archimatrono, *hafram akydyl*. Vyřkla jsi pravdu,“ řekl.

Brus se také poklonil. Poklekl jsem, jako bych lámal ocel, která mi ztuhla v kloubech, opřel jsem se pěstí o kamenné dlaždice a dotkl se čelem podlahy.

Oheň v mých žilách pořád hučel. Planul v hlavě a podstrkoval mi obrazy. Krátké, planoucí jako údery blesku. Skok, kostí obložená rukojeť nadziaku v dlani, krátké zasvištění železa, přímo do hladké potetované lebky, skok na stůl, nůž do druhé ruky. A vzápětí dlouhý skok na schody, rána železem pod kolena a pak nůž na hrdlo. Na žílu duše, která tepala na boční straně krku. Obsidiánový dráp, ostrý jako úlomek skla a tvrdý jako diamant. A potom – kdo nás zastaví, když před sebou povedeme archimatronu s čepelí na hrdle?

Blesk zazářil a zhasl a já jsem neudělal nic z toho, co mi navrhoval.

Když jsme v záři lampy scházeli po kamenných schodech a pak bludištěm chodeb, obklopujících věž, pořád k nám doléhala píseň o útěše. Vzápětí už jsem ji neslyšel, protože k nám dorazil první děsivý výkřik. Ztlumený, dunící někde za zdmi uvnitř středu věže.

Vyšli jsme ven do časného soumraku. Na šedivém nebi probodávala věž mraky svými ozubenými cimbuřími, připomínajícími rohy, a kolem vrcholu kroužili krkavci, podobající se zbytkům sazí z hořících svitků.

Lépe je živému,
třeba byl žebrák.
Každý se aspoň na kravku zmůže.
Oheň sálal
v síni bohatého,
muž však mrtev byl před domem.

Kulhavý na koni jezdí,
bezruký hlídá brav,
hluchý se v boji bije.
Být slepý je lepší
než spálen být,
málokomu mrtvý prospěje.

Výroky Vysokého

Kapitola třetí

Víla a draci

Deirdřina pokožka je hladká jako pergamen. Bledá, skoro bílá, typická pro ženy národa, žijícího pod pochmurným nebem, bičovaného věčným deštěm a vlhkým mořským větrem. Pro ženy, jejichž vlasy jsou přirozeně rusé, lesknoucí se jako leštěné měděné dráty. Takové ženy jako Deirdre mají jinou pigmentaci než ostatní. Odtud ta alabastrová, až průhledná kůže. Měla by ještě být pihovatá, ale k čemu máme genetické inženýrství. Proto Deirdre Mulliganová nemá moc pih, znamínek ani nežitů. Jemně prozkoumávám její tělo, přesouvám rty pohořími a údolími. Deirdre je stejná jako její ostrov. Hladké roviny, mírné pahorky. Žádné horské štíty, jen málo lesů. Na mramorovém těle zalitém světlem svíce není nic, co by mohlo hyzdit jeho geografii. Jen mírná pohoří a údolí. Pod tenkou, průhlednou pokožkou se chvějí malé, pevné svaly, když se hýbá v mé náruči. Mám její tvář těsně pod svou, hledím do přivřených mandlových očí, zelených jako Irsko. Nádherně vykrojená rozmarná ústa se pohybují těsně u mých rtů. Slyším vzdechy. Cítím drobné prsty bloudící po mých ramenou a po zádech.

„Probuď se, Spící na stromě," ječí Deirdre. „Už je čas."

Vyděšeně se na ni dívám, přímo do ptačích očí, zlatých a se zřítelnicí kruhovou jako otvor hlavně. Na lesklá černá pera a k nebi trčící rozevřený zobák jako hroty zahradnických nůžek. Pera končí na šíji a dál pokračuje hladké tělo, bledé a alabastrové, irské tělo Deirdre.

„Probuď se!" kráká Deirdre.

Křičím.

Křičím s obličejem zabořeným do žhavého popela, pod proudy ledové vody. Křičím, zatímco ležím nahý mezi kameny a skalami, a slyším hučení plamenů. Zajíkám se křikem a vzlykáním jako

novorozenec. Křičím a dusím se prvními doušky vzduchu vonícího ozónem. Zrozen z dřeva a blesku. Jsem ztělesněná bolest. Bolest existence. A pak už jen déšť, sykot uhasínajících plamenů, bolest a noc.

Probouzí mě chlad. A třesavka.

A vědomí toho, že žiju. A protože žiju, nemůžu setrvávat v nehybnosti a bezmyšlenkovité temnotě. Život znamená pohyb. Činnost. Celým tělem vnímám kameny a mokrý mech, na kterém ležím. Je to nepohodlné. To znamená, že žiju.

Už jsem se párkrát v životě probudil podobně. Nejčastěji uprostřed nemocniční bílé. Udiven vlastní existencí, slabý a rozbolavělý.

Ale ještě nikdy ne takhle.

Vzpamatovávám se, ztěžka a neohrabaně jako golem z armovaného betonu. Drkotají mi zuby, ledový třas proniká až do morku kostí. Ležím v prapodivné poloze, se zkroucenými končetinami – hadrový paňáca. Vídával jsem lidi ležící v takových pozicích. Oběti výbuchu. Smetené tlakovou vlnou, vmáčknuté do toho, co se jim ocitlo v cestě, beztvaré jako zmuchlané oblečení. Já jsem ale nejspíš celý.

O několik metrů dál, zhruba uprostřed mýtiny, hoří oheň. Zbytky mého vlastního kmene planou a vystřelují z nich plamínky, syčící dešťovými kapkami. Dobrá. Oheň je oheň. U ohně se dá ohřát. Oheň je dobrý. Měl bych začít teplem. Jinak celý ten idiotský zázrak elektrického vzkříšení bude kvůli obyčejnému případu hypotermie k ničemu.

Myšlenky se mi rozprchnou do všech stran jako hejno vyděšených rybek.

Teprve když si přidřepnu ke zbytkům spáleného kmene a natáhnu ruce k teplu, začínám normálně myslet.

To jsem já.

Žiju.

Nebo je to další halucinace k té s Hvarem, pouští, dílnou strýčka Atilaainena a Deirdre s krkavčí hlavou.

Sedím s rukama nataženýma k teplu jako neandrtálec a nechávám teplo, aby mi proudilo rukama, zahalovalo hrudník a vlévalo se do nohou.

Z kůže se mi kouří jako v sauně, rozprchlé myšlenky se pomalu a nesměle vracejí jedna ke druhé a začínají zase tvořit houfy.

To jsem já. *Poslušně hlásím, že jsem zase tady.*

Oblečení je roztrhané. Všechno, co jsem měl na sobě, dokonce i boty. Opasek, plášť, košile. Strom vyrůstal zprostředka. Strom, který byl mnou. Tak proč sedím u ohně, který stravuje zbytky kmene? Byl jsem stromem, nebo byl strom mnou? Co to hoří pod mými dlaněmi? To jsou otázky, které vyčerpávají seznam rétorických dilemat pro dnešní ráno. Pochopitelně jsem jako první člověk. Nahý a ohromený. Nemám doslova nic, dokonce ani ten oheň mi nepatří. Myslím na vybavení, které zůstalo v Grunaldiho domě. Na Jadrana. Ale také na oblečení, mačetu, na deky a další věci, které jsem tam nechal. Není to tak daleko. Můžu dojít ke Grunaldimu. Je to nanejvýš tři dny cesty. Jenže cesty v botách. Skrz údolí uzavřené pevnůstkou, kterou jsem zapálil, plnou rozzuřených Hadů. A pak po skalní stěně, na které visí nebo nevisí moje lano. To všechno nahý.

To není dobré.

Zatímco se pořád třesu, nejistě se zvedám na nohy, obcházím spáleniště a hledám zbytky vybavení. Nějaký zkurvysyn mi šlohl meč. Můj *shinobi ken* Nordland Aeronautics. Toho si pamatuju. Byli i další?

Ztráta meče mě bolí tak, jako by společně s ním zmizelo i mé štěstí, jako by mi vzali někoho blízkého. Pocházel ze Země. Z domova. Nespočítám, kolikrát mi zachránil život. Nechce se mi odhadovat, jaké bych bez něj měl šance dožít se tohohle hnusného, mlhavého rána.

Aktivuju čítač. Jen tak, abych si pomohl v hledání a abych se cítil líp.

Aktivuju čítač.

Ale nic se nestane. Jenom se mi točí hlava. A cítím, že se poprvé po dlouhé době v mém nitru rodí strach. Příšerný strach vyvolávající mdloby, na který už jsem stačil zapomenout.

Ten pocit je tak náhlý, až usedám na zem a na okamžik se svinu do klubíčka. Zkouším se uklidnit a ještě jednou aktivovat svůj palubní počítač, ale ten mlčí. Můj cizopasný anděl strážný mlčí.

Meč je jen nástroj. Bez čítače jsem doopravdy v háji.

Nejde jen o bojový mód, bez něhož mám statistickou šanci přežít tři, maximálně čtyři souboje. Ale jak to vypadá s mou odolností, pamětí, kam se poděly všechny informace ze školení?

Zoufalství a pocit nemohoucnosti mě nechávají bezvládně ležet v mechu, svinutého do klubíčka. Trvá to možná dvacet minut. Pak

ucítím, jak mě tlačí kameny, mokrý mech je nepohodlný a žerou mě mravenci.

Dobrá, to stačí.

Vstávám a ještě jednou prohledávám mýtinu. Systematicky a pečlivě. Všechno se může hodit. Každý cár, každá drobnost. Nejdřív nacházím hrst zlata. Jednotlivé mince, rozsypané všude možně v trávě, zapadlé mezi kameny. Není jich moc. Hlavní zásoby, nacpané do opasku, zůstaly ve vacích. U Grunaldiho. Byly těžké, a navíc jsem se nechystal na nákupy. Ale zlato teď potřebuju ze všeho nejmíň. Kdybych si mohl přivolat taxík a nechat se zavézt přímo na Grunaldiho dvorec Poslední slovo, bylo by to něco jiného.

Nacházím zbytky opasku, cáry tkaniny, roztrhané kusy něčeho, co kdysi nejspíš bylo mou botou a teď je to ztuhlé vlhkostí a ničemu se to nepodobá. Celou dobu jsem si vzpomínal na další ztracené drobnosti nacpané do kapes: nožík. Zavírací nůž se spoustou příručních nástrojů a pořádnou čepelí. Zbytky zásob – několik kousků chalvy a proužků masa. Lžička. Dýmka.

Moje dýmka, váček s tabákem a psací souprava. Křesadlo. Jak se dá žít bez křesadla?

Hledám. Po čtyřech prohledávám spáleniště ve spirále, systematicky pročesávám trávu, mech i kamení prsty. Pořád se mě zmocňuje třesavka.

Snažím se nemyslet na čítač, na zimu a na slabost, která mnou prostupuje. Buší mi v hlavě a pulzuje ve spáncích. Hrudník mi mačká bolest, hrozná až k omdlení. Tam, kde bylo zabodnuto kopí, se rýsuje nerovná podélná jizva zarostlá letokruhy, jako na kmeni stromu. Nechápu, jak je možné, že žiju. Hrot byl dlouhý a probodl mě skrz. Ratiště, které proniklo do hrudi, mělo také zhruba pět centimetrů v obvodu. Masakr. Určitě jsem měl poškozené srdce, probodnutý osrdečník, pohrudnici a nejspíš taky plicní tkáň. Možná jsem měl přeražené žebro a zcela jistě pohmožděnou lopatku. Nechápu, kde ten dobytek vzal tolik síly. Možná by mě zachránil lékařský tým, kdyby byl právě na místě. Kdyby mě okamžitě zmrazili. Pak Medevac a rovnou na jednotku intenzivní péče. Možná. Zhruba třicetiprocentní šance. Zatímco já jsem úplně zdravý.

Další zázrak.

V trávě zahlédnu další kovový záblesk, ale je to jen kámen pokrytý slídou. Slída. Zlato hlupáků.

Hledám dál, šátrám mezi kameny, za doprovodu monotónního krákání trhajícího šedivý vzduch časného mlhavého rána. Později si klackem označím místo, kam jsem došel, a vracím se ke spáleništi, abych se ohřál. Jenomže tepla už moc nezbylo. Oheň sotva plápolá a syčí mezi uhlíky.

O hodinu později nacházím nůž. Svůj dlouhý nůž v pochvě, který patřil ke ztracenému meči. Leží nejmíň deset metrů od spáleniště, zamotaný do už bezlistých větví nějakého keře. Pláču štěstím, svírám nůž a jen mi hlavou prolétne myšlenka, že se mnou asi není něco v pořádku. Hledání se obrací k lepšímu a já nacházím ještě nějaké hadry – cáry oblečení, roztrhanou vestu a nakonec i pouzdro s lukem, který visel na větvi. Není toho moc, ale bude to muset stačit. Luk vypadá poškozeně, ale snad ještě půjde spravit.

Pokládám všechno na jedno místo – nuzná kořist, ale lepší než nic. Mám přece nůž. Člověk, který má nůž, má ve skutečnosti všechno. Když máte nůž, můžete si na koleně vyrobit skoro jakýkoli potřebný nástroj, zbraň, a dokonce i úkryt. Můžete sekat, páčit, bodat, pilovat a kopat. Neexistuje důležitější nástroj než nůž. Moc dobře to vím, protože pamatuju časy, kdy se vláda rozhodla nošení nožů zakázat.

Kus kožené vesty, který mi zbyl, není velký, ale na dva primitivní mokasíny stačí. Vyřezávám nožem dva kousky kůže vhodného tvaru, pak na každý z nich položím nohu a obkreslím ji uhlíkem. To bude podrážka. Potom rozřežu zbytek a omotám si ho okolo nohou, jak mě to učili v kursu.

Škoda vesty, ale teď mám boty. Věším nejdelší kus roztrhaného opasku na strom a vyrábím řemínky. Nejsou dlouhé, ale svazuju je dohromady a zašněrovávám mokasíny tak, že svázaný řemínek protáhnu dírkami v kůži, které jsem vyrobil nožem.

Během práce se každou chvíli zoufale snažím aktivovat čítač. Skoro reflexivně. Třesou se mi ruce. Jsem mokrý a promrzlý. Teď musím nějak vyřešit šaty. Základními problémy jsou oblečení a úkryt. Ne čítač.

Stojím zády ke spáleništi, přesně tak, jak jsem stál v okamžiku, kdy se ze mne stal strom. Je to jednoduché. Stačí se otočit, abych spatřil pohled, který už mám nastálo vypálený v mozku.

Dva zamlžené štíty, tulící se k sobě jako dvě poloviny zadnice. Rozervané linie skal ověnčené namodralým oparem. V dálce viditelné dvě skvrny lesa vzpínající se po úbočích a planoucí

královskými barvami podzimu. Třiasedmdesát jehličnatých keřů, zkroucených, jako by je tvarovaly ruce mistra bonsají.

Ano.

Takhle jsem stál, když mé tělo explodovalo ve strom.

Meč jsem měl na zádech. Roztrhlo to řemeny a on odlétl dozadu, tam, kde ho našel ten kluk. Živá mrtvola, která neměla tušení, že kráčí po zemi jen díky chvilkovému technickému problému. Chodící ostatky s odloženým rozsudkem na krku. Zloděj, který se odvážil okrást Strom.

Nůž visel vysoko vlevo, na boku. Odlétl směrem naznačeným mou levou rukou, přímo k támhletěm keřům. Vzdálenost nějakých deset metrů. Tam jsem ho našel. Váček a pouzdro s nožíkem visely na opasku, trochu víc vzadu za pravým bokem. Měřím vzdálenost v krocích. Tentokrát nemusím prohledávat celou mýtinu, ale jen trojúhelníkovou výseč ve směru, kam pravděpodobně letěly mé věci. To, že jsem se přinutil k jakémusi analytickému myšlení, přináší výsledky: nacházím ještě lžičku a kus vesty. Útržek velikosti dvou dlaní, ale zrovna ten, na kterém mi záleželo ze všeho nejvíc. Levou část ukrývající vnitřní kapsu, kde je pouzdro s dýmkou a váček s hrstkou tabáku. Experimentální byliny, které jsem koupil ještě ve Zmijím Hrdle, zmizely – po těch se mi určitě stýskat nebude. Nebyly k ničemu.

Nasbírám hrst větví a hodím je do ohně a pak sedím a kouřím dýmku. Vrací se mi rovnováha. Tohle je nová věc: na oheň se má přikládat, a ne si zoufat, že vyhasíná. Člověk se pořád učí. Oblak kouře vonící sušenými švestkami mi rozjasňuje mysl a najednou mi konečně dojde má vlastní hloupost. Dokonce se mi ani nechce komentovat vlastní stav.

Vstávám a dlouhými kroky mířím tam, kde proběhl boj.

Ohniví lidé odešli jako živé mrtvoly vzkříšené mlhou. Odešli a nechali tu polní láhev u kamene, plášť toho velkého válečníka, jeho přilbu pořád ležící na stezce, ale hlavně meče. Dva meče, neuvěřitelný idiote.

Jsou krátké, kvalita čepelí připomíná spíše zahradnické nářadí než díla platnéřského umění, ale přesto jsou to zbraně.

Zvedám meč, který patřil první oběti mého seveřana. Zbraň velkého vousáče. Stejnou, kterou popadl válečník, když jeho zbraň po úderu praskla. A ještě jeden, patřící dalšímu Ohnivému člověku. Vedle rukojeti pořád leží jeho ruka, nazelenalá a hemžící se mravenci.

Přecházím ještě k okraji propasti a nacházím mužův plášť, zamotaný do kořenů. Není jednoduché se k němu dostat, ale stačí trochu šplhání a dlouhý klacek s pahýlem větve na konci.

Hadův plášť mi nakonec poslouží k výrobě oblečení. Nejjednoduššího na světě. Kiltu.

Stačí odříznout dostatečně dlouhý pruh, omotat ho kolem boků, přehodit přes rameno a připevnit páskem odepnutým z čutory. Zbytek pláště seříznu, uprostřed vyrobím trojúhelníkový zářez, kterým provléknu hlavu, a improvizovanou blůzu připomínající ponču zavazuju pod rameny kousky řemínků. Plášť obrovského bojovníka je velký a kvalitní, takže si ho přehodím přes ramena. Všechno oblečení, které mám na sobě, je ztuhlé zledovatělou vlhkostí. Plášť ještě ke všemu počůral vlk.

Samozřejmě si beru i opuštěný šíp zabodnutý do břidlicové půdy a vousáčovu přilbu.

Základní přípravou pro umění přežití je takzvaný „cihlový test“. Schopnost vymyslet, co by se dalo udělat s libovolným předmětem – například s cihlou – samozřejmě kromě stavění domů. Třeba přilba je zároveň kotlík, příruční kovadlina, umyvadlo, primitivní štít, boxer, maska, nepromokavý klobouk a tak dále. Stačí jen přemýšlet.

Beru s sebou dokonce zbytky hadrů a kousky opasku, ze kterých vyrábím řemínky. Z části nohavice dělám pytel, kam vložím všechny nalezené věci, a přivazuju si ho křížem přes hrudník.

A pak odcházím.

Scházím stezkou, která vede na sever. Do Ohnivé země.

Odcházím, aniž bych se loučil se štíty přitulenými k sobě byť jen jediným pohledem, ignoruju své vlastní expresivní sochy a stromy vypadající jako zkroucené postavičky Drakkainenů v záchvatu tance svatého Víta. Kloužu po mokrých kamenech, zakopávám o kořeny, mám na sobě hadry, ale žiju.

Jsem slabý jako nemluvně, škube se mnou třesavka a umírám hladem.

Ale žiju.

Žiju a ještě budu bojovat.

Na dno údolí, k potoku šumícímu mezi jehličnatými keři a skalami, jdu víc než hodinu a sotva se držím na nohou. Pak piju vodu na čtyřech jako kůň, opatrně, abych si nepřivodil problémy se střevy. Voda je ledová a křeče mi drtí vnitřnosti, prázdný žaludek se mi dere na levou stranu a vyvolává zvracení. Oplachuju si obličej,

nějakou dobu sedím v mechu a čekám, až se mi dýchání zase vrátí k normálu.

Pořád vnímám v hlavě směry, ale možná to je jenom přelud. Mám pocit, že vím, kde se nachází země Ohnivých lidí, kde je pekelný boschovský Disneyland vybudovaný van Dykenem a kde je jeho šílený Trnový hrad. Ale taky to může být jenom moje představivost. Neumím aktivovat čítač. Bojím se, že zůstal ve stromě. Možná ho spálil blesk? Odkud mám vědět, jak vypadá konstrukce nějakého zasraného zázraku?

Potom jdu podél proudu, dnem údolí, mezi skalami tyčícími se po obou stranách, uprostřed mrholení a občas i krákání krkavců.

Jdu.

První lidi spatřím okolo poledne.

Mrtvé.

Nejdřív vidím vlka. Je šedivý a obrovský, připomíná tele. Má skloněný hřbet, zadek nízký jako hyena, ale kyčel a krk jsou víc než půl druhého metru vysoko. Každá tlapa je silná jako moje noha.

Znehybním a pomalu spouštím ruku k pouzdru, ale pak si vzpomenu, že luk je rozbitý a že mám jenom jeden šíp. Exploze, která ze mě udělala strom, obrousila kladky, přestavěla napnutí tětivy a lučiště je taky určitě pochroumané. Takže zase stáhnu ruku a sáhnu po meči. Stojím ostražitě, s rukama křížem na obou jílcích, a čekám.

Vlk něco trhá mezi kameny, přidržuje to tlapou a pak najednou zvedá obrovskou hlavu a nastraží trojúhelníkové uši. Ježí se mu krk, v šedohnědé srsti se místy tyčí dlouhé hroty jako u ježury.

Nestvůra.

„Vlk“ zní dobře, ale tenhle tvor váží zhruba tři sta kilo. Lebka je přibližně půl metru dlouhá.

Z mordy mu visí kus masa, utržený před chvílí, ale na spěšně polykané porci nevidím kožešinu. Jenom hladkou, zlatavou kůži.

Samec ohrnuje pysky a ukazuje mi zuby. Obnaží tesáky, obrovské jako dláta, a menší zuby jsou velké jako můj palec. Celá řada se leskne pod ohrnutým horním pyskem, z hrdla se začíná ozývat hluboké hřmění, které ze všeho nejvíce připomíná rodící se řev lva.

Stojím nehybně a zoufale se pokouším aktivovat čítač, i když to nepřináší žádný výsledek. Je těžké vysvětlit, jak se to dělá. V normálním lidském organismu se většinou nic nezapíná na přání. Ale obsluha čítače je instinktivní. Děje se to samo. Není potřeba

kouzel ani žádné námahy. Pracuje uvnitř, přirozeně, podobně jako hněv nebo smutek. Ale přesto se celý napínám, třesou se mi všechny svaly a zatínám čelisti, jako bych silou mohl donutit mozek, aby zrychlil na vyšší otáčky.

Vlk bez námahy, pružně seskakuje z kamenů a obrací se ke mně. Jeho vrčení slyším někde v bránici, zatímco se pořád bez úspěchu snažím přejít do bojového módu, jako bych zoufale mačkal mrtvý vypínač.

Dívá se na mě se skloněnou hlavou, ukazuje řadu bílých zubů, jeho oči planou hypnotizující špinavou, jantarovou barvu.

Dívám se do těch zornic a pokouším se mu vnutit svou vůli, ale je to, jako bych chtěl mít navrch nad tygrem. To není žádný čokl, který štěká u boudy.

Jediným výsledkem je stružka horké krve stékající po mém rtu až do úst a ledová zimnice třesoucí tělem. Zase mi začíná být chladno, ale teď nejspíš hlavně ze strachu. Lehce vysouvám obě čepele, ale cítím, jak jsou ve srovnání s tou skoro půltunovou horou svalů a čelistí směšné.

Chlad mě zahaluje jako rubáš, tepe mi ve spáncích, vidím jen vlčí oči, špinavě žluté a nelítostné, avšak žhnoucí inteligentní krutostí.

Cítím jeho pohyb, přestože se ani nehne. Cítím, že vystartuje několika dlouhými skoky a pak bez rozmyslu, ve výšce támhletoho kamene, na mě vystřelí jako raketa. Při prvním kroku zvířete se vymrštím vlevo, odrazím se nohou od skály a rukama švihnu před sebe, mezi zvedající se svah a kmen pokroucené horské sosny. Jestli jsem pořád něčeho takového schopen a pokud se tam zapřu nohama, budu už mít v rukou meče a on na mne nedosáhne. Alespoň ne hned. Čenich, oči, hrdlo. Tři rychlá seknutí a pak krátká chvilka, abych se vyšplhal po zádech výš, kde je ještě těsněji.

Dejme tomu.

Vidím to všechno v jediném okamžitém záblesku jako jednolitý sled. Trvá to jen zlomek vteřiny. Vlk změní těžiště, skloní mordu ještě níž a já už vím, že skočí jinak, že se odrazí z jiné tlapy, a celý plán se bleskově rozpadá, nahrazen jiným. Teď únik na druhou stranu, obratem jako toreador, těsně před vyceněnými zuby, a těžké dvojité seknutí. Levá ruka odvráceným ostřím po hrdle, pravá shora pod lebku, současně jako uzavření nůžek. Měním úchyt levé ruky na opačný.

Chlad, který se mě zmocnil, proniká až do morku kostí. Na stezku dopadá šiška, po úbočí se kutálejí drobné kamínky. Na chvíli nastane těžké, mrtvé ticho. Díváme se na sebe.

Krkavci, do této chvíle čekající na větvích na konec dravcovy hostiny, se najednou s vřískotem zvedají a stoupají nad údolí v panicky se přelévajícím oblaku, a vlk začíná ustupovat. Celou dobu vrčí, ale přesto v malých krůčcích silných tlap couvá, aniž by ze mě spustil zrak.

Uběhne minuta, vlk ještě udělá několik kroků vzad a já přinutím zkamenělé svaly k námaze a nakloním se jeho směrem. V tu chvíli se na místě otáčí a rychlým klusem běží pryč. Nezdá se, že by to byl záchvat strachu, dravec spíš vypadá, jako by si vzpomněl na něco důležitého.

Krkavci se usadí na větvích a zase se rozhostí ticho.

*

Vlk zmizel. Drakkainen chvíli nehybně stál a pak se sesunul do trávy a vysíleně pustil křečovitě sevřené rukojeti obou mečů.

„Ach, chlape…“ zamumlal chorvatsky. „*Pičku materi…* Chlape…“

Seděl, díval se na ruce a svíral je v pěsti, jako by si nebyl jistý, že ho budou poslouchat.

Potok obtékal kamenitý břeh pokrytý štěrkem a oblázky. Také na něm rostl neduživý stromek.

Mrtvoly ležely vedle sebe. Tři. Mladý muž se strašlivě roztrhaným krkem, rukou a ramenem, nanejvýš desetiletý chlapec se šípem trčícím z krku a světlovlasá dívka s podříznutým hrdlem. Všichni měli vyškubané kusy masa z končetin a trupu, ale to udělaly vlčí tesáky. Všichni tři byli nazí, všichni s rukama zkroucenýma za zády, s opuchlými palci ovázanými řemeny, a všichni leželi vedle sebe, rovně, položení tváří k zemi. Měli hladkou pokožku, jen na mužově rameni Drakkainen zahlédl vytetovaný znak tvarovaný jako list. Ani jeden však neměl klikaté hadí symboly na končetinách a na zádech.

Drakkainen k nim přiklekl, pouzdro s lukem si přidržoval jednou rukou. Opatrně k sobě obrátil bledý, rozmočený obličej dívky se šedivými rty a zakalenýma očima. Na kamenech nebyla krev. Okraje rány byly vypláchnuté a bledé.

Drakkainen vstal, v předklonu přešel dlouhými kroky podél potoka a pak se pomalu vrátil – skoro větřil u země – otočil několik kamenů a jemně přesouval prsty po písku a štěrku, jako by četl znaky nějakého tajemného písma.

„Nezabili vás tady…“ zamumlal. „Jeli korytem řeky. Devět Hadů na koních, na divně podkovaných koních, a několik krabů. Měli dva těžké vozy, každý zapřažený za jedno zvíře, ale nebyli to koně. Silnější a pomalejší. Vozy zapadaly a vázly mezi kameny, takže vám rozřízli řemeny na palcích a přikázali tlačit. Bylo vás osm. Tady vůz definitivně uvázl a začal se převracet. Šik se roztáhl a roztrhl, jezdci se přesunuli k vozu a začali vás pohánět biči nebo něčím podobným. Někdo upadl a potřísnil kámen krví. A v tu chvíli se chlapec dal na útěk. Tudy… A tudy… Pak po břehu. Vystřelili dvakrát, ale minuli. Dostal to teprve tady, na téhle pláži. Do krku. Upadl na kolena a některý z Hadů ho chytil do nějakého lasa nebo bičem za šíji. A pak umírajícího táhl na ten břeh. Tehdy ses vrhla na nejbližšího jezdce, ale on tě odstrčil. Tys skočil na dalšího. Podařilo se ti ho stáhnout z koně a povalit na zem, když tě sekli. Seshora, ze sedla, chránil ses předloktím. Ten, na kterého jsi zaútočil, se uvolnil a rozsekl ti rameno. Druhý jezdec znovu ťal a rozsekl ti šíji. Pak vás odvlekli na břeh. Ale nejdřív,“ otočil se k mrtvé dívce, „tě znásilnili a teprve pak ti podřízli hrdlo. Támhleten ještě žil, umíral vykrvácením, ale donutili ho dívat se. Když jsi zemřela, položili vás sem. A vozy jely dál. Přímo do Hudebního pekla. Možná vezly maso, železo, kožešiny, sůl a sanytr. Možná další kanónenfutr pro našeho čaroděje z Amsterodamu. Pro blázna a sociálního experimentátora, kterému se zachtělo války.“

Vuko se narovnal a oprášil si kolena. Zavřel dívce její napůl otevřené oči.

„Asi budu muset jít jinou cestou. Je tu moc velký provoz.“

Přesto dál pokračoval podél řeky.

Zhruba o kilometr dál stěny údolí klesly natolik, že bylo možné odbočit do lesa. Šel jako stařec, odpočíval každých několik desítek metrů. V lese nějakou dobu hrabal v podrostu, až konečně našel jakési péřové chocholy rostoucí přímo ze země, které se trochu podobaly palmovým listům a trochu kapradinám. Sténaje úsilím je vytrhal a pak zase odpočíval, zatímco ztěžka oddechoval, opřený o kmen. Odřízl listy a nechal jen silné zkroucené chomáče, které oškrábal nožem až na bílý vnitřek. Našel si malou prohlubeň s výhledem na cestu vedoucí dnem potoka, zalezl do ní a pustil se do

žvýkání kořínků. Snažil se kousat pomalu, ale přesto se musel držet, aby je nepolykal v celku.

„*Jebem ti dušu,* co je tohle za hnus," bručel. „A ještě jako by to páchlo rybím tukem."

Potom se vyplazil z prohlubně, aby našel další kapradiny.

Přijížděli v zástupu, dusali okovanými kopyty o kamení a štěrk, unavení, ověšení zbraněmi, v prapodivných černých zbrojích. Koně vybavení brněním připomínali hlubinné ryby. Kolem nich se vznášela mlha, poslední z jezdců držel bunčuk ozdobený lebkou s dlouhými vlasy. Žerď byla omotána tančícími hady jako na ďábelské verzi Hermovy hole. Ruce jezdců zdobila klikatá tetování připomínající stylizovaný ostnatý drát.

Hadí lidé.

Drakkainen ležel nehybně přitisknutý k zemi, přikrytý pláštěm, s obličejem zabořeným do listí čpícího houbami a snil o ručním granátu. Keramickém s kuličkovou náplní.

Dělilo je zhruba deset kroků a on ležel na svahu, schovaný v listí, několik metrů nad jejich hlavami, v lesním šeru. Pokud nebude mít strašlivou smůlu nebo neudělá nějakou hloupost, neměli by ho zahlédnout.

Jeden z Hadů promluvil ostrým rozkazovačným tónem a Drakkainen se div nezvedl ze skrýše. Odpověděl mu druhý a oba se rozesmáli, ale slova zněla, jako když biliárové koule dopadají na štěrkové dno potoka nebo jako když někdo vrazí železný prut mezi loukotě kola. Ve zvucích, které Vuko slyšel, nebylo nic ani vzdáleně podobného srozumitelným slovům. Jenom skřípavé vrčení, hrdelní chroptění a neotesaný rachot cizí řeči.

Nerozuměl ničemu.

Ničemu.

Hadi mluvili jazykem Pobřeží plachet.

Jazykem, který Drakkainenovi ještě donedávna zněl stejně srozumitelně jako jazyky na Zemi, ale teď byl podobně pochopitelný jako zpěv velryb nebo vytí vlků.

Zdálo se mu nemožné, že by byl schopen takové zvuky zopakovat, natož si je zapamatovat.

Jezdci zmizeli a nastalo ticho. Drakkainen se usadil v prohlubni a zahalil se do pláště. Seděl nehnutě, pohybovala se jen ruka s nožem, která oškrabávala jedlé chomáče kapradí. Pomalu, s chorobnou, strojovou systematičností. Bez konce. Konečně kořen oškrábal, odhodil nůž na zem a pak dál seděl.

Dlouho.

„Dobrá, seru na to," řekl lesu. „Můžu pracovat s holým zadkem, bez meče, bez podpory. Ale s prázdnou hlavou to fakt nejde. Je mi líto. Konec mise."

Zaťal zuby a praštil týlem do stromu.

„Jasně. Stačí se jenom prosekat do Grunaldiho domu, kde se nebudu schopný s nikým domluvit, získat radiostanici a přivolat evakuační člun. *Sorry*, Poslední slovo, ale radši odsud zmiz. Můj krajan se bohužel stal vševědoucím zasraným mágem a rozemele vám to tady všechno jako zrnka máku. Umí proměňovat lidi ve stromy, oživovat mrtvoly a přízraky, lítat vzduchem, úplný Nosferatu. Takže nasedni na loď, příteli, a vypadni, než tě předělají na postavu z Bosche, Breughela nebo Picassa. A člun buď přiletí, nebo ne. Mise je nelegální, příteli. Jestli se vrátíš s trosečníky, možná pro tebe přiletí. Evakuace vědců porušení předpisů nějak omluví. Cenné informace, to by byl taky solidní argument. Je možné stáhnout agenta potichu a za to riziko to stojí. Ale pro břídila, který to podělal, ničeho nedosáhl a nic se nedozvěděl, nebude člun posílat nikdo."

Zavřel oči a ještě jednou praštil týlem do stromu, až to zadunělo.

„Zapni se, potvoro!"

A pak zase mlčel.

Nakonec si energicky odplivl, zvedl nůž, otřel ho o kilt a opatrně zastrčil do pochvy.

Vstal, převázal se svým oblečením, hodil si na ramena plášť a vyrazil lesem podél potoka. Opatrně a co nejtišeji.

Několikrát se zastavil a ohlédl se přes rameno, ruku na jílci meče.

Potřásl hlavou a zase vykročil.

Vyhlédl si nepříliš strmý kopec u okraje údolí, zhruba o půl kilometru dál, a rozhodl se na něj vylézt. Pohled z vrcholu mohl Drakkainena ujistit, zda správně odhaduje směr, nebo jestli se mu jenom něco zdá. Vybrat trasu a začít hledat místo k přenocování. V normálních podmínkách, s přístupem k vodě, mohl nejíst zhruba týden, ale teď neměl ani ponětí, v jakém je stavu. Cítil se divně a upřímně řečeno ne příliš dobře. Točila se mu hlava, takže si vždycky po několika stech metrech musel sednout, popadnout dech a počkat, až se mu uklidní srdce.

Alespoň cítil, že má bušící srdce, a ne cár probodnutý hrotem oštěpu. Když si otíral potem zmáčený obličej, cítil, že je to

normální lidská kůže, která se potí a chladne, a když je poškrábaná, krvácí. Kůže, ne zdřevěnělá vrásčitá kůra.

Nějakou dobu už koutkem oka vnímal jakési pohyblivé světelné skvrnky těsně za hranicí zorného pole. Mžitky.

Mohly znamenat únavu, zesláblost, nebo dokonce mdloby. A co víc, objevovaly se a mizely, ale pokaždé nečekaný pohyb na okraji zorného pole vyvolával poplach.

Jako by už neměl dost pocuchané nervy.

O několik set metrů dál usoudil, že to nejsou obyčejné mžitky, a doopravdy začal mít obavy.

Jev nepřipomínal stříbrné jiskřičky, chaoticky poletující na okraji zorného pole. Podobal se spíše světelným záblesků. Prasátku vyrobenému zrcátkem, které jako by mělo vlastní vůli a úmyslně ho dráždilo, plížilo se po straně, načež při jakémkoli pohnutí hlavou zmizelo.

Když sešel do údolí a zamířil ke kopci před sebou, objevovalo se to už hodně často. Jiskřivá světelná skvrnka putující společně s ním. Byl schopen pozorovat něco koutkem oka, a zároveň se dívat před sebe, takže si všiml, jak se světelné prasátko, které mělo být jenom zrakovou chybou nebo chvilkovým optickým klamem na sítnici, ukrývá za kmeny stromů a za balvany, že když prolétne kolem skal u cesty, osvětluje je v malém kruhu jako baterka, a že v tom záblesku stonky a kameny na zlomek vteřiny vrhají další stín.

Rozhlédl se po balvanech a skaliskách a pokusil se vypátrat šprýmaře, který ta prasátka pouštěl. Někdo mohl zkoušet upoutat jeho pozornost bez křiku, poměrně nerozumného v horách, kde probíhala partyzánská válka. Stačilo zachytit sluneční paprsek na ostří nože nebo na okraji štítu. Jenže, za prvé by se v tom případě pokoušel zasvítit mu do obličeje, za druhé by nejspíš sám zůstal viditelný, a za třetí bylo pod mrakem.

Tím byl vyčerpán seznam logických vysvětlení, takže Vuko prostě kráčel dál.

Cesta, kterou si evidentně oblíbily van Dykenovy vojenské oddíly, nebyla zrovna nejlepší trasou a Drakkainen z ní chtěl sejít co nejdříve.

Přestávku si udělal v polovině cesty k vrcholku, v poměrně hustém lese, mezi skalami a kapradím.

Sundal si přilbu, rozepnul plášť, na zádech zvlhlý potem, posadil se na padlý kmen a opatrně popíjel z ukořistěné polní láhve.

Skvrnka jiskřivého světla se pořád míhala mimo dosah jeho zraku, ale on se ji pokoušel nevyhlížet ani na ni nečíhat.

Nejdřív se musel dostat na vrchol a najít si nějaký úkryt. Pak dojít do Ohnivé země a získat Jadrana a vybavení. Cestou se trochu naučit jazyk. Potom odstranit van Dykena a to, co udělal. Znesvětit jeho ostatky a vymočit se na jeho hrob. Pak najít a evakuovat ostatní. Vrátit se na Zemi. Pořádný kus práce. K očnímu a k neurologovi může zajít teprve až po tom všem, teď nemá čas na nějaké světelné úkazy.

Když znenadání prolétla vzduchem a zastavila se půl metru před jeho obličejem, podobající se oživlé panence Barbie v obláčku mihotavého přísvitu, zrovna pil.

„Co kdybys konečně začal přemýšlet, svalovče bez mozku?“ zeptala se podrážděným tónem. Anglicky.

Křik s hrdlem plným vody způsobil jen to, že se mu málem podařilo utopit. Vyprskl, s podivným vykviknutím se naznak svalil z klády a začal se dusit kašlem.

Zvedl se ještě rychleji a polil se obsahem čutory. Mihotavá siluetka malinkého děvčátka přelétla kousek dál a zase zůstala viset ve vzduchu, usedajíc se zkříženýma nohama. Byla nahá, zářící, měla zhruba třicet centimetrů na výšku a zlaté vlasy. Ne blond, ale kovově zlaté, jako tenoučké drátky. Porost chloupků na jejím lůně byl také zlatý. Měla mikroskopický pupík, sotva viditelné nehty a bradavky, drobounké jako špendlíkové hlavičky, na ňadrech velikosti višní.

Drakkainen přestal kašlat a protřel si obličej a oči.

„Všichni by se zbláznili,“ řekl tlumeným hlasem. „Nebyl to lehký den. Vstal jsem z mrtvých, sotva se držím na nohou, ještě včera jsem byl strom, dozvěděl jsem se, že jsem přišel o všechny schopnosti, neznám ani jazyk, cestuju s holou prdelí po horách zabalený do kusu deky, na nohou mám zbytky vesty. Co já můžu vědět o zázračných vzkříšeních? Možná to nejde, nezbláznit se. Ale proč nemůžu mít nějaké normální vidiny? Ale *pičku materinu, perkele saatani vittu, zašto Disney?*“

Promasíroval si oční víčka, jako by si chtěl vtlačit bulvy do lebky.

A pak oči zase otevřel.

Maličká víla se pořád vznášela ve vzduchu před ním, s ručičkama založenýma za hlavou a jedním kolínkem zvednutým

vzhůru. Stačil si všimnout, že má bezpochyby lidské rysy. Neznámé, ale lidské. Klasicky krásné, jako u modelky.

„*Sug elg y helvete,*“ řekl Drakkainen neslušně finsky.

Obrátila se na místě, vystrčila na něj maličký kulatý zadeček a zkušeně, jako striptérka, s ním zakroutila.

„Vynadíval ses? Nebo mám zatančit u tyče?“

„Jestli vyrosteš zhruba pětinásobně, já pro tebe najdu využití. Chápu, mé podvědomí mi dává na srozuměnou, že jsem emocionálně nevyspělý. Dospělý, zodpovědný muž nepřistoupí na žádný tajný program a neopustí oběžnou dráhu Země. Konečně, předhazovali mi to celý život. Syndrom Petra Pana a tak dále. Proto ta Zvoněnka Zvonivá. Vypadni, Zvoněnko. Řekni kapitánovi, aby si škubl hákem. Dobrou noc.“

Mávl rukou, ale ona šikovně uskočila mimo jeho dosah a postavila se na vodorovně rostoucí větev o kus dál. Mihotavý přísvit, který ji obklopoval, odhalil dvojici jemných, duhově opalizujících křidélek s žilkovanou strukturou jako u vážky, ale tvarem spíše připomínajících křídla velkého tropického motýla. Rozevřela je a teď s nimi rovnoměrně mávala jako skutečný motýl.

„Pracky pryč, burane! Můžeš se dívat, ale nesahej. Ale jestli mě nechceš, tak proč jsi mě vyvolal?!“ Poslední větu už křičela a pak začala plakat. „Řekl jsi o mně, že jsem potvoraaa…! A ještě abych udělala…“ rozeštkala se pláčem.

Drakkainen se na to lhostejně, s absolutně nehybnou tváří díval.

„Ty jsi Čítač,“ řekl mrtvým hlasem a potřetí v životě omdlel.

*

Probouzím se o chvilku později. Nade mnou palisáda stromů, mdlé světlo pochmurného dne ceděné větvemi, pode mnou kamenitá půda, lesní podrost posetý šiškami. V žaludku odporný, svíravý pocit, který s sebou přináší vědomí nemoci.

A ještě mravní zákon ve mně.

Otáčím se na bok a ztěžka vstávám. Musím jít na vrchol.

Noční můra mi pořád žhne v mozku, ale nevidím kolem žádná světélka ani víly. Snažím se na ně nemyslet. Je to nad mé síly.

Zbláznil jsem se. Úplně. Přeludy, vidiny, *welcome to Cockooland.* Anebo čítač přežil. Přežil a přetvořil se v něco takového. Ztratil jsem kontrolu nad tělem, hyperadrenalin, taktické schopnosti, umění šermovat a bojovat, i znalost jazyka, zato mi

zůstala připitomělá víla, která mi s idiotskými komentáři poletuje kolem hlavy. Sám nevím, která z těch věcí je lepší.

Budu se tím zabývat později.

Postupně.

Je to nad mé síly.

Prostě jsou takové dny.

Cestou si uříznu pořádný klacek. Pryč jsou doby, kdy jsem po těchhle horách pobíhal jako kamzík. Teď sotva vleču nohama a opírám se o hůl jako poutník.

Pochod je monotónní a únavný, ale dá se při něm používat mozek. Srovnat si myšlenky, dělat závěry. Například přijmu pracovní hypotézu, že jsem byl opravdu dočasně proměněn ve strom. Taky je možné předpokládat, že jsem byl zhypnotizovaný. Strávil jsem nějakou dobu vestoje na svahu kopce, pohroužený do katatonie, a všechno ostatní jsou normální halucinace. Tohle je podstatně čistší. Ale to kopí do toho nezapadá.

Vidím srostlou podélnou jizvu uprostřed hrudníku, pamatuju si agónii, celou dobu cítím lehce rozeznatelnou úmornou bolest doprovázející hojení, jenže ta pulzuje někde hluboko v mém nitru a bičuje orgány, které by se tímhle způsobem hojit neměly. Přesto se hojí. Srdce pracuje, cítím to, obzvlášť když se ploužím krok za krokem do kopce po lesnatém úbočí, ale pořád mě to uvnitř bolí, jako když se hojí rána. Tatáž úmorná bolest tlející někde na hranici vnímání mi prostupuje žebry i plícemi, ozývá se v lopatce. Přesně tam, kudy prošel hrot. Ale pokud jsem byl opravdu proměněn ve strom, lze pochopit, proč jsem nezemřel. Podle jakési idiotské logiky je to vysvětlitelné. Zachránil mě van Dyken. Přešlechtil mě. Probodl mě kopím, ale taky na mě vrhl něco, co pracovně a s odporem nakonec nazvu kouzlem. Než jsem stačil zemřít, stal se ze mě strom. A nezemřel jsem, protože stromy po poškození kmene neumírají. Alespoň ne hned. Strom může umřít na nemoc, nedostatkem světla nebo vody. Samotný kořenový systém možná nepřežije poražení celého kmene, ale stejně dobře může zrodit další stromek. Takže jako strom jsem přežil.

Kdybych se ale nějakým zázrakem, s použitím vědy, vůle a schopností, které nemám, protože jsem příliš obyčejný, dokázal proměnit zpátky v člověka, byl bych člověk, který je probodnutý kopím. Smrtelně probodnutý. Dvojitá pojistka. Ale zatímco jsem byl strom, Krkavčí stín ze mě vytáhl kopí, a proto jsem se probudil živý. *Quod erat demonstrandum.*

Zřízený, nemocný, s halucinacemi, ale přežil jsem. Další otázka: co mě dostalo ven ze stromu? Krkavčí stín říkal, že to nikdo nemůže udělat za mě. Jako skrz mlhu si pamatuju, že jsem se o to pokoušel. Pamatuju si námahu a nějaké noční můry. Noc, vlky a déšť. Ale taky si pamatuju, že se mi to nepodařilo.

Nejspíš.

Vycházím z lesa a mířím do kopce, skrz holinu, porostlou modrošedou trávou. Opírám se o hůl, odstrkávám kolena dlaněmi a plazím se nahoru do svahu, k vrcholu, který jako by se vzdaloval – připadá mi, že hora roste s tím, jak na ni lezu.

Na vrcholu, mezi světlými vápencovými skalami rozsypanými okolo, nejdřív ztěžka usedám a pak vystavuju potem zalitý obličej chladnému podzimnímu větru. Tráva na úbočí voní těžce, medově, aroma mi najednou připomene ryngle. Sladké zelené ryngle v nálevu, jaké se prodávaly v konzervách, když jsem byl ještě dítě. Sním o ryngloém kompotu a o perníčcích. Kombinace těch dvou chutí se mi zdá dokonalá. Zabíjel bych za možnost sníst litrovou plechovku rynglí a zakusovat je polévanými polskými perníčky. Při tom pomyšlení se mi křečovitě sevřou čelisti.

Tady nejsou ryngle ani perníčky. Jenom lok zvětralé vody z dřevěné čutory páchnoucí kozlem.

A pak vstávám a dívám se tam, odkud jsem přišel.

Můj vrchol není nijak zvlášť vysoký, ale i tak je z něho docela dobře vidět. Hory se tyčí okolo v ponurém, žulovém zástupu od severovýchodu obloukem na západ. Právě odtamtud jsem přišel.

Asi vidím záda a ramena Plačící dívky, za ní trochu severněji idiotskou kouli na sloupu, řekněme Globusový vrch – kužel propichující kouli. Už se ztrácí v mlhách a noří se do nízkých mraků. Všechno je to jinde, než jsem si myslel, a podstatně dál. Někde vpravo od něj by mělo být údolí, které vede do Zahrady slastí a pak ohybem do Hudebního pekla a Trnového hradu.

Tam se musím vrátit, i když mi při tom pomyšlení naskakuje husí kůže. Vrátit se jako úkladný vrah.

Zmocňuje se mě hněv. Ani ne na praštěného van Dykena jako spíš na sebe. Krkavčí stín měl pravdu. Na co jsem spoléhal? Na okamžik překvapení? Omlouvá mě jenom to, že nejsem schopen akceptovat zázraky. Prostě ne. Je to příliš hloupé. Hledím na otáčející se části železného hradu a vidím stroj. Nic víc. Poněvadž se mi to zdá o dost racionálnější, přestože je tenhle svět ponořen do věčného středověku a není tu technologie, která by umožnila

vybudovat něco podobného. Kousíček magie a já okamžitě hloupnu.

Dívám se k Ohnivé zemi a vidím rozmlžené sloupy kouře, mám pocit, že vítr přináší děsivý smrad rozpáraných mrtvol a čerstvé krve, smíchaný s těžkým pachem spálenišť. Zdá se mi, že slyším výkřiky, ale všechno je to jenom má fantazie. Prostě vím, jak páchne místo masakru. A navzdory všem těm pohádkovým proprietám jsou tady masakry skutečné. Navzdory kouzlům tady teče opravdová krev.

Uvědomuju si ještě, že jsem jako Křovák, který nedokáže přijmout skutečnost, že existují vrtulníky, noktovizory a automatické pušky. Vidí v noci, mají klacky, které dokáží na dálku roztrhat člověka? Lítají vzduchem v železných krabicích? Pohádky!

Jenomže mé přesvědčení nesmete helikoptéru z oblohy ani mě neochrání před dávkou z elektromagnetické pušky.

Rozhodnu se jít na východ a překročit řetěz nižších hor, který se táhne na severovýchodě. Prodloužím si tak cestu a dorazím do Ohnivé země z jiné strany, ale trasa bude lehčí a povede dál od našeho čaroděje a jeho veselé party. Dnes ještě přes údolí chráněné zalesněnými hřbety a pak támhletou kotlinou ukrytou v mlze. Pak si budu muset najít úkryt na noc.

Během sestupu jako by mě nohy bolely víc a na jiných místech, než když jsem se drápal nahoru. Pořád mě škube v kotníku, který jsem si zranil ještě předtím, než se ze mě stal strom. Je to svinstvo.

Nějakou dobu zase jdu, nebo se spíš plahočím podél potoka a dochází mi, že jsem přecenil své síly. Vždyť jsem teprve dnes přišel k sobě. Potřebuju rekonvalescenci.

Prohledávám haldy omytých oblázků, dokud nenajdu několik kousků křemene. Zkouším je, křešu s nimi o jeden ze svých krátkých mečů, a podaří se mi vyrobit snopy jisker, takže schovávám kameny do váčku.

Budu mít oheň.

Bylo by fajn, kdybych ještě získal něco, co by se dalo upéct.

Sním o nalezení místa k přenocování a k odpočinku, ale pořád jsem moc blízko. Vím to. Prostě to cítím.

Netuším, zda mám opravdu nějakou předtuchu, nebo jestli je to hysterie.

Jak to funguje? Jaké má třeba van Dyken skutečné schopnosti?

Vycítí mě na dálku jako čaroděj z pohádek, zatímco sedí ve věži a propátrává dalekozrakým planoucím okem horizont? Nebo

provádí přenos třeba pomocí křišťálové koule? Na jakou vzdálenost?

Jdu.

Jdu a sním o jídle. Jdu k hoře, k průsmyku utopenému v mlze. Není tu nic, co by se dalo ulovit, nic, co by se dalo utrhnout a sežvýkat. Jen nepoživatelné keře podobné kleči, skály poseté jedovatě žlutými skvrnami porostu, který vypadá, jako by ho někdo polil barvou, a oblaka mlhy. Jdu k průsmyku, bojuju se svaly, sténám bolestí a před očima se mi objevují *dagnje na buzara* s lákavě rozevřenými plátky mušlí, plovoucí v láku z oliv, česneku, bylinek a bílého vína. Nebo *jajentina iz pod peke*, vonící tymiánem a saturejkou, se zlatavou cibulkou a bublající omáčkou.

Čím blíž jsem k průsmyku, tím větší je zima. Mlha mě ovíjí vlhkými cáry hustými jako vata, okolo se rýsují jen skály.

Musím projít průsmykem a pak dolů, do kotliny. Mezi těmihle skalními útesy do rána nepřežiju. Není tady dřevo ani voda, není z čeho si vyrobit přístřešek, není tu nic k jídlu. Přijde podzimní horská noc a do rána zmrznu.

Už mi k tomu moc nechybí.

Boty se rozpadají. Měkká kůže vesty se na podrážky moc nehodí. Rozedral jsem ji na ostrých kamenech a vnitřek mokasínů se pomalu plní krví.

Přesto jdu dál.

Vzpomínám na své boty. Vždycky jsem nerad chodil bos. Na Hvaru se dokonce i do vody chodí ve speciálních botách z pěnky a umělé hmoty. Doma jsem měl celý pytel takových nazouváků. Zničených, vyšlých z módy nebo prostě takových, které se mi přestaly líbit. Teď bych si vzal cokoli. Třeba lakýrky. Staré holínky. Kecky. Cokoli.

V průsmyku se zastavím a dívám se dolů. Kotlina, velká a kruhová, rozprostírající se přede mnou, připomíná mísu plnou mléka. Je vyplněná mlhou. Obklopují ji zubatá skaliska, vyceněná jako okraj otlučeného hliněného hrnku. Nedá se nic dělat. Musím sejít dolů do té mlhy, musím projít údolím. Ať už je tam cokoli.

Vítr mě udeří do obličeje. Vítr ze dna kotliny, zpod bílého příkrovu mlhy. Silně páchne sirovodíkem a trochu shnilotinou.

Scházím. Opatrně, krok za krokem, narážím do skal a potácím se na bolavých nohou.

Smrad je čím dál výraznější. Míjím bublající jezírka, mezi skalami se rýsují prapodivné zmutované stromy. Odporné místo.

Mlha se trochu rozestoupí. Pořád schovává hřbety ukrývající údolí, zastiňuje nebe, ale viditelnost se trochu zlepšuje. Před chvílí jsem viděl na dva metry, teď dosáhnu pohledem na padesát.

Scházím do kotliny, míjím hromady kamenů, připomínající rozsypané kosti vybělené sluncem. Tady jsou oblouky žeber trčící k nebi, obrovské jako kusy stavebního lešení. Jednou probuzená představivost se nedá zastavit. Jdu kolem řady kamenů, ležících jeden za druhým, a mám pocit, že vypadají jako rozpadlá a rozsypaná páteř, a hned si všimnu obrovských obratlů; z každého z nich by se dal vyrobit taburet. O něco dál naprosto jasně rozeznávám lebku, velkou jako kabina vojenského náklaďáku. Všechno se to děsivě rýsuje v cárech mlhy.

A pak slyším někde z dálky naříkání. Zní to jako zvuk pokažené sirény. Nevím, jestli je to nějaká trubka, nebo snad zvíře. Nikdy jsem nic takového neslyšel.

Takže pokračuju opatrně, tiše, od skrýše ke skrýši, a podvědomě se pokouším aktivovat čítač, i když vím, že je to k ničemu.

Plížím se ostražitě, vyhlížím zpoza skal a vždycky než vyrazím, prozkoumám terén.

A v tom okamžiku spatřím draka.

V první chvíli ho považuju za skalisko, ale ta skála se začíná hýbat a po několika krocích se z ní stává neurčitý tvor podobný dinosaurovi se zubatou tlamou, stojící na zadních nohou.

Nejsem schopen se vyděsit, vykřiknout ani utéct. Ještě než mi stačí dojít, co vidím, vrhám se k zemi, odkulím se mezi skály a znehybním. Ve zlomku vteřiny. Prostě zmizím ze stezky.

Teprve když opatrně vykouknu tím směrem, napadá mě, že z výcviku mi přece jen něco zůstalo.

Zvíře není nijak obrovské. Bez ocasu má čtyři metry na délku, ale přesto je to archetypální drak. Poměrně dlouhá šíje, plazí hlava, hřeben kostnatých výrůstků, ocas. Prostě drak.

Nebo spíš wywern.

Dělí nás nějakých třicet metrů.

Ležím. Čekám.

Tvor se narovná, pohodí hlavou dozadu a pak rozevře křídla. Normální, jaká by se dala čekat u draka. Netopýří, blanitá křídla napnutá na kostnatém skeletu. Rozevírá je pomalu, namáhavě, vidím, že normální je jen jedno z nich. Druhé, znetvořené, je částečně srostlé se zakrnělou, zkroucenou a jakoby vysušenou přední končetinou.

Drak otevírá tlamu a vydává ze sebe děsivý výkřik. Vysoký, naříkavý, podobný skřípění obrovské, zrezivělé brány. Z mlhy mu odpovídají podobné zvuky, všechny jsou strašlivě zoufalé, jakoby nemocné.

Wywern zběsile mává křídly jako labuť, to seschlé dělá křečovité, nepříjemné pohyby, ale dokonce ani kdyby byla obě roztažená správně, draka neunesou. Váží určitě nejmíň tunu. Tuna masa a kostí. Dokonce i kdyby byl naplněný čistým héliem, nepoletí. Křídla, pokud by se mu je podařilo roztáhnout, by měla rozpětí zhruba patnáct metrů. Možná by mohl kousek popoletět, i když pochybuju.

Tvor ze sebe mezitím vydává hlasitý řev a čím dál rychleji tluče křídly. To zkroucené se začíná narovnávat a rozvíjet, zvíře se krátce, klopýtavě rozběhne. Zatínám zuby, protože chci, aby fyzikální a biomechanické zákony zvítězily. Nechci se dívat, jak se tohle sudovité tělo odlepuje od země a křivě – kvůli nerozvinutému křídlu – ale přesto letí. Díky magii například.

Nesouhlasím.

Váhová hranice tvora, který se může vznést do vzduchu díky síle svalů, je méně než dvacet kilo. Více svalů je více hmoty a víc kostí, což znamená vyšší váhu. A zase je potřeba více svalů. Tak to má být. Dokonce i kdyby tenhle tvor měl jiné svaly a jinou biochemii, byla by dejme tomu dvakrát efektivnější, ale rozhodně ne dvě stě krát.

Logika by měla fungovat. Draci nejsou. A tak to má být.

Mává křídly, cítím závany větru, on poskakuje čím dál rychleji mezi kameny, skrčím se, protože vidím, že proběhne jen pár metrů od mé skrýše. Drak dělá čím dál větší skoky, přesně jako vzlétající labuť, konečně roztáhne křídla, s hlasitým zahučením jimi mávne a vznese se do vzduchu.

Uletí čtyři, možná pět metrů, načež s rachotem dopadne na kamení a štěrk na dně údolí. Slyším praskání, cítím, jak se třese země, nad skály se vznese oblak kouře.

Fyzika – jedna, magické nesmysly – nula.

Chvíli počkám a pak se přikradu k místu katastrofy.

A najdu jatka. Při srážce se skalnatou zemí se tvor rozprskl jako meloun. Teď je z něho hromada rozbitého masa, popraskané duté kosti z té hromady trčí na všechny strany jako jehly. Ještě žije, velké oko pomalu překrývá chvějící se bílé víčko, které se zavírá jako u ptáků, zespodu. Z hadí tlamy, plné velkých zubů, prýští na

kamení kaskáda světlé krve. Ve vzduchu se vznáší smrad. Z koutku ptačího oka pomalu vytéká bezbarvá tekutina.

Wywern umírá.

A pláče.

Odcházím.

Znovu přivolávám bojový mód, jako kdybych bezradně vyzýval mlčícího Boha, a nořím se do mlhy. Ruku z rukojeti mizerného meče nesundávám.

Proklínám mlhu, proklínám nápad projít touhle kotlinou, ale především proklínám všechny pohádky.

A kráčím vpřed. Bezradně se snažím aktivovat čítač.

*

Uviděl ji v nejméně vhodném okamžiku. Když uskakoval za shluk keřů, aby si prohlédl další kus cesty. Dalších několik desítek kroků k přeběhnutí opatrným, přihrbeným klusem za následující viditelnou skrýš.

Seděla na kameni zády k němu, těsně před jeho obličejem, a prohlížela si nohu opřenou o kolínko, jako kdyby si něco zabodla do paty. Duhově opalizující křídla utkaná ze zářících blanek se zlehka pohybovala.

„Nemluvím s tebou. Jsi odporný," řekla rozzlobeným tónem.

„*Haista paska,*" vyjekl Drakkainen reflexivně.

„A vulgární."

Díval se, jak odlétá, podobná postavičce z pitomé kreslené pohádky. Křidélka mávala tak rychle, až se změnila v mihotavý přísvit, víla zkřížila drobné nožky v kotnících, jako by seděla na houpačce. Přistála o několik kroků dál na vyvráceném stromě mezi skalami, na dokonalém místě pro další úkryt.

Doběhl tam a zase se ukryl, zatímco bojoval se sípavým dechem. Seděla zády, uražená, její maličký zadeček velikosti zralé švestky se nacházel pár centimetrů od jeho nosu.

Aniž by o tom Drakkainen přemýšlel, naklonil se a chtěl vypláznout jazyk, ale nestihl to. Čítač vstala a odrazila se od stromu, jako by skákala do vody, načež přelétla na jiné místo jako motýl utkaný ze světla.

Schválně chtěl zapadnout někam jinam, ale tohle byl bohužel ideální úkryt. Chráněný jehličnatými keři, mezi skalami, přesně jak potřeboval.

Přemístil se tam a hodil sebou na zem, přidržuje si jednou rukou pochvu nože, komíhající se u pasu.

Na dně údolí se jako tmavé zrcadlo lesklo kruhové jezírko. Rybník vyplňující střed kotliny měl průměr zhruba půl kilometru. Nejspíš, protože druhý břeh se ztrácel v mlze. Voda bublala, vznášela se nad ní oblaka páry, měla tmavou, nepříjemnou barvu kávy a jen u samotného břehu, na skalnaté mělčině, žlutavě prosvítaly kameny.

Černá voda. Nevypadala lákavě.

A ve vodě ležel další drak. Byl obrovský, lebka na dlouhém krku dosahovala na břeh víc než deset metrů daleko, naplocho rozložená křídla by se hodila na střechu bavorského pivního stanu.

Jenže tenhle taky umíral.

Boky se ztěžka zvedaly, tvor bojoval o každý nádech, na oblém čenichu se rozevíraly nozdry, z nichž se valila oblaka páry. Křídla se mírně pohybovala a vyráběla vlny, ale nad vodu se nezvedla. Po hřbetě wywerna se procházelo několik krkavců, neúspěšně klovajících do pancéřových šupin.

„Jsi moc velký," zašeptal Drakkainen. „Proto nemůžeš vstát. Nemůžeš dýchat. Srdce ti nedokáže pumpovat krev. Tak kde jsi takhle vyrostl? V té vodě? Křídla se ti k ní přilepila povrchovým napětím jako plachty převrácené jachty. Nepohneš s nimi."

„Začínáme trochu přemýšlet?" zeptala se Čítač jedovatě, pořád otočená zády k němu.

„*Já* začínám myslet. Ty jsi jenom ztělesněný projev schizofrenie."

Obešel draka velkým obloukem. Plazil se klečí a s nechutí využíval místa, na která se posadila Čítač. A z dalšího úkrytu spatřil lidi.

Víc než deset neuvěřitelně otrhaných a vousatých Ohnivých lidí, kteří tlačili velký uzavřený vůz s boudou chráněnou železnými pásy jako obrněný transportér, kvašem namalovaný Leonardem da Vinci. Okolo stáli Hadi. Ve svých černých oblečeních, ozbrojení kopími, pod velením obrovského, zavalitého chlapa, oděného do kožených kalhot a vysokých, kvalitních bot. Holou lebku chránila přiléhavá kožená kápě s otvorem pro oči, sahající až k ústům. Obrovská předloktí ovíjely klikyháky zmijího tetování.

Skupinka tlačící vůz po stezce kolem rybníka se zastavila několik kroků od vody. Zarachotily závlačky, rampa umístěná vpředu se s řinčením řetězů otevřela.

Drakkainen, který všechno bedlivě pozoroval mezi skalami a větvemi kleče, zkameněl.

Obr v kožené čapce zaječel nějaký rozkaz. Tlačící lidé ustoupili od vozu, klekli si do řady za sebe a dali si ruce za hlavu. Hadi sundali z bočnic vozu neforemné plechové štíty a v půlkruhu obklopili rampu, kopí napřažená. Holohlavý tlusťoch něco chraptivě vykřikl, viditelně přikazoval jednomu z nevolníků vlézt dovnitř. Muž vykročil po rampě na umdlévajících nohou, načež se ozval zvuk, jako když hromada železa dopadne na dřevěnou podlahu, a člověk vyskočil zevnitř jako opařený. Táhl za sebou dlouhý řetěz, který roztřesenýma rukama přehodil přes velké železné kolo, visící uprostřed rampy. Vzali mu ho a přikázali, aby si zase klekl k ostatním.

Další výkřik a štíty se proměnily v půlkruhovou zeď. Trhli řetězem.

Zevnitř vylezl další drak, připoutaný na druhém konci.

Byl úplně jiný. Podobal se varanovi nebo pětimetrové agamě, s lesklým, oranžovězeleným hřbetem ozdobeným několika řadami zubatých výrůstků. Plaz se na rampě přikrčil, ale po trhnutí za řetěz rychle vztyčil své štíhlé tělo a seběhl mezi kopiníky.

Drakkainen se trochu nadzvedl, protože viděl jen záda přikrčených lidí a zadní části jejich štítů, ale po chvíli pochopil, že Hadi draka provokují. Zvíře se točilo chvíli na jednu, chvíli na druhou stranu a varovně syčelo, zatímco ho kopiníci bodali a zase se schovávali za štíty. Drak zaútočil, ale řetěz se zasekl v uchu, napjal se a celý vůz se na štěrku o metr pootočil.

Zase zvíře bodli, tentokrát z druhé strany, a tvor se opět vztekle svinul, vycenil řady stejných zubů a zasyčel jako kompresor.

Štíty s rachotem dopadly na zem, vytvořily železnou zeď a řetěz zachrastil v ukotvovacím otvoru.

„Co to je, *pičku materi*?“ zabručel Vuko. „Zasraná korida?“

Najednou začal drak měnit barvy na čím dál zářivější a pokrývat se velkými, mastnými kapkami. Nějak podivně si přidřepl a rozevřel kolem šíje zářivě oranžový vějíř, zakončený věncem hrotů.

„Tak teď se vážně nasral,“ konstatoval Drakkainen.

Tvor začal křečovitě vlnit boky, jako by měl v úmyslu začít zvracet, lalok se nadmul jako oranžový balón.

Ozval se varovný, chraptivý výkřik. Drakkainen se zoufale snažil v něm rozeznat alespoň jedno známé slovo, ale bezvýsledně.

Byl to zvuk připomínající vysypání lopaty štěrku do plechového vědra, ale nic víc.

Drak podivně pootevřel širokou tlamu, jako by se usmíval, a pak vyplivl proud nějaké substance.

Kapalina dopadla na něčí štít a na kameny na zemi a začalo se z ní kouřit.

Druhá porce byla bohatší a okamžitě vybuchla plamenem.

Drak se zvedl na předních tlapách a vypustil oheň.

Drakkainen ochromeně zaklel.

Štítovníci uskočili stranou, chráníce se za plochami štítů, a z pozvednuté dračí mordy vytryskl oranžový, čadící plamen.

Ne daleko. Nějakých pár metrů. Plamen nebyl silný, ale ožehl kameny, opálil skálu a vyvolal oblak černého kouře, páchnoucího rybím tukem. Drak se opět nadmul a vydal ze sebe děsivé zakvičení. Další dávka ohně byla světlejší a dolétla trochu dál, olízla štít, někdo se vrhl přímo do jezera, s bokem a jednou nohou porostlou planoucí kožešinou, a drak se najednou začal kroutit a svíjet, chřtán plný plamene.

Kvičení se vzneslo nad údolí a odrazilo se ozvěnou mezi horami. Drak házel hlavou do všech stran jako pes, kterého bodla vosa, a hučící oheň z jeho tlamy tryskal jako požár v továrně na výbušniny. Dračí hlava najednou vybuchla několika ohnivými sprškami, sloup plamenů vystřelil z několika míst na hřbetě, zvíře křečovitě zatancovalo, až skoro převrátilo vůz, načež se změnilo v beztvarou hořící hroudu.

Drak vzplanul.

Ožehlý Had se po čtyřech vyplazil z rybníka a s obtížemi se začal zvedat na nohy.

Ostatní od něj uskočili, chráníce se štíty. Muž něco chraptivě křičel a ukazoval jim dlaně, ale tlusťoch k němu zezadu přiskočil a úsporným pohybem mu do zad zarazil sekeru.

Popálený chvíli nehybně stál, byl prohnutý dozadu a chrčel, ale najednou mu z těla vyrostly hroty. Někdo přiskočil a probodl ho kopím. Z ratiště se začalo kouřit, ale probodnutý člověk se bleskově narovnal a vyrazil ztěžklým, nerovným krokem vpřed. Podrazili mu nohy úderem kopí. Upadl na zem, ale už se nestačil zvednout. Drakkainen viděl jen záda ostatních, zvedající se a dopadající čepele, spoustu ran zasazovaných dolů člověku svíjejícímu se na zemi.

Drak se mezitím změnil v hromadu páchnoucích zuhelnatělých ostatků, ale ještě pořád hořel.

„Co se to tu děje?“ zabručel Drakkainen znechuceně.

Odtáhli vůz kousek dál od hořícího plaza a nahnali zajatce zpátky dovnitř. Vuko se pomalu a opatrně kousek přeplazil a zase vyhlédl ven. Tentokrát měl lepší výhled. Nevolníci pomalu vycházeli z vozu a nesli koše, v nichž na seně ležely nějaké bílé věci připomínající velké baklažány.

Otroci s koši v rukou při chůzi opatrně našlapovali na kameny a pak koše pokládali do vody. Pečlivě a jemně, dokud nezmizely v černé tůni. Jeden z nich lehce podklouzl na mokrých balvanech a šlápl do vody. Ozval se panický křik, zajatec vyskočil na břeh, a co mu síly stačily, se rozběhl. Jeho mokrá noha najednou začala pulzovat, jako by se mu něco hemžilo pod kůží. Pak běžící muž s křikem upadl na zem a strážci k němu doběhli a rozsekali ho se stejnou zuřivou systematičností jako předchozího muže. Drakkainen odvrátil pohled, naprázdno polkl, ale přesto pořád slyšel děsivý křik, svištění úderů dopadajících jeden za druhým a mlaskání rozsekávaného masa.

Konečně nastalo ticho.

Rampa i vůz byly uzamčeny a vůz s ponurým skřípěním vyrazil zpět kolem jezera.

Na břehu zůstalo čadící zuhelnatělé dračí tělo, dvě krvavé skvrny a hromady ostatků, které se ničemu nepodobaly.

Na místě, kam byly ponořeny koše, voda mírně bublala a vypouštěla obláčky páry.

„Připomeňte mi, abych se tam nekoupal,“ ucedil Drakkainen.

Čekal, až odjedou. Vůz jel kolem jezera tlačený zajatci, odněkud z cárů mlhy k němu dolehl řev umírajícího draka. Kromě toho panovalo mrtvolné ticho. Nebyli slyšet dokonce ani všudypřítomní krkavci. Zlá země.

„Tohle měla být cesta mimo území Hadů,“ povzdechl si Vuko. „Gratuluju, Drakkainene.“

Údolí bylo oválné, protkané nepříjemnými skalnatými stezkami. Mohl by se po nich vyšplhat, ale jen v normálním stavu, v botách a oblečení, a ne nemocný, oslabený, skoro umírající hladem. Ne v sandálech z kusu kůže a oblečený ve dvou roztrhaných hadrech.

V této situaci byl odkázán na průsmyky. Byly tu dva. Ten, kterým přišel, a druhý, na protilehlém konci údolí. Tam, kam zamířil vůz v doprovodu Hadů a otrhaných zajatců.

Vstal a neochotně zamířil oním směrem, pokoušeje se ignorovat Čítač, poletující okolo.

Mezi skalami a klečí ležely mrtvoly draků v různém stádiu rozkladu. Z některých zbyly jen kosti rozsypané okolo jako zbytky lodí vyplavených na břeh. Nepřipomínaly dinosaury. Lebky byly viditelně znetvořené, zohyzděné, pokřivené a plné náhodných výrůstků. Jiné, trochu čerstvější, vypadaly ještě hůř. Mutanti po ozáření jako vyšití. Čelisti vyrůstající ze zad, bezoké, slepé lebky, ale zato s rohy a tesáky tak velkými, že jim probodávaly patro. Trojice očí, hlavy srostlé do jedné beztvaré bulvy plné vyceněných zubů. Prakticky každý z nich byl jiný. Jenže všichni byli buď mrtví, nebo umírali.

Plížil se opatrně, v ovzduší plném much, uprostřed lepkavého mrtvolného puchu. Pokaždé se schovával, mokrý potem, se srdcem bolestně bušícím v hrudi, přesvědčený, že je jen otázkou času, než narazí na netvora dostatečně čilého na to, aby na něj zaútočil. Ale zatím byli všichni buď mrtví, nebo v agónii.

„Měl bych hodně odpočívat a dávat se dohromady dietou s vysokým obsahem bílkovin. Pít hodně tekutin a vyhýbat se stresům, a ne se procházet alejí draků. Včera ráno jsem byl ještě stromem, *pičku materinu!*“

O kus dál se zase ohromeně zastavil. Kameny tohle místo obklopovaly v kruhu jako keltské menhiry. Normální vápencové sloupy různých tvarů, nejspíš přirozené. Ale na dvou z nich visela roztrhaná těla. V každém dolmenu byl zasazen železný kruh, přibitý ke kameni zhruba ve výšce jednoho metru, a mezi oblázky a klečí se na zemi povalovaly kosti. Lidské kosti. Lebky, žebra, píštěle.

Drakkainen se na to chvíli mlčky díval.

„Tohle je polygon,“ řekl k Čítač. „Experimentální pracoviště. Támhleten velký má ještě na sobě zbytky nosítek, vidělas? Van Dyken se připravuje na válku a zachtělo se mu draků. Je černokněžník, takže chce mít draky. Má to něco společného s tou černou vodou. Seslal na ni kletbu. Cokoli do ní spadne, stane se z toho drak. Na principu mutace nebo zasrané magické transmutace, co na tom záleží. Ti veselí kluci se pokoušejí draky vytvořit, ale nedaří se jim to. Proč?“

„Protože draci nejsou, pitomče,“ oznámila mu Čítač.

„Přesně. Nejsou. Jsou fyziologicky nesmyslní. Proto chcípají. Magie je povolá k životu a podporuje ten proces, tvoří to, co čaroděj chtěl. Ale stejně umírají. Protože jeho draci pocházejí z

pohádek. Jsou fiktivní a nemají právo existovat. Takže jeho kouzla jsou něčím umělým a mají svá omezení. Může hmotě přikázat přetvořit dítě ve skřítka, ale ono nepřežije. Protože jeho srdce má anatomii lidského srdce stejně jako svaly a lidský metabolismus je příliš pomalý na to, aby udržel při životě tělo, vážící dvacet deka, protože plíce s touhle stavbou jsou málo výkonné, krev příliš hustá a tak dále. Takový člověk by musel mít myší orgány. Ale van Dyken to má někde. Chce draky nebo skřítky, nebo co já vím… létající koberec. Tak si je vytvoří, a přitom narazí s fyziologií nebo aerodynamikou. Protože je to kretén."

„Už jsi ho jednou podcenil."

„Já ho nepodceňuju, jen pátrám po všech jeho slabých stránkách. Nebude mi k ničemu, když ho budu považovat za polobožskou a všemohoucí bytost. Není všemohoucí. Jeho kouzla nejsou schopna překonat biologické zákony. Může je ohnout, ale jen trochu. Ale náš přítel, jako každý sociální reformátor, je ignorant. Hlavně pokud se jedná o technické detaily. Důležitá je obecná myšlenka. Model načmáraný na ubrousku, ne nudné detaily, jak má co fungovat a proč. Máme tady konflikt idejí s hmotou. Prozatím hmota vítězí."

„Tak proč jsou tak ošklivi?"

„To proto," prohlásil Drakkainen přemoudřelým tónem, schovávaje se za další skálu, „že se to zasrané kouzlo jen tak nevzdává. Je dynamické. Pokouší se obejít omezení pomocí náhodných mutací. Nakonec narazí… Nakonec narazí na tu správnou a zkurvenec dostane své draky. Nebo taky ne."

* * *

Budovy byly postavené z kamene, takže si jich všiml až po nějaké chvíli. Dokonale splývaly s pozadím. Pravoúhlé nebo kruhové, se zdmi precizně vystavěnými z dokonale přiléhajících kamenných bloků. Měly ploché střechy, na křivých tyčích vlály rudé a černé vlaječky. Neobklopovala je zeď ani nebyly nikde v dohledu stráže. Jenže přehrazovaly cestu k průsmyku.

„Nemají zeď, protože se cítí bezpečně," zabručel Drakkainen. „Jenom absolutní idiot by vlezl do údolí, kde se rodí draci. Normální člověk je sem unesen. A většinou už se ven nedostane."

Na vrcholu průsmyku se tyčila další budova. Skrz úzká okna byl vidět oheň z hořícího ohniště. Co hůř, mezi skalami proběhly dva podsadité tvary, připomínající pancéřovaná kuřata. Krabi.

To není dobré. Takže průsmyk je střežený.

„Dobrá. Počkáme na noc," oznámil Drakkainen. „Jenže potřebuju zpátky termovizi a bojový mód. Hned!"

„*Kaikenlästa, läameri!*" odsekla Čítač s dokonalým laponským přízvukem.

„Jsi projekcí mého mozku," vysvětloval Drakkainen trpělivě. „Když mě zabijí, tebe zabijí taky. Chápeš? Žiješ, protože žiju já. Abychom prošli tím průsmykem a nestali se svačinkou pro draky, to je i tvůj problém. Takže ne: *kaikenläista* na mě, jen začni víc přemýšlet."

„Sám začni přemýšlet," vykřikla plačtivě. „Myslíš si, že nemám strach?! Dřív jsem byla uvnitř v tobě a věděla jsem, co dělat! Zrodila jsem se a byla jsem tvou součástí! A pak jsem se probudila takhle! Najednou venku!"

„Takže máme problém," povzdechl si Drakkainen. „Velký problém. Prozatím se musíme schovat a počkat, až přijde noc."

Vyhlédl si vhodné místo vysoko pod skalním převisem, mezi skalisky horských hřebenů, které obklopovaly údolí. Šplhal tam skoro hodinu, s větvemi kleče připevněnými k tělu. Pomalu, centimetr po centimetru, od jedné skrýše ke druhé. Zraňoval se o kameny a cítil, jak ho opouštějí síly.

Bylo čím dál chladněji.

Mlha houstla, Drakkainen se třásl, až měl podezření, že se celá jeho improvizovaná kamufláž klepe tak, že je pohyb viditelný na půl kilometru. Za další věčnost zjistil, že mu tuhnou ruce a nohy. A co hůř, cítil bolest uvnitř. Chvílemi takovou, jako by kopí ještě pořád zůstávalo v těle. Cítil jeho tíhu a ratiště planoucí bolestí jako ztuhlý blesk.

V takových chvílích si lehl a odpočíval, oddechoval skrz zaťaté zuby a mnul si na hrudi improvizovanou košili z přikrývky.

Čím výše se dostával, tím to bylo horší. Když ho zrovna nepíchalo u srdce, musel si pořádně masírovat tuhnoucí ruce a nohy, ze kterých mu unikal život.

Když se schoulil v nějaké brázdě a stáhl zdřevěnělé končetiny pod sebe, aby si je pokusil zahřát teplem vlastního těla, prostě odpadl. Utonul v klidné, černé nicotě.

„Probuď se! Neusínej!“ ječela mu Čítač přímo do ucha. „Neumírej, zmetku! Okamžitě přestaň chcípat!“

„Neječ tak…“ zachraptěl Drakkainen a podivil se zvuku vlastního hlasu. Sám nerozuměl ničemu z toho, co říkal.

„Dělej, ty pitomý balvane!“ křičela víla. „Pohni se! Už je to jenom kousek!“

Vuko se zvedl na kolena a na ruce, čímž je vystavil ledovému větru, švihajícímu jako bič. Hlasitě zachrčel a kousek popolezl – další umírající drak.

Když dorazil pod skalní převis, v podstatě už nic necítil.

Ani si nepamatoval, jak se sem dostal. Věděl jen, že začal padat sníh. Drobný, bodající, padal skoro vodorovně, nesený větrem.

„Mohlo být hůř,“ zafuněl Vuko sotva slyšitelně. „Mohlo přece pršet.“

A pak byla kolem jen ledová zima a sníh. Poslední metry už si nedělal hlavu s plazením. Stejně si ho nikdo nevšimne.

„Tady ne!“ ječela Čítač tvrdošíjně. „Odsud tě uvidí, hlupáku! Ne, tam ne, tam umrzneš! Pod támhletu skálu! Tam je jeskyně! A je v závětří! Pohni se! Přestaň chcípat! Dělej! Co je, nemůžeš? *Pičku materinu*, hni se!“

Takzvaná jeskyně měla půl druhého metru na výšku a dva do hloubky, ale aspoň chránila před větrem. Vplazil se tam. Pořád s sebou táhl dvě velké větve přivázané na záda páskem od čutory. Třetí ztratil někde na svahu. Vlezl do díry, uslyšel vlastní chraptivé steny podobné vzlykání a pak se bezvládně svalil na zem.

Uvnitř po stěně stékala voda. Odplazil se k ní, přitiskl ústa ke skále a usrkl trochu ledové vlhkosti, úplně jako by líbal kámen. Stačil slízat několik doušků a pak zase upadl.

„Nespi, pitomče!“ vztekala se Čítač. „Otevři oči! Zvedni víčka, hned!“

Každé víčko vážilo snad dvacet kilo. Nemohl je uzvednout, i když se snažil. Nakonec se mu to podařilo, ale jen s námahou, ze které mu praskala lebka. Nemělo to smysl, protože se mu oči stejně převracely vzhůru.

„Nech mě klidně umřít,“ zasténal, zatímco si mnul košili na hrudi.

„Vykřesej oheň!“

„Nemůžu… Uvidí…“

„Houby uvidí, v téhle vánici! Ulom několik větviček! Tenčích! A jehličí! Víc!“

Bylo to jako noční můra. Obraz se rozmazával, prsty byly jako vyřezané ze dřeva. Nejdřív nemohl najít křemeny. Pak si nedokázal vzpomenout, co s nimi má dělat. Nakonec se trochu vzpamatoval. Ořezal kousek větve na tenké třísky – skoro si při tom uřízl prsty – položil je na hromádku jehličí a suchých smolných větviček. Několikrát udeřil střenkou nože a vykřesal hrst jisker páchnoucích prachem.

A usnul, ukolébaný vytím větru.

„To je neuvěřitelné!“ ječela Čítač. „Křesej ten oheň! Děláš si srandu? Ještě jednou! Na hromádku, ne někam po stěnách! Foukej! Foukej na to, nekašli, pitomče, nebo to zhasne! Ještě jednou! Foukej!“

„Abych tě rovnou nevyfoukal…“ zachraptěl Drakkainen.

„Jo, velká jsem pro tebe určitě tak akorát!“ zavřískala víla. „Tak foukej, nebo tady oba chcípneme!“

Několik jiskřiček se na okamžik rozzářilo, ale vzápětí pohasly. Chvíli na to se rozsvítily znovu. Objevila se tenká stužka kouře.

A pak zazářil plamínek.

„Přikládej! Ne tolik, nechceme opékat berana!“

Drobné větvičky chytily, tmavý vnitřek jeskyně se rozjasnil teplým žlutým plamenem.

„Fajn, teď se svleč! Nevtipkuj, jenom si sundej ty mokré hadry! Ježíši Kriste, zvedni tu svou pitomou hlavu! Zakryj vchod pláštěm! Ne takhle, musíš ho nahoře zatížit kamenem. Druhou stranu taky! Už se toho nedotýkej, nebo to spadne! Teď rozeber nůž. No co civíš? Ve střence máš ohřívač, přece se neohřeješ u dvou jehličnatých větví!“

Zase přinutil ztuhlé prsty k činnosti. Nalezení tlačítka a rozložení masivní rukojeti se mu zdálo být nadlidským úkolem.

Kdo to takhle navrhl?

Ohřívač byla ocelová krabička naplněná keramickou vložkou, ukrývající uhlíkovou tyčinku.

Čítač ječela, nadávala mu a plakala vztekem, až se konečně Drakkainenovi podařilo vydloubnout ohřívač, z něho pak zápalnou tyčinku z lisovaného uhlíku a přiložit ji k plamínkům mihotajícím se v miniaturním ohništi. Rozfoukal uhlíky a nechal maličké zářící jiskřičky, aby obklopily celý konec vložky. Objevily se skvrny planoucí jasnou červení a pak světlý popel na okraji. Uzavřel vložku ohřívače dovnitř a nějakou chvíli ho svíral v dlaních. Cítil, jak se plášť začíná ohřívat a jak se mu do prstů bolestivě vrací

život. Umístil ohřívač na solar a upevnil ho řemenem. Přiložil ještě několik silnějších větviček, uložil se na tom, co zbylo, a svinul se do klubíčka okolo ohřívače, který ho pálil na břiše jako malé soukromé slunce.

Sníh nesený vichřicí začal z vnější strany zasypávat vchod do miniaturní jeskyně.

* * *

Probudil se, když už byla tma, a byl si naprosto jistý, že uplynuly dvě hodiny a čtyřicet minut. Z ohniště zůstala hromádka popela, ale ohřívač byl pořád ještě horký.

Čítač celá zářila měkkým světlem, osvětlovala vnitřek jeskyně a plášť, vlající ve větru. Sníh do poloviny zasypal vchod a jako by se udělalo tepleji.

Roztřesený Drakkainen si oblékl svou prapodivnou košili a omotal se kiltem. Jakž takž uschly.

„Poslyš, ty svítíš…“

„Já vím!“ odsekla.

„Jde o to, jestli je to normální světlo. Vidí ho i ostatní, nebo jenom já?“

„Nevím.“ Pokrčila ramínky. Zvedla v dlani jedno svítící ňadro, kriticky se na ně zadívala a pak prolétla kolem dokola miniaturní jeskyní.

„Vrhá stín,“ prohlásila. „Ale to nic neznamená.“

„Posviť mi tady,“ řekl Vuko nabručeně a rozvázal váček. „Musím si vyrobit nějaké onuce. Ty sandály se začaly rozpadat.“

„Jak se cítíš?“

„Hůř než jak vypadám,“ zavrčel. „Jsem slabý a všechno mě bolí jako čert. A asi mi nikdy nebylo takhle zima. No, možná před pár hodinami. Přežiju. Zatím.“

Shrnul ještě trochu teplý popel, rozetřel ho v dlaních a pomazal si vystupující části obličeje: nos, čelo, lícní kosti a bradu. Omotal si nohy kousky hadrů a zašněroval mokasíny. Zapnul přezku řemene s ohřívačem na kraji kiltu a upevnil ho ve výšce solaru. Složil a schoval nůž, posbíral všechny drobnosti do váčku a pak si prohlédl oba exempláře získaných zbraní.

„Nože na řepu, žádné meče,“ zabručel jízlivě. „Oba mají příliš těžké hlavice, proto s nimi tak rádi mávají… *Jebem ti dušu,* jak se

mi nechce nic dělat… Dobrá, jdeme. Traverzem po úbočí, přímo k levému křídlu pevnosti. Dáma má přednost. A raději nesviť.“

Hodil přes sebe vlhký plášť tak, aby si vytvořil i kapuci, a převázal ho v pase. Chumelenice neustávala. Kráčel v předklonu, jednu ruku držel u skály a pokoušel se zahlédnout cokoli v hučící tmě, metající sníh.

Jen proklouznout kolem pevnosti, pomyslel si. Nechce se vám trčet venku, nikdo nepřijde, je zima jako blázen, a navíc ten sníh… A uvnitř je oheň, pivo, večeře, chce se vám tak spát…

Uklouzl na kamenech a sjel po štěrku dolů. Ne z moc velké výšky, ale bolestivě se praštil. Přidržel se skal a znehybněl, ale rachot padajícího kamení utonul ve svištění větru. Několik kamenů se kutálelo ze svahu dolů. Zadržel dech a čekal. Odhadoval, že k pevnosti je to ještě daleko, ale takhle ho vycvičili. Po něčem takovém je pravidlem zůstat na místě nejmíň hodinu. Nic se nedělo, nikdo nerozžínal světla, v dálce se neobjevily pochodně, nebyly slyšet výkřiky ani štěkání psů.

Jen údolí, pokryté bílým příkrovem, lehce zářilo odraženým světlem.

Čítač se mu zjevila před obličejem, když si počítal jazykem zuby a prohlížel si pohmožděniny na loktech a na kolenou. Dala ruce v bok. Do obličeje jí sklouzl pramínek vlasů a ona ho podrážděně odfoukla.

„Budeš tady jenom tak ležet?“ zeptala se.

„Vypadni, Barbie! Nepomáháš, tak aspoň nepřekážej.“

„Nebýt mě, už bys byl tuhý. Hni sebou. Radši ti posvítím.“

„Ne. Dokud nebudu vědět, jestli to vidí i někdo jiný, tak ne.“

Probíjel se vánicí od jedné skály ke druhé, od jedné skvrny stínu k další. Chlupatý plášť byl olepený sněhem stejně jako improvizovaná kapuce.

Ohřívač pořád fungoval a rozléval po břiše teplou skvrnu, ale Vuko cítil, že mu tuhnou ruce. Zastavil se a dal si ruce do podpaží, ale najednou zaslechl vrznutí dveří.

Veřeje se otevřely doslova několik metrů před jeho obličejem a zalily ho obdélníkem světla. Drakkainen znehybněl v podivně přihrbené pozici a přimhouřenýma očima pozoroval černou siluetu stojící ve dveřích naproti němu.

Muž řekl něco, co znělo jako kletba. Chvíli něco dělal na kalhotách, pak se opřel ramenem o zárubeň a v oblouku vypustil Drakkainenovým směrem proud tekutiny, která se leskla ve světle

ohně hořícího uvnitř. Muž močil, zatímco pořád stál v místnosti, pohvizdoval si a hleděl Drakkainenovi přímo do očí. Vuko stál nehnutě, svinutý do klubíčka pod pláštěm, ukrytý ve stínu kapuce, jen pomalu přesouval pravou dlaň k jílci meče.

Ale k ničemu nedošlo. Had se vymočil, upravil si kalhoty a zavřel těžké skřípající dveře.

Rozhostila se tma.

Drakkainen naprázdno polkl. Nějakou chvíli měl pocit, že ztuhl v nepohodlné přikrčené pozici a že mu dlaň na rukojeti omotané kůží zdřevěněla. Srdce mu v hrudi bušilo jako obrovský válečný buben. Narovnal se a vyrazil dál mezi kamenné budovy. Chvíli nato se ponořil do tmy.

Plížil se, po levé ruce kamennou zeď zlověstného podlouhlého stavení, které odhadl jako obytnou budovu. Další budovy, které míjel, vypadaly spíš jako hospodářské přístavby. Nějaké špižírny, něco jako chlévy? Chtěl se jenom vymotat ze spleti pevnostních budov a vkročit do průsmyku. Podle plánu se měl vynořit z boku pevnosti na úrovni strážnice, ale ztratil ve vánici směr a teď procházel samotným středem pevnosti. Na to, aby se vrátil, už bylo pozdě, a Čítač někam zmizela.

V podstatě spoléhal jen na noc a na vánici. Z úzkých střílen kamenného domu se linulo světlo, všechno ostatní se ztrácelo ve tmě a slabě zářící bělobě sněhu.

Nejdřív ucítil smrad.

Ne starý dobrý teplý pach zvířat, hnoje a starého sena, ale s ničím nezaměnitelný smrad lidských výkalů, špíny, potu a děsu. Pak k němu dolehly zvuky lidí spících na jedné hromadě. Chrápání, kašel, sténání, přidušené vzlykání, šustění sena a cinkání řetězů.

Chvíli klečel u zdi, naslouchal a jeho mozek pracoval v těch nejvyšších obrátkách, jakých byl té noci schopen. Místnost byla uzavřená velkými vraty stlučenými z fošen a zajištěná tím nejjednodušším způsobem pod sluncem: trámem zasazeným napříč vraty do ocelových háků zapuštěných do zdi. Nejprimitivnější zámek na světě, ale zevnitř k neotevření.

„Ne," zabručel si pod nosem. „Máš jenom projít průsmykem. Využij vánici a prostě odtud vypadni."

Ale nějak nedokázal vstát od těch dveří a jen tak odejít. Otevřít by je bylo jednoduché, ale co pak? Zajatci byli přikovaní. Uvolnit je? Jak? Čím? Pak by musel spěchat průsmykem společně se skupinou hlučných, vyčerpaných nevolníků. A utíkat se stíhacím

oddílem Hadů v patách. Přitom se sám sotva držel na nohou. Vánice zasypávala stopy, ale ne natolik, aby zmizely úplně. Nejspíš to byla první letošní chumelenice. Každou chvíli mohlo přestat sněžit. Sníh se neudrží déle než několik hodin, ale i to bude stačit. Zahladí okraje, ale řetězu prohlubní v hladkém povrchu si všimne i absolutní idiot. Stopy takového množství zajatců budou jako dálnice.

Nakonec nejpozději do dvou dnů skončí v řetězech i on sám a nakrmí van Dykenovy idiotské nepovedené draky.

„Ne!“ sykl a zkusil se přinutit k dalšímu pochodu. „Prostě odtud vypadni, debile.“

Neochotně odešel. Cítil se podle. Ale varovali ho. *„Nenapravuj svět. Nezačínej s revolucí. Máš se tam objevit, evakuovat cíle a beze stopy zmizet.“*

To se lehko řekne.

Obzvlášť když měl taky uklidit.

Zaťal zuby a prosmýkl se kolem budovy. Snažil se přitom nenaslouchat zvukům zevnitř. Mrznul. A zase cítil, jak mu tuhnou ruce a nohy.

Došel k závěru, že než ho dostane hypotermie, má nanejvýš půl hodiny.

Za kamennou budovou vězení se rýsovala hranatá hmota vozu, který viděl dnes odpoledne. Pak ještě nějaké kůlny, za nimi dvoumetrová zídka, dvě stě metrů stoupání a strážnice.

A potom průsmyk, a je to.

Rozhlédl se po nádvoří. Všechno bylo nějak neupravené, jakoby provizorní. Chaoticky rozmístěné budovy, u stěn dřevěná vědra a jiné smetí. Tohle má být výzkumná stanice?

Pokračoval dál, sehnutý jako pod palbou, lehkým, tichým poklusem.

A v tu chvíli narazil na klec.

Stála za studnou, na úplně náhodném místě nádvoří. Vyrobená ze železných prutů, zamčená něčím, co připomínalo primitivní zámek. A uvnitř seděla dívka. Na podlaze, s rukama omotanýma okolo tyče za krkem, se svěšenou hlavou a s vlasy olepenými sněhem.

Zastavil se jen na vteřinu a se zaťatými zuby se na ni podíval. Připsal tuhle položku na van Dykenův účet a přichystal se na další běh.

A v tom okamžiku dívka rychle zvedla hlavu.

Zařinčely řetězy, přes clonu zacuchaných vlasů spatřil vyhublý obličej s podivným tetováním na jedné straně tváře a lesknoucí se šikmé oči.

Dutě se rozkašlala a pokusila se zvednout na nohy.

Ještě chvilku a začne křičet.

„Pšš…“ zasyčel Drakkainen zoufale, pokoušeje se ji nějakým gestem uklidnit, ale nakonec se mu podařilo jen zamávat rukama. Přikryl si ústa dlaní a ona to nejspíš pochopila, protože zůstala zticha.

Prozkoumal klec a pak si pořádně prohlédl zámek. Byl to obyčejný kus železa na ohnuté tyčce. Zámky s touto konstrukcí měly západku podobnou kotvě. Kruhovým otvorem se vsunula dovnitř, pružné výstupky kotvy se uvnitř narovnaly a zablokovaly oblouk. Zamčeno.

Klíč byla vlastně trubka. Zastrčila se otvorem na druhé straně, výstupky uvnitř se zase ohnuly a celá západka se vysunula ven. Ale kde vzít takovou trubku?

Tentokrát nemohl nic dělat. Dívka už poznala, že nepatří k Hadím lidem. Podařilo se jí pokleknout a zvednout hlavu, ale tentokrát se dívala na jeho počínání s nadějí. Jestli se pokusí zmizet, začne ječet jako pominutá.

Škubl s pruty, ale držely dobře. Panty, i když zrezivělé, taky vypadaly pevně. Byly to primitivní hranaté panty, daly by se vysadit, ale to by musel mít sochor. Ani jeden z jeho mečů by tohle nevydržel. Nožík se strunovou pilou zmizel ke všem čertům.

Takže vytáhl nůž, pronesl krátkou modlitbu za úspěch technické vyspělosti továren Nordland a naplocho ho vsunul pod dvířka. Dřepl si před ně, propletl dlaně na střence a zarazil nohy do kamenitého nádvoří. Pokusil se narovnat veškerou silou svých rukou a zad.

Nic.

Upravil čepel, aby získal lepší páku, a zkusil to ještě jednou. Obličej mu zrudl, na čele mu vystoupily žíly. Z hrdla se vydralo přidušené zaskučení. Panty zaskřípaly a celá konstrukce se zlehka pohnula.

A v tu chvíli zaslechl kroky.

Pomalu se otočil, nůž v ruce.

Holohlavý obr, tentokrát bez kápě na hlavě, ale zato oblečený do kožešinového kabátu, na něj zíral užaslým pohledem.

Byli zhruba dva metry od sebe. Drakkainen k němu přiskočil jako panter, protože si všiml, že holohlavec, který se mu výškou téměř vyrovnal, otevírá ústa a napíná bránici ke křiku, jenž postaví na nohy všechno kolem, draky nevyjímaje. Zároveň eskamotérským gestem vytáhl odněkud zezadu krátký široký tesák odporně řeznického vzhledu.

Vuko vymrštil levou ruku a praštil ho těsně pod bradu tak, aby ho místem mezi nataženým palcem a ostatními prsty zasáhl přímo do hrtanu. Z křiku nebylo nic. Obr ze sebe dostal jen sípavé zachrčení a zapotácel se, ale zůstal stát na nohou. Zatímco se dusil kašlem, zeširoka se ohnal tesákem.

Drakkainen náhle uslyšel v hlavě děsivý vystrašený Čítačin křik a pak všechno, co viděl, zalil rudý přísvit.

Měl pocit, že omdlí.

To, co přišlo pak, bylo jediným rozmazaným okamžikem jako v horečnatém blouznění. Zdálo se mu, že to trvalo jen chvíli a stalo se to před měsícem.

Měl dojem, že se ostří tesáku změnilo v rozostřený stříbrný půlměsíc. Výsek lesklé plochy, který rozděloval prostor a jeho tělo na dvě části. Vysouvalo se odněkud z protivníkovy ruky a vnikalo do jeho těla. Trvalo to opět jen zlomek vteřiny. Udělal krok stranou a plocha sekla už jen do vzduchu, aby chvilku nato zmizela, a přesně ve stejném směru se mihlo ostří. Ve vzduchu zazářila jiná šmouha, tentokrát větší, jako kopí z měsíčního světla. Vyrůstala odnikud a probodávala jeho hruď, takže jí ustoupil z cesty. Přesně v tom samém okamžiku se obr, letící za svým špatně mířeným úderem, ocitl tam, odkud proudila světelná čára, a jeho dlaň vystřelila po stejné linii. Ostří se skoro otřelo o Vukův hrudník a zamířilo do tmy, následované protivníkem. Drakkainen levou rukou vytrhl meč. Držel ho obráceným úchytem, zubaté ostří sklouzlo po holohlavcově hrdle, Vuko půlobratem ustoupil Hadovi z cesty a vyčerpáním padl na kolena.

Svět mu před očima ztmavl a rudý přísvit zmizel.

Čítač přestala křičet.

Protivník ztěžka dopadl do sněhu, bezvládný jako pytel.

Drakkainen oddechoval, opřel se rukou o zem a začal zvracet. Pak vstal, zvedl meč a po čtyřech se přeplazil k umírajícímu Hadovi. Vzal ho za ruku, trochu ho zvedl a pak mu zabodl meč hluboko pod klíční kost, téměř kolmo do těla. Cítil, jak se čepel otírá o kosti. Tlusťoch se narovnal, vydal ze sebe děsivé zachrčení a

roztřásl se v křeči jako ryba, až nakonec ochabl a dopadl obličejem do rudé kaše. Drakkainen se zvedl na nohy a otřel čepel hrstí sněhu. Pohyboval se jako opilý, který se chce co nejvíce chovat jako střízlivý, takže všechno dělá neobvykle pečlivě.

Schoval meč, zapotácel se, přidržel se klece. Pak k muži ležícímu obličejem dolů poklekl. Byl úplně nehybný, jen okolo hlavy se mu zvětšovala velká tmavá skvrna. Vuko mu stáhl kabát, prohledal opasek, našel kolečko se zvláštním klíčem ve tvaru trubky a ukázal ho dívce. S námahou vstal, obešel mrtvolu z druhé strany a se supěním jí stáhl kožešinové boty. Posadil se na sníh a obul si je. Mezi jednou a druhou botou si musel udělat přestávku. Byly mu trochu malé, takže nezavázal pásky které je stahovaly v kotníku.

Otevřel klec, otočil dívku a přeřízl řemeny, kterými byly její ruce přivázány k tyči. Ruce bezvládně klesly, dívka se bolestí svinula do klubíčka, ale nevydala žádný zvuk, jen se kousla do rtu a po tvářích jí stekly slzy.

Vytáhl ji z klece, posadil ji na zem – málem na ni při tom upadl – a mlčky masíroval její ruce. Nepromluvili ani slovo. Zhruba po minutě dívka zvedla ruku a tiše vyjekla. Drakkainen jí ohmatal rameno, pak ji vzal za ruku nad loktem a zlehka se prstem dotkl úst. Přikývla, přitáhla si levačkou lem jeho pláště a zakousla se do něj. Škubl za dívčinu ruku, v rameni to křuplo, křik se ztratil v hrubé vlněné tkanině.

Pak Vuko vstal, popadl tlusťocha v podpaží, zavlekl ho do klece, dal mu tyč za krk a přivázal mu na ni ruce. Zavřel dveře, zacvakl visací zámek a klíč odhodil někam do tmy a vichřice, metající sníh. Potěžkal v dlani tesák, připomínající přerostlý šéfkuchařův nůž, nekvalitně zasazený do dřeva, pohrdavě ohrnul rty a poslal nůž do tmy za klíčem.

Dívka trpělivě čekala, ale nevydala ani nejmenší zvuk. Byl jí za to vděčný. Nahrnul trochu sněhu, aby zasypal krvavou skvrnu, a vyrazili do tmy a vyjící vánice, přidržujíce se jako dva opilci.

Tlusťochův kožešinový kabát ho začal trochu hřát, i když se pořád cítil strašně. Jako kdyby z něho krátký souboj vysál zbytky sil. Točila se mu hlava, neexistující kopí se mu roztahovalo v hrudníku a celé tělo kromě sloupce bolesti připomínalo přízračnou siluetu ze sněhových vloček.

Malá zídka postavená z hrubých kamenů přímo vybízející k přelezení se ukázala být nepřekonatelnou překážkou. Drakkainen se

o ni opřel bokem, propletl dlaně a pohybem hlavy ukázal na dívčinu nohu. Pochopila, zastrčila nohu do koše utvořeného prsty, odrazila se od země a oba upadli do sněhu.

Zvedl se a chvíli oddechoval; vsunul si přitom ruku pod kabát a masíroval si hrudní kost. Starostlivě se na to dívala, ale mlčela.

Zkusili to ještě jednou. Vyhodil dívku na zídku, ona se přehnula přes její vrcholek a nakonec zmizela na druhé straně. Nahmatal vhodné kameny, povyskočil, ale povedlo se mu to až napotřetí. Přehodil tělo přes vrcholek zdi a praštil sebou za ni jako pytel brambor.

„Je to se mnou špatné," zachraptěl na dívku polsky. „Řekni Čítač… Anebo jí radši nic neříkej. Stejně to nemá smysl."

Pomohla mu vstát. Vyrazili vzhůru, ukrývali se za kameny, na kterých už stačily vyrůst závěje prapodivných tvarů jako saharské duny.

Kamenná strážnice vystupovala z vánice tichá a nehybná, jen světlo ohně pronikalo ven okny. Drakkainen zaťal zuby a soustředil se. Šli velmi tiše, vytí větru tlumilo křupání sněhu pod nohama.

Skoro prošli.

Skoro.

Strážce vyšel ven s potřebou, právě když vcházeli do průsmyku.

A okamžitě je zahlédl.

„Jebem ti dušu," řekl Drakkainen unaveným hlasem. „Čím se cpete, dobytci, že vás to tak prohání? Tohle už je dneska třetí."

Strážce něco vykřikl a rozběhl se jejich směrem. Za běhu vytahoval meč.

Uvnitř v domku, za otevřenými dveřmi, se ozval hluk, jako by někdo něco převrátil, a byl vidět nějaký zmatek.

„Postav se za mě," křikl Vuko na dívku a tasil meč.

Strážce běžel a křičel, těsně před útokem udělal zvláštní přihrbený pohyb jako hokejový brankář a vzápětí sekl zespodu. Drakkainen se pomalým pohybem otočil a odrazil ránu ukořistěným mečem, načež kopl Hada z boku do kolena a pokusil se ho seknout do krku, ale narazil na obranu. Čepele se se zařinčením srazily, útočník se zapotácel, ale najednou vystřelil pohotovým sekem. Vuko ho nechal prolétnout podpažím; cítil přitom, že prohrává, že není schopen se soupeřem držet krok. Útočník byl zdravý, odpočinutý a rozehřátý, zatímco on byl jen hromádka sněhových vloček okolo planoucího sloupce bolesti. Zbytky sil Hadovi zablokoval loket, s mečem pořád uvězněným někde za svými zády.

Jeho vlastní čepel se zamotala do kabátu, takže Hada praštil okrajem přilby do čela a oba se svalili na zem jako něco, co se rozpadlo na dvě části.

Ozval se křik, ve dveřích se zjevil druhý Had s lukem v rukou a toulcem na zádech, natahující tětivu.

Drakkainen pořád ležel, ale skrčil nohy a začal se zvedat. Šátral ve sněhu, hledal zbraň. Jeho protivník vstal trochu rozechvěle, ale podstatně rázněji. Rozmazal si krev po tváři, pak vytáhl meč a zatočil s ním v jedné ze zdejších komplikovaných figur připomínajících tanec.

Drakkainen nahmatal jílec, opřel špičku o zem a ztěžka vstal.

Skládaný luk tiše zaskřípal, opeřené tělo šípu uvězněné mezi ukazovákem a železným prstýnkem na prostředníku sklouzlo hadímu lučištníkovi k uchu.

Drakkainen se roztřeseně postavil bokem ke střelci a cítil, že jeho tělo je těžké jako nehybný dřevěný kmen a že z toho nic nebude.

A tehdy se dívka, jež do této chvíle stála tiše stranou, náhle rozzářila chladným ledovým svitem, který zalil průsmyk a olízl okolní kameny, jako by je přikryl pláštěm z červánků.

Oba Hadi stáli vedle sebe, Drakkainen se potácel s pozvednutým chvějícím se mečem a pokoušel se je mít oba na očích.

Dívka zvedla ruku.

Tětiva zazpívala, šíp jedovatě zabzučel a s hluchým klepnutím se zabodl do cíle. Všechno se slilo do jediného odporného zvuku.

Meč dopadl na zem a s tlumeným zařinčením sklouzl po kamenech.

Všichni tři stáli nehnutě, až konečně pod Drakkainenem podklesla kolena a bezvládně se svalil na obličej – s hlukem, o kterém si myslel, že otřásl horami.

Přilba se kutálela sněhem, zakývala se a znehybněla.

Dívka dál planula ledovou září červánků.

Oba Hadi stáli bez pohnutí.

Jen vítr vyl mezi skalami a metal sníh.

Jeden Had se rozkašlal a vyprskl krev. Vuko uchopil tělo šípu trčícího mu z hrudi, ne o moc víc než letky, kousek ho povytáhl a zlomil. A pak měkce klesl na bok a sevřel krví ulepené prsty na dřevěném prutu vyčnívajícím z hrudi.

Lučištník se stále nehýbal.

Dívka stála s rukou nataženou vzhůru a rozsévala strašidelnou neonovou záři.

Střelec opatrně položil luk na zem, sňal ze zad toulec a odložil ho stranou, načež si sundal kabát a košili a odhalil tak bledý hrudník, poznamenaný černorudými klikyháky tetování.

Vytáhl meč, otočil se ke zdi a pokusil se jeho hlavici zasunout mezi kameny. Meč lehce sklouzl, Had ho zvedl a s podivně tupou tvrdohlavostí úkon zopakoval – tentokrát zasunoval hlavici pečlivěji. Potom opřel špičku o své vlastní tělo.

Zapřel se dlaněmi o zeď, ústa se mu celou dobu pohybovala v jakési bezhlasé litanii a po tvářích mu stékaly slzy a rozpuštěný sníh, dopadající na vlasy spletené do copánků.

Ozvalo se prasknutí a přidušený výkřik, který se ztratil v bouři.

Zrudlá čepel vylezla ze zad poznamenaných tetováním, Had se v křečích opřel o zeď a nakonec se svalil na bok.

Dívka nechala ruku klesnout, rozmazané světlo červánků zhaslo.

Přešla k ležícímu Drakkainenovi, obrátila ho na záda a pak si k němu klekla a na okamžik mu položila dlaň na ústa. Potom zastrčila ruce pod jeho záda a úplně bez námahy ho zvedla, jako by byl jen kusem hadru.

V kamenné ohradě se ozvalo plechové zařinčení a k nebi vytrysklo strašidelné, teskné naříkání dvou krabů. V dívčiných očích na zlomek vteřiny opět vzplanula záře, krátce jako blesk.

Křik utichl stejně náhle jako odťatý nožem.

Dívka se otočila a lehkým krokem vyrazila vzhůru k průsmyku. Byla vidět její drobná záda, z jedné strany bezvládně visící nohy, z druhé hlava a ruce dospělého muže, ale nezdálo se, že by si váhy břemene všímala.

Chvíli na to zmizeli ve vánici.

Tygře s očima jak plamen,
tvore, co máš plavý vlas,
střez se, pochodně již hoří,
lovit už je čas.

Střez se, střez se, tygře.
Nepřítel v poušti je již od svítání,
lovcovy tesáky i drápy.
Připrav se na souboj až do skonání.

„Píseň o Tygřím králi“,
tradiční píseň zpívaná během slavnosti
Vysokého trůnu, Kirenen.

Kapitola čtvrtá

Jména bohů

Archimatrona nás vedla točitými chodbami a nepronesla ani jediné slovo. Cítil jsem jen úlevu a obrovskou únavu. Měl jsem radost, že se mi podařilo dostat ven z jeskyně, nic víc. Jenže pomyšlení na to, co se tam v tuhle chvíli děje, mi nedávalo klid. Sžíralo mou duši jako dřevomorka.

Nevěděl jsem, proč si pro nás přišla osobně. Možná že se všichni ostatní účastnili obřadu, ale proč tam v tom případě nebyla ona?

Zavedla nás do velkého sálu, okrouhlého jako mísa a vystlaného koberci. Místnost byla skoro prázdná, stál tam jen kruhový stolek na nožkách z rohoviny a soška Pramáti osvětlená dvěma lampami.

Padli jsme na kolena, kněžka se hluboce uklonila a pak se dlaněmi dotkla svých úst, ňader a lůna.

Potom usedla do podušek a pokynula nám k místu u stolku.

Vlastně jsem usoudil, že pokynula Brusovi, takže jsem skromně poklekl na zkřížených nohou vedle dveří.

Archimatrona líně sáhla pro malou ocelovou paličku omotanou kůží a udeřila do gongu, který stál hned vedle stolu.

Akolytka vešla do sálu, ještě než zvuk úplně utichl. Postavila na stolek vysoký džbán a dva ocelové kalíšky, naplnila je a tiše odešla. Měl jsem pocit, že je to tatáž dívka, která doprovázela starce, co nám přinesl jídlo.

Samozřejmě, jen dva kalíšky. Já jsem přece akolyta. Kovce. Byl jsem neviditelný, ale vyhovovalo mi to.

Brus si okamžitě začal stěžovat.

„Není dovoleno pít fermentované tekutiny. Radost, kterou přinášejí, je nepřirozená a probouzí zlo. Jen…“

„Ach, přestaň s tím!“ vykřikla kněžka. „Potřebuji skutečný rozhovor a nechci se unavovat Starou mluvou. Rozkazům taky nerozumíš?! Jsi na návštěvě poprvé v životě?“

Podvědomě jsem naprázdno polkl a doufal, že to není slyšet po celé místnosti. Napadlo mě, že nikde nevidím stráže. Pořád jsme mohli utéct a archimatronu vzít s sebou. Tahle komedie už o moc déle pokračovat nemohla, jeden z nás nebo oba dva brzy uděláme něco neomluvitelného.

„Maska! Sundej si tu prokletou masku!“ zvolala. „Tady nejsi na tržišti!“

Brus velmi pomalu rozepnul řemínky, zvedl masku a sundal ji.

„No jistě. Bylo mi to jasné!“ Napila se z kalíšku, vstala a rychle prošla komnatou. „Věděla jsem to!“

Byla rozzuřená. Na zkoušku jsem napjal svaly a opatrně se přesunul tak, abych mohl jediným pohybem vyskočit na nohy.

Kněžka nakopla nějaké nádobí, které se s řinčením rozkutálelo po podlaze.

„Neofyta. Prokletý neofyta. Proto jsi svatější než samotná země. Jak dlouho sloužíš Matce? Měsíc?! Půl roku?! A už jsi kněz, osvícená bytost Jednoty? Pokoušíš se být horlivější než samotná věštkyně, abys smyl vinu své krve znesvěcené násilím?“

Vrátila se ke stolu.

„Pij!“

Brus poslušně naklonil kalíšek.

„Teď jsme oba stejně hříšní, nebo ne? Jenže já jsem dcera země, na to nezapomínej! To se snad ještě pořád počítá, *nei?* Nebo už se změnilo úplně všechno? Neofyte s ksichty rozsekanými železem se stávají zvěstovateli a kurýry jen proto, že ve správném okamžiku podpořili věštkyni, ale já sloužím Matce už od narození. V Sauragaru a pak v téhle díře! Stala jsem se akolytkou, abych se pomstila otci, který mou matku nutil žít nečistý život a posluhovat cizácké dynastii. Chtěl se mě dotýkat! Chtěl se dotýkat mé matky bez souhlasu bohyně! Pil víno a odvar! Přicházel páchnoucí vínem a podroboval si ji! Každou noc jsem to slyšela! Jedl maso! Nic pro něj nebylo důležitější než prokleté císařské zlato. Všechno, co vydělal, prohrál v kostkách a my jsme byly o hladu! Bohyně se mě ujala, když mi bylo šest let! Zabila jsem otce ve spánku a utekla do svatyně. Dvacet let jsem se snažila, abych dosáhla zasvěcení. A tebe zasvětilo co? Sucho? Věštkyně? Anebo jsi měl dost věčného čekání na válku a žvástů o obchodu, míru a budování kirenenského řádu? Vždyť je vidět na první pohled, že jsi byl legionář. A není to tak dávno. Nosil jsi císařské insignie a pořád jsi čekal na kořist a na krev, ale válka nepřicházela. A teď budeš poučovat *mě* o kalíšku

kobylího mléka? Jsem Amitrajka a mám dovoleno pít mléčný oheň! Tohle nemůže změnit dokonce ani věštkyně.“

„Nesmím to poslouchat…“ zamumlal Brus a hluboce se poklonil.

„Neofyta! Já jsem nepotřebovala Pouštní oheň, abych prozřela! Celý život jsem se bezmocně dívala, jak puklý svět ubližuje dcerám země. Jak se všude roztahují kirenenské hříchy a špína! Viděla jsem dívky jak se v těch odporných svatyních prodávají. Viděla jsem, jak jsou prodávány mužům jako kovce. Jak se zavděčují špinavým měsíčním synům, kteří by jim měli sloužit! Stejně jako má matka. A ty jsi teď důležitý vyslanec, zatímco já tady čekám sama. Pořád čekám!“

Naplnila kalíšky, vypila polovinu toho svého a zase si sedla.

„Už deset let dřepím sama v rozpadající se věži s jednou úplně šílenou Vědoucí, které je snad sto let. Smáli se nám a házeli po nás bláto, ale já jsem čekala. Byly doby, kdy jsem musela Pramáti krmit vlastní krví, ale čekala jsem. Dům žen byl prázdný. Občas přicházelo potají několik dcer země, aby si postěžovaly na svůj osud v puklém světě a vzaly se za ruce v obřadu slzavého kruhu. Ale teď, když se konečně navrátila pravá víra, mám několik zasvěcených, hrstku bezcenných akolytů a kněží. A taky binhon pěchoty a sotva hon stíhacích jezdců. Pouští se toulají rebelové, lid se hrne někam na východ přes můj most a já mám zavádět Kodex země sama! S prázdnýma rukama! Viděl jsi, co se děje ve městě. Shromáždila jsem majetek náležející Matce a nevím, co dál. Armáda hlídá město i most, ale jinak si vojáci dělají, co chtějí. Zatím je držím na uzdě, ještě si myslí, že mám moc svatyně, ale když popíjejí kořeněné pivo, kouří bakhun nebo zhanobují dcery země z nízkých nezasvěcených kast, musím předstírat, že o tom nevím. Dívám se do nechutných měsíčních očí binhon-pahan-deje a vidím v nich vychytralost.“

Naklonila se k Brusovi, který nehybně seděl a bezvýrazně se na ni díval. Vnímal jsem, že v místnosti panuje jisté napětí. Cítil jsem, že po nás žena něco chce. Učili mě základy obchodování a diplomacie. Tušil jsem, že teď žena bude prosit. Pokud to nezabere, použije „druhou ruku“. Tak se dělá obchod. Pravá ruka – odměna, služba, pobídka, prosba, vyvolání lítosti, předstírání přátelství, partnerství. Nebo levá ruka – vydírání, vyhrožování, udávání, stažení nabídky nebo násilí.

„Podívej se na mé nádvoří. Hnije tam jídlo, kterého letos bylo tak málo. Vzala jsem stáda patřící svatyni, ale na nádvořích Vnějšího kruhu už čekají muži z vysokých kast. Pokud teď odevzdám jejich ženám stáda a půdu, ztratím nad nimi kontrolu. Věž se ocitne v jejich područí. Musím mít moc! Zatím jenom bezvýsledně čekám. Bubny nemají, co by mi řekly. A jediný šiřitel mi už dlouho nic nepřinesl, dokonce ani pozdrav. Prostě mou rozpadající se, prázdnou věž míjí. Poslyš, šiřiteli. Vím, že nevezeš zprávy. Nic neříkej. Vím, že nesmíš. Nic neříkej.“

Naklonila se přes stůl ještě víc, odstrčila kalíšek a opatrně se dotkla Brusovy ruky.

„Vím, že vezeš Jméno.“

Nastalo ticho.

Napadlo mě, že jestli chce naši krabici, měli bychom ji odevzdat. Ať si vezme, co chce, a my se dostaneme přes most. Co nejrychleji. Jenže Brus mlčel.

Nějakou dobu mlčet mohl, dokud nepadla nabídka. Ale pak už ne. Pak bude muset ukázat ruce. Levou i pravou. Mlčení je zpočátku pouhým mlčením, ale později už hrozbou. Závažnou hrozbou. Je urážkou.

„Nevím, pro koho je, ale mělo být pro mne,“ řekla znovu mírným tónem. „Ono je moje. Musím mít moc. Narodila jsem se v zemi, která odedávna úpěla pod kirenenskou botou. Nepamatuji časy Kodexu. Stařena je pamatuje, ale ona pořád mumlá ty své modlitby a čte v lidech. Odvádí další utiskovatele pod kněžské nože, a to je to jediné, co ji zajímá. Jenom krev pro Bohyni. Nu, taky chci, aby byla Matka sytá. Možná je pravda, že nám pak požehná, nechť se vše stane jedním. Možná shlédne na osamocenou Věž, která jí toho tolik dává. Dřívější řád je jako nemoc, kterou teď musíme vypálit, abychom pak mohli zavést Kodex země. Obětování nám pomáhá udržet lid na uzdě, ale záleží na síle armády. Jenže co když bubny povolají armádu někam jinam? Co když vypukne povstání? Tohle nejsou časy, kdy nízké kasty byly hrdé na to, že jejich děti šly nakrmit Matku. Už jsem shromáždila hon strážců svatyně, ale je jich málo a nemá jim kdo velet. Bez síly Jména to nebude k ničemu. Prosím tě. Zapřísahám a žadoním. Potřebuji něco, co mi umožní ovládnout vysoké kasty. Potřebuji lidi, aby stavěli sýpky. Potřebuji rolníky, úředníky a dozorce. Ale ze všeho nejvíce potřebuji moc Jména.“

Zase nastalo ticho.

„Archimatrono," začal Brus opatrně, „ať už je vezeno cokoli, musí to dorazit na místo. Ten, kdo veze, neexistuje. Jednotlivec není důležitý. Také neexistuje právo rozhodovat, kam míří Slova ani kdo je potřebuje. Cesta míří tam, kam musí, a vede ji vyšší moudrost, k níž nemá přístup každý. Ale až se osoba vrátí tam, kde čekají, bude vyplněn slib, že se samotná věštkyně dozví o poloze této Věže. Nebudeš čekat dlouho ani na Slovo, ani na zasvěcené pomocníky, aby se vše stalo jedním. *Salakh akydylla*. Bylo řečeno."

„Tam za mostem není nic důležitého," prohlásila. „Nic důležitějšího než osada Ašyrdym na křižovatce cest, u mostu, po kterém prchají ti, co by měli zůstat zde, jak jim bylo přikázáno, a pracovat pro Pramáti. Nic důležitějšího než osamocená archimatrona, které hrozí bezmoc, chaos a závislost na několika vysokých rodech. Takoví poslové jako ty putují ke všem Věžím. Jaký je rozdíl v tom, které Jméno kam dorazí?"

„Už bylo rozhodnuto," odsekl Brus a já jsem usoudil, že ho role pohlcuje. Teď by měl pro nás něco vyhandlovat. Že by opravdu chtěl tu prokletou schránku bránit za každou cenu? Jiná věc je, že archimatrona ještě pořád neukázala celou „pravou ruku". Čím chtěla zaplatit? Zlatem? K čemu je knězi Pramáti zlato? Obzvlášť když byly zlikvidovány i obyčejné pouliční stánky a nemůžete si koupit nic, ani pivo, ani knoflík, ani hrst oříšků?

Sáhl do kněžských šatů a ukázal ženě železný medailon.

„Tohle," řekl, „znamená smrt. Smrt pro každého, kdo strhne pečeť a nebude tím, kdo ji měl strhnout. Také pro mne, kdybych měl zklamat. Víš o tom, archimatrono. A navíc, to ty si myslíš, že vezu Jméno. Já říkám, že mi nepřísluší to vědět a nepřísluší mi myslet si to."

Všiml jsem si, že opustil zpěvný akcent a krkolomnou gramatiku staré mluvy. Ukázal, že si partnera v rozhovoru pouští blíž k tělu. Gesto „pravé ruky".

„Ach, samozřejmě že vezeš Jméno," odpověděla. „A já vím, co může způsobit. Vím, co se může stát někomu, koho Jméno nezná. Ale já jsem připravena. Už dávno. Mne Jméno poslouchá. Jsem si jistá, protože jsem ho kdysi viděla. A ono vidělo mě."

Narovnala se a pak se usadila pohodlněji, opřela se o ruku a uvolnila se. Úplně jako by dostala to, co chce, nebo jako by změnila názor. Brus se nepohnul, pořád seděl v pozici „levé ruky", říkající: ne. A kněžka mu ještě pořád nic nenabídla.

„Odpusť staré ženě její netrpělivost," pronesla archimatrona srdečnějším tónem. „Věděla jsem, že to musím aspoň zkusit. Co se dá dělat. Prosím jen, abys jim o mně řekl. Kdysi… kdysi měla každá Věž své Jméno. Ale když Pramáti usnula, Jména zemřela nebo odešla. Tahle Věž," poklepala na koberec vedle sebe, „ho také měla. Ještě když jsem sem přišla. Mnoho z něj nezůstalo, ale stačí to, abych dokázala poznat, čím je moc jednoho z Jmen bohyně. Ta moc zde pořád doutná, ale je příliš slabá na to, abych ji mohla využít. Mezitím se mi všechno vymyká z rukou. Prostě o mně vyprávěj, kde je potřeba. Připomeň, že osada Ašyrdym čeká na Jméno. Když ho nedostane, může se stát cokoli. A teď…" sáhla pro paličku a opět udeřila do gongu, tentokrát dvakrát, „tě pohostím tak, jak se na vyslance sluší. Abys na mou Věž nezapomněl."

Akolytka přinesla tác, na němž byly položeny kovové misky a nějaká podivná věc. Stříbrná, celá pokrytá otvory tvořícími vzory, stojící na podobné nožce jako kalich.

„Ano…" usmála se archimatrona. „Je to to, na co myslíš… Budeš se mnou moci sdílet kousnutí. Staneme se jedním ke slávě Podzemní Matky. Tolik mi zůstalo z dávného Jména dřímajícího v jeskyni mé Věže. Díky tomu si mě zapamatuješ a dá ti to sílu k další cestě. Až pocítíš, čím je Jednota Matky, pak už vydržíš všechno."

Kněžka sňala lesklou věc z podstavce a lehce s ní zatřásla. Skrz síťku drobných otvorů bylo vidět, že se uvnitř něco hýbá.

„Podej mi ruku," poprosila a pootevřela víčko na horní straně.

Brus se viditelně otřásl, obličejem mu proběhla křeč. Já jsem jen s obtížemi zadržel výkřik. Na kněžčinu ruku vylezl škorpion. Ne tak velký jako ten, který mě chtěl zabít tehdy v komnatách Ocelového domu. Tenhle byl kratší než můj malíček a byl zářivě rudý se žlutými pruhy. Díval jsem se, jak kráčí po archimatronině dlani, protahuje se mezi jejími prsty a cvaká jedovými klepety. Brus stáhl ruku.

„Slíbil jsem čistotu," řekl. „Musím se vrátit tam, kde je Slovo. Jsem vyslanec. Jsem očima a nohama Slova a není mi dovoleno ho opouštět."

„Pšš…" odpověděla archimatrona konejšivě. „Nejsi přece hlupák. Podívej, jak je malý. Je krotký. Koukni na ty pruhy. Že bys takové ještě neviděl? Hnědá královna zabíjí, žlutá nutí k poslušnosti a tahle dává jednotu a spojení s božstvem. No tak, podej mi ruku. Ať nás kousne. Nechť se vše stane jedním. Už mi jich moc

nezůstalo. Jméno skoro odešlo. Už se téměř nerodí. V podzemí mé svatyně se to hemží obyčejnými, černými škorpiony. Jejich jed je k ničemu, působí jen bolest a nemoc. Ale teď bychom měli zůstat sami.“

Obrátila se k akolytce klečící se skloněnou hlavou u zdi.

„Odveď tohle měsíční štěně do jeho cely. Ať si odpočine před cestou a ať hlídá to jejich Slovo. Ať se nají a pořádně si odpočine.“

Mlčky jsem se uklonil a dával si pozor, aby v mém obličeji nebyl znát děs, ale jen obyčejná, tupá hloupost „Trudovitého“ Agyrena.

Neměl jsem tušení, o čem to mluvila. Zacházela s jedovatým zvířetem, jako by to byl dar nebo pohoštění. Ale co když jeho jed opravdu dokáže tvořit? Když kněžka vycítí Brusovy myšlenky, a nebo, ještě hůř, na něj pohlédne samotná Podzemní Matka, je snadné odhadnout, co se stane.

Šel jsem za dívkou. V jedné ruce nesla košík s víkem a ve druhé lampu. Nebe nad kroutícími se chodbami labyrintu už zčernalo a cestu nám osvětloval jen mihotavý plamínek.

Dívka šla jako první a mlčela, a já jsem byl vděčný za roli idiota. Nemusel jsem nic říkat ani dělat. Jen se přihlouple usmívat, škrábat se a dloubat v nose. To bylo jednoduché.

Bez přemýšlení odbočovala do dalších chodeb a s jistotou vybírala cestu mezi zdmi kroutícími se jako kovčí střeva, takže jsme šli sotva pár chvil. Celou dobu jsem s bušícím srdcem naslouchal a byl jsem si jistý, že se za okamžik stane něco velkého. Ozve se nějaký zvon, zatroubení rohu nebo prostě jen přijdou kněží, případně strážcové svatyně, aby mě srazili na zem. Věděl jsem, že budu bojovat. Ale taky jsem věděl, jak dlouho to bude trvat. Kolik je potřeba času, než mě zaženou do slepé uličky, dokonce i v případě, že se mi podaří získat zbraň. Rozhodl jsem se, že jestli se mi podaří dostat za tyhle zdi, nebudu zkoušet přejít přes prokletý most. Uteču do stepi, možná najdu jiný most nebo brod.

Zatím se ale nic nestalo. V labyrintu bylo pořád ticho, jen občas přerušované pískáním nočního ptáka. Dorazili jsme na místo, akolytka se sklonila, vešla do cely a pak jsem uslyšel, jak uvnitř vykřesává oheň. Zazářil plamínek a pokojík zalilo teplé, žluté světlo.

Poklekl jsem před soškou Paní Žní a dotkl se čela podlahy. Akolytka ještě odstřihla knot druhé lampy, té osvětlující výklenek s figurkou, a pak se sklonila nad košem.

„Umíš mluvit?“ zeptala se. „Odpověz! Můžeš nosit kutnu akolyty, ale já jsem dcera země a ty mě musíš poslouchat!“

Přál jsem si, aby konečně vypadla. Podíval jsem se na ni pokud možno vystrašeným pohledem a přihlouple otevřel ústa v naději, že ji to znechutí. Zdálo se ale, že to nevzdá.

„Odpověz, říkám! Umíš mluvit?“

„Jo,“ řekl jsem.

„Kolik ti je let?“

„Asi dvacet,“ zalhal jsem. Ubožák z Kysaldymu by v sedmnácti letech nevypadal jako já.

Otevřela košík a začala z něj vytahovat misky uzavřené víčky. Upřímně řečeno, měl jsem pocit, že můj žaludek umřel, a pochyboval jsem, že bych byl vůbec schopen něco sníst. V košíku však bylo ještě něco – malý uzlíček zabalený do plátna, který nevytáhla, a já jsem měl pocit, že se ho usilovně snaží nedotknout.

„Kdo ti takhle oholil hlavu? Válečná koleska? Jak se jmenuješ?“

„Já sem Agyren. Ve svatyni mě voholili. A po cestě sem se holil sám, páč to vodrůstalo.“

„Vůbec nejsi tak trudovitý, Agyrene. A neříkej ‚já‘, nebo tě praštím.“

„Řikaj mi tak vodmala.“

„Nechali ti jméno? Tak to jsi možná ještě pořád pes, co? Vykastrovali tě?“

„Sem měsíční pes,“ přikývl jsem.

„Tak ukaž!“ Znenadání mi sáhla mezi nohy a osahala mi kalhoty. Bylo mi, jako by mě polila horkou vodou. Uskočil jsem a zakryl se.

„To se nesmí!“ zaječel jsem skuhravě a vyvalil oči. Už mi to všechno lezlo na nervy. Nejradši bych ji omráčil.

„Ty jsi ale hlupák! To ty nesmíš. Já jsem dcera země, já můžu všechno. A musíš mě poslouchat! Tak ukaž… No, prosím. Nechali ti všechno… To jsou mi věci. To není dobré, Agyrene. Nevíš, že v tom sídlí zlo?“

„Nedotýkej…“ řekl jsem. „To se nesmí. Mistr mě zmlátí.“

„Zbije tě ještě víc, až se dozví, že jsi mě neposlechl.“

Nechápal jsem, o co jí jde, ale měl jsem ty nejhorší předtuchy. Odsunul jsem se od ní ke zdi, ale ona se okamžitě přemístila po čtyřech a zase mi sáhla mezi nohy. Zakryl jsem se, ale udeřila mě do obličeje a odstrčila mi ruku.

Podíval jsem se do jejího košíku, který se mi během potyčky podařilo nakopnout. Hadřík, kterým byl omotaný balíček, se trochu uvolnil a škvírou na mne vyhlédlo zčernalé železo převázané červeným provázkem s rudou voskovou pečetí.

Všechno bylo najednou jasné. Měla tam úplně stejnou krabičku, jako byla ta, kterou jsme vezli.

Napadlo mě, že možná bude nejlepší, když dívku nechám dál dělat to, co dělala, a poskytnu jí příležitost k výměně zásilek. Pak nás určitě co nejrychleji pustí na další cestu. Jenže na mostě bude stát ta šílená Vědoucí se svým „okem na dlani“. Pak mě najednou napadlo, že kdybych byl na jejich místě, vyslance bych zabil. Bylo to jako hrát targiss. Spatřil jsem v hlavě postavení figur a představil si všechny postupné tahy. Ona mi teď dá rozkoš, využije mé nepozornosti a nenápadně vymění krabičky. A pak mě zastraší. Ubohý idiot přece ví, co mu hrozí za obcování se ženou bez souhlasu bohyně. Taky ví, že nikdo neuvěří měsíčnímu synovi, akolytovi s nízkým postavením, a k tomu všemu ještě idiotovi. Takže bude zticha. Ale poutníci se vydají dál a na místě se zjistí, že v krabici není Jméno nebo papíry nebo cokoli, co by tam mělo být. Okamžitě bude jasné, čí je to práce. Ti, co mají dostat zásilku, nenechají podobnou věc jen tak. Pochyboval jsem, že by to prostě považovali za výborný vtip a pohrozili prstem vychytralé archimatroně, která se jen starala o svou svatyni. Bylo to neúprosné, ale viděl jsem výsledek, jako bych počítal nějakou rovnici. Měla jen jediné řešení. Smrt pro vyslance. Zásilka nedorazí na místo, ale oni můžou tvrdit, že nedorazila ani sem. A co víc, dříve nebo později někdo najde dvě mrtvoly ležící ve strži za městem. My nakrmíme bohyni a naše kosti poslouží jako další ozdoba místnosti. Tahle léčka nemohla mít jiné řešení.

Dál jsem se bránil, ale ani dívka neztrácela čas a já už jsem neviděl ženu tak dlouho, až jsem měl pocit, že to bylo před staletími. Sevřela dlaň a zvedla hlavu, dívajíc se na mě přimhouřenýma očima, s lehkým šelmovským úsměvem na pootevřených ústech, a já jsem zase viděl, že navzdory vyholené lebce, navzdory spirále, která zdobila její čelo a tváře, se mi zdá být nebezpečně, výrazně povědomá. Ještě víc mě to vyděsilo.

Už jsem věděl, co musím udělat, ale přistihl jsem se, že s tím nejspíš záměrně otálím. Ještě chvíli, ještě jeden pohyb její ruky…

Vytrhl jsem se a akolytku odstrčil.

„Jsi zlá! To se nesmí! Bohyně se dívá! Tohle se nesmí dělat! Říkali mi o pokušeních! O špatných myšlenkách! Ty jsi pokušení! Zlá myšlenka!“

„Ticho, hlupáku!“ zavrčela. Úmyslně jsem křičel ze všech sil. „*Hara!* Ztichni, pse!“

S rozmachem mě praštila do levého spánku. Nebránil jsem se, ale napadlo mě, že bych ji mohl zabít. Mohl jsem to udělat bez hluku i beze stop krve. Než jim dojde, že zmizela, a než ji najdou, už budeme na cestě. Ale to nebylo rozumné. Kam bych měl například ukrýt tělo – v tomhle pustém kamenném labyrintu zdí a chodeb?

„Nebo řeknu, že ses mě chtěl dotýkat,“ vyhrožovala. „Řeknu, že ses mě snažil obnažit. Že ses dotkl mého svatého lůna. Myslíš, že mi neuvěří? Víš, co ti pak udělají?“

„Odejdi! Jdi pryč! Mistr se dotkne mé hlavy a všechno bude vědět! Sám se podívá!“

Zarazila se. Kdo ví, co bylo v dnešních dobách možné. Co když byl můj kněz opravdu Vědoucí?

„Pšššš…“ řekla měkce a dotkla se prstem mých rtů. „Už mlč… Budu k tobě vlídná… Nic nechápeš… Když to dovolím já, můžeš se dotýkat. Bohyně se raduje, rozumíš?“

Znovu natáhla ruku a našla rozšněrovanou mezeru v mých kalhotách. Zatlačila mi na hrudník, přikázala, abych si lehl na záda. Její prsty byly na akolytku opovrhující muži zvláštně zkušené. Dokonale věděla, co dělá, a já jsem zase začal mít pocit, že ji znám.

„To jen aby se nám dobře spalo…“ zašeptala. „Tvůj mistr se hned tak nevrátí, teď zkoumá harmonii Jednoty… No tak, uklidni se… Už… Ach, ano…“

Podívala se na mne a zase přimhouřila oči.

Vyskočil jsem, vyvalil oči a prohnul celé tělo v bizarní křeči. Uskočila, udiveně a vyděšeně se dívala, jak se válím po koberci jako ryba na suchu. Praštil jsem se obličejem do vlastního kolene a pak jsem začal ječet a mlátit hlavou do stěny, jako bych se chtěl za něco potrestat. Ne příliš silně, abych neomdlel, ale dost na to, abych si rozbil nos a rozmazal krev po obličeji. Srazil jsem stolek, misky upadly na podlahu, lampa přistála v kaluži šťávy a naštěstí zhasla. Vydával jsem chraplavý řev, který se nepodobal lidskému hlasu, chrčel jsem, držel se za hrdlo a bušil hlavou do podušek. Podařilo se mi dokonce v ústech zpěnit sliny, takže jsem je nechal vytéct na rty. Dívka se chvíli dívala, v jejím pobledlém obličeji se mísil odpor

s děsem, a pak jsem viděl, jak po čtyřech couvá k východu, až nakonec popadla košík a utekla. Konečně jsem byl sám.

Nějakou dobu jsem ještě vydával různé divoké skřeky a házel sebou po výklenku, ale nakonec jsem naposledy zachrčel a pak ztichl, jako bych zeslábl. Jen jsem naslouchal.

Věděl jsem, že jestli se akolytka vrátí, aby vyměnila krabičky, doufajíc, že jsem omdlel, budu ji muset zabít.

Protože jsem si vzpomněl.

Poznal jsem ji.

Nebo jsem si to alespoň myslel. Bylo to skoro nemožné, ale pokud jsem se nemýlil, věděl jsem, že kdybych s ní zůstal ještě chvilku, kdybych se jí podíval do očí, kdybych se jí dotkl, ona by mě poznala taky.

K mé i své vlastní záhubě.

Mirah.

Souložnice, se kterou mi moje učitelka a milenka Aiina, má jedinečná Aiina, před celými věky přikázala strávit noc v milostném souboji.

Mirah, která měla prověřit, kolik jsem se toho naučil. Před celými věky, na vzdáleném místě, v pavilonu palácového komplexu zvaného Vesnice Oblaků. Mladý princ, a ona. Pěkná, opálená jako kebiryjská princezna. Ostříhala si rusé vlasy, vyměnila látky jemné jako mlha za drsné plátno akolytského hávu, odložila jemné řetízky z kotníků a zápěstí, potetovala si tváře, ruce a čelo svatými symboly, zhubla, ale pořád měla ty samé oči, připomínající smaragdy. Stejná ústa. A tytéž dlaně, které si pořád pamatuji.

Seděl jsem na posteli, kouskem hadru si utíral krev prýštící z nosu a cítil jsem, jak mi děsem, vzrušením a námahou buší srdce.

V podbřišku jsem cítil ostrou bolest neukojení a taky jsem cítil, jak mi třeští omlácená hlava.

Doufal jsem, že se mýlím, že to možná jen byl někdo podobný, třeba příbuzná, ale věděl jsem, že obelhávám sám sebe. Jsou věci, na které se nezapomíná. Čas může smývat vzpomínky jako déšť. Může smazat dokonce i věci, které kdysi byly tím nejdůležitějším. Ale něžnosti a pohledy milenců zůstávají. Obzvláště takové něžnosti, kterými dokázala muže obdařit Mirah, a takové pohledy. Její oči, její ústa, její prsty.

Byl jsem si jistý.

* * *

Do rána jsem seděl a naslouchal. Hluboká, černá noc labyrintu přinášela jakési zvuky, jakoby šeptání nebo kroky, ale když jsem vyhlédl z výklenku, nikoho jsem nespatřil. Chvilkami jsem usínal, ale stačil závan větru nebo výkřik ptáka a okamžitě jsem se probudil.

Pro jistotu jsem přemístil skříňku, pokoušeje se jí nedotýkat jinak než přes látku, a umístil ji tak, aby se na ni nedalo nepostřehnutelně sáhnout, ani když jsem spal.

Ale přesto jsem spal málo a hodně neklidně.

Brus se vrátil až ráno. Vplazil se do výklenku a sedl si ke zdi. Třel si ruce, jako by se třásl zimou. Byl hodně bledý a na ruce se mu objevila opuchlá purpurová stopa po kousnutí.

Podíval se na mne, ale dotkl se pěstí úst, ještě než jsem stačil otevřít ústa. Seděl nehnutě a viděl jsem, jak bojuje s únavou. Hlava mu klesala ke kolenům, ale po chvíli se vždy zase probudil. Stejně jako já.

Za úsvitu nám donesli vědro vody na mytí, trochu zeleninové kaše, a dokonce i mírně nasládlé ořechové oplatky. Všechno přinesl holohlavý stařec, Mirah se neobjevila.

Mlčky jsme si vzali věci. Neměl jsem ponětí, co se stalo v archimatronině komnatě. Jen mě napadlo, že kdyby ji Brus zabil, jak napovídal rozum, vrátil by se v noci. A navíc ani viditelně nespěchal. Hned po snídani si nasadil masku a nemluvil na mě jinak než v krátkých příkazech, podobných těm, jakými se mluví na psa. Nejčastěji ale jen ukazoval prstem.

Sotva jsme zabalili skříňku a upravili si oblečení, objevil se stejný kněz neodhadnutelného pohlaví, který nás doprovázel včera.

„Archimatrona vám na cestu posílá koš s ovocem a přání, aby cesta, jíž putuje Slovo, byla doprovázena požehnáními Podzemní Matky," zadeklamoval.

„Nechť Matka příznivě hledí na tuto Věž i na všechny, co žijí v jejím stínu," odvětil Brus, promlouvaje poprvé toho dne lidským hlasem.

Odvedl nás na vnější nádvoří. Kráčel jsem mlčky a měl jsem pocit, že mi srdce zanedlouho vyskočí z hrdla. Každým okamžikem jsem čekal stráž svatyně, zeď kruhových štítů s vyobrazením Podzemního lůna a kopí. Jednou jsem si byl jistý, že je povede Mirah, jindy že archimatrona, nebo obě, a občas mě napadlo, že prostě budou čekat u brány.

Místo toho jsem uviděl náš ukořistěný vozík s opravenou osou, zapřažený do stejných zvířat. Brus se vyškrábal na sedátko a poklekl na kožešinových poduškách, načež prstem přikázal, abych otevřel velký slunečník. Udělal jsem to a při té příležitosti jsem se podíval do zadní části vozu a zjistil, že naše koše, špehovské hole a uzlíky s oblečením leží na stejném místě, jako když jsme je opustili.

Vzal jsem do ruky otěže a dlouhý prut.

A pak jsme dlouho mlčky stáli a čekali.

Uslyšel jsem skřípění závor, brána se konečně otevřela a vpustila dovnitř sluneční světlo. Pobídl jsem onagry prutem, dvoukolka se rozjela a my jsme vjeli do města. Zase směrem k mostu.

Za chůze jsem zaklonil obličej ke slunci, protože jsem měl pocit, jako mi ho někdo znovu daroval. Dokonce i přeplněná páchnoucí prostranství, nuzné uličky a křivé chalupy osady Ašyrdym mi připadaly nádherné.

Ale věděl jsem, že na radost je ještě příliš brzy.

Motali jsme se městem, a kdekoli se náš vozík objevil, lidé poklekali a opírali se pěstmi o zem. Šel jsem a ani jednou se neohlédl k Rudé věži, čnící nad okolím.

Tentokrát bylo u mostu jen málo lidí.

Vojáci však stáli stejně jako včera.

Díval jsem se na táborové vozy ověšené štíty, přehrazující kamenný most, a zase jsem se začal cítit, jako by se mi v hrdle zabydlel had, svinutý do klubíčka.

„Ani slovo," zařinčel Brusův hlas zpoza masky.

Za stolem seděl jiný desátník než včera. Hlavu si ovázal látkou, popíjel vodu z měchu a nohy měl pohodlně položené na stole.

V řadě čekalo sotva pár lidí; nějaký osamělý poutník, rodina s několika dětmi a stařec, opírající se o hůl.

U zdi kousek od mostu ještě nebyl dav zadržených. Zatím tam klečeli jen tři poutníci s rukama za hlavou. Hlídal je voják s kopím, který seděl na sudu a jedl ovoce. Ostatní se procházeli po prostranství nebo seděli v hlučné skupince ve stínu zdi a hráli kostky. Mezi nimi stála tykev omotaná kůží, vojáci si podávali hliněnou dýmku a ležérně vypouštěli obláčky bakhunového kouře.

Napadlo mě, že by stačil hon jízdy, aby je rozdrtil na prach. A jen o trochu víc, aby se dalo dobýt celé město. Jenže co pak?

Když jsme dojeli k prvnímu strážnímu stanovišti, velitel právě ukončoval rozhovor s rodinou shluklou do ustrašeného houfu. Muž

i žena se nervózně přehrabovali v kapsách i v záhybech šatů a vedle stolu stál velký koš podobný tomu na nošení chleba, v němž už ležely nejrůznější věci. Nůž v dřevěné pochvě, hrst měďáků, nějaké krabičky zdobené želvovinou, trocha levné bižuterie, barevné hadříky. Buď museli cestující na strážním stanovišti zaplatit, nebo to byly zakázané předměty, protože jsem si v koši všiml i dvou kovem zdobených čutor na řemíncích, ve kterých se nosilo palmové víno na cestu, a hezké dýmky ze stříbra a drahého dřeva.

Žena s hlavou zakrytou šátkem, třesoucí se zadržovanými slzami, rozbalila uzlíček, ze kterého vytáhla dvě malé stříbrné náušnice s křišťálovými hlavičkami. Velitel si je pohrdavě prohlédl, a pak je hodil do košíku a hlavou pokynul k průchodu mezi vozy.

Než všichni při pohledu na nás poklekli do písku, stihl za vozy projít ještě osamocený poutník. Vysoký muž ve zničeném pršiplášti, s holí na rameni a obličejem schovaným za krempou cestovního klobouku. Měl na sobě oblečení Sindara, ale podle postoje a způsobu nošení mi spíše připomněl Kirenence. Vhodil do košíku hrst nových, železných hřebíků a zamířil na setkání se stařenou.

Tentokrát jsme nemuseli nic vysvětlovat ani se dohadovat. Stačila naše dvoukolka, šaty a stín Věže, který se táhl za námi. Brus dokonce ani nestačil sáhnout pro amulet, který mu visel na šíji.

Vůz se přesunul na druhou stranu mostu a uvolnil nám cestu.

Sotva jsme však ujeli několik kroků, ozval se křik. Nejdřív chraplavé zavřískání stařeny a pak dusot a zmatek. Jen co jsem zaslechl její skřek, málem jsem omdlel, přesvědčený, že patří mně.

V následující chvíli jsem ji spatřil, jak se přihnala k vysokému muži, popadla ho za oblečení a hrábla mu do obličeje kloubovitými zkřivenými prsty s velkými zažloutlými nehty, ohnutými jako ptačí drápy. Poutník vyskočil a dal se na útěk. Zoufale, na druhou stranu řeky, vstříc dalším dvěma vozům.

„Hřích! Utiskovatel! Utiskovatel!“ ječela Vědoucí hlasem, který zněl jako křik sojky.

Jeden z jezdců stíhací skupiny vyskočil na koňský hřbet, jenže ne jako obvykle – postavil se na sedlo, bez obtíží, jako by vyskočil na stůl. Ještě ve vzduchu sundal ze zad luk, v druhé ruce už svíral šíp, zamával ve vzduchu nějakým komplikovaným pohybem a bleskově, bez míření, vystřelil od boku z vodorovně drženého luku.

Prchající muž upadl na zem s opeřeným šípem trčícím z krku, ale okamžitě skrčil nohy a nejistě vstal, načež tvrdošíjně vyrazil na druhou stranu mostu, k dalším dvěma vozům.

Nahaněč na druhé straně opřel nohu o bok vozu a také vystřelil, stejným rychlým pohybem, jakoby bez přemýšlení. Muž se zastavil v půli kroku a zachvěl se, na jeho plášti se objevila krvavá tečka a zaleskla se ocel. Zabzučela tětiva vojáka, stojícího vedle nás, a chvíli nato s krátkým zasvištěním vylétl od vozů na druhé straně další šíp. Muž ale kráčel dál. Na okamžik se zastavil, pak zlomil střelu, která mu trčela z hrudi, sáhl za rameno, popadl letky a vytáhl i druhou půlku. Vzápětí ho probodly dva další šípy. Střelec stojící vedle nás se zasmál.

Vypadalo to, jako by oba lučištníci soutěžili, komu se ho konečně podaří srazit. Muž však pořád kráčel dál. Celý zalitý krví, prošpikovaný šípy s purpurovým opeřením trčícím do všech stran, s ulomeným hrotem v ruce. Nemohl jsem od něj odtrhnout pohled a v duchu se modlil, aby došel k tomu vozu. Aby se mu povedlo aspoň to.

Jenže o několik kroků dál dostal poutník ještě dva zásahy a náhle se sesul na dlažbu mostu. Snažil se zvednout, ale nakonec znehybněl a já jsem pochopil, že tak jako tak zvítězil. Nikdo ho neodtáhne do věže, nikdo jej nahého nerozpárá uprostřed kouře a naříkání kamenným nožem, nikdo nenakrmí starou sochu jeho krví.

Stařena ztěžka, sípavým hlasem oddechovala, akolytka ji přidržovala za ruku. Druhá přinášela židličku.

„Hlupáci…“ zachroptěla. „Jeho krev pro Matku… Promrhali jste jeho krev…“

A pak vědma uslyšela hluk kol našeho vozíku a zvedla hlavu. Díval jsem se před sebe, abych se nesetkal s jejíma slepýma očima pokrytýma zlatým bělmem. Stařena se vytrhla akolytkám, šátrala před sebe, začala větřit. Natáhla krk jako pes a její nos se začal pohybovat, jako by hledala stopu.

Lučištník na druhé straně mostu přešel k ležícímu muži a zlehka ho nakopl. Klekl si a dotkl se mrtvoly a pak se otočil naším směrem a nataženou dlaní si přejel po šíji.

Věděl jsem, co se teď bude dít.

Brus pořád seděl jako mumie, stařena už našla směr a vyrazila na setkání se mnou. „Dlaň, oko Matky…“

„Stát!“ ozval se výkřik. Ohlédl jsem se.

Spatřil jsem archimatronu. Seděla v lektice a doprovázeli ji čtyři ozbrojenci se štíty svatyně a ve zbrojích.

Cítil jsem, jak se mi v hrdle rodí zvláštní hysterický smích. Pomalu mě vyplňoval zevnitř jako voda, ještě chvilku a bude muset ven. Co dál? Visela snad nad mostem nějaká kletba?

„Stát!“ zaznělo opět, přestože už všichni stálo.

„Utiskovatel!“ zavyla Vědoucí. „Cítím zlo! Egoismus! Chtivost! Cítím nenávist! Cítím krev pro Matku!“

„Dost!“ Lektika s archimatronou se blížila k nám. Už jsem viděl obličeje strážců svatyně.

Rozhodl jsem se, že skončím stejně jako poutník, který mi připomínal Kirenence. Neodvlečou mě k nohám sochy. Nedostanou mé srdce, krev ani kosti. Nenakrmím jejich Matku. Umřu v pohybu, během šíleného útoku na vozy na druhé straně. Mírně jsem zpomalil, abych případně mohl sáhnout po meči ukrytém v poutnické holi ležící vzadu na voze.

Archimatrona najednou křikla na nosiče a přikázala postavit lektiku na zem. Všichni okolo, vojáci i poutníci, už klečeli s čely opřenými o zem. Kněžka se vymotala z mušelínových závěsů a vydala se naším směrem, povlávajíc rudým pláštěm a s obličejem ukrytým ve stínu.

„Dost už toho šílenství!“ vykřikla. „Nemůžeš zadržovat vyslance! Máš dost utiskovatelů!“

„Zmlkni! Já ho cítím! Jsem okem Matky! Víš, že se nemýlím! On tam je! Cítím jeho smrad! Neopovažuj se mi postavit do cesty. Já je nacházím! Já je poznám! Já je cítím! Matka se nemýlí!“

„Jeďte!“ řekla archimatrona přes rameno přímo k nám. „Hlavně rychle!“

Pak zase vykřikla na stařenu,

„Přestaň říkat ‚já‘! Víš, čím je to slovo! Přestaň klít!“

Takže vyrážíme a konečně je necháváme za sebou, vřeštící jako pávy, obklopené pokorně klečícími lidmi.

Kopyta dusala po štěrku, kola se s vrzáním otáčela, dole napříč planinou hučela řeka.

„On je poznamenaný!“ zaslechl jsem zezadu. „Je to nositel osudu!“

To křičela stařena. Ale nešlo jí o Bruse, jak si určitě myslela kněžka. To já jsem byl poznamenaný. Byl jsem nositelem osudu.

Ať už to znamenalo cokoli.

Nejdříve jsme minuli cestovní klobouk ležící na zemi, obarvený světlou pryskyřicí, pak řadu malých krvavých skvrnek, na jejímž konci ležel muž. Měl bledý obličej ušpiněný krví a najednou se zdál být podobný mému otci.

Odvrátil jsem pohled.

Jeden z vozů byl odtlačen stranou, kopyta oslů se ocitla na stezce, kola sjela z mostu. Řeka, město a věž zůstaly za námi. Zase jsme byli na silnici a mířili na východ.

Brus se dál rozvaloval na sedátku pod slunečníkem, nesundával z obličeje masku a já jsem šel vedle něj s třtinovým prutem a výhledem na oslí zadky.

Pořád byl kněz a já akolyta. Trudovitý Agyren, kterého už jsem měl plné zuby. Kdybych mohl, zabil bych ho ještě jednou.

Toužil jsem po tom, abych ze sebe mohl strhat šaty a najít nějakou vodu, která ze mne spláchne prach, pot a strach.

Silnice byla prázdná. Mírně se zvedala mezi skaliska a nevelké, svažující se hory. Stromy zde rostly řídce, více bylo keřů s drobnými tvrdými lístky a větvemi bílými jako popel, naježenými velkými trny.

Nikde nikdo, jen naše dvoukolka, ptáci kroužící na nebi, slunce a rudý prach cesty.

„Co se stalo na mostě?“ zeptal jsem se. Měl jsem pocit, jako bych normálně nepromluvil už věky.

Odpovědělo mi mlčení. Bytost na vozíku hleděla před sebe, jako bych neexistoval.

Ujeli jsme ještě pár kroků.

„Chci vědět, co se stalo včera v noci a dnes na mostě,“ zopakoval jsem hlasitěji.

Nic.

Odhodil jsem prut na vůz. Brus se jakoby pobouřeně zvedl z podušek a obrátil ke mně lesklou, plazí masku.

„Podej mi vodu!“ vyštěkl jsem.

Maska se leskla jako zrcadlo, ve škvírách se skrývala temnota.

„Příliš brzy na zahnání žízně,“ okřikl mě drsně. Vyslovoval normálně, ne s nadutým přízvukem řeči Jednoty, ale větu formuloval podobně.

Přešel jsem k zadní části vozu a sáhl po špehovské holi, jediným pohybem jsem otočil prstenec a zatáhl za rukojeť maskovanou jako dřevo. Lesklá čepel zasyčela jako rozzuřený had, vyklouzla z lůžka a zaleskla se ve slunci. Podíval jsem se na zbraň ve své ruce a zase

jsem se cítil jako člověk. V kirenenské poezii je meč občas nazýván „odvracečem osudu“.

„Podej mi vodu, synu Pelyňka,“ řekl jsem ostře. „A sundej si tu masku. Chci vidět tvou tvář. Okamžitě! Vodu a masku, jinak přísahám, že za chvíli budeš mrtvý.“

Hleděl na mě zpoza masky, nehnutě klečící na kožených poduškách, a nejspíš nechápal, co říkám.

„*Agira, askaro!*“ zavrčel jsem vzápětí kirenensky. „To je rozkaz, vojáku!“ Trhl sebou, jako bych ho praštil. Oba už jsme dlouhou dobu neslyšeli vlastní řeč. Dokonce i v paláci se používala jen o svátcích.

„*Agira!*“ zopakoval jsem o něco hlasitěji, ale ještě rozhodnějším tónem, jaký užívali velitelé. Ne křikem. Ne jako desátník v táboře pěchoty. Jako císař podrážděný nesubordinací.

„*Kano!* Slyším!“ vyštěkl náhle zpoza masky a zvedl ji.

A pod ní jsem spatřil obličej šílence. Brus byl bledý, zalitý potem, s lesknoucíma se očima, jako by ho stravovala horečka. Díval se na mě nepřítomně, s idiotským nervózním úsměvem bloudícím na rtech, celá jeho tvář se třásla a vypadal, jako by měl vybuchnout smíchem nebo pláčem.

Sevřel jsem dlaň na jílci zbraně.

„*Išida tarai no!* Z vozu!“ ucedil jsem.

Seskočil na cestu, dívaje se na mě tím divokým pohledem, s obličejem zkrouceným v prapodivné grimase. Zdálo se mi, jako by se v něm usídlil démon, který se pokouší dostat ven.

Byl jsem si jistý, že se za okamžik vrhne na mne. Cítil jsem se, jako bych stál před velkým bojovým leopardem, který znenadání zešílel. Proto jsem nezměnil pozici, nepozvedl jsem meč. Kdybych zaujal bojové postavení, Brus by vycítil, že mám strach. Stál jsem tedy vzpřímeně a nadřazeně na něj hleděl.

Nějakou chvíli jsme tak setrvali, měříce se pohledy. Dovolil jsem, aby se v mém obličeji objevil výraz zadržovaného vzteku a mírně jsem pozvedl meč. Ne k boji, ale podobně, jako by to byl klacek, kterým chci praštit psa.

Brus se roztřásl, jako by se ho zmocňovaly křeče. Odepnul řemínky, sundal si masku a nechal ji spadnout na zem.

A pak se vrhl na kolena, zarazil pěsti do červeného prachu cesty a sklonil hlavu.

„*Agiru kano! Kodai massa, tohimon!* Jsem poslušný, prosím za prominutí!“

Kirenensky mluvil divně, jako by se mu slova nechtěla prodrat hrdlem, ale úklona, kterou mi složil, byla amitrajská. Poddanská. Vzdálená důstojnosti kirenenských vojenských pravidel. Zvedl obličej se širokým, idiotským úsměvem, ale v očích měl zoufalství.

„*Matagei*. Dost," řekl jsem. To by tak ještě scházelo, aby někdo prošel kolem a spatřil kněze, skládajícího pokorné úklony akolytovi. Byli jsme na silnici, pořád dost blízko prokleté osady.

„Podej mi vodu," řekl jsem klidněji.

Vstal, sáhl do vozu a podal mi měch. Vypil jsem několik doušků, pak jsem měch vrátil Brusovi a přikázal mu, aby se napil. Pochyboval jsem, že bude studená voda stačit, aby ho probrala. To, co se dělo s mým pobočníkem, bylo děsivé. Buď zešílel, nebo ho stravovala nemoc. Neměl jsem tušení, co dělat dál. Okolo ranky na jeho ruce se rozlila odporná rudá opuchlina velikosti zlatého dirhanu.

„Co ti je?" zeptal jsem se. Brus se pořád třásl, pil velkými doušky. „To kousnutí?"

Potřásl hlavou.

„Ne… Ano… Není vědomo… Odpusť, tohimone. V takové situaci se myslí v dávné mluvě. Je těžké mluvit normálně. Prosím o prominutí… *Agiru kano*…"

To není dobré.

„Vlez si na vůz," řekl jsem. „Musíme jet dál, dokud nenajdeme opuštěné místo, abychom se zbavili převleku těch prokletých kněží. Nejlepší by bylo, kdybys usnul. Nenasazuj si masku, ale měj ji po ruce, kdybychom náhodou někoho potkali."

Poslušně se vydrápal na dvoukolku a usadil se na poduškách pod velkým plochým slunečníkem.

Pobídl jsem osly prutem a zase jsme vyrazili.

Cesta byla prázdná. Nikoho jsem neviděl ani tam, kam jsme mířili, ani za námi. Jenže k tomu, abychom se mohli zbavit vozu, jsme museli dojet o dost dál.

Stezka se vinula skalnatou pustinou, podél břehu řeky, která pěnila a bouřila mezi kameny. Na rozžhaveném nebi kroužili ptáci, mouchy se draly do úst i do očí a v houfech usedaly na široké hřbety zvířat.

Brus se nakonec sesunul na podušky a usnul. Řekl jsem si, že je to tak lepší. Pořád měl bledý popelavý obličej a třásl se v křečích.

Takže jsem kráčel sám.

Po nějaké době mě začalo přemáhat horko a rozbolely mě nohy. Minulou noc jsem toho moc nenaspal a strach užírá lidské síly stejně jako těžká práce. Vlezl jsem si tedy na kozlík a jel poměrně pohodlně, zatímco jsem pojídal medové švestky z koše a snažil se neusnout.

Nedokázal bych vysvětlit, co mi začalo být podezřelé.

Silnice se táhla stejně jako předtím. Vzhled okolí byl také stejný. Skály, trnité keře, červený prach cesty a trsy úzké trávy.

Zuřivě hučící řeka dole.

Pořád to samé.

Ale přesto jsem cítil neklid a nevěděl jsem proč. Možná to bylo tou prázdnou cestou, po níž ještě včera kráčely desítky uprchlíků? Nebo se mi nelíbily skály, které se tiskly k cestě u zatáčky? Silnice procházela mezi dvěma skalními hřbety a pak vedla podél propasti, z jedné strany strmý říční břeh naježený ostrými kameny, z druhé skalní stěna vysoká jako strom. Ideální místo pro léčku.

Přesně to mě napadlo – zároveň s pocitem, že mi něco sevřelo hrdlo.

Slezl jsem z kozlíku a znovu kráčel vedle vozu. Bedlivě, ale tiše a klidně jsem se rozhlížel.

Příliš tiše a příliš klidně.

Slunce pražilo a ohlupovalo mou pořezanou a špatně oholenou hlavu, mouchy bzučely, řeka šuměla, ve vzduchu se vznášel malý pták, mával křídly a vydával monotónní, křišťálový trylek. Každou chvíli se vrhl dolů, aby se zase vznesl, plachtil vysoko na obloze a prozpěvoval si svou písničku.

Zpomalil jsem.

Ten ptáček, to je meduňka. Tohle dělá vždycky, když chce odehnat vetřelce od svých mláďat. Možná se k jejímu hnízdu ve škvíře mezi skalami krade liška nebo jedovatá ještěrka.

Možná.

Ale stejně jsem neměl chuť vkročit do skalního průchodu, abych se vynořil na druhé straně, sevřený mezi skálou a propastí.

Meduňka trylkovala, jako by jí mělo prasknout hrdlo. Někde v úvozu spadl kamínek. Dopadl prudce, odrazil se od skal, zachrastil ve štěrku. Nic se nehýbalo.

A pak jsem uviděl krátký záblesk na vrcholu skály. Jen jiskru. Paprsek slunečního světla odražený od kousku kamene, lesknoucího se slídou nebo křemenem. Nebo od vyleštěné oceli.

Škubl jsem otěžemi, přikázal zvířatům rozběhnout se a vzápětí jsem silně a prudce strhl spřežení doleva. Jeden osel se skoro postavil na zadní, druhý se zkusil otočit na místě a všechno se zamotalo. Nohy, řemeny, oje, rozporky.

Zvířata se bezvládně zhroutila, dvoukolka se s rachotem převrátila, náklad se rozsypal a omámený Brus se svalil na cestu těsně vedle mě.

Ale stalo se, co jsem chtěl. Vyděšeně ryčící tažná zvířata, ležící mezi zbytky zápřahu, i převrácený vůz s naprázdno se otáčejícím kolem ve vzduchu před námi v jediném okamžiku navršily barikádu.

První šíp dopadl ve chvíli, kdy se vůz převracel, a zapíchl se do širokého zvířecího boku. Osel ze sebe vydal vyděšený řev připomínající troubení, další dva šípy se s klepnutím zabodly do dna dvoukolky a další mi s ostrým svištěním prolétl nad hlavou jako ocelový sršeň.

V zavazadlech jsme neměli luky. Ostatně, nebyly by nám k ničemu.

Brus se nemotorně zvedal a potřásal hlavou. Krev mu proudila po obličeji ve stružkách a kapala na cestu, další šípy se s odporným zvukem zabodávaly do boků zvířat, která sebou zoufale házela ve zničeném zápřahu. Přeplazil jsem se, abych dosáhl na špehovskou hůl a přitáhl ji k sobě. Vytáhl jsem meč, uvolnil čepel na druhém konci hole a proměnil ji tak v kopí.

Brus se také plazil po červených kamenech, barvil je stružkami krve z rozbité hlavy, ale místo zbraně svíral stříbrnou kněžskou masku. Další střela se odrazila od skály těsně vedle vozu. Tělo šípu se rozštíplo do všech stran a vytvořilo zvláštní květ.

Zdálo se, že Brus prozatím bude k ničemu. Nasadil si masku, slyšel jsem, jak uvnitř hučí slova modlitby k Podzemní Matce.

Přibíhali.

Viděl jsem, jak seskakují ze skal a s obnaženými meči se ženou k dvoukolce. Slyšel jsem dusot těžkých vojenských sandálů.

Tři.

Už od nás byli jen pár kroků, když se z úvozu vynořili další tři. Dva s luky v rukou a další, který šel jako poslední. Ti tři k nám neběželi, ale normálně kráčeli, lučištníci se šípy založenými na tětivách. Nebyly to prohnuté skládané luky nahaněčů, ale obyčejné lovecké zbraně. Stačil jsem si všimnout, že všichni útočníci na sobě mají různé cestovní oblečení, hlavně v barvách středních kast.

Dva lučištníci a čtyři pěší.

Na mne samotného.

Brus ležel schoulený na zemi.

„Vše sama dáváš, a vše sama bereš…“ dolehlo ke mně.

Nemohl jsem utéct a nechat ho tady. Stejně by mě brzy dostihli. V téhle pustině by se mnou měli střelci nanejvýš chvilkovou zábavu.

Mou jedinou šancí byla hradba z převráceného vozu a to, že nečekali odpor. Ať už to byl kdokoli, měl v úmyslu napadnout kněze cestujícího s akolytou. Dva bezbranné poutníky.

Schoval jsem meč do hole a rozhodl se bojovat jen s ní. Ať se stane tím, čím je – řadou smrtelných překvapení. Ať se můj protivník dozví, že mám meč, teprve až se mu zanoří do střev.

Ještě jsem stačil z postranice vytrhnout potrhaný, zničený slunečník a opřít ho o zem a pak jsem se za ním přikrčil, připravený a s holí v podpaží.

Slyšel jsem, jak za běhu křičí, jak štěrk chrastí pod podrážkami těžkých, kožených sandálů.

Nechal jsem ve svém nitru znovu vzplanout oheň. Vrhl jsem do něj vše, co bylo plné zlé síly. Jako hadry nasáklé olejem nebo smolné třísky. Vzpomínky na Maranahar. Požár stravující Vesnici Oblaků. Zkrvavené tlapy mávající hlavou mé Aiiny. Nazí lidé namačkaní v ohradě coby potrava pro Podzemní Matku. Záblesky, krátké a pomíjivé jako jiskry. Ať plane. Ať hučí. A pak ať proudí mými žilami.

Musel jsem v sobě probudit tygra. Jsem tygří mládě. Vždycky jsem byl. Já – Plamenná standarta, vládce Tygřího trůnu, kai-tohimon klanu Vahadla.

Cítil jsem, jak mě naplňuje můj oheň, hučí mi v hlavě, tryská z očí, rozšiřuje chřípí, jak mi zvedá horní ret. Jak mi z čelistí rostou tygří tesáky.

Slyšel jsem, jak na sebe křičí:

„Starší leží tady! Rozbil si hlavu! Malého nevidím!“

„Hledejte skříňku!“ ozvalo se z dálky a já jsem okamžitě poznal hlas Mirah. Akolytky, která *mohla* být Mirah.

V tu chvíli někdo ranou meče odhodil slunečník, pod nímž jsem se krčil.

A já jsem dovolil, aby oheň vzplanul.

Vystřelil jsem ze své skrýše jako zmije svinutá do klubíčka. Hůl zasvištěla vzduchem a já jsem ještě ve skoku trefil vojáka shora do

zápěstí. Kost praskla, mé nohy za zvuku jeho řevu udeřily do země. Druhý konec hole ho zasáhl do hrtanu, útočník dopadl zády na můj bok, přetočil se, praštil sebou o zem a zvedl oblak prachu.

Druhý na mě skočil s mečem pozvednutým ke spánku, ostřím napřed. Stál bokem ke mně. V pozici člověka, který je zvyklý chránit se štítem.

Otočil jsem prstencem, odněkud zezadu zasvištěla čepel. Zatočil jsem holí, která se mezitím stala kopím. Přikrčil se a sekl. Odpověděl jsem ranou holí a kopl muže do kolene, sklonil jsem se, zase odrazil ránu, čepele zazvonily a my jsme od sebe odskočili.

Měl rozseknutou dlaň, krev začala odkapávat na zem, do oblaku prachu zvednutého našima nohama. Začali jsme kolem sebe kroužit jako psi. Všechno to trvalo sotva okamžik. Podivnou chvilku roztaženou v čase. Ten, co jsem ho srazil, se ještě nestačil ani zvednout, třetí muž, klečící nad Brusem s mečem v ruce, na nás udiveně zíral, ale už se zvedal a otáčel se ke mně. Viděl jsem jeho křikem rozevřená ústa, slyšel jsem, jak Brus mumlá uvnitř masky: „Utiskovatelé! Prasata puklého světa! Hněv Matky!“

Zase jsme přiskočili k sobě, náhle a zuřivě, meč se srazil s tvrdou holí, seknutí čepele, blok, bodnutí kopí, únik, seknutí, únik.

Jako by někdo náhle a rychle zahrál na kebiryjské bubínky. Ve zvláštním, divokém rytmu tance pouštních válečníků.

A zase ticho.

Třetí muž se na mě vrhl, ale zarazil se v polovině výskoku – ležící Brus ho popadl za opasek. Svalili se na zem, Brus řval modlitby, jako by to byly kletby.

Zase jsme kroužili kolem sebe. Protivník měl široký osmahlý obličej s jizvou táhnoucí se přes tvář a bradu. Rozseknutá košile se mu pootevřela a odhalila hrudník poznamenaný tetováním, po němž stékala krev z mělké rány. Oči měl jako podlouhlé kapky ztuhlé smůly.

Už nezaujímal postavení pěšáka. Kroužil, skloněný na přikrčených nohou, a držel čepel dopředu jako nůž. Byl to veterán cest, špinavých zákoutí, špeluněk a hazardních heren. Měl za sebou desítky soubojů, ale ne s mečem a ne proti soupeři s kopím.

Povalený muž začal vstávat jako první, potřásal hlavou, chrčel a jednou rukou se držel za hrdlo. Lučištníci už přibíhali, těsně za vozem jsem slyšel dusot jejich sandálů.

Už pochopili, že věci nejdou tak hladce, jak by měly.

A pak jsem uslyšel jen bubny hrající na cvičišti, porostlém posekanou trávou. Klidný hlas Mistra Války a prapory vlající v podzimním větru. Vyleštěná ratiště v rukou a zvuk bubnů. Válečný tanec.

Přestávám myslet.

Mé tělo samo ví, co dělat. Kopí se pozvedá, obrací se v mých dlaních a ožívá. Je mou součástí. Mé tělo tančí v rytmu bubnů.

Které už dávno nejsou.

Shořely společně s palácem daleko odtud, kdysi dávno.

Ale slyším je ve svém nitru.

Mé nohy dupaly po zemi, hůl se otáčela v dlaních.

Pozice koně. Seknutí vlaštovky, třetí krok, šroubovitý skok, bodnutí.

Všechno v jediném okamžiku.

Vzpamatoval jsem se. Stojím v oblaku prachu, v nízké pozici tekoucí vody, s kopím zastrčeným v podpaží, s čepelí namířenou někam dozadu. Obličej jsem měl zacákaný krví, ale nic mě nebolelo.

Nemohl jsem pohnout kopím – jako by mi ho někdo držel.

Ten, co stál přede mnou, najednou pustil meč a odešel. Ztuhlým, divným krokem, jako loutka. Úplně jako by se rozhodl jít domů.

Chytil se bočnice převráceného vozu a svalil se na ni, pak se svezl na zem, přikryl se dekou, již křečovitě svíral v rukou, a z jeho šíje vytryskla fontána zpěněné krve.

Bubny se ozývaly čím dál tišeji.

Udělal jsem krok vpřed a otočil se, zatáhl jsem za uvězněné kopí, které se s mlasknutím z něčeho vysunulo.

Druhý útočník dopadl na zem, měkce jako mokrá košile.

O kus dál bojoval další z nich s Brusem.

Mokrý v obličeji a udýchaný mával mečem, sekal a bodal, ale Brus před ním tancoval v únicích, čepel prořezávala vzduch. Vypadalo to, jako by se šermíř pokoušel zasáhnout letící vosu. Brus však před sebou držel jen železný symbol škorpiona a ochraptěle ječel ódu na Pramáti.

Maska mu na hlavě seděla nakřivo, plech pod okem byl prohnutý po úderu, ale nejspíš ho zachránil.

Nestačil jsem udělat ani krok, když zavrzaly tětivy.

„Hoď kopí!“ uslyšel jsem hlas Mirah.

Dva šípy hleděly přímo do mého obličeje, skoro jsem cítil ostrý dotek hrotů.

Na okamžik všichni znehybněli.

Ten, co bojoval s Brusem, přešel k němu, s trhnutím mu shodil masku a pak zvedl meč do vodorovné polohy a namířil mu přímo na ohryzek.

„Stát!“ sykla akolytka. Měla na sobě cestovní oděv Sindara a šedohnědý kabát s kapucí. Vyholenou hlavu si omotala látkou.

„To štěně zabilo Šyngeje,“ řekl lučištník podivně roztřeseným hlasem a přitáhl šíp k uchu. Lučiště se lehce chvělo. „Můj bratr nežije. Říkal jsem, že když vztáhneme ruku na kněze, stane se neštěstí.“

„*Hara!*“ vykřikla. „Jsou to jenom měsíční psi. Požehnání Matky je s námi.“

„To vidím,“ zamručel. „Kopí v jeho rukou žije, zasvěcená.“

„Hoď kopí!“ zopakovala.

Díval jsem se na člověka, který svou zbraní mířil na krk Bruse, pořád svírajícího v dlani železného škorpiona. Můj pobočník stál nehnutě a najednou vypadal hrozně staře. Nedalo se nic dělat, ale prsty mě nechtěly poslouchat. Pokud pustím zbraň, zase přestanu být člověkem. Stanu se zvířetem, které je možné beztrestně podříznout. Zoufale bečící kovcí.

Mé prsty byly jako vykované z oceli. S námahou jsem povolil úchyt, jako bych rozevíral čelisti, a pustil jsem kopí na zem.

Dopadlo mi přímo na špičku boty.

Kdybych měl o trochu víc času než jen nepostřehnutelný mžik, ve kterém vzlétne šíp, stačil by mi jediný pohyb nohy a zase bych měl kopí v rukou. Kopí.

Meč.

Řetěz.

Celou zbrojnici ukrytou v dutém dřevě.

Jenže jsem neměl šanci.

„Odkopni kopí, Agyrene,“ řekla Mirah. „Opatrně.“

Nemohl jsem nic dělat. Kopl jsem do ratiště špičkou boty a nechal ho kousek odkutálet. Pořád jsem cítil v obličeji dotek hrotů.

„Kde je skříňka?“ zeptala se Mirah. „Když nám ji dáš, necháme vás jít.“

Pořád mě měla za vesnického pitomce.

„Zasvěcená… Šyngej,“ řekl lučištník. Hlas se mu třásl.

„*Hara!* Kde je skříňka, Agyrene? Snad bys nechtěl, abychom zabili tvého učitele.“

Hlasitě jsem potáhl nosem a třesoucí se rukou ukázal za sebe.

„Schovaná ve voze.“

„Kde?“

Pomalu jsem se otočil, slyšel jsem, jak skřípají obě tětivy. Už jsem věděl, jak zemřu. Probodaný šípy stejně jako poutník na mostě.

Našel jsem ocelové úchyty skryté pod sedátkem a chytrou dřevěnou skrýš. Dvířka se otevřela a objevil se balíček převrácený na bok.

„Vytáhni to!“ přikázala.

„Sama si to vytáhni, Mirah,“ odpověděl jsem pomalu. Ztuhla a doširoka vyvalila oči. Její rty se rozevřely ohromením.

Najednou klepla střelce do dlaně a přikázala mu sklonit luk.

„Co jsi to řekl?!“ Dvěma dlouhými kroky přešla ke mně. „Kdo jsi…?“ zeptala se zaskočeně a vztáhla ruku, aby mi zvedla obličej.

Byl to jediný pohyb, bleskový jako útok zmije. Popadl jsem zápěstí, zkroutil Mirah ruku za záda a přitáhl ji k sobě. Druhým předloktím jsem sevřel její hrdlo. Prohnul jsem tělo vzad, lehce ho zvedl a kolenem zablokoval dívčiny nohy. Snažila se kopat, ale hned se začala dusit a zkroucená ruka ji musela strašlivě bolet. Neměla jinou možnost než stát na špičkách a bezmocně zatínat nehty do ruky, která drtila její krk.

Nastalo nevěřícné ticho, rušené jen chrčením dusící se Mirah.

„Ať pustí luky,“ zašeptal jsem jí do ucha.

„Pusť ji, nebo toho dědka zabiju!“ ječel strážce, mířící ostřím na Brusovo hrdlo.

„Svině puklého světa!“ chroptěl Brus.

„Pusťte luky!“ vykřikl jsem. „Nebo ji udusím!“

Nechal jsem dívku, aby se postavila na zem, a zmírnil jsem stisk. Uslyšel jsem sípání, jak se nadechovala, ale pak se začala dusit.

„Zabijte ho!“ štěkala chraptivě. Prohnul jsem ji v kříži svou kyčlí a zase ji sevřel pod krkem. Rozškrábala mi rameno, zatínala nehty čím dál hlouběji. Jeden z lučištníků pustil zbraň, ale druhý, který přišel o bratra, na mě pořád mířil. Přešel kousek stranou, chtěl si najít lepší místo pro střelbu, ale já jsem dívku otočil a zaštítil se jejím tělem.

V náhlém tichu se ozval jemný zvuk, jak Brus vypustil z dlaně škorpiona, visícího na řetězu omotaném kolem jeho prstů.

Mirah kopala čím dál zoufaleji a škubala celým tělem.

Jezdec, který stál naproti, nejistě pozvedl luk.

Pak se stala spousta věcí najednou.

Uslyšel jsem zasvištění a škorpion v Brusově ruce najednou šlehl rozmazaným ocelovým záblesk em. Kněžský šat se rozevlál, když se můj pobočník proměnil v tornádo.

Ozval se křik a strážcův meč vylétl do vzduchu.

Lučištník, který mě obcházel z boku, se na okamžik otočil tím směrem, když k němu Brus dorazil. Řetěz v jeho dlani se proměnil ve svazek blesků.

Šíp probodl dívčinu ruku skrz a rozsekl mi skráň těsně nad okem.

Pustil jsem dívku a odstrčil ji přímo do náruče druhého lučištníka. Jak padala, zachytila se jeho vesty. Já už jsem byl v půli skoku.

Jediná chvíle. Tohle všechno se stalo v jediné chvíli.

Mirah sklouzla muži ke kolenům, já jsem jím trhl k sobě. Zatímco letěl přes její tělo, vyrazil rukou k mému hrdlu, já jsem vpletl ruku pod jeho loket a zaklesli jsme se do sebe jako rozzuření psi.

Byl starší a o dost silnější než já.

Polovinu života strávil v drsných potyčkách někde na necestách impéria.

Já jsem vyrůstal v klidu a přepychu Ocelového domu.

Ale měl jsem svého Mistra Války a znalosti generací kirenenských bojovníků. Všechny špinavé triky umožňující slabšímu přežít střet se silnějším protivníkem.

No, a taky jsem měl staršího bratra. Byl silnější než já a taky krutější než všichni lupiči a strážci svatyně dohromady.

Protivník mě přimáčkl celým tělem a omotal mi krk rukou. Je to velmi nebezpečný chvat, zvaný „obojek“, a pokud je nepřítel rychlý a silnější, je velmi těžké se z něj dostat.

Má pravá ruka uvázla někde vespod. Levou jsem ho praštil pod žebra, ale moc to nezabralo. Mírně povolil chvat a já jsem pochopil, že sahá k pasu pro nůž.

Přehodil jsem ruku přes paži, která mě dusila, a hmátl po útočníkových očích. Zabodl jsem do nich prsty zahnuté jako drápy a trhl, jako by na obličeji měl masku. Zavyl a v tu chvíli jsem dokázal uvolnit přitisknutou pravou ruku, vrazil dlaň do jeho rozkroku a zmáčkl mu varlata.

Obrátil jsem ho zády na sebe a podařilo se mi přehodit mu nohu za krk. Bodl naslepo nožem, ale já jsem úder zablokoval a vší silou

stiskl. Cítil jsem, jak se v mém sevření prohnul a že se mu ho za chvíli podaří roztrhnout.

Ale vzápětí jsem uviděl Brusovy nohy.

Přišlápl mému protivníkovi ruku, vypáčil nůž, klekl si a zabodl mu čepel pod žebra.

Uslyšel jsem řev a zachrčení a pak vlastní křik, jak se mi umírající křečovitě zakousl do nohy.

Zemřel, zatímco drtil mou nohu v čelistech, a já jsem sebou házel na všechny strany, jako by se mě pokoušel sežrat tygr. Nakonec Brus mrtvole rozevřel čelisti tupou stranou nože a vysvobodil mě.

S obtížemi jsem vstal a rozšněroval si kalhoty.

Kousnutí bylo mělké, krvácelo jen z několika drobných ranek po zubech, ale okolo už se objevovala velká, rudě fialová modřina. Ještě nikdy jsem nepoznal takovou bolest. Zatmělo se mi před očima a měl jsem pocit, že za okamžik upadnu.

Mirah utíkala.

Neběžela rovně. S obtížemi se potácela, zakopávala a motala se, bok měla pořád probodnutý šípem.

Opřel jsem se o převrácený vůz a zvracel bolestí a únavou.

Kolem nás leželo pět zkroucených mrtvol strážců svatyně, červená silnice byla zalitá krví, v rudém prachu skoro neviditelnou.

Mezitím Mirah utíkala a v náruči držela železnou skříňku.

Luk muže, s nímž jsem bojoval, byl zlomený, ale druhý ležel kousek dál na zemi.

Zatímco jsem se pořád dusil, ukázal jsem rukou na prchající dívku.

Poznala mě.

Měla skříňku.

Přišla o své lidi.

Nemohla se vrátit do Věže.

Byla už dost daleko, když Brus jemně natáhl ruku a vzal mi luk.

Beze spěchu vytáhl šíp, přejel si opeřením přes ústa, jako by ho líbal, pak napjal luk a skoro bez míření vystřelil.

A minul. Střela prolétla dívce těsně nad hlavou a zabodla se do vzdáleného pahorku. Uslyšel jsem zaklení, ale vzápětí Brus napjal tětivu podruhé. Šíp zasvištěl vzduchem a zabodl se prchající dívce do zad.

Mirah vykřikla a zastavila se, napjala tělo, ale nepustila skříňku ani neupadla.

Tělo, které jsem kdysi líbal…

Neohrabaně zkoušela jít dál. Sotva stála na slábnoucích nohou.

Na nohou, které kdysi…

Najednou si sedla na zem a předklonila se. Myslel jsem, že padá, ale pak jsem si všiml, že její dlaně strhávají šňůrky a hrají si se zámkem.

„Ona otevírá skříňku…“ řekl jsem udiveně.

„Rychle!“ Brus mě s výkřikem odtáhl na druhou stranu vozu.

Dopadli jsme hned za těla zvířat. Jedno z nich bylo mrtvé, druhé sebou ještě házelo, vydávalo zvuky a z tlamy mu odletovala krev. Vyhlédl jsem zpoza zvířat a stačil jen zaznamenat, že se Mirah nepodařilo skříňku otevřít. Slábnoucí, zkrvavené prsty bezmocně klouzaly po železné petlici, hlava jí klesala. V tom okamžiku mě Brus popadl za krk a stáhl zpátky na zem.

„Lež!“ zařval zoufale, když na nás dopadl záblesk.

Jako náhlá, silná bouře. Záblesk světla barvy živého stříbra. A podivný, bezhlesý úder jako stovky mravenčích kousnutí na kůži.

Schoulil jsem se v očekávání hromu, ale neuslyšel jsem ho.

Jenom mihotavý záblesk, který po chvíli zmizel, a v onom místě vyrostl puchýř chvějícího se vzduchu, který najednou praskl a rozlétl se do všech stran, aby osvobodil nápor uragánu.

Vítr se na nás vrhl s řevem laviny, zasypal nás oblakem prachu, vrhal kameny, jako by to bylo uschlé listí. Nápor pohnul s připoutanými zvířaty, za kterými jsme se choulili, nad námi prolétlo tělo jednoho ze strážců, vůz se s rachotem zase postavil na kola.

A pak nastalo ticho.

Jen světlo bylo najednou nějak zvláštní, jako by přicházela bouřka.

Trochu jsem se zvedl a uviděl, že se nad umírající Mirah na nebi vytváří kruh tmavých mraků. Pomalu vířily kolem jediného místa, měly barvu popela a olova a prohánělý se jimi blesky.

Uprostřed se objevila černá díra, připomínající černé oko.

Na zemi jsem viděl sloup rudého prachu, vířící na jednom místě, jak se zvedá čím dál výš. Mirah ani skříňka nebyly vidět a tam, kde zemřela, bylo všechno bílé, jakoby zpopelněné. Také jsem si všiml náhle zešedlých ptáků, nehnutě visících okolo, jako kdyby je někdo zavěsil na oblohu.

A pak se země začala propadat. S rachotem a hučením se sesouvala do díry, která se v ní náhle a nečekaně objevila, až vznikl kruhový kráter o šířce dvanácti kroků.

„Už se to uklidnilo," řekl jsem Brusovi.

„Raději se tam nedívej! Mění věci svou podstatu?"

„Objevil se tam divný oblak," řekl jsem.

A tehdy začal padat déšť, teplý a rudý jako krev.

Brus vstal.

„Pojďme odsud. Můžeš jít?"

„Můžu," odpověděl jsem. „Ale pomalu. Hrozně mě bolí noha."

Mrak s sebou přinášel nepřirozené šero a zvláštní, ledové dusno. Vzali jsme si špehovské hole a koše, nasadili si cestovní klobouky a zabalili se do pláštěnek, které se okamžitě pokryly rudými stružkami.

A pak jsme odešli. Snažili jsme se tím směrem nedívat.

Krvavý déšť byl silný, ale poměrně krátký, stejně jako při přeháňce. Ustal vzápětí, ale my jsme šli dál. S kulháním a opíráním se o hole jsme pochodovali tak dlouho, až tmavé vířící mračno zůstalo daleko za námi.

Po nějaké době zase začalo svítit slunce.

„Kdyby se jí podařilo otevřít skříňku, nepřežili bychom," promluvil Brus.

„Co to bylo?" zeptal jsem se. Ulevilo se mi, že zase mluví normálně.

„Říká se, že jméno bohyně," odpověděl ponuře. „Já si ale myslím, že je to jenom prokletá země z obětišť. Oni tvoří. Nebo alespoň chtějí tvořit. Chtějí činit zázraky po vzoru věštkyně. Každá Věž a každá kněžka. Právě jsi viděl zrod obětiště. Proto si myslím, že si teď můžeme na chvilku odpočinout a zbavit se kněžských šatů. Mám dojem, že touhle cestou nebude moci docela dlouho nikdo projít."

Našli jsme vhodné místo chráněné skalami na vrcholku nevelkého pohoří a s úlevou sňali koše.

Krvavé skvrny na našich pletených třtinových pláštích uschly a zůstal jen narezlý drobný prach.

„Podívej," ukázal jsem Brusovi. „To není krev. To jen vítr zvedl prach z cesty a smíchal ho s deštěm."

Brus se koukl na mé prsty a potřásl hlavou. Vypadalo to, že se ho zase zmocňuje třesavka.

„Rozdělám oheň," řekl. „Spálíme ty kněžské hadry."

S radostí jsem si stáhl kalhoty a košili trudovitého Agyrena Kysaldyma. Doufal jsem, že už o něm nikdy neuslyším.

Sešel jsem k řece, abych se umyl, jen v bederní roušce a s uzlíkem žlutých sindarských šatů. Taky jsem si vzal špehovskou hůl. Rozhodl jsem se, že ji od této chvíle nepustím z rukou.

Našel jsem zátočinu plnou kamení, porostlou keři, a s rozkoší jsem se ponořil do studené vody. Neměl jsem mydlici ani olej, nebo aspoň louh. Samotná voda mi přinášela úlevu. Zklidnila svaly, spláchla ze mne pot. Jenom kousnutí na noze mě nějak podivně ostře bolelo, jako by byl strážce jedovatý. Ranky už nekrvácely, ale kůže okolo napuchla a zčernala.

Studená voda však dokázala zázraky. Jistě že bych si raději zvolil čistou kirenenskou lázeň s hladkými kamennými nebo dřevěnými bazény plnými teplé voňavé vody. Ale roky v Ocelovém domě mohly za to, že jsem si na ledové koupele zvykl a nebyl to pro mě zase tak velký rozdíl.

Už jsem se oblékal, když jsem najednou zaslechl šplouchání vody.

Znehybněl jsem s opaskem v rukou. Měl jsem na sobě jen kalhoty a boty. Co nejtišeji jsem přidřepl a sáhl po holi.

Cákání se zopakovalo: buď nějaké zvíře vešlo o kus dál do řeky, nebo sem připlouvala loď.

„Jsem Guldej!“ zavolal někdo. „Jsem neškodný a lovím ryby! Vůbec není potřeba mlátit holí! Hůl není potřeba!“

„Ukaž se,“ štěkl jsem a pomalu se zvedl.

Zpoza skal se vyloupla příď vydlabaného člunu, drobná ruka se chytila okraje skály.

Chvíli na to do zátoky vklouzla loďka. Seděl v ní svraštělý, hubený človíček s dohněda opálenou kůží. Měl na sobě jen bederní roušku.

O krok jsem ucouvl, opřel hůl o skálu, abych po ní mohl rychle sáhnout, a pak jsem si oblékl košili a kabát. Zabralo mi to jen chvilku a nespouštěl jsem přitom rybáře z očí. Vítr ustal a já měl pocit, že tady nikdo jiný není.

„Co chceš, Guldeji?“

„Jsem tady oprávněně, nechť se vše stane jedním! Já jen pluju do osady s rybami, osvícený Sindare.“

„Ale k čemu jsou ti ryby, Guldeji? Nevíš, že Matka nedovoluje jíst těla dětí země? Z které jsi kasty?“

„A kdo říká, že jsou k jídlu? Nejím těla! Já jenom sbírám vodní zelí. A stonky chlebovky! A všechno odevzdávám svatyni, jak

přikazuje zákon. Rybami vždycky zatížím řasy, aby mi je vítr neodnesl. Chtěl by osvícený Sindar rybu? Za měďák?“

„Nepotřebuji rybu, Guldeji. A jsem ubohý poutník. Pusť tu rybu, taky chce žít. Nevíš, že obchod je hřích?“

„Já neobchoduju! Nejsem obchodník! Jsem Guldej. A jsem Karahim, nechť se vše stane jedním! Nechtěl jsem obchodovat. To je hřích! Nejsem špinavý Hiruk! Ale kdybych tady nechal trochu vodního zelí a zatížil ho rybou, aby ho neodnesl vítr, a osvícený Sindar by našel a sám pustil rybu, nechť se vše stane jedním, tak to přece taky není obchod! Dokonce i kdyby osvícený Sindar někde tady na kameni ztratil měďák!“

„Nemám měďák, Guldeji! Ostatně, co bys s ním dělal? Peníze už nejsou.“

„Dnes nejsou, zítra budou. Svatyně, nechť ji Matka chrání, říká: Kdo nepracuje k větší slávě Matky, ten nejí. Zatím se zapisuje na destičky, kdo pracuje, a je v tom nepořádek. Ale už brzy ten, kdo pracuje, dostane měďák a za něj si bude moci koupit ve své ulici jídlo ze společné kuchyně.“

„Říkal jsem, že nemám měďák. Můžu ztratit tři sušené medové švestky.“

„A nemohl by šlechetný Sindar ztratit proužek sušeného masa? Vím, že se to nesmí jíst, ale na cestě k větší slávě Matky je to něco jiného. Jsou potřeba síly.“

„Nic takového nemám.“

„Tak ať sitar Sindar ztratí ty švestky a já ztratím trochu zelí a zatížím ho rybou. Ale za švestky ho zatížím menší rybou.“

„Dělej si, co chceš. Nechám tady švestky a půjdu, protože na mě támhle čeká vůz a další Sindarové.“

V podstatě jsem ho měl zabít, ale už jsem toho měl dost. Dost krve. Dokonce i když někde řekne, že u řeky viděl Sindara, tak co? Je to malý hubený šibal. Určitě jsou zvyklí, že bez přestání o něčem žvaní a všechny podvádí.

Počkal jsem, až odpluje a cákání jeho vesla utichne někde v horní části řeky.

Sebral jsem rybu a zelené, lesklé stvoly s ostrým zápachem. Cestou k tábořišti mi došlo, jak velký mám hlad.

Brus si dělal starosti.

„Stejně je špatně, že jsi ho nezabil, Ardžuku.“

„Mrtvola je rozhodně výraznější stopa než rozhovor, sitare Tendzine. Máme legendu. Máme pasy. Máme dokonce cestovní

papíry z hlavní svatyně. Nemůžu za sebou nechávat stopy z mrtvol. Dneska už jsem zabil dva lidi! Nestačí to? Prodal mi rybu! On sám bude zticha, protože jestli se to dozvědí, potrestají ho!“

„Tohle není hra, Ardžuku,“ řekl Brus, zatímco si ponuře prohlížel rybí podkovy zabalené do listí a škvařící se na plochých kamenech. „Dokonce ani netušíš, jak blízko jsme byli smrti. Není to se mnou dobré a nevím, co bude dál.“

„Možná už je na čase, abych se dozvěděl, co se stalo.“

„Kdysi jsem byl zvěd v jízdě nahaněčů,“ oznámil mi. „Mimo jiné. Dělal jsem různé věci. V nassimské válce i ještě dřív. Taky během povstání Kulgarů v Ihalgaru. Stejně jako teď jsem putoval v přestrojení a ukrýval se před zraky lidí. Unášeli jsme velitele a kurýry, rozháněli koně, pálili mosty, občas ze zálohy přepadli nějaký oddíl. Tajně jsme zabíjeli významné nepřátele. Často jsme se museli přestrojovat a tvářit se, že jsme někým jiným. Mám dar, Ardžuku. Já nepředstírám, že jsem ten, za koho se vydávám. Já se jím *stávám.* Samozřejmě že si zároveň pamatuji, kdo jsem doopravdy a proč to dělám, ale jen někde uvnitř. Hluboko. Proto když jsem se přestrojil za kněze, stal jsem se knězem. Ale událo se toho víc.“

Odmlčel se. Kleštičkami jsem zvedl škvařící se kousky ryby a obrátil je. Řasy už změkly a začaly vonět, za chvíli bude jídlo hotové. Sáhl jsem po noži a rozkrojil šťavnatou švestku na dvě poloviny. Na chvíli jsem se zamyslel, jestli bych neměl připravit i ořechový odvar. Když člověk vyvázne životem, je potřeba oslavovat. Jako poděkování Stvořiteli. Pořád tu jsem! Pořád kráčím po světě. Pořád Cestuji k Hoře.

„Archimatrona se se mnou podělila o kousnutí. Nevím přesně, co se se mnou stalo, ale vím, že se nedostala k mé skutečné duši. Já jsem ji cítil. Cítil jsem to, co ona, a ona také cítila mě. Stali jsme se jedním. Oni věří, že důležité a pravdivé je jen to, co cítíš. Mysl a rozum je zase tolik nezajímají, a dokonce je vnímají jako škodlivé. Když s někým soucítíš, měl bys mu pomáhat, pokud změní názor, zaslouží si trest, i kdyby jedno nebo druhé bylo nespravedlivé nebo nesmyslné. Není to důležité. Důležité jsou jen pocity. Já a ta žena jsme se na okamžik stali jedním. Nikdy sis s nikým nebyl tak blízký. Já ještě taky ne. Ani s milovanou ženou, ani s matkou. Byl jsem sebou, a zároveň jí. Ona byla sebou i knězem, kterého jsem si vymyslel. Vzájemně jsme vnímali svá těla i duše. Proto jsme ty i já přežili. Ale…“

Zase se odmlčel. Přikývl jsem, vzal kleštičky, zvedl kousek ryby z kamene a začal jíst. Tak už to mezi Kirenenci bývá. To je *goro haku* – rozetnutí duše. Obřad, který probíhá mezi přáteli nebo bratry ve zbrani, když začnou být věci vážné, nebo pokud na duši vyroste vřed. Občas proto, aby se dalo žít dál, občas abyste získali radu nebo se před smrtí zbavili tíhy. Poznal jsem to podle způsobu, jakým mluvil. Během *goro haku* není vhodné příliš se ptát. Člověk obnažuje duši. Natolik, nakolik to považuje za důležité. V podobné chvíli je bezbranný a je potřeba hodně taktu, aby ho naslouchající nezranil ještě víc. Čím důležitější a bolestnější věci *gorai ka man* říká, tím by se posluchač měl chovat nenuceněji. Proto jsem jedl rybu a ovoce, zatímco on si drásal duši. Byl jsem jeho *goro daru.* Brus také jedl, jako by to byl jen obyčejný rozhovor.

„Můj vymyšlený kněz nás zachránil," pokračoval. „Ale zároveň ožil. Je ve mně. Můj dar se tentokrát obrátil proti mně. Už jsem byl potulným lékařem, velitelem nepřátelské jízdy, žebrákem, dokonce i kurtizánou. Rodili se ve mně a pak na můj příkaz odcházeli. Vracel se Brus. Tentokrát je to jiné. To kousnutí přivolalo k životu někoho, kdo neodešel. Jmenuje se…" vyplivl velkou kost na zem, „Undaj Čekedej. Kněz, veterán, neofyta. Fanatik. Jsem silnější než on. Zatím. Zadusil jsem ho. Občas se ale probouzí a tehdy propadám šílenství. Je jako divoký kůň. Zatím ho umím osedlat. Zatím…"

Vyplivl jsem kosti do ohniště a sáhl po dalším kousku ryby.

„Nikdo mi nikdy nebyl bližší než Fataya, ta archimatrona. Trvalo to hodně krátce, ale bylo to strašně hluboké. Vím, že nás přikázala zabít, a vím i proč. Taky vím, že to chtěla udělat už od počátku. Ale přesto… Vím, že je to směšné…"

Odhodil kůži, stáhl z kamene další podkovu a začal si ji přehazovat v dlaních. Vítr mu do obličeje vháněl kouř, takže si palcem protřel oči. Napil se vody a chvilku mlčel, dívaje se do země mezi svými botami.

„Navzdory tomu, kolikrát si to připomenu, mé srdce krvácí zoufalstvím. Přikázala mě zabít… Fataya mě přikázala zabít. Vždyť je to, jako by přikázala zabít sama sebe. Matko… Jak je mi jí líto…"

Goro haku je bolestný obřad. A není jasné, pro koho víc. Všichni v sobě nosíme hodně bolesti. Když se uvolňuje, trpí nejen ten, kdo odkrývá duši. Role *goro daru* je také těžká.

„Může se stát, že účinek jedu zeslábne. Je možné, že kněz nakonec ztratí sílu a vyhasne nebo odejde. Je možné, že se úplně vzpamatuju. Ale taky se může stát… že jednoho dne zvítězí. Že Undaj Čekedej zadusí Bruse, syna Pelyňka. A pak…“

Mlčel jsem.

„Pak… mě budeš muset zabít, tohimone.“

Pohlédl jsem mu přímo do očí. A pak jsem dojedl rybu a olízl si prsty.

„Každý jed, který nezabíjí okamžitě, postupem času účinkuje čím dál slaběji. Taky se stává, že lidi zachvátí šílenství a stanou se někým jiným. Ale uvnitř jsou pořád sami sebou. Kněží-špitálníci na to mají své metody.“

Smutně se usmál.

„Takoví kněží už nejsou, Ardžuku. Nakrmili jimi Matku, nebo z nich strhali šaty a nahnali je rýt zemi a rozbíjet kameny. Svatyně Kamarassu a Jdoucího k Hoře už nejsou. Nejsou Hledící na Stvořitele. Lampy byly rozbity, sochy svrženy a jejich svitky a léky skončily v ohni. Jsme už jen já a ty. A nikdy si nebudeme jistí, jak to je. Musíš vykonat příkaz svého otce a dojít do severních zemí. On věděl proč. Věděl, že je to důležité. Proto pokud se jednoho dne podíváš do mých očí a spatříš v nich kněze Undaje Čekedeje, zabij mě. Prosím tě o to jako tvůj vazal i jako tvůj ochránce.“

Dojedli jsme rybu. Kosti a zbytky řas jsme naházeli do ohně.

Obřad *goro haku* skončil.

Obvykle se při takových příležitostech popíjí ambrie. Na důkaz upřímnosti a k přivolání duchů jako svědků.

Neměli jsme ambrii, ale přesto jsme se po jídle oba cítili, jako bychom každý vypili celý džbánek. Mluvili jsme spolu normálně, ale zmocňovala se nás obrovská únava.

Přišlo to tak nečekaně, že jsem ani neměl čas být nervózní. Hodně jsme toho dne zažili, ale to nebyl důvod, abychom usínali vsedě.

„Prospěme se, než přijde noc…“ zamumlal Brus. „Odteď… budeme pokračovat v noci… tak… jako…“ přestal, a brumlaje si pod nosem něco nesrozumitelného, se najednou obrátil na bok a vylil na sebe vodu z měchu.

Sotva jsem ho slyšel. V uších mi hučelo a měl jsem pocit, jako by se můj obličej změnil v dřevěnou masku. Zvedl jsem skoro bezvládnou dlaň a zjistil, že rty a tváře ztratily cit. S velkými

obtížemi jsem si uvědomil, že nás něco otrávilo. Buď nebyla ryba čerstvá, nebo bylo ovoce od archimatrony otrávené.

Zvedl jsem se na nohy, skály a plameny v ohništi proplouvaly kolem mě. Zdálo se mi, jako by země změkla jako třasovisko, klesl jsem na kolena. Ještě mě napadlo, že bych se měl přinutit zvracet, ale nemohl jsem se ani pohnout. Svalil jsem se na bok, za každou cenu se pokoušeje udržet oči otevřené. Strašlivá kamenná únava mě zahltila jako voda naplňující džbán a mé tělo také ztěžklo jako džbán plný vody. Nemohl jsem se ani pohnout, dokonce i když se mezi skalami objevili lidé v hnědém oblečení a s obličeji zakrytými rouškami.

Dokonce ani ve chvíli, kdy mi přes hlavu přehodili pytel, i když je možné, že mi jen klesla víčka.

Devět mocných písní
od slavného přijal jsem (…)
Tehdy jsem pocítil
plodnosti dar,
moudrosti mágů jsem nabyl,
od slova k slovu
vedlo mě slovo,
od činu k činu
vedl mě čin.

Výroky Vysokého

Kapitola pátá

Ječící hora

Probouzím se ve tmě. Je teplo, sucho, někde daleko hučí vichr a konejšivě crčí voda stékající z dřevěných střešních tašek. Chvíli naslouchám a pak zase usínám.

Probouzím se ještě několikrát, vždycky je noc. Otevírám oči, ale nic nevidím. Ležím na drsných hrubých kožešinách a přikrytý jsem dalšími – měkce vyčiněnými, z vnitřní strany jemnými jako jircha, na vnější straně pokrytými chlupy měkkými jako králičí kožka.

Nejsem spoutaný. Ležím v posteli stlučené z dřevěných tyčí zbavených kůry, pod střechou z trámů utěsněnou něčím, co je chlupaté a čpí smůlou. Déšť buší do střechy, šplouchá podél stěn, slyším vítr šumící v korunách stromů.

Vstávám a podvědomě se pokouším aktivovat termovizi, ale nic se nestane. Zachumlám se do měkké kožešiny, sedím a pokouším se ovládnout závrať.

Po nějaké době začínám vidět slabou záři ohniště v druhém koutě domu, obrysy stropu, tmavé siluety spících lidí, zabalených do kožešin na lůžkách podél stěny.

Voní to tady senem, kouřem, pryskyřicí, prachem a jakoby pižmem.

Vidím i dveře. Zavřené na pevnou dřevěnou závoru, ale nic víc. Žádné visací zámky ani řetězy.

Odsouvám závoru a opatrně otevírám dveře. Skřípají, ale nikdo se neprobouzí. Mimo dům panuje tma, ledový vítr a monotónně šplouchající voda.

Vyprazdňuju měchýř a pak zavírám dveře.

Nevím, kde jsem, nevím, co se děje, ale to všechno může počkat do rána. Zatím prší, fouká vítr a je noc. A já mám za sebou těžkou dřinu. Stačí.

Vracím se na svou palandu a halím se do kožešiny. Cítím, jak mě všechny svaly bolí a chvějí se únavou.

Upadám do hlubokého sametového spánku, ve kterém se nic neděje. Protivný pocit, že tady není něco v pořádku, končí ve složce s nápisem „POZDĚJI“.

Spím.

Probouzím se ještě několikrát a vždycky je noc.

Slyším praskání polen, tiché ženské hlasy, nějaký klidný pohyb. Na pozadí ohně vidím tmavé, dlouhovlasé postavy. Cinkají misky, teplo rozechvívá plamen hliněné lampy.

Za dveřmi neustále šumí déšť nebo hučí vítr. Třepotá těžkými kusy kožešin zahalujícími úzká okna, je vidět, že venku panuje tma.

Neustálá tma a otřesné počasí.

Počasí akorát na spaní.

Takže se halím do kožešin a spím.

Propadám se do snů plných války a sexu. Slyším řev, nárazy oceli, okolo tryská krev a umírají lidé. Útočí na sebe v zuřivém řinčení železa, je slyšet zvuk úderů dopadajících na štíty i divoký řev. Bolest a železitý pach krve.

Anebo vidím tmu a horká, svíjející se těla. Vlhká ústa a jazyky, hladká stehna a drobné dívčí dlaně, šátrající všude kolem.

Válka nebo sex.

Zuřivost a touha.

Střídavě.

A bez konce.

Potom mě probouzí dotek jemných ženských dlaní. Tentokrát opravdu. Tentokrát se to skutečně stane. Ležím na zádech, jedna sedí u mých nohou, druhá klečí za hlavou a drží mou hlavu v klíně. Natírají mě nějakou mastí.

Slizká substance páchne ostře a cize, trochu starou tygří mastí, trochu žluklým pižmem a trochu kafrem. Dlaně mi kloužou po celém těle, obě ženy si něco monotónně prozpěvují, chci se po jedné z nich natáhnout a dotknout se její ruky, ale nemůžu se ani pohnout. Jsem jako paralyzovaný, když vtírají mast do mých nohou, podbřišku a ještě dál. Ležím jako kláda a nemůžu pohnout ani prstem. Jen očima.

Jen noc, liják, vítr, jejich hlasy a dlaně.

A zase letím nad skalami a nad stromy, kde se na sebe muži vrhají jako psi, řinčí ocel, na zem tryská krev, odletují useknuté hlavy a ruce.

A pak klesám do náruče vysoké, štíhlé ženy se šikmýma černýma očima, jež se podobají střílnám, s vlasy připomínajícími kroutící se krvavé plameny.

Při dalším probuzení mi dávají napít. A zase je noc.

Piju z užšího konce rohu, zase s hlavou na kolenou ženy. Hladí mě po čele a něco šeptá. Nápoj je hořkosladký a voní bylinkami. Každý lok se mi v hrudi rozlije teplou vlnou.

A pak zase temnota.

Začínám dělat pokroky. Příště se budím sám a pokouším se vstát.

Opět je noc, v ohništi hoří oheň a lampa bliká.

Usedám na pryčnu a potřásám hlavou. Mám pocit, že je plná rozbitého skla.

Pořád panuje větrná, deštivá noc, nevím, jestli další nebo tatáž, v domě je pořád šero, ale poprvé vidím ženy líp. Jejich rozcuchané dlouhé vlasy se zdají být černé jako noc za dveřmi domu. Mladší a starší. Jako dvě kapky vody, s oválnými obličeji, tmavými obočími a drobnými, plnými ústy. Kdyby neměly oči vyplněné duhovkami, oči barvy karbunkulu jako kapky smůly, nebýt toho hmyzího pohledu, byly by docela pěkné. Možná sestry, možná dokonce matka s dcerou, i když jedné z nich určitě není ještě ani dvacet a druhá má něco přes třicet. Tady je to možné. Tady lidé dospívají rychle, žijí rychle a umírají brzy.

Ale ne zde a ne teď. Zde je jen déšť bičující střechu, oheň v ohništi a sny. Tady čas neplyne.

Oslovují mě a smějí se, ale já jim nerozumím ani slovo. Škoda. Dostanu misku polévky, ale už se nenechám krmit.

Je kalná, mírně slaná a trochu sukovitá, připomíná čínský vývar s vodními rostlinami. Polykám další lžíce a cítím, jak se mi vrací život.

Nemůžu se ale na nic zeptat, a ani ony mi nemůžou nic říct. Sedím s dřevěnou miskou na kolenou, patřičně přikrytý kusem kožešiny, a mávám lžící vyrobenou z rohoviny. Dívky sedí vedle mě a něco monotónně říkají.

Ta mladší mě hladí po obličeji, starší po noze. Líbí se mi to. Nevím, o co jde, nevím, proč to dělají, ale mám pocit, že jsem se ocitl v nejlepší situaci od chvíle, kdy jsem přistál někde na útesu za Pustinou strachu.

Přesto cítím neklid. Můj mozek se začíná probouzet.

„Proč je pořád noc?“ ptám se.

Smějí se.

„Kdo jste? Jak dlouho jsem spal?“

Smějí se ještě víc. Ale nic dalšího.

Přece mi nemohly rozumět. Místo toho rozšněrovávají prosté plátěné suknice a přetahují si je přes hlavu. Neprotestuju. Na takové zacházení nejsem zvyklý, ale nebudu se hádat. Dřevěná postel je široká dost.

A pak usínáme. Venku pláče déšť.

Během dalšího probuzení se mi podaří trochu víc se probrat. Na chvilku vycházím ven, abych si ulevil, a za dveřmi je samozřejmě noc a pro změnu sníh s deštěm. Ale po návratu už nemám pocit, že mám za sebou šestnáctihodinovou směnu v kamenolomu.

Tu noc poprvé řeknu slovo. Z jednolitého bzučení, jímž dívky hovoří, vylovím hrdelní zvuk, který mi otevře klapku v mozku, a já poznám povědomý přízvuk. To slovo něco znamená.

Whäh'tä. Tak nějak.

„*Whäh'tä,*“ zopakuju. „Voda“, anebo „ty vody“. Ne… To by bylo spíš *w'häh'tæ…*

Přiběhnou ke mně okamžitě, starší si ke mně klekne, vezme mě za ruce a pak se dvěma prsty dotýká mých úst.

„Voda,“ říkám.

„Voda!“ volají jedna přes druhou. „Voda!“

Mladší přináší celý džbánek. Piju.

Dalšímu slovu nerozumím, ale několikrát ho opakuju, nejpřesněji, jak umím. Netrpělivě mě opravují, znovu ho opakuju.

A vzápětí v jediném okamžiku slovo dorazí přímo do mého řečového centra, jako by si otevřelo dveře.

W'haskjatlår.

Džbánek.

Dívka třese džbánkem a křičí: „Džbánek!“ Já křičím „džbánek“ a „voda“! Je dobré vědět, že při tom všem ještě nejsem úplný blázen.

Kdysi jsem ten jazyk znal. Slovní zásoba, gramatika i výslovnost by měly pořád dřímat někde v paměti a řečovém centru. Neuronové spoje, které způsobovaly, že jsem mu dokázal rozumět, musely pořád existovat, ať už se s čítačem stalo cokoli. Dokonce i kdyby opustil můj mozek a stal se vílou z pohádek, poletující kolem. Víla, která (pro úplnost) někam zmizela.

Naslouchám jejich hlasům. Už vím, že ta starší se jmenuje Sylga a mladší je Synnja. Mluví hodně, něco mi vyprávějí, smějí se. Zní

to jako klapání vydávané dřevěným mlýnem s vodním kolem, ale v tom vrzání, drkotání a mlaskání se začínají objevovat srozumitelné zvuky. Slova.

Slova, která jsem kdysi znal.

Takže sedím, poslouchám mlýn a čekám na slova. Nemusím se je učit. Každé další prostě jen zapadne na své místo. Ale stejně to jde pomalu. Používal jsem slovník se zhruba třiceti tisíci slovy. Pokud každé probuzení znamená jeden den a já pokaždé získám tři slova, tak v téhle chatě zestárneme dřív, než si budeme moci promluvit.

Pořád jsem zesláblý. Ne tak jako na začátku, ale jsem. Probouzím se jen nakrátko a pak zase usínám. Vždycky jen v noci, v úplné tmě. Ztrácím orientaci a ponětí o čase.

Oheň hoří, bublá polévka v kotlíku, dívky mluví a sedí. Já poslouchám, opakuju a pokouším se sebrat síly.

Když ale začínám přemýšlet a získávat orientaci, dopadá na mě únava a já zase usínám. Jsem uvězněn v nekonečné deštivé noci. Můj čas je rozdělen na spánek, jídlo, záchod představující část zděné koupelny, kurs jazyka Pobřeží plachet a sex. Nemám oblečení, nevycházím ven a nevím, jak dlouho už jsem neviděl denní světlo.

Zato během krátkých chvil, kdy jsem při vědomí, začínám tvořit první věty. Prozatím primitivní: „Já jíst polévka dobrý, děkuji," ale aspoň jsou to nějaké zárodky řeči.

Denní světlo vidím jen ve spánku. Tehdy létám jako drak nad horami, mezi skalami, keři a vysušenou trávou. Neomylně dolétám tam, kde se leskne ocel a tryská krev. Jako by mě tam něco přitahovalo.

Ale od chvíle, kdy jsem se opět začal učit jazyk, se něco změnilo. V mých snech se zase objevila žena. Vysoká skoro stejně jako já, v krátké tunice a kožené zbroji zesílené plíšky, s vlasy tryskajícími zpod hluboké přilby jako krvavé plameny. Drží kopí s ostřím na každém konci ratiště a oválný štít. Vždycky stojí s rozpaženýma rukama uprostřed bojujících a u jejích nohou probíhá masakr.

Nikdo ji nevidí. Tajemně se usmívá, extaticky pootevírá ústa a do obličeje jí stříká krev z něčího rozseknutého hrdla.

„Dvě čepele," říká mi a ukazuje kopí. „Dvě čepele. Život a smrt. Obě zraňují. Vidíš?"

Mluví pomalu a důrazně, v jednoduchých větách, nebo spíše v ekvivalentech vět, ale ani tak jí nerozumím hned.

„Dvě čepele," opakuje. „Láska a válka. Obě zraňují. Vidíš? To jsem já. Stejný oheň v žilách. Zuřivost a *smjølkingä*."

Dřív jsem to slovo neznal, ale jeho význam si není těžké domyslet. Cítím jen, že je přesné, stejně jako gesto, které ho doprovází.

„Jsem Hatrun," říká. „Lidský plamen. Ten, co spaluje duše. Dává i bere život. Podívej!"

Dívám se na masakry, na násilí i na lidi vybuchující divokou touhou někde na místech v ústraní. Ve stodolách, mezi skalami i v lesních jeskyních. A vždycky je to vášnivé, šílené a násilné. Ženy i muži ze sebe strhávají oblečení a pak se ohnivě vpíjejí do svých těl, jako by se chtěli navzájem zakousnout.

Hatrun před sebe pozvedne podivné kopí: ratiště a do dvou stran mířící čepele.

„Můžeš si vybrat. Život, nebo smrt. Obě zraňují stejně. Znáš odpověď? Umíš si vybrat?"

Neumím.

Probouzím se a neznám odpověď.

Vlastně neznám ani otázku.

„Kdy ráno?" ptám se dívek. Ptám se tak často, ale nedostávám odpověď.

„Pšššt…" drobná dlaň mi zakrývá ústa. „Není potřeba… Teď je noc. Teď je ticho. Bezpečí. Zlí lidé spí. V noci nechodí po horách. Teď je bezpečno."

„Kdo je Hatrun?"

Uskakují ode mne s tichým výkřikem, zakrývají si tváře a schovávají se do koutů.

„Nemluv tak," syčí šeptem. „Nevolej ji, ještě ne. Teď jsi náš… Teď je klid a ticho. Máme oheň a střechu nad hlavou. Máme jídlo. Nevolej ji. Za ní jde krev a bolest. Nevolej. Kráčí tady někde po horách… Je zlá doba, válka bohů… Hodně krve, hodně slz… Ona to má ráda. Je to její čas."

„Pojď," vztáhne ruce ta mladší. „Vezmi mě do náruče. Nemysli na ni. Ona je jako nůž, který zraní z kterékoli strany. Směje se, když teče krev a slzy. Nevolej ji. Raději si vezmi mě…"

Takhle se toho moc dozvědět nedá.

Aspoň se učím jazyk.

Znovu se setkáváme na bojišti. V pusté kotlině mezi skalami, naplněné těly a zničenými zbraněmi, kde kraluje Hatrun. Sedí na kamenném trůnu s vysokým opěradlem, se zkříženýma nohama, jednu ruku na štítu, v druhé ruce drží kopí, opřené jednou čepelí o zem.

Kolem se v oblacích vine mlha a krákají krkavci, připomínající černé rozlité kaňky.

„Musíš mít klíč," říká Hatrun. „Proč pořád zavíráš oči? Podívej!"

Seskakuje z kamenného trůnu a zvedá ze země lebku.

„Podívej!" volá. „Čím je?"

„Smrtí," odpovídám.

„Ne!" křičí. „Podívej se, čím je doopravdy! Nevidíš, že je to kámen?"

Lesklá žlutavá lebka v její ruce zešedne a zpórovatí. Ztěžkne. Je to žulová soška.

„Čím je?" ptá se Hatrun. „Může být smrtí něco, co nikdy nežilo?"

„Také tím je smrt," odpovídám.

„Slepče! Nemůže být smrtí! Má v sobě ptáka!"

Kamenná lebka se rozpadá jako vejce, zevnitř vylétne bílý baculatý pták podobný holubovi a s máváním křídel se vznese k obloze.

„Čím je?" naléhá Hatrun.

„Životem?" Tyhle hříčky mě unavují. Kdybych byl vzhůru, nebyl bych tak trpělivý.

„Vždyť je to kámen," ucedí Hatrun. Holub náhle s hlasitým zasvištěním padá a narazí do země. Nehybný a šedivý, rozpadlý na několik částí.

„Stává se tím, čím chceš," říkám.

„A ty? Co chceš ty?"

Přemýšlím. Chci zabít van Dykena. Z různých důvodů. Chci svůj meč… Ale především se chci vrátit pro své věci a pro Jadrana. Jenže chci tohle doopravdy? Chci najít trosečníky a ukončit misi. Chci se vrátit na Zemi a najít Deirdre. Existuje nějaká jednotlivá věc, kterou chci? Jediná, která má význam? Udělat si své a zachovat si lidskost?

Mlhu kolem mne sráží ostrý mráz, nějaká neviditelná síla rve skály, vytrhává kameny, které letí vzhůru, na zem dopadají mrtví, roztrhaní krkavci. Zabití válečníci se začínají zvedat na nohy,

popadají se za hlavy a křičí strašlivými, mrtvými hlasy. Z bublající ledové mlhy se vynořují beztvaré přízraky. Deirdre, van Dyken a taky kůň s krkavčí hlavou. A všechny křičí.

„Dost!“ ječí Hatrun. „Jedna věc! Nemůžeš chtít všechno!“

Tornádo utichá. Jen mlha se plazí jako předtím.

„Podívej!“ volá Hatrun a natahuje ke mně ruku. „Čím je jablko?“

„Ovocem,“ odpovídám tupě.

„Hlupáku! Čím je?!“ hledí na svou dlaň, jako by ji viděla poprvé v životě. Dívá se a mluví, ale teď nerozumím ani slovu. Sled monotónních výrazů. Neznějí jako zaklení, spíš jako by ostentativně vyprávěly o jablku, ale nějakým divným jazykem. Trvá to delší dobu, než se v její tirádě začnou objevovat srozumitelná slova:

„…cukru… slupka…“ a zase blábolení, „něco… něco… vody… něco…“

Její dlaň se pokrývá jinovatkou, ledové jehličky obklopují v kruhu její nohy. Tráva se rozpadá v prach. Země se lehce chvěje.

A pak se v krátkém záblesku připomínajícím úder blesku objevuje jablko.

Tedy: jablko… Spíš jeho zdejší ekvivalent. Oválný plod s tmavě zelenou lesklou slupkou pokrytou oranžovými skvrnkami.

Ale leží na Hatrunině dlani, voní a leskne se. Jako ve snu.

„Teď ty!“ zvolá Hatrun. „Čím je jablko? Že bys to nevěděl?“

Ty mystické žvásty mě unavují. Mám nalézt podstatu bytí jablkem? Osobnost jablkovitosti? Tao jablečného koláče? Mám se sám stát jablkem? Jabloní, Bůh uchovej?

Rána na mne dopadá odnikud, je jako úder paralyzérem a smete mě na zem, mezi mrtvoly, skály, kosti a polámané meče.

„Hlupáku! Chtěl jsi proměnit sebe, nebo vytvořit jablko?! Vstaň. Vstaň a natáhni ruku.“

Vstávám a natahuju ruku. Čím je jablko? Připomínám si, jak vypadají jablka: jsou žlutá, červená a zelená, cítím v nose jablečnou vůni, dotek voskovité slupky, svěží bílou dužinu mezi zuby, šťávu.

Do čelistí mě chytne křeč, ústa mi vyplní něco kyselého, dusím se a vzápětí na mě dopadá další rána. Potrestán se hrabu na nohy a poslušně natahuju ruku. Něco mi říká, že to není jen obyčejný sen.

„Čím je jablko?“ opakuje Hatrun trpělivě.

Dobře. Čím je jablko? Ovocem, přirozeně. Malvice stromu z čeledi růžovitých. Každé z jablek patří do jedné z několika set vyšlechtěných odrůd. Ale čím je? V podstatě je to pórovitý výtvor z

celulózy obalený pektinem a naplněný vodou, v níž jsou rozpuštěny minerální soli, spousta fruktózy, glukózy a škrobu. Před očima vidím obracející se řetízky molekul sacharidů, polymerické molekuly škrobu, jednotlivé kombinace organických vazeb. Ale jablko je také jiskra života. Živé buňky, které se rozrůstají se zárodkem plodu, rostou, kynou, obalují se zásobami škrobu, obklopují zrnka uzavřená v jadřinci. Miniaturní bomby plné genetického potenciálu, který se dostane do země a exploduje v strom. Silná vrstva dužiny, která je obklopuje, je návnada. Vonící aromatickými vazbami, které říkají „sněz mě“. Vše pro to, aby zrnka prošla trávicím traktem toho, kdo se na návnadu chytí, a dostala se na zem zároveň s porcí čerstvého hnojiva. Ustoupím, propletence velkých rozvětvených organických molekul ubíhají do dálky, tvoří buňky vyplněné šťávou a dužinou, obalují se slupkou.

Jablko.

Vidím záblesk, slyším třesk, jako když udeří malý blesk. Cítím klepnutí do dlaně a objeví se na ní jablko.

Pozemské jablko.

Červené, zralé a tvrdé, vonící sluncem.

„Jablko,“ říkám Hatrun. „Podívej!“

Zvedám ho k ústům, ale než zanořím zuby do slupky a s lupnutím ukousnu pořádné sousto dužiny, probouzím se.

A zase je noc.

Dívky pláčou.

„Našla tě…“ pláče Sylga. „Náš čas je u konce…“

Přitulí se a vší silou mě obejme, jako bych byl někdo blízký nebo jako by se se mnou chtěla rozloučit. Zoufale vzlyká a tiskne se ke mně celým tělem. Hladím ji po zádech, líbám mokré tváře a cítím, jak se celá chvěje.

Dívám se, jak si jí u ohně ve světle lampy. Je to mužské oblečení. Plátěné kalhoty, košile, vlněná vesta, kabát. Šijí rychle, jistými pohyby vzbuzujícími svou účelností závist. Kostěný háček se míhá, zaplétá chlupatou vlnu do dlouhých ponožek, sahajících až ke kolenům. Vlastně punčoch, abych byl přesný. Určitě jsou teplé.

Synnja klečí na kožešině u ohniště, má u sebe kousky kůže, šídlo s dřevěným držadlem a malé kladívko. Synnja vyrábí boty. Velké, z měkce vyčiněné kůže, sahající nad kotníky. Nejmíň číslo 45 – jako mám já.

Šijí spěšnými pohyby, obě skloněné k práci, a jen úkradkem si každou chvíli otírají slzy.

Jinak je ticho a klid. Vítr vyje v dymnících, praskají polena v ohništi, déšť konejšivě, monotónně šumí.

Jenže je to docela nepřirozený klid. Umělý. Něco visí ve vzduchu. Sedím a dívám se do ohně nebo na zkušeně se pohybující prsty Synnji a Sylgy. Spěchají. Jako by se věčná deštivá noc za okny blížila svému konci.

Hatrun na mě čeká na stejném vrcholku hory jako předtím. Vítr si pohrává s jejími vlasy jako s plameny pochodně. Sedí na trůnu a nepronese jediné slovo.

Jen ukazuje prstem na meč, ležící na zemi.

Zvedám ho a nevím co dál. Jen držím zbraň a čekám.

Hatrun začíná tiše prozpěvovat jazykem, kterému nerozumím. Možná jen používá těžká slova, která jsem si nestačil připomenout, nebo jsem je nikdy neznal.

Rukojeť v mé dlani začíná být hladká a studená, pulzuje a nakonec se zmenší. Dívám se dolů a vidím, že držím za ocas hada. Živého černého hada, který se natahuje a zase svíjí jako klikatice blesku. Trojúhelníkový tvar lebky pravděpodobně znamená jedové váčky v čelistech. Alespoň na Zemi. Sám jsem viděl, že zdejší hadi dokáží maso ukousnout, zatímco naši hadi polykají kořist vcelku.

Had se svíjí k mému zápěstí, takže zvedám ruku a prásknu s ním jako s bičem, načež ho pustím na zem a rozšlápnu mu hlavu. Všechno se stane v jediném okamžiku, takže když mou nohu najednou zachvátí ostrá bolest, jsem si jistý, že mě kousl.

Ne. Had už není hadem. Je přelévající se brázdou ohně a žáru. Stojím jednou nohou v ohništi.

„Jak to mám udělat?“ ptám se, zatímco podupávám nohou a otřepávám si kalhoty. „Jak mám proměnit zbraň v hada?“

„Stejně jako jsi získal jablko. Musíš vyvolat změnu. Chtít ji a vědět, v čem má spočívat. Přesně. Nu, a být tam, kde tě uslyší. Nic víc ti říct nesmím. Nesmím mluvit konkrétně. Nesmím tě učit.“

„Tamty jsi to naučila,“ protestuju.

Sevře ústa a pomalu se zvedne. Vidím světlo mihotavé jako červánky, obklopující Hatrun. Její jako střílny úzké oči, dosud vyplněné černí, se najednou rozzáří chladným světlem acetylenového hořáku. Trvá to jen chviličku. Jeden děsivý zlomek vteřiny a pak si Hatrun zase sedá. Oheň pohasíná.

„To jsem nebyla já,“ pronáší pomalu a důrazně. „A myslím, že ani nikdo z těch, co jsou jako já, i když to nevím jistě. Myslím, že se to naučili sami. Liší se od tebe, i když jste stejného druhu. Ty

vidíš svět takový, jaký je, a snažíš si s ním poradit, jak dokážeš. Raději jednáš. Když vidíš něco, čemu nerozumíš, radši se toho nedotýkáš. Otočíš se zády a odejdeš. Raději neuděláš nic, než abys to pokazil. Věříš jen v to, co má pro tebe význam. Co lze využít. Oni jsou jiní. Oni nechtějí procházet světem. Oni ho chtějí měnit. Nezajímá je, zda něčemu rozumějí ani jestli něco zničí, protože jsou si jistí svou moudrostí. Věří ve slova. Všechno popisují slovy. Činy je nezajímají. Oni myslí, ale nedělají si hlavu s tvořením. Tvoří podvědomě. Chtějí změnu, i kdyby měla být špatná. Ty nenávidíš změny. Oni jimi žijí. Nikdy nezaváhají s přivoláním změn a nezajímá je, co se stane. Tohle je rozdíl mezi vámi. Proto oni převracejí svět vzhůru nohama, a ty si nedokážeš poradit ani s obyčejným jablkem.“

„Pokud jsi jedním z bohů tohoto světa, tak proč je nezničíš?“

„Není důležité, kdo jsem. Není ti to k ničemu. Nesmím nic podnikat na vlastní pěst. Dokonce ti ani nesmím říct nic dalšího.“

„Už jsem viděl bohy tohoto světa. Ve snu. Ty jsi tam byla taky, Hatrun. Na základně v Al Hammě.“

„Nezabývej se sny,“ pokrčila rameny. „Jestli nevíš, co jsi viděl, raději zapomeň.“

„Jak tě někdo mohl zavřít do klece? Zachránil jsem tě, Hatrun. Byla jsi menší a lidštější, a já jsem tě zachránil.“

Vyprskne a sundá si přilbu.

„To spíš já jsem zachránila tebe. A pořád tě zachraňuji. Zapamatuj si jednu věc. Dívej se na svět, jako by byl myšlenkou. Nic dalšího tě naučit nesmím.“

„Myšlenkou? Jako snem? Iluzí… Klamem…“

„Přeludem? Ne, o to nejde. Je skutečný, ale každá věc je jak hmotou, tak myšlenkou.“

„Proč nemůžeš mluvit jasně?“

„Protože mi to není dovoleno. Taková jsou pravidla.“

„A co se stane, když budou pravidla porušena?“

„Rovnováha se zhroutí. Nastane skutečná válka bohů. Otevřená a ničivá, ne jako dosud. Nebo se svět bude muset zrodit znovu. Přijde bouře zapomnění. Mrtvý sníh.“

„Samozřejmě mi neřekneš, o co jde.“

„Můžeš přežít, jen když nebudeš vědět příliš mnoho. Nejsou to věci, které by pro tebe měly význam. Musí ti stačit, že máš spojence, ale oni ti nesmějí pomoci. Musíš si poradit sám.“

„Když mi nemůžeš odpovědět ani poradit ty, tak kdo může?“

Pokrčí rameny.

„Někdo z lidí, možná. Pokud někoho takového najdeš. Jdi přímo na sever, lesem, a pak na východ, po hřebeni hory. Najdeš chatu, kde žije mocný Pěvec. Bondswif Oba medvědi. Lidé k němu chodí z daleka pro radu. Třeba tě něčemu naučí. Jdi za ním a řekni mu, že chceš poznat písně. Možná bude souhlasit."

Ale když se probouzím, nejsem si jistý, jestli jsem s ní opravdu mluvil řečí Pobřeží plachet, nebo zda to byl jenom sen.

Dívky pomalu končí se šitím a začínají brát další míry. Zkouším si boty kalhoty i plášť a Sylga si kleká vedle mě, má v ústech velké špendlíky podobné hřebíkům a dělá úpravy. Potom večeříme, všechno ve zvláštní napjaté atmosféře. Obě se mnou mluví, snaží se vtipkovat, ale jejich oči se lesknou slzami. Když na chvíli odcházejí nebo odvracejí hlavy, vidím, jak si potají otírají víčka. Ve vzduchu visí neurčitý nevyslovený žal.

Atmosféra je podobná, jako by tady měl někdo každou chvíli umřít.

Pak potmě v kožešinách střídavě vzlykají a vpíjejí se do mne se zoufalou touhou.

„Pamatuj na nás…" slyším šeptání. „Jsem Sylga… Pamatuj… To jsem já, Synnja… Pamatuj na Synnju… Ona přijde… Chce si tě vzít… Pamatuj…"

Usínám uprostřed těch šepotů. Bez vidin, hlubokým tvrdým spánkem.

* * *

Probouzí mě světlo. Poprvé po dlouhé době. Slabé, šedivé světlo úsvitu nebo mlhavého rána. Neslyším déšť. Zvenčí zaznívá jen krákání.

Světlo mi dopadá přímo do obličeje. Otevírám oči a vidím šedou, olověnou oblohu.

Vidím ji dírou ve střeše.

Mnoha dírami. Střecha vypadá jako řešeto. Ztrouchnivělé šindele visí ze zetlelých trámů krovu, leží v mechu, shnilé slámě a ztuhlých zplesnivělých zbytcích kožešin.

A mezi kostmi.

Malá zažloutlá lebka cení drobné zoubky těsně vedle mého obličeje, hledí do mé ohromené tváře prázdnými očními důlky.

Vyskakuju jako opařený, kostra nohy přehozená přes můj bok padá, všechno se s tichým strašidelným chrastěním rozpadá.

Z dlaně mi vypadne jablko a kutálí se po podlaze porostlé mechem.

Červené pozemské jablko, vonící štýrským sluncem.

Na děsivý zlomek vteřiny sebou házím mezi žebry, obratlemi a píštělemi, drobné kosti rukou se rozsypávají na mém rameni.

Vyhrabu se ze ztrouchnivělé pryčny a s křikem vybíhám ven. Oklepávám se, jako by po mně lezli brouci.

Trvá to několik okamžiků, než se přestanu třást, podupávat jako v nějakém uhozeném tanci, a vzpamatuju se. Podvědomě, úplně nesmyslně se pokouším aktivovat čítač. Je to jen hysterie.

*

Stál na malém dvorku zarostlém kapradinami před rozpadlým zhrouceným domem, který připomínal chcíplé zvíře. Hospodářské budovy po stranách se nacházely v ještě horším stavu, chlév už před dlouhou dobou strávil oheň, stodola i stáj vypadaly, jako by je někdo použil coby cvičný cíl pro artilerii.

Pevná brána v palisádě byla evidentně před dlouhou dobou vyvrácena beranidlem nebo možná rozbita sekerami. Kus vrat visel v pantu, zbytek zpráchnivělých trámů ležel v kapradí nebo zmizel.

Vzpamatování ze šoku a leknutí mu zabralo několik vteřin. Pak jen ohromeně stál a dobrou minutu se třásl. Konečně se probral. Zjistil, že je mu zima.

A po další minutě se zase vrátil do domu.

Vnitřek mu byl přes to všechno povědomý. Stejné pryčny vyrobené ze dřeva podél stěn mezi dřevěnými sloupy, stejné ohniště – teď částečně porostlé mechem, vyhaslé a mrtvé.

Osahal staré uhlíky, skoro už proměněné v hlínu. Nad ohništěm visel řetěz s hákem, na který se věšel kotlík. Sám tam ten kotlík pověsil naposledy včera. Ale hák byl zrezivělý, stejně jako články řetězu, na nichž visel. Nikdo tady nerozdělával oheň, a to už hodně dlouho. Léta, nebo minimálně rok.

Lůžko, ze kterého vyskočil, už také dlouhou dobu nikomu nesloužilo. Kosti promíchané se zbytky kožešin ležely v jedné hromadě, tak jak je rozhodil, ale mezi oblouky žeber vyrůstal mladý stromek. Semenáček.

„Dokonce i kdybych se sem připlazil v totální snové halucinaci," bručel, „a rozhodl se přenocovat v téhle barabizně, v žádném případě bych se nedokázal takhle vplést mezi ty kostry."

Všechno uvnitř vypovídalo o naprosté opuštěnosti domu. Nic nenaznačovalo, že by tady někdo několik týdnů bydlel.

Vzpomněl si i na jablko, ale nikde ho nenašel. Zmizelo.

Zato nalezl oblečení. Nové, čerstvě ušité a vyžehlené, rozložené na zemi, pečlivě složené do komínku a s botami nahoře, jako před inspekcí. Kalhoty, košili, vestu, teplý plášť s kapucí. Stejné, jaké si ještě předchozího večera zkoušel. Poznával stehy, vzory, vyšívané ornamenty. Doslova před několika chvílemi je měl v rukou.

Stál nad nimi a ohromeně na ně civěl; nemohl se rozhodnout, ale nakonec si povzdechl, poklekl vedle a natáhl ruku po botě. Pohladil plášť.

„Odkud se ve mně od samého rána bere podezření, že nejspíš nevládnu nad realitou?" zeptal se sám sebe, ale nakonec se rozhodl obléct.

Poslední, co si před věčnou deštivou nocí pamatoval, byl sníh, bolest a rozmazaný nepřítomný pohled lučištníka stojícího ve dveřích strážnice s napnutou tětivou. Dalším obrazem měly podle jeho informací být závěrečné titulky nebo brány ráje. Osahal se, ale nevšiml si ani nejmenší stopy po šípu. Vlastně na sobě neměl žádné stopy po zraněních. Zmizely modřiny a rány, dokonce i odřeniny na nohou od špatných sandálů. V podstatě se cítil velmi dobře. Především ho už nepobolívala jizva po kopí, a co víc, vypadala teď jako normální, lidská jizva, a ne jako rána na kmeni stromu obrostlá kůrou.

U nohou postele ještě spatřil napůl ztrouchnivělou skříňku se železným kováním, zrezivělým stářím. Špičkou hole odhrnul obrovské pavučiny, sklepl silnou vrstvu prachu, otevřel ji a uvnitř našel vlastní věci. Ty, které měl na sobě v průsmyku a v údolí draků. Byly pořád stejné, ale rozpadající se skříňka vypadala, jako by je někdo dal dovnitř už před mnoha lety.

Vytáhl ven skrovné vybavení, zaradoval se při pohledu na svůj velký nůž Nordland, na poškozený luk a také na dýmku se zbytkem tabáku. Pytlík balení z pokovené fólie se strojově přesným písmem a kresbami mu najednou připadal podivně cizí. Vzal si všechno a na dně ještě našel starý meč v pochvě i s opaskem. Vytáhl ho, kriticky si jej změřil a usoudil, že po očištění popelem a nabroušení by docela ušel. S jeho dřívější zbraní se sice rozhodně rovnat nemohl,

ale i tak byl mnohokrát lepší než mizerné palaše Ohnivých lidí, které si sem přinesl.

Najednou si vzpomněl na dívku z propasti. Vypadala jako Hatrun z jeho snových vidin, ale to nic nedokazovalo.

Zapnul si opasek, smotal starý plášť, některé hadry a cetky jednoduše vyhodil. Připásal si meč a hodil si na ramena nový plášť s kapucí.

„Děkuju, Sylgo," řekl tiše, i když se cítil divně. V hrdle měl nějakou zvláštní křeč. „Děkuju, moje malá, sladká Synnjo… Slibuju, že si vás budu pamatovat. A nezapomenu."

Otočil se a vyrazil, aniž by se ohlédl. Opatrně prošel před lety rozbitou bránou a po chvilce přemýšlení se vydal k lesu.

Čítač se k němu přidala okamžitě, když vyšel ze statku a zastavil se na louce, aby se bez úspěchu rozhlédl po slunci.

„Kdes byl?! Jak jsem se sem dostala?!" vykřikla s hysterií v hlase. Drakkainen obrátil oči k nebi a povzdechl si.

„Nevím. Ztratil jsem vědomí. Kolik uběhlo času?"

„Odkdy?"

„Od chvíle, kdy jsme procházeli průsmykem. Tehdy jsi byla aktivní. Musela jsi mít povědomí o čase."

„Byl jsi jedenašedesát hodin v bezvědomí. Co se s tebou dělo? Co bylo zač to vyžle? Odkud jsi vzal ty hadry?"

„Udělalo se mi zle. Musel jsem si lehnout," ucedil Drakkainen sarkasticky, ale přesto se mu ulevilo. Aspoň neuplynuly roky. „Kde je sever?"

„Měla jsem strach! Myslela jsem, že jsi umřel, ty idiote!"

„Taky jsem si to myslel. Kde je sever?"

„Máš ho přímo před ksichtem!"

„Myslel jsem si to," odpověděl. „Děkuji, Čítač. Jdeme se s někým setkat. Jmenuje se Všichni medvědi, nebo tak nějak. A to vyžle je bohyně, nebo něco podobného, jak se zdá. Jmenuje se Hatrun. Určitě se budete mít rády."

Jenom prskla a letěla napřed, idiotská, kýčovitá hračka. Ze vzdálenosti deseti metrů připomínala zvláštního velkého motýla a už ji dokázal snášet, aniž by se neustále staral o stav vlastní mysli.

Začalo sněžit.

„Nic zvláštního," řekl si. „Svátky už jsou za dveřmi. Jupi-du."

Uvnitř se mu ale usadila nějaká nepříjemná, drtivá tíha, kterou nedokázal zamaskovat ironií. Jako by přišel o někoho blízkého.

Sněhové vločky tančily kolem, lepily se mu na obličej a vzápětí měl tváře úplně mokré.

Sněžení brzy ustalo.

Hluboko v lese našel zaječí stopy.

„Musím co nejdřív spravit luk," prohlásil, zatímco hledal vhodný kámen. „Vzpomeň si na podporu míření," přikázala Čítač rozhodně.

Takzvaný zajíc se postavil na zadní zhruba patnáct metrů od něj a nějakou chvíli podezřívavě naslouchal. Připomínal spíš miniaturního klokana s mírnou příměsí kapybary.

„Snad ho nechceš zabít?" odvětila Čítač pobouřeně. „Je nádherný!"

„Je mi to moc líto," zašeptal Drakkainen trpělivě. „Rozhodně bych raději ulovil něco odpudivého, ale momentálně je k dispozici jenom tenhle zajíc."

„Ani se neopovaž! Chceš zavraždit tak milé zvířátko jenom proto, že máš hlad?!"

„Modul míření, Čítač. Prosím."

„Jsi odporný!"

„A hladový. A co hůř, nemám vůbec nic k jídlu."

„Tak si hoď! Ale já k tomu ruku nepřiložím."

Drakkainen něco řekl finsky. Zajíc mezitím prozíravě zmizel.

„Kde ses tu vůbec vzala?!" vykřikl Vuko zoufale. „Přece není možné, abych měl v hlavě něco takového! Nemám nejmenší šanci přežít!"

Mrskl kamenem do stromu a trefil se přesně tam, kam chtěl, dokonale jako z lovecké ručnice.

Čítač se nafoukla a odletěla.

Když se vyšplhal na hranu, bylo už odpoledne a vrchol zahalila mlha. Cesta vedla po hřebeni a vypadala poměrně pohodlně. Dali se po ní dokonce vést i koně a určitě byla používaná.

Zhruba po hodině ho cesta, zavedla níž a za zatáčkou uviděl údolí. Kruhové, lemované stromy, protékal jím potok, který o kus dál padal za skalní zlom a vrhal do vzduchu kapky vodní tříště.

„Doufám, že je to tady," řekl, zatímco opatrně scházel po kamenech.

Dole narazil na sloupy. Obklopovaly kotlinu, rozestavěné v několikametrových rozestupech. Staré, kamenné menhiry, pokryté precizními žlábky složitých znaků. Mezi balvany stály totemy z křivých tyčí, ozdobené konstrukcemi z peří, řemínků a drobných

kůstek, připomínající indiánské „lapače snů“. Každá tyč byla ověnčena lebkou.

„Moc hezké,“ ucedil Drakkainen. „Nešlo mi o to, aby tady někdo čekal s kyticí, ale proč to aspoň jednou nemůže být něco neutrálního? Třeba ryba nebo hliněný trpaslík?“

Obešel dolinu podél linie menhirů a zjistil, že se hned za ní mezi kameny a mechem rýsují jednotlivé kosti. Pás ostatků se táhl podél hranice celého údolí. Nebylo jich mnoho – jen tu lebka, támhle pánev. Rozhodně všechny nepatřily lidem. K prohlubni skalní stěny se tiskla stará, přihrbená chýše se střechou pokrytou zhnědlými jasanovými větvemi. Ze strany zlehka stoupal kouř. Usedlost nechránila palisáda, což už samo o sobě bylo zajímavé.

Nedaleko vodopádu narazil na udusaný plácek ohraničený balvany, vyhaslé ohniště a na atrapu přístřešku, která skoro vzbuzovala lítost.

Odložil si tam věci a vrátil se k menhirům.

Chvíli stál, pak si našel velký kámen a hodil ho mezi kamenné sloupy. Kámen dopadl, ale nestalo se nic zvláštního.

„Moc jsem toho nezjistil,“ zabručel. „Každopádně tam ale nestrčím ruku. Mohla bys prolétnout mezi těmi sloupy?“ obrátil se k Čítač.

„*Vedä käteen!*“ odsekla.

„Jen jsem se zeptal. Kdybych měl toho zajíce, mohl bych tam kousek hodit a zjistit, jestli to reaguje na bílkovinu. Nebo ještě líp, mohl bych ho tam nahnat živého.“

Odpovědělo mu nasupené mlčení.

Tvor se objevil úplně znenadání. Zhruba ze směru od chýše a úbočí, jako by vylezl ze skály. V jednu chvíli tam nebylo nic a v následující už běžel a chrčivě hučel. Čítač vyjekla.

Drakkainena napadlo, že je to možná obrovský, nestvůrný medvěd. Prolétlo mu to hlavou, když už měl meč v dlaních po straně těla, nastavený ostřím mírně vzad, v pozici *wakigamae*. Nevšiml si, že by po něm sáhl. Prsty se na příliš krátké rukojeti nedokázaly rozložit.

Tohle není meč na kenjutsu, napadlo ho. Bude nutné zapracovat na reflexech.

Vzápětí mu ale došlo, že to nemůže být medvěd. Za prvé byl menší. Zdejší medvědi hodně připomínali jeskynní medvědy a dorůstali neuvěřitelných rozměrů. Za druhé útočící tvor v podstatě běžel po dvou tlapách a při každém druhém kroku se opíral o jednu

pěst. Trochu připomínal gorilu, na kterou byl ale příliš velký a měl moc krátkou tlamu.

Drakkainen se díval, jak se jeho rudá drsná kožešina vlní, pozoroval zneklidňující záblesky inteligence pod obrovskými nadočnicovými oblouky. Zdálo se mu, že cítí záchvěvy země pod nohama. Pomalu vydechl nosem a mírně upravil držení rukojeti.

Přestal myslet na hyperadrenalin, jenž mu chyběl v žilách, na průzkumnický meč, který teď u sebe měl nějaký blbeček, na půltunové tělo nestvůry, jež se na něj hnala jako chlupatá lokomotiva. Stal se prázdnotou. Nekonečným souhrnem možností vyplňujících prostor od temene hlavy až po špičku čepele.

Tvor divoce skočil a přistál těsně u menhirů. Zvedl se do celé výšky a vydal ze sebe děsivý řev, ukončený hrdelním bručením. Zavanul odporný teplý smrad, trochu jakoby od hnijících fazolí, karbidu a mršiny.

Yetti, pomyslel si Drakkainen. Jako když vyšije.

Yetti poskakoval na místě, vyškubával hrsti trávy, divoce řval a cenil děsivou řadu zubů, ale buď nechtěl, nebo nemohl vylézt za řadu sloupů. Jenom zuřil – podobně jako pes za plotem.

Vuko stál delší dobu s mečem v rukou a cítil se jako napnutá pružina.

„Tak co je?“ zeptal se netrpělivě. „Budeme se prát, nebo ne?“

Odpověděl mu řev, zuřivý tanec a házení kamenů o zem, ale nic konkrétnějšího.

„Asi jsem někoho z tvé rodiny potkal na Pustině strachu, Grendele,“ křikl Vuko vyzývavě. Aniž by yettiho spouštěl z očí, udělal několik šermířských kroků do strany směrem k tábořišti. Celou dobu držel meč vodorovně. Tvor ho doprovodil několika skoky, pak se zase zvedl, zařval a vycenil zuby. Hranice vyznačená menhiry však zůstala netknutá.

Drakkainen udělal ještě několik kroků, ale pak najednou zabručel: „Ále co,“ otočil se a odešel. Meč však neschoval. Celou dobu dával pozor, a dokonce měl pocit, že vnímá tvora někde za svými zády, ale zároveň mu něco říkalo, že nebezpečí pominulo.

Meč schoval až ve chvíli, kdy dorazil k budově.

Čítač visela nehnutě ve vzduchu ve vodorovné pozici, s nestydatě rozevřenýma nožkama a rozhozenýma rukama, a otáčela se okolo svého miniaturního pupíku. Průzračná křidýlka, opalizující jako skvrna ropy na vodě, visela nehybně dolů.

Drakkainen se posadil na plochý kámen a rozvázal uzlík.

„Mám si myslet, že jsi omdlela, nebo že ses pověsila?“ zeptal se. Troll za linií menhirů pobíhal sem a tam a nervózně vrčel, jako by byl zavřený v zoologické zahradě. Vuko rozepnul toulec a vytáhl z něj dva poslední šípy. Našel vhodný kousek dřeva, který pečlivě ostrouhal, a pak ho umístil mezi hroty a svázal řemínkem ze svých předchozích bot. Potom vzal dlouhý klacek, připevnil na něj šípy, omotal to všechno dalším kouskem řemene a s pohvizdováním opatrně sešel dolů po úbočí k patě vodopádu.

Vrátil se po půl hodině, viditelně znechucený a naštvaný. Mezi hroty provizorní harpuny se kroutilo slizké hadovité stvoření, vzdáleně připomínající gigantickou pijavici – obzvlášť při pohledu na terčovitou přísavku, v níž se objevovaly a zase mizely trojité čelisti podobné papouščím zobákům. Trochu to připomínalo nějakého střevního cizopasníka, zvětšeného do rozměrů lidské nohy.

Vuko odhodil kroutící se úlovek na zem a obdařil už přítomnou Čítač ztěžklým pohledem.

„Ani slovo,“ ucedil a šel pro dřevo.

Mlčel, a zatímco rozdělával oheň, pokradmu pozoroval yettiho, který dřepěl u sloupů. Tvor občas zavrčel jeho směrem nebo ze sebe vydal několik varovných zaštěkání, ale zdálo se, že ho to přestává bavit. V podstatě jen seděl a s podivně lidským zájmem v obličeji pozoroval svůj palec.

„V průsmyku jsem přišel o přilbu,“ prohlásil Vuko nabručeně. „Taková dobrá přilba. A teď nemám v čem přinést vodu ani v čem vařit.“

„Budeš tu tábořit?“ zeptala se Čítač.

„A co mám dělat? Zazvonit u branky? Sedím a čekám na pana Všichni zasraní medvědi.“

Našel si vhodně plochý kámen a s kletbami zkusil vykuchat slizký úlovek.

Když už seděl u ohniště, kouřil dýmku a podezřívavě hleděl na porci podivného vodního tvora škvařící se na klacku a odkapávající mastné kapky do plamenů, začalo se stmívat. Čítač někam zmizela.

Drakkainen sáhl po kousku, který už vypadal upečeně, a opatrně ho špičkou nože sundal na připravený list. Vydloubl trochu šedivého kouřícího masa, několikrát si ho přehodil v dlaních, zafoukal na něj a pak ho opatrně začal žvýkat.

„Dobrý Bože,“ řekl znechuceně a vyplivl maso do ohniště. „První věc v celém zasraném vesmíru, která chutná přesně tak, jak vypadá. Kuře to nepřipomíná ani náhodou.“

Přesunul ostatní kousky v naději, že když se víc upečou, budou chutnat trochu líp, přičichl k prstům a otřel si je do trávy.

Natáhl před sebe ruku a mumlaje si pod nosem se na ni chvíli díval. Nic se nedělo. Přicházel ponurý, šedivý soumrak. Šuměl vodopád. Někde nahoře se ozvalo pištivé volání lovícího sokola.

Vuko otočil dlaň k ohništi.

„Abrakadabra,“ pronesl zamračeně a těsněji se ovinul pláštěm. *„Jebem to, pičku materinu!“*

Zároveň se soumrakem přišla mlha. Rychle a podivně, jako by se vyplazila ze dna kotliny, rozlezla se kolem menhirů. Bigfoot sedící za sloupy se najednou schoulil a zmizel v jejích cárech, vidět byly jen jeho žlutavě svítící oči. Tvor protáhle, pištivě zaječel. Odpověděl mu jiný zvuk. Basové bučení, jakoby přicházející zpod země. Hluboké, plné infrazvuků, skoro na hranici slyšitelnosti.

Drakkainen se zprudka narovnal a přesunul dlaň k rukojeti meče. Lehce potáhl nosem. Opar páchl divnou spáleninou a choval se jinak než chladná mlha, se kterou se setkal dřív. Ponuré bučení mu rezonovalo vibracemi někde v lebce a v břiše.

„To není tamta mlha,“ nadhodila Čítač. „Je to něco jiného.“

„Vidím,“ zabručel.

„Ten zvuk přichází z nitra hory,“ řekla, viditelně vystrašená. „Zevnitř.“

„Slyším,“ odpověděl Vuko, lehce změnil pozici a na centimetr vysunul čepel z pochvy. Něco krátce a jiskřivě zaplanulo jako magnesium. Blesklo to někde uvnitř mlhy, pak ještě jednou mezi menhiry a nakonec těsně před ním. Kousek. Nanejvýš deset metrů. Bučení ustalo.

A v místě, kde se cáry mlhy rozplynuly, nečekaně stál netvor. S vyceněnými zubatými čelistmi a sukovitými jeleními parohy, beztvarý, pokrytý tmavými chlupy.

Teprve po nějaké chvíli začalo být jasné, že je to přece jen člověk.

Nevysoký, hubený, oblečený do dlouhého kožichu, ve vysokých chlupatých botách, skoro připomínající balíky kožešiny, a v důmyslné přilbě ozdobené parožím. Okraj přilby a lícní chrániče ukrývající čelist byly naježené vlčími tesáky. Vypadalo to, jako by příchozí hleděl z rozevřené vlčí tlamy.

Pozvedl k Drakkainenovi křivou hůl ozdobenou chrastítky a korunovanou vysušenou mrtvou rukou se zvednutým prstem, který mířil přímo do průzkumníkova obličeje.

„Odejdi, hlupáku!“ vříkl. „Bohové mlčí! Svět spěje ke konci! Odejdi a ukryj se, než had spolkne slunce! Nadchází čas ohně! Bohové povstali proti sobě! Chceš je probudit? Opravdu chceš, aby na tebe pohlédli? Myslíš, že se budou zajímat o tvé nemocné krávy nebo o těhotnou dceru, když se chystají k válce? Odejdi, než se doopravdy probudí, hlupáku!“

Pod nohama příchozího vyrazil jiskřivý zelený plamen a do vzduchu se vznesl další oblak hustého šedivého kouře.

„Stačilo říct ‚zavřeno‘,“ odpověděl Drakkainen, který se už delší dobu v myšlenkách zabýval slovíčky. Ale když začal mluvit, nějak to šlo. „A ukazuj tím na někoho jiného. Mohl bych si půjčit hrnek a trochu soli?“

„Co jsi zač, hlupáku?“ zeptal se zpitomělý vašnosta v rohaté přilbě. „Co jsi zač, že přicházíš do mé svatyně u Ječící hory s holýma rukama, abys mě obtěžoval a posmíval se mi?“

„Bondswif Oba medvědi, předpokládám,“ odpověděl Drakkainen otázkou. Hůl mířící do jeho obličeje trochu klesla. „Přišel jsem z daleka. Bylo mi řečeno, že jsi největším Zpěvákem… ehm, Pěvcem, a můžeš mě něco naučit o písních bohů.“

Mág vyprskl smíchem a pohlédl na průzkumníka jako na shnilé pomyje.

„Ty? To máš být ty? Odejdi odsud, hlupáku. Jsi moc starý. Odejdi. Obětiště tě zabije.“

Mávl holí někam na sever.

„Odtamtud, z Ohnivé země a ze země Slané trávy, i ze země Koní ke mně přicházejí lidé a prosí o pomoc! Občas rodí divné děti a taky je sem přivádějí. Takové, co se rodí s písní bohů v rukou. Takové, co už v kolébce ovládají zvířata pouhým pohledem, a sotva začnou chodit, dokáží odvrátit letící oštěp. Ale já je posílám pryč. Už mnoho let jsem neviděl nikoho, kdo by dokázal ovládnout písně bohů. A ty máš pocit, že bys to dokázal? Ty? Tak co umíš? Jsi Tvůrce?“

„Možná jsem,“ řekl Drakkainen. „Pocházím z daleka. Mezi mými lidmi je mnoho Tvůrců. Viděl jsem Hatrun Lidský plamen – to ona mi přikázala jít za tebou.“

„Aha… Ty jsi jeden z těch, co vídají bohy? Takoví sem taky přicházejí. V poslední době čím dál častěji. Jestli máš stříbro, dám

ti bylinky. Pij je ráno a večer a hodně spi. Pak už se bohové nevrátí. A ten meč raději odnes do nějakého lesního chrámu.“

„Nechci tvoje bylinky,“ oznámil Drakkainen znuděně. „Zato ti dám dva zlaté tolary. Když mě naučíš, co víš o písních bohů. Jestli nemám moc Tvůrců, tak z toho nic nebude a ty nepřijdeš zkrátka.“

„Utíkej odsud, hlupáku!“ vyštěkl Oba medvědi. „Nevíš, o čem mluvíš. To není jako hrát na dudy! Jediná chyba znamená strašlivou smrt. Probuzení ucítí tvůj pach, chlapče, a půjdou za tebou kamkoli.“

„Dva tolary, starče.“

Bondswif se najednou otočil a odešel. Beze slova, bez varování. Drakkainen rozhrnul klackem ohniště.

„A teď pro změnu přijdou scény z kung-fu filmů,“ prohlásil k Čítač. „Budu tady nocovat v dešti a ve sněhu, abych prokázal odhodlání a sílu charakteru. Po měsíci mistr laskavě svolí, abych mu sloužil. Budu běhat s vědry k vodopádu a zametat mu obydlí, a taky vařit rýži. Tady nemají rýži… Tak budu vařit žaludy a stát na hlavě pod vodopádem. Mistr mě za to bude pod záminkou každodenního posluhování učit. Prvních pár let jen to, jak dechem uvařit vajíčko. Tak dlouho, až dosáhnu zasvěcení. Van Dyken za tu dobu dobude celou planetu i oba měsíce, potom se prohlásí císařem všehomíra a vládcem všeho, a naváže diplomatické kontakty se Zemí. Na tyhle pitomosti nemám čas! Ráno vyrazíme pryč!“

Vědoucí se vrátil a opravdu držel v ruce malý dřevěný škopek. Postavil ho na druhou stranu ohniště.

„Naplň ho!“ štěkl a kývl hlavou k vodopádu.

Drakkainen vstal, ztěžka si povzdechl a vykročil pro vědro.

„Stůj, hlupáku!“ uslyšel. „Chceš ho naplnit v potoce?“ zeptal se Bondswif s jízlivým úsměvem. „Jsi přece Tvůrce. Naplň ho, aniž by ses pohnul z místa. Stůj tam, kde stojíš, a zařiď, aby se škopek naplnil. Jestli se ti to povede, dovolím ti projít za svaté sloupy. Naplň škopek, dej mi dva zlaté tolary a já ti řeknu o písni bohů.“

Drakkainen vstal a dívaje se muži do očí pomalu rozšněroval kalhoty. Bondswif úžasem pootevřel ústa a Vuko, aniž by se pohnul z místa, zařídil, že se škopek naplnil. Pak si zase zašněroval kalhoty.

Oba medvědi stál nehnutě, střídavě hleděl na vědro a na průzkumníka.

„Možná není plný až po okraj,“ konstatoval Drakkainen, „ale důležité je, že byl naplněn metodou Tvůrců. Aniž bych se pohnul z místa.“

V tu chvíli začalo pršet. Hustě a vydatně. Z ohniště se zvedl oblak páry, voda žbluňkala ve škopku.

„Vylij to,“ řekl Bondswif. „Zaplatíš mi uvnitř. Nechám tě vejít za svaté sloupy.“

„Nechtěl bych ti pozabíjet mazlíčky,“ odpověděl Drakkainen.

Bondswif si strčil hůl pod paži, vytáhl zpod oblečení kostěnou píšťalku a zahrál. Ozvalo se pískavé naříkání, ze kterého běhal mráz po zádech.

„Stejně nejspíš odešel,“ prohlásil. „Nyflingové nemají rádi déšť. Ale nemysli si, že na mě tvoje namyšlenost dělá dojem. Gliffnak by ti vysál morek z kostí, ještě než bys stačil začít volat maminku. A udělá to, na jediné mé kývnutí.“

Pohlédl na kouřící ohniště a zmoklé zbytky zvědovy večeře.

„Odkud jsi, že jíš bahenní červy?“ zeptal se s mírným odporem.

Drakkainen se rozhlédl okolo, ale Čítač zmizela.

*

Chata zevnitř vypadá větší než zvenčí. Je jiná než domy, které jsem do této chvíle viděl. Není podélná, rozdělená na prostorné pokoje, ale osmiboká, s jedinou velkou místností a s ohništěm uprostřed. Z trámů visí svazky bylin a dřevěné ptačí klece, u stěn stojí odporné dřevěné totemy.

Smrdí to tu žluklým tukem, kadidlem a bylinami.

Vědoucí opatrně opírá svou hůl o zeď, sundává si rohatou přilbu a pečlivě ji věší na dřevěný stojan, na němž už visí lamelový půlpancíř.

Nevidím tetování ani účes Hadích lidí, čaroděj má hladce vyholené temeno a spánky, zato v týle a na krku nosí vlasy dlouhé až po ramena. Je pokrytý vráskami, hubený a vysušený, ale ještě docela čiperný. V místních podmínkách padesátník.

„Budeš spát v koupelně,“ bručí. „A dej mi svůj meč. Copak se v tvých končinách sedí u jídla se zbraní?“

Dodává ještě něco, čemu tak úplně nerozumím.

Odepínám meč a neochotně mu ho podávám. Pak si odkládám věci v tmavé kamenné koupelně. Ohniště vyhaslo, ale ještě je pořád teplé. Věším mokrý plášť, z váčku vytahuju dýmku, měšec s

tabákem a zbytek peněz zabalených do kousku kůže, které jsem prozíravě posbíral okolo stromu. Není jich moc. Dva tolary, několik stříbrných marek, trocha měďáků.

Výcvik povážlivě zhorší mou finanční situaci.

Pro všechny případy si ještě beru lžíci a nůž, i když od svého mistra nepředpokládám příliš velkou pohostinnost.

Sedí na dřevěné stoličce přikryté kožešinou, hledí do ohně a v ruce drží okovaný roh. Je tady jen jedna stolička, takže se usazuju na chlupaté kožešině naproti.

Bondswif si lokne z rohu a natáhne dlaň.

„Sliboval jsi, že zaplatíš," říká. Sáhnu do záňadří a podám mu dva tolary. Popadne mince, podezřívavě se na ně zadívá, kousne do nich. O co jde? Tohle je hodně dobrá ražba. Sám jsem je ručně razil na hradě Darkmoor během lekcí kovářství a historické metalurgie.

„Řeknu ti, jak přivolat písně," ucedí neochotně a zase se napije. „Ale nepovím, jak je ovládnout, protože to tě nedokáže naučit nikdo. Ony žijí. Samy vědí, zda jsi vyvolený a jestli tě mohou poslouchat. Byly ukradeny bohům a mohou být poslušné jen jim. Na světě žijí zdivočelí koně. Občas se najde někdo, kdo jim dokáže nasadit uzdu a osedlat je. Obvykle ale člověka shodí a koně zůstanou divocí. Taky existují koně-přízraky. Ti cválají nocí, když přichází velký mráz, dokáží unášet silné lidi a odvážet je do daleké země, kde žije Zimní královna. Takové koně ty chceš ovládnout."

Skomírající plamínky v ohništi se najednou ohnou jako stébla trávy hlazená větrem. Místností prolétne ledový závan.

Bondswif před sebe natáhne dlaň, nechá ji naplocho nataženou nad ohništěm a začne tiše recitovat. Ochraptělým monotónním hlasem opakuje fráze, kterým nerozumím.

„Tohle je první lekce," říká nakonec. „Je jen jedna síla. Prostupuje celým světem, všemi věcmi, viditelnými i neviditelnými. Pracuje zevnitř ven. Stejně jako oheň předává teplo plameni, plamen vzduchu, vzduch kotlíku a kotlík vodě. Oheň, plamen, kotlík a voda jsou věci viditelné. To, jak se teplo ohně octlo ve vodě, patří k věcem neviditelným."

Klidně sedím. Dva tolary je spousta peněz. Dá se za ně koupit kůň a meč, a občas dokonce i malý domek. Lze za ně několik měsíců jíst po hospodách. Jako lekce kalorimetrie pro první ročník je to docela drahé. Přesto se pokouším otevřít svou mysl.

„Všechno souvisí se vším," pokračuje mudrc. Ledový vítr, který kdovíodkud vane místností, pohupuje ozdobami z řemínků a kostí,

ptáci v klecích křičí. „Všechno je propojeno a je jedním. Ale něco jiného je vědět a cítit. A ten, kdo chce zpívat písně bohů, musí cítit. Musí probudit stín své mysli. Podívej! Támhle stojí kopí. Vrhá stín. Nemůžeš sáhnout po stínu kopí. Ale když sáhneš po skutečném kopí, stín tvé ruky sáhne po jeho stínu. Tvá mysl je jako ruka, která nevrhá stín. Musíš ho probudit, jestli chceš sáhnout po stínu věcí. Podívej!“

Nehýbá se, ale já vidím, jak jeho stín na kamenné zdi sahá po stínu kopí. Podívám se na něj a vidím, že svírá ratiště. Na stojanu u zdi už zbraň není. To nebylo špatné.

„Takhle to funguje,“ konstatuje Bondswif spokojeně. „Je jen jedna síla. A jsou místa, kde je probuzená. Obětiště. Síla tam je a čeká. Mimo obětiště nám vhání dech do těla, přikazuje kytkám kvést a vodě plynout. Ale tam, na obětištích, leží její část, ztracená pradávnými bohy. Osamocená a zdivočelá. Tam může udělat cokoli. Jen se jí musí říct co. Občas poslechne.“

„Jak to říct tak, aby poslechla? Existují nějaká zvláštní slova?“

„Ano, je potřeba znát píseň bohů.“

Začínáme se někam dostávat. Ptám se dál:

„Jak získat píseň bohů?“

„To není odrhovačka, kterou se můžeš od někoho naučit. Je to píseň, kterou zpívají bohové. V každých uších zní jinak. Do tvých vnitřních uší ji zpívá samo obětiště. Buď jí rozumíš, nebo ne. Anebo sám zazpíváš a obětiště ti buď dá, co chceš, nebo tě zabije.“

„Ale co taková píseň může způsobit?“

„Může mít vliv na věci, na lidi i na zvířata. Je jako teplý vosk v Pěvcových prstech. Může hýbat věcmi, i když jsou jinde. To se hodí. Může sáhnout pro něco, co leží příliš daleko, nebo změnit směr šípu či oštěpu. Taky může srazit člověka nebo zvíře. Je možné je přivolat z daleka, nebo stvořit nějakou věc. Jde zařídit, aby změnila počasí. Taky umí tvarovat vůli lidí i zvířat, ale to je nejtěžší.“

„Viděl jsem lidi změněné písní bohů. Změněné tak, aby vypadali jako zvířata nebo rostliny, ale přitom pořád zůstali lidmi.“

Zavrtěl hlavou.

„Podobné věci se dějí ve vzdálených zemích, kde žijí mocní Pěvci. Takoví, co dokáží rozkazovat plodům v lůně matek, aby změnily podobu. U nás už dlouho takoví nejsou. Lze i připoutat těhotnou na obětišti. Když bude trpět, zatouží, aby její dítě bylo chráněno, a občas ji obětiště poslechne. Zrodí se tvor, který

nevypadá jako člověk, ale uvnitř bude člověkem. U nás se za takové věci zabíjí. Takového Pěvce lidi pověsí na uschlý strom, probodají novými oštěpy, škrtí nevyčiněným řemenem, spoutají železnými řetězy, useknou mu hlavu srpem, pak ho hodí do bažiny, aby se utopil, a potom ho připíchnou ke dnu hroty tří kopí. Tak zní zákon. Ale lidi-zvířata z cizích zemí je možné prodávat, pokud byli získáni na výpravě. Občas se dokonce narodí sami od sebe, když jejich matky žijí poblíž obětišť."

Najednou vstává a přechází po místnosti. Pak se rychle vrací s malým hrnečkem, z něhož vyklopí na dlaň nějaké beztvaré hrudky podobné jantaru.

„Vyber si jednu," zabručí. „Pravou rukou. A teď vezmi pohrabáč a prohrábni uhlíky. Dobrá. Teď to hoď do ohně."

Poslechnu ho. Hrudka dopadne mezi hořící polena, na chvilku vzplane a vytrysknou z ní jiskry. Ze žáru se začne zvedat stužka velmi hustého, rudého kouře jako z kouřové svíčky.

„Strč pravou ruku do kouře," řekne Oba medvědi. Teplý, ostře čpící kouř se mi plazí kolem ruky, otáčí se a kroutí.

„To stačí," říká Bondswif. Stáhnu ruku a on se předkloní a strčí obličej do kouře. Na nějakou dobu znehybní a mručí si svou monotónní písničku. Jeho hlas stoupá a klesá. Připomíná mi to prozpěvování mé finské babičky. Když dělala něco monotónního, třeba hlídala úklidového robota, vařila nebo vysvětlovala nějaké účetní zázraky po internetu, notovala si dokola podobnou smutnou melodii bez počátku a konce. Děda Vaainamoinen v takových chvílích odcházel z domu. Babiččino broukání ho přivádělo k šílenství. Tvrdil, že ona sama neví, že si brouká. No ale babička byla z Laponska.

Bondswif zůstává předkloněný, prozpěvuje si s obličejem v obláčcích kouře, až najednou začne kašlat a oči mu slzí. Broukání se přetrhne a nahradí ho chrčení a záchvat kašle. Vidím, jak sebou hází na všechny strany, jako by ho něco neviditelného drželo v kouři za krk. Zapírá se dlaněmi do kamenů, kterými je obloženo ohniště, a tlačí dozadu, ale nemůže se pohnout, přestože mu námahou vystupují žíly na spáncích. Delší dobu na to jen nečinně hledím, přesvědčený, že je to součást obřadu. Čaroděj ale kašle jako šílený, slyším chroptění a docházím k závěru, že se čím dál zoufaleji a slaběji se zmítající Oba medvědi prostě dusí. Jenže než stačím vstát, neznámá síla, která drží mága nad ohništěm, najednou povolí. Bondswif letí dozadu, zády převrátí stoličku a dopadá do

kožešin na zemi, svíjí se v křečích, prská rudý kouř a oběma rukama se drží za hrdlo.

„Vo… vodu…“ chrčí. „Tam… ve džbánu!“

Vstávám a přináším mu hliněný džbán. Pije přímo z něj a každou chvíli se svíjí v novém záchvatu kašle. Nakonec se uklidní a znenadání odhodí džbán někam do vzdáleného kouta domu, do tmy. Slyším, jak se nádobí tříští na hliněné střepy.

„Kéž bys chcípl! Kéž by tě schvátil mor!“ ječí Bondswif záhadně; evidentně ne na mne, ale někam do tmy. Pořád se drží za hrdlo, ale vstává a odchází do kouta, zakopává o nábytek a pořád se dusí hvízdavým kašlem. Slyším, jak zavírá těžké dřevěné dveře s kovovým kováním a zajišťuje je masivní závorou položenou na hácích.

S chvilkovým pokašláváním se vrací, konečně si sedá, upíjí z rohu a ztěžka oddechuje. Mlčím, i když mě zajímá, koho má schvátit mor, a jsem v pokušení ho informovat, že není dobré dávat obličej nad ohniště. Čekám.

„To je divné…“ sípá Bondswif. „Přicházíš z hodně daleké země. Jsi tak divný a cizí, že ti možná obětiště opravdu naslouchá. Jsi starý i mladý zároveň. Živý i mrtvý. Zdravý i nemocný. Ale nejdivnější je, že vůbec nechceš být Tvůrce. Přijdeš sem a dáš mi dva tolary za písně bohů, ale přitom v ně vůbec nevěříš. Považuješ se za chytrého, ale zároveň kupuješ něco, co vůbec nechceš. Ještě jsem nikoho takového neviděl.“

Bezradně rozpažím.

„Osud,“ povzdechnu si.

Bondswif vrtí hlavou.

„Ty nemáš osud,“ říká. Znehybním a dívám se na něj. Ani trochu se mi to nelíbí. „Buď brzy zemřeš, nebo…“

„Nebo?“

„Nebo jsi sám osudem,“ odpovídá utrápeně. „Ale já si myslím, že tě zabije obětiště. Proto ti řeknu tohle: jestli chceš jít svou cestou, vezmi si zpátky jeden tolar a odejdi. A pak se drž co nejdál od bohů, obětišť, Tvůrců a podobných věcí.“

Znovu si povzdechnu.

„Rád bych to udělal. Ale přicházejí časy, kdy budou mít nejvíce co říct právě Pěvci. Je možné, že to oni budou vládnout lidem. Byl bych raději, kdyby všechno záviselo na rozvaze mužů a na železe jako dřív. Pak bych odešel. Jenže nadcházejí zlé časy. Musím znát písně, abych je zastavil.“

„Ale právě proto máš vlastnosti, které tě okamžitě zabijí, když sáhneš po písni. Jsi drsný. Ovládá tě hněv a netrpělivost.“

Odchází hlouběji do místnosti, přehrabuje se ve věcech a nakonec se vrací s řemínkem a starou zrezivělou podkovou. Dívám se, jak ji uprostřed omotává a dělá uzel, přináší žebřík a přivazuje podkovu k trámu vysoko u stropu. Pak jde pro kožešinu a hází ji na hliněnou podlahu.

„Sedni si sem, na kožešinu!“ přikazuje.

Sedám si. Podkova se mi houpá před obličejem.

Bondswif vytáhne maličký kostěný flakónek jako od voňavky a vytáhne z něj tyčinku, kterou se zlehka dotkne podkovy.

„Musíš pochopit. Musíš ovládnout svůj hněv. Seď tady a dívej se na podkovu. Dívej se na ni tak dlouho, až s ní dokážeš pohnout pohledem. Kápl jsem na ni trochu vody z obětiště. Kousíček síly písně bohů. Jestli v sobě máš talent, dokážeš tou podkovou pohnout. To je všechno. Seď, dokud se nezačne hýbat tak, jak chceš ty. Až se unavíš, jdi spát do koupelny. Můžeš si taky vzít misku kaše z kotlíku a džbánek piva. A nejez mi tady bahenní červy, hlavně když to uvidím. Jak ale přijde noc, zavři dveře do koupelny a nevycházej, i kdybys slyšel něco divného. Ani nelez ven, nebo se na tebe vrhne Gliffnak. V koupelně stojí škopek, který jsi tak moudře naplnil, tak ho použij, až budeš mít potřebu. Možná zaslechneš divné hlasy a zahlédneš světlo pod dveřmi. Taky možná uslyšíš křik. Nevycházej ven, jestli nechceš zemřít. A teď se posaď a uč se. Odteď mě neotravuj, dokud se podkova nezačne hýbat.“

* * *

Další dny jsou snad nejnudnější v mém životě. Sedím a zírám na podkovu.

Když vstávám, většinou je mág pryč. Vedle ohniště obvykle najdu nějaké zbytky, které mi tam ohleduplně nechal. Nejčastěji kousek uzeného sýra a okoralé chlebové placky nebo misku s trochou vodnaté kaše, zbytek zkyslého mléka ve džbánu. Hezké.

Kromě toho celé hodiny sedím a pokouším se pohledem pohnout zrezivělou podkovou. Občas mám pocit, že se začíná houpat, ale je to jen klam. Hýbají s ní mírné závany větru, a nebo mě šálí zrak. Každopádně v tom není nic nadpřirozeného.

Bondswif se mýlí. Nejsem netrpělivý. Mám v sobě nekonečnou trpělivost. Trpělivost ostřelovače, trpělivost průzkumníka, trpělivost kamene.

Trpělivost stromu.

Dokážu celé dny i noci ležet ve skrýši pod vrstvou zeleně a předstírat, že jsem keř. Umím ignorovat nudu, chlad i kousající hmyz. Můžu sedět a hodiny zkoušet pohnout podkovou, dokud mě nezačne bolet v týle a v očních důlcích.

Nejde o netrpělivost ani o hněv. Jde o to, že nejsem schopen akceptovat mystickou sílu pronikající vším, která má pohnout podkovou podle mé vůle jen proto, že to chci. Je to v rozporu s veškerou mou zkušeností, je to groteskní a nesmyslné.

Přesto tvrdošíjně sedím a podkova zůstává půlkilovým kusem kovaného železa, který visí na řemínku. Hmota, gravitace, tření a meziatomové vazby zůstávají na svém místě. Můj pohled není fyzikální silou, která by dokázala tyto parametry změnit. Vlastně není vůbec žádnou silou. Je jen schopností zachycení světelné vlny. Pasivním jevem. Procesem orientovaným dovnitř, ne ven.

Ale přesto sedím a hledím na podkovu. Jsem tvrdohlavý. Má nevíra s tím nemá co dělat. Někde, o několik kilometrů dál, žije člověk, který bez nejmenších pochybností dokáže působit vůlí na hmotu. Extrémně nebezpečný člověk. Abych ho mohl zneškodnit, musím pochopit jeho možnosti.

Udělal ze mě strom.

Během několika vteřin změnil mé tělo v úplně jinou tkáň s úplně jinými vlastnostmi. A pak se stalo něco divného a celý proces byl zvrácen. Člověk, strom, člověk…

Můj bože, člověk… Zabil jsem Duvala. Byl stromem stejně jako já, a já jsem ho zabil. Prosil mě o to.

Zavřu oči a čekám, až vyhasne noční můra v mé duši, náhle vzplanuvší jako světlice. Až úplně shoří. Snažím se myslet na něco jiného.

Tam, v údolí, v Hudebním pekle jsem mohl podlehnout halucinacím nebo iluzím. Přesto cítím, že tento způsob myšlení nikam nevede.

Tkáň lidského těla a tkáň stromu jsou úplně jiné materiály. Jiné buňky, jiná bílkovina, jiné sacharidy, jiná struktura i stavba. Přesto byla možná dvojitá proměna. Tam a zpátky.

Nebyl jsem neodvratně petrifikovaný.

Což znamená, že se stalo něco na jiné úrovni než v měřítku atomů, chemických a fyzikálních vazeb, biosyntézy a fyziky. Změna proběhla na úrovni, na níž jsou všechny tyto věci druhořadé. Někde hlouběji. Tam, kde tvor, jenž je biologickým synem Anity Ostrowské a Aakiho Drakkainena, může být stejně dobře vytvořen z kostí, svalů a krve jako z celulózy, mízy a lýka. Je to stejně nepodstatné jako fakt, jestli mám na sobě pyžamo nebo potápěčský neoprén.

Je to úroveň existence hmoty a energie, s níž si většina místních nedokáže příliš dobře poradit, zatímco se návštěvník z druhého konce všehomíra okamžitě stává virtuózem, přestože jeho informace o tomto světě jsou omezeny na jazyk, několik špatných teorií a hrstku vědeckých poznatků. Takže nejde o mystérium, jehož zdroj je někde na místě. Není potřeba narodit se jako místní šaman. Není to otázka znalostí lokální fyziky.

Sedím a jsem trpělivý.

Podkova se ale nechce pohnout.

Nepomáhá koncentrace, vizualizace, zatínání zubů ani vyvalování očí. Podkova je kus železa.

Visí na řemeni a nemá v úmyslu se pohnout.

Uvnitř místnosti, v kamenné zdi, která je nejspíš prostě jednolitou skálou, jsou těžké dřevěné dveře. Jsou vždycky zavřené. Zajištěné trámem visícím na silných hácích.

Bondswif mi nedovolí se k nim ani přiblížit. Neodpovídá mi na otázky.

„To není nic pro tebe," říkává. „Okamžitě by tě to zabilo."

Občas ale vezme lampu, zatáhne za řetěz, aby zvedl jeden konec závory, a pak vklouzne do tmavé chodby, z níž se line vlhký jeskynní chlad.

Mizí na dlouhé hodiny.

Po návratu neříká ani slovo. Sedí, s rohem v ruce hledí do ohně a zasmušile si dolévá pivo ze džbánu.

Já zírám na podkovu.

Někdy vyjdu ven. Protáhnout si nohy, projít se na čerstvém vzduchu, podívat se na cokoli, co není kusem železa houpajícím se na řemínku z vyčiněné kůže.

Sníh padá a taje, vzduch je ostrý a chladný jako rozbité sklo. Je cítit přicházející zimou.

Gliffnak větří mým směrem, občas zavrčí, ale většinou mě pozoruje těma divnýma očima, ve kterých dřímá zneklidňující jiskra inteligence.

Ignoruju ho.

Občas začne řvát a mlátit do dveří, pak vyvádí někde u sloupů. Tehdy si Bondswif obleče kožich, nasadí si podivnou přilbu, vezme do ruky hůl a vychází ven. Vždycky mi zakáže se ukazovat. Zůstávám sám.

Sedím a zírám na podkovu.

Často potom přináší koše, v nichž leží naporcovaná zvěřina, svraštělé vysušené klobásy, vajíčka a koláče. Vláčí soudky s pivem a mouku. Začínám chápat, odkud se bere jídlo ve špižírně, naplněné až po střechu, která je vybudována v upravené jeskyni. Bondswif Oba medvědi pracuje pro lidi. Nejspíš uzdravuje a rozdává rady.

Každý den se ptá, jestli jsem se už něco naučil, nebo zda chci odejít. Pořád mi chce vrátit jeden tolar. Zdá se, jako by mu moje vytrvalost začínala lézt na nervy.

* * *

Zírání na podkovu. Psychologický obraz lidské vytrvalosti a smyslu existence. Těžké otázky, na něž pozorovatel nedostane jednoduché odpovědi. Pro skutečné znalce, kteří hledají něco víc než bezmyšlenkovitá jatka a hektolitry krve. Příběh ve stylu mistrů dvourozměrného psychologického filmu dvacátého století. Zlatý svišť na festivalu v Ulánbátaru.

* * *

Čím se liším od van Dykena a od ostatních? Nejsem vědec. Chybí mi analytický přístup ke světu. Vlohy pro hledání zjednodušených modelových vysvětlení. V jistém smyslu nerozlišování modelu od skutečnosti. Záliba ve vymýšlení teorií. Škatulkování. Udržení myšlenek ve světě abstrakce. Celý život mě pohání adrenalin. Přežívání, ne analýza. Jsem svázán s doslovností. Událostí, lidí i míst. Tím žiju. Můj přístup ke světu je v podstatě rozjímavý. Jsem prostý člověk. Disponuji také jinými vědomostmi. Méně bohatými, méně systematickými a určitě celkově menšími. Jenže to, co dělá můj přítel čaroděj z Amsterodamu, se mi nezdá

rozumné. Jedině, že by za tím byla nějaká teorie, na kterou jsem příliš hloupý. Vysublimovaný filozofický úhel pohledu, o kterém by se hodiny dalo diskutovat žargonem plným termínů jako „simulakry“, „derivace“, „modálnost“ a „pojmové denotáty“, a který se v praxi používá k primitivnímu opovrhování lidmi, tyranii a vůdčímu komplexu. Doby, kdy věda byla funkcí moudrosti, dávno minuly. Teď je to labyrint protichůdných názorů spočívajících ve vysokém stupni abstrakce, kde je „model modelu“ jen mateřská školka. Je to snad nezbytný mechanismus, aby se člověk stal mágem?

Zírám na podkovu.

V noci skutečně slýchávám divné věci. Nějaké naříkání, které jako by přicházelo z hloubi země. Šepoty, kletby, nadávky i vzlykání. Občas křik.

Nezabývám se tím. Zavírám se v koupelně s lampičkou, trochou dřeva na topení a s džbánem piva.

Předpokládám, že to Bondswif vyvádí v alkoholovém deliriu nebo sleduje magický ekvivalent televize. Některé dny zahajuje vypitím celého džbánu ke snídani a pak se dorazí pro změnu medovinou a pivem, takže se odpoledne jen kývá u ohniště s povislým dolním rtem a býčíma očima. Na nohy se postavit nedokáže.

Já mezitím trénuju telekinezi, aniž bych se dostal přes první lekci: „pohybování předmětů za víkend“, a začínám mít obavy o svůj duševní stav. Dokonce se mi o té podkově i zdá.

Sním o tom, jak se pohne, ale ty sny mi neposkytují odpověď na otázku „jak“. V důsledku mi nepřinášejí ani útěchu.

Následujícího dne dojde k rozptýlení.

Lidé přicházejí, když jsem venku. Nevidí mě a Bondswif nemá čas mě zahnat dovnitř.

Čtyři muži, kteří nepatří k národu Hadích lidí. Jsou ozbrojení a rozzuření, ale tak nějak normálně, řekl bych. Není to trestná výprava. Poslušně zůstanou na kempingovém plácku před palisádou menhirů, ale nervózně přecházejí tam a zase zpátky a ignorují Gliffnaka, předvádějícího u sloupů celý svůj výstup „rozlícený lidoop“.

Bondswif Oba medvědi jim kráčí vstříc ve výstroji, přilbě a s holí v ruce, ale rozhovor probíhá jinak než obvykle. Jeden z mužů stojí těsně u menhirů, s palci vetknutými za opasek, a je rudý v obličeji zadržovaným hněvem.

Přebírá z ruky jednoho z mužů nějaký totem, spletenec šňůrek, kostí a peří, a pak ho s rozmachem hází Bondswifovi pod nohy. Mluví rychle a polyká slabiky, takže mu rozumím každé páté slovo.

Zaslechnu „tři černé jalovice“. A pak „zabili mi syna“.

„Obětování jalovic zachránilo tvé ženy, hlupáku!“ ucedí Bondswif se sebedůvěrou opilce, hrdého na skutečnost, že se může nepotácet, kdykoli bude chtít. „Jestli jsi chtěl ochránit syny, měl jsi obětovat býka.“

„Mám deset býků!“ volá zuřící muž. „A kdyby bylo potřeba, získal bych i sto, pokud bys mi to řekl! Řekl jsi ‚jalovice‘!“

Dalším věcem jsem nerozuměl, ale nejspíš to byly kletby.

Představení ještě nějakou dobu pokračuje, až se vůdce vymočí na nejbližší menhir, odplivne si a všichni odejdou.

Po několika krocích se jeden z nich otočí, udělá tři bleskové kroky a rozmáchne se.

Oštěp se snáší v ladné parabole, Bondswif znehybní a zírá s vyvalenýma očima, jak hrot probodne Gliffnakův bok.

Trvá to jen vteřinu.

Ozve se děsivé kňučení, tvor se prudce svíjí, škubá ratištěm, ale oštěp ho probodl naskrz. Yetti si sahá za záda, ulomí zbraň těsně u hrotu a vytáhne ji z rány. Odplazí se ke skalní stěně, kde si na ránu přikládá hrsti sněhu. Dívám se, jak tmavá krev vsakuje do provizorního obvazu, ale je jí míň, než by se dalo čekat. Nejspíš to s ním není tak zlé. Hrot probodl hlavně kůži a nejspíš sklouzl po žebrech. Yetti krvácí, ale nevykašlává růžovou pěnu, nedusí se, nemá příznaky plicní pneumonie.

Bondswif dál stojí úplně nehybně, ale nakonec se otočí na patě a vrací se do chaty.

„Proč jsi neodrazil oštěp?“ ptám se. Bondswif sedí na svém místě u ohniště a ponuře hledí na propletený fetiš, který mu hodili pod nohy.

„Zmlkni,“ ucedí se sotva zadržovaným vztekem. „Kdo jsi, abys mě takhle poučoval?“

A pak se najednou obrací k věčně zavřeným dveřím.

„Ne!“ křičí ze všech sil. „Mlč! Mlč, a chcípni už konečně!“

Na stole u stěny leží pečená srnčí kýta. Je studená a načatá. Aniž bych se ptal na svolení, utrhnu si kousek z kraje, kost s velkým kusem masa, pak si ještě vezmu džbán, který naplním ze sudu ležícího na dřevěné koze, a beze slova se vracím k podkově.

Zírám na podkovu. Okusuju maso, popíjím pivo, sedím na hrubé kožešině a hledím na podkovu.

Na podkovu, která se najednou začíná hýbat.

Nejdřív se jen zlehka kývá do stran, ale pak čím dál víc. Ztuhnu se zuby zakousnutými do masa a se džbánem v druhé ruce; podkova se houpá čím dál víc. Chci zavolat Bondswifa, ale nemůžu ze sebe dostat ani hlásku. Bojím se, že to najednou přestane.

Tím spíš, že nic necítím. Nesnažím se, nejsem koncentrovaný, nepobízím ji pohledem. Prostě se jenom dívám a podkova se houpá na řemínku.

Opatrně pomyslím na změnu jejího směru a vidím, jak kus železa trochu zpomalí a pak se kyvadlový pohyb mění, podkova krouží po elipse, potom po kružnici a nakonec se začne kývat směrem ke mně. Zrychluje, musím naklonit hlavu a skoro se odsunout, aby mě nepraštila do obličeje.

Podívám se stranou a vidím, že Bondswif Oba medvědi stojí jako solný sloup. Není udivený ani dojatý mým talentem. Bondswif Oba medvědi je vyděšený. Má pobledlý, popelavý obličej, napůl otevřená ústa a vyvalené oči. Zlehka vrtí hlavou, jako by s něčím nesouhlasil, a pak začíná ustupovat.

Zase změním směr kývání podkovy, protože pohyb dopředu a dozadu je příliš únavný. Brzy by mě těžké železo trefilo do čela.

Pěvec nějakou dobu ztuhle stojí, potom si nejistě sedá a křečovitě popadne roh a džbánek. Kování rohu cinká o okraj džbánku a pak i o zuby mého mistra.

„Pohnul jsem s podkovou," říkám nepříliš objevně. „Co teď?"

Napadá mě, že mi teď nejspíš přikáže rozparádit kovadlinu.

Otevírá ústa, zavírá oči a nesouhlasně vrtí hlavou. Mumlá něco jako „Ne… Ne, odejdi!" a křečovitě svírá oběma rukama roh.

V chatě je najednou chladno. Podvědomě se kouknu ke dveřím a pak na vchod do jeskyně, ale obojí dveře jsou zavřené.

Ptáci se rozkřičí, okolo slyším chrastící a zvonící fetiše. Něco padá. Chvíli na to se ozve zařinčení a já vidím, jak se na zemi válí roh.

Čaroděj sedí vzpřímeně a nějak ztuhle, jako by ho něco znehybnilo a přimáčklo mu ruce k bokům.

„Ne… Ne… Nedovol mu…" zaznívá ke mně. Zastavím podkovu rukou a dívám se na něho, protože mě v tu chvíli napadne, že to, co se schovává za dveřmi do jeskyně, je van Dyken.

Opatrně se zvedám a myslím na meč, který jsem nechal v koupelně. Naštěstí mám ještě pořád u sebe nůž. Palcem zvedám petlici, závora s tichým cvaknutím povolí. Jestli je to opravdu van Dyken, nenechám ho ani otevřít ústa. Kdysi jsem dokázal rychle a přesně vrhnout nůž na víc než pět metrů. Trvá to podstatně kratší dobu než říct „abrakadabra“.

Naslouchám, ale slyším jenom šustění a popraskávání pohybujících se drobných předmětů, které jako by najednou ožily.

„Je tady Tvůrce s rybíma očima jménem Aaken?“

Ale Oba medvědi je příliš vyděšený. Chvěje se a zdá se, že nemá ponětí, na co se ptám.

„Ne… žádný Aaken. S jakýma očima…? Ne… Ne znovu, prosím…!“

Po nízkém stolku před ním se s klepáním převaluje malé šídlo na kůže. Ocelová jehla, upevněná v dřevěné rukojeti. Bondswif má v obličeji výraz strašlivé námahy, rudne, na spáncích mu vystupují žíly, vypadá, jako by chtěl zvednout židli, na které sedí. Jenže celé to úsilí je proto, že se mág ze všech sil snaží nezvednout šídlo. Zbytečně. Roztřesená ruka se jakoby proti jeho vůli natahuje, prsty se sevřou na dřevěné rukojeti.

Z Tvůrcových úst se vydere kňučení a Bondswif začne škubat hlavou do stran. Jeho zoufalé „Ne!“ „Ne!“ „Ne!“ začíná připomínat štěkání. Bojuje sám se sebou – oči má obrácené v sloup, na čele naběhlé žíly. Natahuje druhou ruku a pomalu do ní zabodává šídlo.

Řev skoro zvedá střechu chaty. Strašlivý, zoufalý řev z otevřeného hrdla. Trvá to dlouho, než se kůže na hřbetu dlaně Vědoucího napne, a pak najednou pod špičkou šídla povolí. Z rány vyteče pramínek krve.

„Dobře! Dobře! Povím mu to!“ křičí zoufale ke stropu a ke zdem a slzy bolesti mu stékají po tvářích.

Všechno ustává. Oba medvědi vyškubne šídlo z dlaně, zoufale si ho přitiskne k hrudi a chová ho.

„Zítra…“ křičí. „Zítra půjdeš na obětiště! Zítra… Teď mě nech být!“

„To jsem neudělal já,“ prohlásím nesměle.

„Jasně že ne ty, hlupáku, to Bondswif!“

Odcházím do koupelny, plný obav a s jistotou, že sdílím střechu nad hlavou se šílencem.

* * *

Na obětiště přicházíme za úsvitu. Je mrazivé, mlhavé ráno po tiché, chmurné snídani. Bondswif je vystrašený a naštvaný, ruka zabalená do kusu hadru ho viditelně bolí. Já sám jsem nespal o nic líp a nemám na nic chuť. V žaludku cítím ostrou bolest a je mi na omdlení. Znechuceně mi dojde, že je to strach. Obětiště je zkouška ohněm. Je to jako zkušební let. Jako ruská ruleta.

Cesta nám zabere více než hodinu. Kráčíme po horských stezkách, až se na místě stejném jako všechna ostatní můj průvodce najednou zastaví a ukáže před sebe ovázanou rukou.

„Tam dole, za těmi skalami, je malé kruhové údolí. Jdi tam a sedni si doprostřed. To bude stačit. Jestli to přežiješ, přijď za mnou. Můžeš taky zmoudřet a odejít odsud. To by bylo nejlepší."

Otáčí se a skoro utíká pryč.

Vtahuju do plic mrazivý vzduch. Dívám se na horské hřebeny táhnoucí se okolo jako šediví mastodonti ztuhlí uprostřed pochodu. Hledím na roztrhaná oblaka vznášející se kolem štítů, usedám na kameni a zapaluju si dýmku.

Pomalu uklidňuju dech a bušící srdce. Čekám, až maličká figurka Pěvce spěchajícího domů zmizí za vyčnívající skálou a já zůstanu opravdu sám.

A pak vstávám, vyklepu dýmku o kámen a schovávám ji, abych se mohl pokřižovat.

Scházím dolů, přímo do srdce obětiště, do kruhu skal, rozevřených jako žraločí čelisti. Jdu dolů a snažím se aktivovat bojový mód.

*

Čítač se objevila, ještě když scházel po úbočí. Beze slova, s umíněnou tvářičkou se vznášela těsně vedle jeho hlavy. Navzdory všemu se najednou cítil líp.

„Není jiná možnost?" zeptala se.

„Jinak stejně nemáme šanci," odpověděl.

„Umřeme."

„Ne nezbytně," procedil skrz zuby. „Jen tak lehce se nedáme. Ostatně… ty chceš žít věčně?"

Scházeli po úbočí společně. Člověk a víla.

Vysoko k pochmurnému nebi vzlétlo pískání lovícího dravého ptáka, který kroužil nad horami jako pátrající letadlo. Nad

obětištěm najednou odbočil, rázně zamával křídly a odlétl někam jinam.

„Zvířata tam taky nechodí," prohlásil Drakkainen zamyšleně. „Podívej se na stopy."

Drobné otisky byly na sněhu dobře viditelné. Proplétaly se mezi sebou, ale žádné zvíře nepřekročilo zubatý kruh skal.

Přistihl se při tom, jak zrychleně dýchá, nadechuje se nosem a vydechuje ústy. Ibuki. Ještě trochu a omdlí na hyperventilaci.

Zklidnil dech.

„No a co," řekl. „Bungee jumping je horší."

Vešel mezi skály. Kráčel opatrně, jemně, jako po minovém poli.

Ale nic se nestalo.

Ve sněhu uprostřed mýtiny rostl bizarně pokroucený strom. Nic víc. Měl uzlovité větve porostlé trny dlouhými jako dlaň, které se ani trochu nehodily k jehličnatému keři, připomínajícímu kleč. Samotný strom byl taky zhruba pětkrát větší, než by měl.

Drakkainen chvíli stál, napnutý jako pružina a připravený vyskočit ven, kdyby se něco začalo dít – jenže prozatím se nedělo nic.

Po nějaké chvíli přinutil ztuhlé svaly k činnosti a opatrně obešel dokola celé prostranství.

„Vidíš něco?" zeptal se.

„Ty ne?" Čítač měla podivně rozmarný hlas. „Je to hezké…"

Podíval se na ni. Víla tancovala ve vzduchu a táhl se za ní proud jisker, zářících jako diamantový prach.

„Co se děje?" zeptal se.

Pořád se nic nehýbalo. Klekl si a opatrně se dlaní dotkl země. Rozhrnul vrstvu sněhu a dostal se k podkladu zmrzlých oblázků pokrytých skvrnami podrostu.

Nic zvláštního.

„Nevidíš?" zeptala se Čítač rozvlekle nafoukaným hlasem.

„Nevidím."

„Je to ve stromě. Jdi ke stromu."

Šel tam a opatrně se dotkl kmene.

„Ano…" řekla Čítač. „Přesně tak…"

A vybuchla jako ohňostroj.

V tu chvíli se svět rozprskl jako zrcadlo na miliony vířících střepů, za nimiž byla jen tma.

Explodoval myriádami duhových jisker.

Proměnil se v měnivý oblak a pak se najednou s rachotem zase složil zpátky.

Drakkainen stál uprostřed mýtiny, napjatý a přikrčený, ale rozhodně živý.

„Dávej pozor…“ řekla mu Čítač přímo do ucha. „Teď na nic nemysli. Na nic konkrétního.“

„Kde jsi?“ zeptal se roztřeseným hlasem.

„Tam jako vždycky,“ odpověděla. „V tobě. Rozhlédni se kolem. Začínáš vidět? Nemysli… Nic si nepřej… Jen se dívej…“

Jeho dlaně, rukávy pláště i všechno kolem se mihotalo mikroskopickými jiskřičkami jako posypané diamantovým prachem. Pohnul rukou a vyrobil jemnou šmouhu zářící barvami duhy.

„Něco se stalo s mýma očima,“ řekl Vuko.

„Ano…“ odpověděla souhlasně. „Otevřely se.“

Přísvit obklopoval jeho tělo, tvořil kruhy pod nohama a pokrýval okolní skály jako zářící mech. Pronikal také vzduchem jako mrazivá mlha uprostřed laponské zimy. Jako závěs z lesklých mikroskopických ledových jehliček, stoupající ve sloupci k nebi.

„Nehýbej se,“ zašeptala Čítač. „Nemysli. Nic si nepřej. Jen se dívej…“

Díval se. Měňavý oblak, který ho obklopoval, v sobě měl něco hypnotizujícího, podobně jako kaleidoskopické obrazy nebo tanec malých stínů na vnitřní straně unavených očních víček.

„Ještě chvilku…“ vydechla mu vášnivě Čítač přímo do ucha. „Všechno bude dobré. Ještě počkej… Nemysli… Dívej se…“

Čekal.

A díval se.

„Neboj se.“

Neodpověděl.

„Teď,“ zašeptala, „tě budu muset nechat na chvíli omdlít.“

„Co…“

„Pšššt… Je to nutné. Neboj se. Hned se vrátíš.“

„Co se děje?!“ Nedokázal se pohnout. Stál v náhodné pozici, zkamenělý, jako by se zase stal stromem.

„Tiše… Věř mi…“

Chtěl protestovat, ale zhasl jako svíčka.

* * *

Tma.

Narušená slabým, mihotavým světlem lampiček. Sedí na zkřížených nohou, nahý na kruhovém disku a nemůže se pohnout. Disk je hladký jako obsidián, jako černé zrcadlo a pomalu se otáčí. Okolo se ve tmě zvedají stěny skalní jeskyně.

Vidí vlastní ruce položené na hubená kolena dlaněmi vzhůru.

Před ním se přesouvají skalní stěny, hlazené jen slabým svitem plamínků.

Otevírá ústa, i když to udělat nechce.

„Ano…“ slyší cizí skřípavý hlas, který se v ozvěně odráží podzemím. „Teď… Dokonáno jest.“

* * *

Tma.

A ve tmě na vrcholku hory hoří strom. Obrovským, hučícím plamenem, který vrhá světlo do celého okolí. Hoří kmen i větve. Rychle a zuřivě jako polité napalmem.

A hýbá se. Větve se hýbou uprostřed ohnivého moře ospalým, zoufalým pohybem. A mezi nimi je vidět hlava s doširoka rozevřenými ústy.

Strom křičí. Strašlivý řev se nese ozvěnou po horách.

„Ano…“ říká muž v kápi. „Spálit je všechny…“

Na vrcholku vykvetou další skvrny oranžového ohně. Křik se mění v chór.

* * *

Tma.

A ve tmě se otáčejí kola, kosy a kyvadla. Hrad nazývaný Trn víří na pozadí purpurového nebe jako přízračný astroláb. Čepele a prstence se svištěním prořezávají vzduch, s hluchým klapáním do sebe zapadají zuby. Ocelové součástky na sebe narážejí, tisknou se k sobě a zapadají na správná místa a z vířícího propletence vyrůstá ocelová věž, šplhající svou štíhlou siluetou až k oblakům. Mraky se trhají.

Muž na věži zvedá v dlani dvojitou sekeru s násadou pokrytou propletenými hadími těly. Tančící hadi rozevírají chřtány na ostřích, jeden pro každé z nich.

„Pamatujte!“ Mužův hlas je hřměním, jež dopadá na hory. „Život i smrt je jedním! Na světě jsou jen Hadi a mršiny! Vy jste Hadi! Svět je váš! Leží tam za horami! Vezměte si ho! Je jen jeden zákon! Dělejte, co chcete, a když se vám někdo postaví do cesty, rozdrťte ho! Zabijte všechny, a ty ostatní ať roztrhá mráz!“

* * *

Tma.

A ve tmě, ležící na horském údolí, hrají bubny. Dutě, rytmicky, pomalým, nervy drásajícím tempem. Je slyšet řinčení železa a šourání tisíců párů těžkých bot. Z údolí obklopeného absurdními štíty nazvanými Zkamenělé zázraky vychází armáda. Armáda Hadů. Kroutící se jako had, naježená tisícovkami lesknoucích se bodců. V čele jede obrovský vůz s hroty, učiněná tvrz na kolech, pomalovaná naivními zpodobeními svíjejících se hadů polykajících slunce i oba měsíce. Vypadá jako děsivý cirkusový vůz.

* * *

Tma.

A ve smolně černé tmě bouřkové noci, v řevu větru se přesunují vlny jako pohyblivé hory. V údolí mezi vlnami se objevuje a zase mizí příď černé lodi s vaznicí ozdobenou vlčí hlavou. Vlk, lana, zábradlí i prkna paluby pokrývá led, mrtvě se lesknoucí ve tmě. Vlny se lámou v záplavě pěny, valí se na palubu, ale příď tvrdošíjně protíná bílou zpěněnou vodu a zarputile pokračuje v cestě na hřbet další vodní hory. Vítr řve, z upínacích lan se kouří ledovou tříští a loď pořád tvrdošíjně pluje vpřed. Na sever.

Paluba je prázdná.

Stejně jako místo u kormidla.

* * *

Tma.

A ze tmy vystupuje spletenec kořenů jako zešílivší strom, který se vzepjal nad celou pustinu. Zkamenělý strom, ověnčený korunou zašpičatělých bašt, donžonů, cimbuří a balkonů. Tvrz probodává nebe tisícem věží, ale vypadá temně a prázdně. Opuštěně.

Je to však jen zdání, protože ve tvrzi, vznášející se nad zemí, někdo spí.

Okolo, v osadách a vesnicích ztracených v pustině, se najednou ze tmy rozhoří světla. Je slyšet výkřiky, štěkání a vytí psů, dusot mnoha nohou. Lidé, panicky pobíhající nocí, zavírají okenice, je slyšet, jak přesunují nábytek, jak zabedňují dveře i brány. S rachotem se zavírají dřevěné okenice a vržou zástrčky.

Protože v hradu vznášejícím se nad krajinou něco spí.

Vždycky spí.

A právě sní svou noční můru.

* * *

Tma.

A ve tmě na balkóně věže stojí šedivý muž, zahalený do vlajícího pláště. Pod ním se rozkládá kamenné město obklopené zdmi a za ním je vidět zasněžená pláň, na níž se rýsují stromy, keře i květiny. Listí o sebe v závanech větru zvoní jako křišťálové zvonečky. Listy, květy i větve z namodralého ledu, který se leskne jako čepel. A ještě dál, za přístavem, je slyšet hněvivý řev zimního moře.

Vlny vybuchují pěnou, tříští se o skály a pak se syčivě rozlévají po břehu a zamrzají v ledovou tabuli.

„Takže to je konec," říká muž. „Dobrá. Vždyť tady čekám. Najdeš mě."

Najdeš.

Mě je lehké najít.

* * *

Tma.

Dusivá, rudá tma pouště. Tisíce pochodní plápolají v horkém větru, hučí obrovská hranice, na kterou lidé v kožených půlpancířích a otrhaných tunikách házejí těla.

Žena zahalená od hlavy až k patě do rudého pláště a s obličejem ukrytým pod kápí prochází mezi dvěma koberci z lidí. Lidí klečících s čely zabořenými do písku. Vlají praporce a plápolají plameny pochodní. Volný rudý šat také září a povlává v horkém větru.

Jako plamen.

Pouštní oheň.

Záře se odráží na hliněných zdech domů, rozhozených a chaoticky navršených jako hromady krabic. Stěny jsou zacákané čerstvou krví.

„Tak mnoho…“ Je slyšet šeptání zpod zrcadlové masky. Postava kráčející vedle ženy musí zaklonit hlavu, aby jí pohlédla do obličeje, ale uvnitř kápě spatří jen tmu. „Kolik ještě?“

„Kolik bude potřeba.“ Hlas z nitra kápě je jako vítr vanoucí ze srdce pouště. „Až pochopí. Až bude Matka sytá. Až pocítí vlídnost Jednoty! Až bude odčiněna veškerá nespravedlnost. Až se vše stane *jedním!*“

Poslední slovo je jako prásknutí bičem.

Postava kráčející vedle ženy se náhle změní ve volný prázdný šat, který zvolna klesá k zemi. S řinčením padá i lesklá rtuťová maska a klouže po kamenech.

Z rukávů se sype jen jemný rudý prach, který unáší vítr.

* * *

Ležel s tváří zabořenou do sněhu a kamenných oblázků.

Narovnal ruce a zvedl se na nich.

Vyplivl kamínek a trochu sněhu.

Pod ním se rýsovala lidská silueta. Pohlédl na otisk vlastního obličeje, který vypadal jako posmrtná maska. Bílá maska s rudýma očima. Stekly dvě kapky a pak další, vyrobily ve sněhu rudě zabarvené krátery. Přejel si rukama přes obličej a zadíval se na prsty.

„*Jebem ti dušu…*“ vyjekl. „Krvácím z očí.“

„Ano,“ řekla Čítač, sedící ve vzduchu přímo naproti jeho obličeji. „Ale to hned přejde.“

„Přejde…“

„Ano. Už jsem všechno nastavila.“

„Měl jsem nějaké vize…“

„Vedlejší účinek,“ uklidnila ho. „Nic důležitého.“

„Co se stalo? Co jsi nastavila?“

„Obětiště,“ vysvětlila. „A nastavila jsem správně tvůj mozek. Neboj se, nic jsem nezměnila. Zkonfigurovala jsem tě.“

„Co jsi, *perkele*, zač?“

„Jsem něco jako operační systém,“ vysvětlovala. „Teď mi to došlo.“

Drakkainen vstal a protřel si obličej sněhem.

„To je divné,“ řekl. „Cítím se dobře. Velmi dobře. Nad očekávání dobře. Pojďme odsud. Tady se už nejspíš nic dalšího nestane. Jdeme… operační systéme.“

Najednou se zastavil a podíval se na ni.

„Co to máš na sobě? Punčochy a jehlové podpatky?“

„Nelíbí se ti to?“

„Nahá jsi vypadala přirozeně. Teď vypadáš jako děvka. Což neznamená, že by se mi to nelíbilo.“

Zase se zastavil a zamířil k jedné ze skal. Do kamene byl zaražen ocelový hák, z něhož visel napůl zrezivělý kruh a kus řetězu.

Drakkainen se na to chvíli díval, načež zaťal zuby a otočil se. Kapky krve mu pořád stékaly po tvářích a nechávaly za sebou rudé šmouhy.

„Tak takhle to je…“ bručel.

Beze slova minul skály a vyrazil na zpáteční cestu. Za sebe se neotočil.

Rákosí sklání hlavy,
vítr bázlivě naříká,
plamen na spáleništi zpívá.

Planou naše domy,
i srdce naše planou
plné slz a hněvu.

Tma se táhne údolím,
oheň běží strništěm,
příkrov zakryl nebe.

V dáli vahadlo křičí
naši píseň poslední.
Dnes je třeba zemřít.

Fragment kirenenské
pohřební písně

Kapitola šestá

Poslední pevnost a Voda

Nevím, jak dlouho jsem spal. Nevím ani, jestli jsem spal, nebo na nějakou dobu umřel. Pamatuji si rozmazaný pohled na skály, na kameny a keře, které se před mýma mrtvýma očima přesouvaly, přestože jsem nehybně ležel na něčem tvrdém a nemohl jsem se ani hnout.

Také jsem si pamatoval nevýrazné obrazy vedle vozu jedoucích prapodivných jezdců, kteří vypadali jako omšelé koruny ztrouchnivělých stromů porostlé trávou a větvemi. Přijal jsem ten pohled klidně, jako ve snu. Pak jsem postřehl, že na sobě měli šedohnědé oblečení a hlavy a obličeje zahalené látkami. Jak koně, tak jezdci byli zahaleni do kropírů ze sítí, do nichž byly vpleteny větve a stébla trávy. Připomínali pohybující se keře. Nevěděl jsem ale, jestli blouzním, nebo to vidím doopravdy.

Byly to jen záblesky, sny a nejasné pocity, že něco vidím.

Naši únosci připomínali postavy z pohádek. Trávou porostlé netvory z pouští Jarmakandu. Lesoviky, kterým se v Amitraji říká alhalrysové. Lesní démoni. Ale má horečnatá mysl na nich neviděla nic zvláštního.

Skutečně jsem se probudil teprve při zastávce k odpočinku. Já a Brus jsme leželi vedle sebe, tvářemi k zemi, v nevelkém úvalu obklopeném skalami. Byl den, naši únosci spali nebo odpočívali schoulení mezi skalami a drny suché trávy a v první chvíli jsem si jich nevšiml.

Pak jsem se zkusil pohnout a měl jsem pocit, jako by se mi hlava rozprskla. Ještě jsem nic takového nezažil. Hrdlo jsem měl popraskané jako dno vyschlé řeky, a dokonce mě bolelo i mrkání. Horší však bylo, že jsem měl celé tělo ztuhlé a zmrtvělé. Nemohl jsem se ani pohnout.

Po dlouhé době se mi podařilo ohnout prsty, a poté co jsem se celou věčnost namáhal, jsem přinutil ruku, aby se trochu pohnula. Jako by nebyla moje. Jako by mi nasadili dřevěnou protézu. Natáhl jsem ji před sebe a pak se pokusil přesunout i zbytek těla. Vložil jsem do toho všechnu sílu a podařilo se mi popolézt dopředu.

Na délku dlaně.

Někdo mi klekl celou váhou jednoho kolene mezi lopatky. Před očima se mi objevila ruka z šedivé vyschlé hlíny, z níž se vysunula čepel krátkého dvoubřitého nože.

Tehdy jsem uslyšel tichý zvuk, jako by někdo luskl prsty. Koleno, které mě tlačilo mezi kameny, zmizelo. S námahou jsem otočil hlavu a spatřil, jak jeden z do té doby spících tvorů sedí na zkřížených nohou. Ve tváři, která vypadala jako maska z uschlého bláta, zářily jen oči. Bytost zvedla ruku k obličeji a předvedla sérii rychlých, komplikovaných gest. Ten, co mi před chvílí seděl na krku, odpověděl podobnými pohyby prstů a pak nůž z druhé ruky najednou zmizel.

Posadili mě, beze slova mi podali misku plnou vody a pohybem hlavy mě pobídli.

Vypil jsem ji. Kdybych se mohl dostat k té nejhorší bahenní kaluži nebo ke kachnímu rybníku, taky bych pil. Voda stékala dolů vyschlým hrdlem bolestně, jako by si hloubila nové koryto.

Dostal jsem ještě druhou misku, a když jsem vyprázdnil i tu, ucítil jsem, jak mi dřevění jazyk. A to bylo to poslední, co mě napadlo, než jsem se svalil na bok jako pytel.

Rovnou do temnoty.

Nevěděl jsem, jak dlouho cestuji jako ranec hozený na vůz, v doprovodu děsivých němých přízraků. Zpočátku nejspíš jeli jen v noci. Pak bez přestávky ve dne i přes noc. Nikdo z nich nepromluvil ani slovo. Jedné noci jsem se na několik chvil probral – pršelo a já jsem si dokázal propláchnout hrdlo skutečnou vodou.

Na chvíli, než jsem zase upadl do chorobného spánku podobného smrti, jsem viděl, jak alhalrys jedoucí vedle sundává z hlavy síť, odvíjí závoj z šedé látky a vystavuje obličej dešti. Voda spláchla ztuhlou masku a odkryla normální lidskou kůži, a tehdy mi připomněl Guldeje. Malého, hubeného lišáka, který mi prodal rybu. Byl to jenom okamžik. Jezdec si rychle zahalil hlavu i obličej šátkem a pak přes sebe přehodil síť, z níž vyčnívaly větvičky a suchá tráva, aby se zase stal lesovikem.

Někdy tou dobou jsme se s Brusem začali definitivně probouzet, ale byli jsme příliš zesláblí, než abychom mohli myslet na útěk. Leželi jsme na malém voze naloženém pytli, slabí jako nemluvňata. Vedle vozu jelo šest podivných jezdců, vzadu kráčeli dva neosedlaní koně.

Zase mi hlava pukala bolestí, tělo jsem měl zdřevěnělé. Ale jen co jsme se začali hýbat, vozka přivázal opratě, vlezl do vozu a postupně nás svázal, rychle a lhostejně, jako by se chystal se zvířaty na trh. Ne příliš bolestivě, ale pevně. Mezi smyčkami zatažených na kloubech a zápěstích nám zbyla trocha provazu. Mohli jsme sedět a hýbat se, ale provazy nám dovolily dělat jen malé krůčky. Navíc byly spleteny tak chytře, že jsem vůbec neviděl uzly, a při jakémkoli pokusu o škubnutí se okamžitě stáhly.

Neměl jsem tušení, kde jsme. Vůz projížděl po hrázi mezi pustými, obrovskými vodními pláněmi, táhnoucími se až k horizontu. Ve větvích stromů visely girlandy suchých vodních rostlin a z bahnité vody občas vyčnívaly střechy chalup. Jeli jsme po okrajích močálů, skrz bláto a skály po cestě, která se zvedala čím dál výš, ke vzdálenému řetězu ponurých, nevysokých hor. Den byl zamračený, takže jsem nevěděl ani to, kterým směrem míříme. Nahoře poletovala hejna černých ptáků. Děsivě křičeli.

Jezdci se nezastavovali ani na chvíli. Viděl jsem, jak jeden z nich najednou přehodil nohu přes koňský hřbet, postavil se ve třmeni a pak se vymočil, aniž by seskočil ze sedla.

Dokonce jsem ani netušil, jak dlouho jsme jeli. Dva dny, deset? Věděl jsem jenom, že jsem pořád přiotrávený, že mě bolí hlava, jako by mi ji někdo zmáčkl, a zároveň že umírám hladem. Podivní jezdci zaháněli hlad během jízdy a jeden z nich nám beze slova hodil měch s vodou a nějaký uzlíček. Brus naklonil měch a stejně jako předtím ve svatyni nejdřív opatrně ochutnal jazykem. Tentokrát ale voda nebyla otrávená. V uzlíku jsme našli několik proužků nasoleného masa sušeného v kouři, kousek uzeného sýra a vysušené chlebové placky.

Rozdělili jsme se a hltavě snědli všechno do posledního drobku.

„Takže přece jenom jedí maso, když musejí," prohlásil jeden z únosců tiše. To bylo poprvé, kdy někdo z nich promluvil.

Neodpověděl jsem.

Po nějaké době se muž jedoucí vedle nás naklonil v sedle a hodil nám dva vyschlé svraštělé plody, které vytáhl odněkud ze záhybů oblečení.

„Pomalu to žvýkejte," přikázal. „Jsou hodně kyselé, ale přestane vás po nich tolik bolet hlava. Už nedostanete mrtvou vodu, protože by vás zabila. Budete sice stejně muset umřít, ale až přijde čas."

Pak jsme zase mlčeli. Oba jsme nehybně seděli, sevření mezi pytli. Brus opatrnými pohyby prstů zkoumal kličky provazu, takže jsem se snažil na něj vůbec nedívat.

Hleděl jsem na moře bažin, táhnoucí se až k horizontu a vypadající, jako by spadlo z nebe a pokrylo vše kolem, na zkroucené mrtvé stromy s povívajícími chuchvalci vodních rostlin a na hejna ptáků dosedající na nadmutá těla mrtvých buvolů, která vyčnívala z bahna jako malé pahorky. Žvýkal jsem darované ovoce. Bylo tvrdé a vláknité. Opravdu bylo strašlivě kyselé, ale měl jsem pocit, že bolest začíná slábnout.

V jednom místě bahno pohltilo celé stádo, byl vidět les rohů a zvednuté hlavy s pysky rozevřenými v děsivé grimase, jako by buvoli zkameněli ve stejném okamžiku, kdy je břečka pohltila. Viděl jsem taky obrysy lidí s holemi v rukou, kteří trčeli z bláta a připomínali nehybné sochy.

„Kdysi tady byly vesnice, stáda a sady," řekl ten, co nám dal ovoce. „Ale když přišel hněv vaší Matky a na Vnitřní kruh dopadlo sucho, začaly nás sužovat strašlivé bouře a průtrže mračen, jaké ještě nikdo nikdy neviděl. Z hor proudily vodopády bláta. Moc lidí nepřežilo. Odešli, a teď je posílají na pole svatyně, aby okopávali vyschlou půdu k poctě vaší bohyně."

„Nejsme vyznavači Podzemní Matky," odpověděl jsem.

„Ticho!" vyštěkl další z jezdců. „Dost toho žvanění. Nejsou to lidé. Nasaďte jim pytle!"

Pokoušel jsem se bránit, přestože to nemělo smysl. Vozka mě praštil jednou, krátce, rovnou do žaludku a připravil mě tak o dech, načež přese mne přehodil pytel sahající až k loktům a stáhl ho provazem, a pak mě kopancem obrátil tváří dolů. Ještě jsem zaslechl krátký boj a Brusův tlumený výkřik.

Zbytek cesty jsem absolvoval jako slepec. Ve tmě a v dusnu, odkázaný jen na sluch.

Ochraptělý křik ptáků, naříkání větru, občas frkání koní a tiché skřípění dobře promazaných ložisek vozu. Nic víc.

Ani nevím, jak dlouho to trvalo. Ležel jsem utopený v zoufalství, bezmoci a tmě. Zdálo se mi, že celou věčnost, i když jsme na místo určitě dorazili ještě tentýž den v noci.

Přikázali nám slézt z vozu, a aniž by nám sundali pytle, vedli nás strmou kamenitou stezkou někam vzhůru. Rozhodně, pevně a mlčky, stejně jako dělali vše ostatní. Bez ohledu na to, že tihle lidé byli únosci a vzbouřenci, rozhodně nesloužili věštkyni. Střídavě se ve mně rodila naděje a naprosté zoufalství.

Kráčeli jsme vzhůru, zakopávali a padali na ostré kameny. Někdo povolil provaz stahující pytel dole, takže jsem mohl zahlédnout půdu pod nohama a drobnými krůčky, které mi dovoloval provaz, klopýtat nahoru do kopce, aniž bych každou chvíli upadl.

Když jsme konečně přestali stoupat, padal jsem únavou. Tak tak jsem popadal dech a cítil bolest na hrudi, když mě konečně někam prostrčili těsným otvorem a stáhli mi pytel z hlavy.

Nebylo mi to však nic platné, protože uvnitř panovala neproniknutelná tma.

Opatrně jsem ohmatal zdi, naprosto hladké a chladné jako leštěný kámen. Podlaha byla kruhová a ze stejného materiálu, úplně jako bych seděl na dně vyschlé studny. Nenašel jsem však dveře, kterými mě strčili dovnitř. Nic, jen hladkou skálu.

A pak jsem seděl, osahával si pouta a pokoušel se odhadnout, jak je rozvázat. Propletenec se zdál být kouzelný – když se mi ho podařilo povolit na jednom místě, utáhl se jinde. Měl jsem dojem, že nemá začátek ani konec.

Strávil jsem touhle činností hodně času, protože na dně studny jsem neměl nic jiného než tmu, bříška prstů osahávající pouta a propletený provaz svazující mé kotníky a zápěstí.

Rozčilovalo mě to, protože lesovik, který mě spoutal, měl v rukou obyčejný, ne příliš dlouhý kus provazu a spletl ho jediným krátkým pohybem. Naprosto bez zaváhání.

Věděl jsem, že si pro mě přijdou. Nedovezli nás sem takový lán cesty jen proto, aby nás zavřeli a zapomněli na nás.

Nakonec jsem na to přišel – trpělivě a pracně, jako by to bylo umění počítat bez číslic. Stejně jako přijít na způsob, jímž lze vyhrát v tarbissu, se mi podařilo pomalu, střídavě z jedné a z druhé strany povolit uzel svazující zápěstí.

Uvolnil jsem si ruce a nohy a propletený provaz v mých rukou se najednou roztáhl a stal se normálním kouskem řemínku. Obyčejným, se dvěma konci.

Potom jsem seděl opřený o zeď a po dlouhé době nad hlavou zase spatřil hvězdy. Drobné, stříbrné jiskřičky poblikávající ve tmě.

Opravdu jsem byl na dně studny. Díval jsem se tedy na hvězdy, stejně jako se na ně celé věky dívali kirenenští mniši. Někde mezi nimi se v sametové prázdnotě nacházela Cesta ke Stvořiteli. Cesta, po níž odešli všichni, které jsem miloval. Matka, otec, mí bratři, Aiina, Fyalla, Tahela, Irissa. Irissa, která pro mne obětovala život. Řemen.

Viděl jsem jejich obličeje uprostřed prázdnoty, jeden po druhém. Seděl jsem na dně kamenné studny někde uprostřed severovýchodní pouště, šeptal jsem jména svých blízkých a plakal jsem.

Poprvé jsem je oplakával doopravdy. Do této chvíle jsem to nedokázal udělat a měl jsem strach, že až nastane den, už bych to nemusel stihnout. Jako kdybych je zradil. Odešli by zapomenutí, bez jediné slzy toho, kdo je měl nést ve svém srdci.

Seděl jsem dlouho, dokud černé nebe nad mou hlavou nezačalo blednout a šedivět. Slyšel jsem, jak se tam venku probouzí k životu mnoho lidí. Zaznívaly ke mně hlasy, zvuky zvířat, kroky.

Kruh nebe se nakonec potáhl blankytem a já jsem dál seděl v tmavé studni a čekal.

Neviditelný vchod se znenadání otevřel – těsně za mnou. Bez nejmenšího zvuku, jako by v tom místě zeď zmizela. Upadl jsem na záda a někdo mě popadl za límec. Rychle jsem byl vyvlečen na ostré sluneční světlo, které mě okamžitě oslepilo.

Zkroutili mi ruce a táhli mě tak rychle a jistě, že jsem nestačil nic udělat. Jen jsem běžel, předkloněný v pase a ochromený sluncem, a nevěděl jsem kam. Pod nohama jsem měl rovnou a hladkou, jakoby vyleštěnou skálu. Bez dlaždic nebo kamenů. Prostě jednu velkou bílou plochu.

Hleděl jsem na všechno v přízračných, rychlých záblescích, jako ve snu. Vnímal jsem, že jsme na úplně hladké náhorní planině, že je v dálce vidět rovina bažiny. Že se nad námi tyčí ještě jeden masiv.

Že kabáty vojáků mají barvy různých oddílů a na štítech nejsou symboly Podzemního lůna.

Pak následoval úzký, strmý průchod se schody, jejichž okraje ohladila léta užívání.

Pořád jsem měl zkroucené ruce, někdo mě tahal za límec, a kdybych nehýbal nohama, vykroutili by mi ruce z kloubů, jako se trhá stehno pečené drůbeži.

Nahoře se nacházela další bílá plocha, také rovná jako stůl, a mě napadlo, že je to jedna z tajemných ruin, které se občas dají v pustině najít.

Uprostřed se tyčily prastaré, oslnivě jasné budovy. Většina z nich vypadala jako hrací koule. Dokonale kulaté a bílé. Některé vystupovaly jen částečně, jiné ležely na kamenném podkladu a další se vznášely nad ním na silných sloupech, které byly také bílé.

Zavedli mě do jedné z budov. Před černým kruhovým otvorem stáli dva vojáci v přilbách a s kopími v rukou.

Měli kruhové štíty, na nichž nebylo ani číslo oddílu, ani jeho symbol. A pak mě postrčili dovnitř.

Čekal jsem tmu, ale uvnitř bylo jasno, jako kdyby kulovitá budova byla vyrobena z mléčného skla. Neviděl jsem okna ani lampy, jen jasné světlo, jako by tma, kterou jsem prostrčil hlavu, byla nějakým závěsem.

Uprostřed kruhové podlahy stál malý stolek, za nímž na nízkém taburetu seděl postarší plešatící muž s pronikavýma očima a popíjel odvar ze šálku.

„Vítej, poutníku," řekl. „Ach, pusťte ho!"

Ohromeně jsem na něj hleděl. Muž měl na sobě vestu s klanovými výšivkami a u pasu kirenenský nůž. Také kouřil krátkou dýmku s kamennou hlavičkou a plochým, dřevěným náustkem.

„Posaď se, chlapče!" Podíval se na mě pozorněji. „Svaté živly… Kolik ti je let? Šestnáct?"

Přikývl jsem.

„Prokletá válka. Měl jsem syna ve tvém věku. Rozdělil nás Pouštní oheň. Ani nevím, jestli je naživu. Proč tě sem tak táhli? Zabil jsi někoho?"

Zavrtěl jsem odmítavě hlavou.

„Sedni si! Napij se odvaru… Hned nechám přinést snídani a šálek. Mimochodem, jak má ta snídaně vypadat?"

„Prosím?" Pořád jsem byl příliš ohromený, než abych pochopil, o co mu jde.

„Snídaně, chlapče. To běžné ranní jídlo, podle kterého se pozná, jestli ses ocitl mezi civilizovanými lidmi, nebo mezi barbary. Jestli ses trefil dobře, nebo špatně. Pokud někde nejedí snídani vůbec nebo dojídají zbytky od večeře, není to dobré. Když někde není dovoleno něco jíst nebo dělat nějaké každodenní věci, dostal ses do rukou tyranů a pochopíš to právě podle snídaně. Jestli se bohové nebo králové pletou dokonce i do toho, čím si prostý člověk po ránu dodává energii, bezpochyby se pletou do všeho a žít na takovém místě bude těžké. Má rada zní: až se ocitneš v cizích zemích a mezi cizími lidmi, nejdřív se podívej na snídani. Pokud můžeš důstojně

jíst, vypít šálek odvaru a zapálit si dýmku bakhunu, dostal ses mezi dobré lidi. Pokud se nikdo nebude divit, když si po snídani dáš k dýmce sklenku kořeněného piva nebo ambrie, jsi mezi šlechetnými a svobodnými lidmi. Ale jestli není dovoleno ani to, raději uteč hned, jak budeš moci. Znamená to, že není dovoleno ani mluvit nebo myslet. Máme tolik svobody, kolik se týká nás samotných. Když nám vezmou i tu, brzy nás promění ve zvířata. My jíme různé věci. Nemáme předsudky, i když se říká, že po ránu by mělo být jídlo lehké. Bílkoviny. Mléko, sýry, chléb, vajíčka, studené rybí maso nebo ryby, paštiky, ovoce. Co kdo chce. Ale my jsme nestvůry. Zneužíváme své ženy a hrabeme si plody země pro sebe. Jsme loveni a zabíjeni ve věžích, nebo nás zahánějí na pole, abychom pracovali, dokud nepadneme vyčerpáním. Amitrajci jedí jen to, co jim dovoluje Kodex, podle toho, k jaké kastě patří. Jen tolik, aby se udrželi při životě. Armáda dokonce může ochutnat i maso, i když jen zřídka, a rozhodně ne k snídani. Co ti mám tedy nechat přinést? Vodu a rozmíchanou durru bez špetky soli a mléka? Suchou skývu chleba? Máš na sobě oblečení Sindara. Jsi tedy bohabojným Amitrajcem. Ctíš tradice a jsi poslušný, z dobré rodiny, i když ne nutně bohaté. Ale podívejme se do svitku…“

Rozvinul ruličku na stolku a ukázal na něco dýmkou.

„Doslova před chvílí jsi ale byl kněz. O kastu výš. Ve skutečnosti jen akolyta, ale určitě Zasvěcený. Víš, že v takovém případě máš dokonce povoleno během pouti jíst fazolové koláčky a pít ředěné mléko? Jakou tedy mám objednat snídani, chlapče? Pro Sindara, nebo pro kněze?“

„Jsem úředník páté úrovně, sitare pahane. Obyčejný Sindar. Chci se vrátit do rodného domu. Než přišla věštkyně, bydlel jsem v Maranaharu a jedl různé věci, ne jen to, co přikazuje Kodex. To byly jiné časy. Kde je můj strýc? Dovol, abych ho mohl vidět.“

„Tvůj přítel se ještě neprobudil,“ oznámil mi muž. „Prozatím se nasnídejme. Určitě se brzy setkáte.“

Ucítil jsem bodnutí strachu. V konverzačním tónu zdánlivě bezstarostného mluvčího bylo něco zlověstného. Že by už byl Brus po smrti? Prostě jen tak?

„Jsi velmi zajímavý člověk, chlapče. Tvůj strýc je knězem s vysokým postavením? Jeli jste na voze, a když vás napadli, zabili jste šest ozbrojených lidí. A pak jste se najednou převlékli do šatů Sindarů. Proč? Když už jsi, jak říkáš, úředníkem nízkého postavení, proč jste cestovali v oblečení sluhů svatyně Pramáti?“

Opřel jsem pěsti o zem a dotkl se čelem podlahy.

„Sitare pahane… Můj strýc je nemocný. Když pro mě jel do Maranaharu, nakazil se cestou bahenní horečkou. Občas ho zachvátí choroba a pak neví, co dělá. Ty kněze někdo zabil na silnici. Narazili jsme na vůz a na mrtvoly. Strýc trval na tom, že je to znamení od Pramáti, a převlékl se do šatů svatyně. Tvrdil, že jenom tak se dostaneme přes most v Ašyrdymu. Proto jsme později to oblečení odložili."

„Jak se jmenuješ, chlapče?"

„Jmenuji se Ardžuk Hatarmal, sitare pahane. Pocházím z Kamirsaru. Strýc se jmenuje Tendzin Byrtalaj."

„Napij se odvaru, Ardžuku. Tvůj strýc je také pozoruhodný člověk. Putoval do hlavního města až od Kamiru přes zemi spálenou největšími suchy za celá pokolení, a přesto se nakazil bahenní horečkou. Kde mohl v tomhle počasí narazit na bahno?"

„Nejsem medik, sitare pahane. Mohl se ale cestou napít zkažené vody. Císařští nás varovali, že se v takové vodě skrývají nemoci."

Muž se naklonil a nalil mi odvar do šálku. Obláčky kouře z jeho dýmky lehce voněly ambrií a uzenými švestkami.

„Kde jste vzali špehovské hole, Ardžuku? Je to neobvyklá věc, jen stěží se dá koupit na bazaru, dokonce i kdyby ještě existoval normální obchod. A také je těžké se s ní naučit bojovat. Je to součást výcviku úředníka šesté úrovně?"

„Můj strýc sloužil u těžké pěchoty. Cvičil mě v boji s holí, protože cesty jsou nebezpečné. A hole byly ve voze kněží. Nevěděli jsme, že jsou to špehovské hole. A já jsem úředník páté úrovně, ne šesté. Umím číst a psát."

„Ale tvůj strýc, voják těžké pěchoty, zabil tři lidi, z toho jednoho střelou z dálky. Ty jsi zabil dva v souboji a měl jsi jen tu hůl. V jednom okamžiku jsi neměl ani to. Holé ruce proti dvěma lučištníkům, a tvůj strýc měl jen železný amulet na řetězu. A moc dobře jsi věděl, kde je hrot kopí a kde meč. Kdo byli ti útočníci?"

„Ve voze byla železná skříňka, sitare pahane. Útočníci o ní věděli, my ne. Uvnitř ale bylo něco strašlivého, co vrhlo kletbu na všechno kolem. Sám jsem to viděl."

Přinesli tác se snídaní. Kysanou zeleninu, slaný sýr, chléb, mléko. Několik proužků sušeného masa. Prohlédl jsem si šálek s ořechovým odvarem a napil se.

„Už dlouho jsi neměl pořádné jídlo, chlapče. Jsi na cestách dlouho?"

„Ztratil jsem pojem o čase, sitare pahane. Utekli jsme z Maranaharu tu noc, kdy se navrátila stará víra a armáda přešla na stranu Podzemní Matky. Člunem po řece. Mnoho dní jsme šli pěšky.“

„Utíkali jste nečekaně?“

„Ano, ale stejně jsme se chystali vyrazit už toho dne. Strýc pro mne přišel, protože můj otec onemocněl. Proto jsme měli cestovní papíry.“

„Měli jste cestovní papíry, a přesto jste se rozhodli cestovat nepozorovaně, vyhýbat se kontrolním stanovištím a převlékat se za kněží?“

„Papíry nám vystavili před převratem, pane. Nevěděli jsme, jestli jsou v pořádku. Stejně jako pasy. Jsou ještě císařské.“

„Ale za vlády nešťastného císaře bylo možné cestovat bez cestovních papírů, synku,“ prohlásil muž smutně. „Jak by dva Sindarové mohli vědět, že se najednou navrací Kodex země?“

Bylo to jako nějaká hra. Muž pokládal nevinné otázky, ale já jsem měl celou dobu pocit, že mě zahání do kouta.

„Když jsme v dobách sucha bydleli v Maranaharu,“ řekl jsem pomalu, „tak něco takového viselo ve vzduchu. Báli jsme se. Jsme prostí lidé. Kněží zastrašili celou čtvrť. Občas stáli na hranicích města. Zašli jsme do svatyně a nechali si vyrobit papíry jako za starých časů, protože kdybychom jen tak odešli, ti na okraji města by si mohli myslet, že znevažujeme Kodex a učení věštkyně. Že posluhujeme císařským zákonům.“

Muž se usmál. Sáhl do koše vedle stolku a vytáhl Půlnoční oko. Otevřel jsem ústa, ale nestačil jsem nic říct.

„Když se teď zeptám, co to je, odpovíš: ‚Ach, tohle jsme měli v rodině už léta. Patřilo to ještě mému dědovi, který obchodoval s poutníky z pouštních karavan.‘ Já se zeptám, jak se tehdy mohl Sindar snížit k obchodování, a ty mi se studem řekneš, že v pouštních osadách se všechno řídí trochu jinými zákony, jsou daleko od Vnitřního kruhu a z něčeho se žít musí. Jez, chlapče. Jídával jsi často kirenenská jídla?“

„Ne, sitare pahane.“

„Ale přesto víš, že se kysaná zelenina nehodí k sýru, ale zato je výborná s masem. K sýru sis vzal sekanou routu. Sám bych to udělal taky tak. Víš, že by ses mohl lehce vydávat za Kirenence? Ta přirozenost, s jakou saháš po mase… Jeden by myslel, že jsi nikdy

neslyšel o tom, že kdo jí těla dětí země, tomu řídne krev. Jez, chlapče. Jez.“

Podíval jsem se mu přímo do očí.

„Nevydávám se za Kirenence, sitare pahane. Nevím, proč nás unesli. Prosím, nech nás odejít domů. Nejedl jsem už několik dní, to je všechno.“

„Jez, chlapče, jez. Musíme se radovat z každé dobré chvíle, která nás na tomto světě potká. Musíme si vážit toho, že svět Stvořitele pro nás má ještě takové chvíle, navzdory tomu, že je na něm tak mnoho lidí. Musíme si vážit drobností. Teď jíš snídani, a za okamžik nepoznáš nic jiného než muka a bolest. Takový je svět a my s tím nic neuděláme, chlapče.“

„Nelžu, sitare pahane,“ řekl jsem ještě jednou důrazně. Můj společník byl žoviální a přátelský, ale přesto ve mně budil hrůzu. Po jeho poslední větě jsem se začal opravdu bát.

„Jistě že lžeš, můj chudáčku. Lžeš v každé větě a lžeš dobře. Naučili tě, jak si stvořit legendu. Víš, chlapče, každé podrobnosti, kterou jsi mi sdělil, je snadné uvěřit, ale všem najednou už ne. Jsou chvíle, kdy ani nejlepší legenda nepomůže. Třeba taková maličkost: jsi Sindar. Tvůj strýc je starší, takže mu musíš být bezvýhradně poslušný. Jenže když máte strach, že vás někdo chce otrávit, vodu zkouší tvůj strýc, jako by byl sluha. A tak dále, chlapče. Bolest nelze přechytračit. Nejde ji přečkat. Není to, jako by tě bili nebo ti usekli prst. Je to strašlivá bolest, ale dá se zvládnout. Obzvlášť, když něčemu hluboce věříš. Ale to, co se děje v podobných případech, jako je ten tvůj, překračuje hranice chápání. Měli ti to říct. Vážně měli. Nikdo to nevydrží. Všechno, co můžeš udělat, je ušetřit sám sebe alespoň části toho, co přijde. Smrt není tou nejhorší věcí, chlapče. Teď máš pocit, že ano, ale bohužel sám pochopíš, že smrt může být i odměnou.“

„Jaký je rozdíl, sitare pahane?“ zeptal jsem se.

„V čem, chlapče?“

„Mezi lidmi. Mezi Amitrajci a Kirenenci. Mezi divokými Kebiryjci a Kirenenci. Jaký je rozdíl mezi kněžími Praméti krmícími její sochu, a čestnými Kirenenci, kteří unášejí lidi na cestách, aby je umučili?“

„Nezbytnost, synu. Nezůstalo nás mnoho. Utíkáme, odkud se dá, ale i tak nás není mnoho. Amitrajci se mohou navrátit ke staré víře, můžou tiše sedět a být poslušní. Ale nás zabíjejí bez milosti. Existují osady, v nichž byli Kirenenci pobiti do posledního. Včetně

nemluvňat. Ještě dřív, než padl rozkaz. Jde jim o to, aby zlikvidovali každou stopu po prokleté dynastii Tendžaruk. Dělají to jejich sousedé v naději, že pak budou oni sami ušetřeni. Ze strachu. Nevědí, že jejich nadaku nikdy nebude syté. Že až nebude dost nás, stejně ochotně sežere vlastní děti. Nezůstalo nás mnoho. A pokud se ti podaří provést to, proč tě sem poslali, nezbude nikdo. Nikdo se tě přece nebude ptát, co jsi měl udělat, když cestuješ na okraj impéria jako Sindar nebo jako kněz, připravený na to, abys kdykoli mohl předstírat, že jsi Kirenenec. Je to přece jasné. Měl jsi nás najít. Mě zajímá jen to, kolik vás ještě je. Stejných jako ty. Kolik je takových Sindarů, Kirenenců a kněží zároveň, znajících všechny zvyky impéria, mistrně ovládajících špehovskou hůl, jedy i čepele. Rozséváme přece o sobě zprávy. Chceme zapůsobit, aby lidi měli o čem přemýšlet a kam utíkat, když to dokážou. Ale nechceme, aby se vědělo něco určitého. Ne, dokud nebudeme připraveni. Takže se uchylujeme k barbarským metodám jen tehdy, když nemáme jinou možnost. Stejně jako malý vyhublý pes, který – zahnaný do kouta – dokáže dokonce i zabít. Protože je vyděšený a za zády má jen zeď. A dobře víme, že jsme poskvrnili vlastní osud i osud svých dětí. Že něco takového znamená dědičnou kletbu. Jenže sázkou je zkáza všech ztroskotanců, kteří jsou zde v táboře, i těch několika, co k nám míří. Děláme to, jen když musíme. Oni volí podobné metody z malicherných důvodů a v podstatě každodenně. To je ten rozdíl, chlapče.“

„Vždyť i kdybych byl špeh, který vás hledá, stejně nevím, kde jsem.“

„Protože jsme tě sem přivedli sami. Kdybys sem přišel jako ostatní uprchlíci, kdybys nás našel, věděl bys. Ale kolik jich ještě je, chlapče? Kolik? Kde jsou?“

Nastalo děsivé ticho. Na okamžik jsem horečnatě přemýšlel nad odpovědí, ale v hlavě jsem měl prázdno. Někde z dálky ke mně najednou dolétl křik. Děsivý hlas, který mi byl povědomý. Zněl jako Brusův.

Úplně nečekaně mou lebkou prolétla krátká, ostrá bolest. Jako úder blesku. Vykřikl jsem. Chtěl jsem se pohnout, otočit se za sebe, ale nešlo to. Mé tělo bylo jako socha. Cítil jsem ho, vnímal každý sval, ale nehýbalo se.

„V lebce máš jehlu, chlapče,“ řekl muž a dolil si odvar. Zpoza mých zad nehlučně vyšel člověk ve volných černých šatech s kápí. Člověk s nocí místo obličeje. Vypadal jako útržek tmy, jako saze.

Jako oživlý, pohybující se plášť. Postavil na stolek velký hrnek plný lesklých drátků, tenkých jako vlas. Spatřil jsem hodně hubenou, žilnatou dlaň barvy mědi, pokrytou mělkými jizvami.

Můj společník vytáhl jednu z jehel a ukázal mi ji.

„Samostatně skoro nejsou vidět. Jsou tenké jako pavoučí nit, ale zároveň pevnější než ocel. Než diamant. Zapichují se do hlavy jako do jablka. Jedna z nich je teď hluboko uvnitř tvé lebky. Tady."

Dotkl se zezadu své hlavy, těsně nad krkem. Černý přízrak vytáhl hrst lesklých jehel a opatrně je umístil mezi prsty jedné ruky.

„Proto nemůžeš hýbat ničím kromě očí, úst a jazyka. Můžeš jen mluvit a dívat se. Samotné zapíchnutí jehly příliš nebolí," povzdechl si. „Důležité je, kam se zapíchne. Ten člověk v kápi je Kebiryjec. Jmenuje se N'Gwemba Asani. Těmi jehlami většinou léčí, ale také ví, kde v lidské hlavě sídlí bolest, smutek, hrůza a strach. Také ví, kde je umístěn pocit, jako by ti někdo zalil oči vroucím olejem nebo jako by tvou nohu rozežírali brouci. Stačí zabodnout jehlu. Teď sedí za tebou a zapíchl jich už šest. Za chvíli budeš vypadat jako ježek. A pak stačí, aby se dotkl některé z nich, a ty se budeš cítit, jako by tě pohřbili zaživa, a za okamžik jako by ses musel dívat, jak znásilňují tvou malou dcerku. A tak dále, bez konce. Je to jako hrát na citeru. Na citeru utrpení. Mušelín v Kebiryjcově kápi tam není proto, aby ses bál. Má ho, abys neviděl, jak N'Gwemba pláče. Netvrdím, že trpí stejně jako ty, protože to není pravda. Nikdo nebude tolik trpět."

Kdybych byl prostě spoutaný řetězy, myslím, že bych je roztrhl. Jenže tohle nebyly řetězy, ale stříbrná jehla tenká jako vlas, která vězela v mé hlavě. Seděl jsem nehybně jako socha, ale v mysli jsem sebou škubal jako šílený, zmítal se jako umírající kůň omámený strachem.

A pak N'Gwemba lehce pohnul jednou z jehel.

* * *

Tou, v níž se skrýval žal po milované ženě. Svět, který přestal být světem a stal se nesnesitelnou tíhou. Prázdným, zpopelněným místem vyhnanství.

A tou, v níž žil oheň planoucí hluboko ve vnitřnostech. Hrst spolknutých žhavých uhlíků, smrad spálených vlasů, zvuk zubů drhnoucích o sklo. Křik zaživa upálených nemluvňat.

Můj vlastní řev snad roztrhl kamennou kopuli…

* * *

„My, Kirenenové, věříme, že takový čin přináší na lidský život kletbu," zašeptal muž. „Jmenuje se *go-hanmi*. Dluh křivdy. Zaplatím za to, co jsem ti udělal, a později zaplatí i mé děti. Tak dlouho, dokud křivda nebude úplně odčiněna. Zaplatím žalem, nemocemi a neštěstím. Ale možná díky tomu Kirenenové přetrvají. Možná nebudou vybiti jen proto, že nevěří v Podzemní Matku a ve smysl toho, aby se vše stalo jedním. Možná se jim podaří ubránit právo žít po svém. To je moje *agirano*, můj závazek, který jsem přijal. Odpusť mi. Teď mi řekni: kolik vás je?"

* * *

„Nejsem špehem svatyně!" ječel jsem z plných plic. Pomyšlení na to, že za mnou sedící černý netvor zvedne ruce k mé hlavě, mě naplňovalo šílenstvím. „Jsem Kirenenec! Jsem císař!"

Muž za stolem se bolestně zašklebil, sklonil hlavu a zavřel oči.

A tehdy se N'Gwemba opět zlehka dotkl několika jehel.

* * *

Bolest je jako tmavé, černorudé slunce. Odporné, malé slunce, které nedokáže rozehnat tmu. Je věčné. A páchne.

* * *

Jak jsi měl informovat svatyni?

* * *

Kolik je ještě takových jako ty?

* * *

Kde ses o nás doslechl?

* * *

Co jsi měl udělat, až sem dorazíš?

* * *

„Vytáhni jehly, N'Gwembo," prohlásil muž unaveným hlasem. „Vytáhni je všechny kromě té, co mu brání v pohybu. Ale zapíchni ještě dvě. Dej mu klid a odeber mu schopnost cítit bolest. Dál už to nesnesu. Všechny otázky jsem položil třikrát. Dost. Nevím, jak to udělali, ale dokonce ani já už neunesu víc *go-hanmi*."

Sáhl k pasu a vytáhl klanový nůž.

„To stačí, chlapče," zašeptal. „Tohle je konec. Už žádná další bolest. Jsem starý, slabý a dál už to nevydržím. Zklamal jsem svůj lid. A zklamal jsem i tebe, protože jsem tě mučil zbytečně."

„Dost!" to křičel další člověk bez obličeje, který se náhle objevil, jako by vyrostl uprostřed místnosti. Tenhle ale měl na sobě lesklý pancíř. Vypadal jako bytost z tekutého železa. „Dost toho šílenství! Přivoláváš kletbu na nás všechny!"

„To není šílenství, velebný," odpověděl muž, objal si pěst dlaní a sklonil hlavu. „Válka je krutá. Jak pro nás, tak pro ně. My žijeme světem, ne nebesy. Jestli ten ubohý chlapec udělá to, k čemu ho vycvičili, vybijí nás do jednoho. I s tvými sirotky. Nikdo nevyvážné živý."

„Vytáhni jehly," přikázal muž v oceli ostře. Jeho oblečení bylo vyrobeno z malých kroužků, pokrývalo celé tělo a halilo i tvář. Viděl jsem ho dobře, seděl jsem celou dobu jako socha. Během několika posledních chvil jsem už bolestí a neštěstím skoro zemřel, pak jsem začal toužit po smrti a potom se do ní zamiloval. Přesně tak, jak říkal člověk, sedící naproti mně. Pořád jsem čekal na její ostří – jako na polibek milenky. Nevím, proč jsem všechno viděl tak ostře. Cítil jsem tíhu každého kroužku lesknoucího se na těle příchozího. Každého článku jeho kroužkové košile, splývající až k zemi.

„Vytáhni jehly a pomoz mu, aby se vzpamatoval. Ať mu dají jiné oblečení a vodu. Ať se umyje. Ať se napije ambrie. Až bude při smyslech, ať ho zavedou k tohimonovi. A nikdo už mu nesmí sebeméně ublížit."

„Velebný…" přerušil ho muž rozhodně. „To…"

„On není špeh! On je ten, o kterém jsem snil! Počkám. Až chlapec přijde k sobě, sám ho doprovodím. Ty padni na obličej a modli se ke svým předkům, které hanobíš!“

Kebiryjec vytahoval jehly jednu po druhé. Přinášel mi úlevu, ale přesto pokaždé, když zvedl ruku k mé hlavě, zachvátila mě křeč děsu. Když vytáhl poslední, bezvládně jsem se svalil na bok.

Měl jsem propocené oblečení, pomočil jsem se do kalhot a celý jsem se třásl. Teprve po nějaké době jsem byl schopen se pohnout. Zvedl jsem se na kolena.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se muže za stolem. Nepoznával jsem vlastní hlas. Zněl zlomeně.

„Jsem Uzel, syn Ptáčníka. Pocházím z klanu Vody.“

„Až válka skončí, synu Ptáčníka, až budou Kirenenové svobodní, najdu tě a zabiju.“

„To, co jsi říkal při mučení…“

„Ano. Jsem kai-tohimon klanu Vahadla, amitrajským jménem Terkej Tendžaruk, vládce Tygřího trůnu. Plamenná standarta, Pán světa a První jezdec. Ale nenajdu si tě jako císař. Vyhledám tě jako Pilíř, syn Oštěpaře. Přijdu do tvého domu se znamením pomsty na tváři, namalovaným vlastní krví, a s nožem v ruce. Zabodnu do země na tvém nádvoří prapor klanu Vahadla a zabiju tě u nohou tvých dětí.“

„Toužím po tom, aby se tak stalo, synu Oštěpaře,“ odpověděl a sklonil hlavu. „Jestli ten den přijde, bude to znamenat, že jsem zvítězil a krutosti, kterých jsem se dopustil, nebyly zbytečné.“

„Prozatím mi dej vodu a oblečení,“ zavrčel jsem, dívaje se na své pořád roztřesené ruce. Měl jsem pocit, že jsem ještě nikdy nezažil takovou únavu. „A pak odsud odejdi. Nechci se na tebe dívat.“

* * *

Uzel mi poslal nejen vodu, ale také dvě nevolnice, které přinesly vědro, ručníky a misku mydlice. Když přišly, seděl jsem schoulený, třásl se a plakal. Velmi jemně mě omyly, lhostejného a bezvládného. Když mi jedna z nich osušila hlavu ručníkem, uviděl jsem na něm drobné kapky krve. Stopy po bodnutích, kterými tenounká žihadla vnikla do mé hlavy.

Potom dívky přinesly roušku, košili, kalhoty, vestu a boty. Kirenenské oblečení, které jsem neměl na sobě od chvíle, kdy shořel můj palác.

Muž v šatech válečného mnicha seděl před kopulí v meditační poloze, měl skloněnou hlavu a nehýbal se.

Čekal na mě. A pak vstal, hodil si na rameno bojovou kosu a mlčky mě vedl po dokonale rovné náhorní plošině mezi dvěma řadami klanových praporců, vlajících ve větru.

„Nikomu neříkej, kdo jsi," řekl. „Ani mně, ani tohimonovi. Jsi Nositel osudu a velmi lehce můžeš změnit to, co se má stát."

„Tak co mám říct?"

„Pravdu. Ale jen tolik, kolik je nezbytné."

Velitel byl v jiné kopuli; seděl na sedle ležícím u stěny jako na trůnu. Byl to podsaditý muž s aristokratickým obličejem a hřívou šedivých vlasů. Měl na sobě kalhoty a tuniku v barvách dvacátého oddílu a přes ně přehozený kirenenský plášť s výšivkami klanu Skály. V dlani opřené o koleno držel kalíšek a pod nohama měl tykev palmového vína. Měl prst v ústech a starostlivě si osahával zub. V místnosti se nacházel jen malý polní stolek s rozvinutou mapou a druhý, na němž stály šálky. Na podlaze ležely přikrývky. Pod zakřivenou stěnou jsem si ještě všiml dřevěného stojanu, na němž visela zbroj těžké jízdy a stará kirenenská přilba s hlubokým nákrčníkem, štítkem vpředu a s lícními chrániči.

Obalil jsem pěst dlaní a mírně se uklonil.

„Kai-tohimone…"

Úsporně sklonil hlavu. Posadil jsem se na deku a objal si ramena. Pořád jsem se chvěl a cvakaly mi zuby. Nechtěl jsem s nikým mluvit ani nic vědět. V tuto chvíli jsem se chtěl jen svinout do klubíčka a plakat.

„Takže tohle je ten tvůj Nositel osudu?" obrátil se na mnicha. Ten přikývl a kroužkové brnění zachřestilo.

„Měli být dva."

„Je tady se mnou i můj přítel, tohimone, ale nevím, jestli žije. Prosím, dovol, abych se na něj podíval. Vím, že ho mučí kebiryjskými jehlami stejně jako mě!"

„Ukončil jsem to," řekl mnich zpoza lesklé clony. „Ukončil jsem to okamžitě, jakmile jsem se dozvěděl, že stopaři přivezli dva lidi z ašyrdymské silnice. Ale tvůj přítel je Amitrajec. Kněz Pramáti jménem Undaj Čekedej."

Zavrtěl jsem hlavou.

„Je to Brus, syn Pelyňka. Cestou se musel vydávat za kněze Čekedeje a ve svatyni přijal kousnutí zvláštního škorpiona, proměněného mocí obětiště. Je to nějaký obřad. Od té doby má v hlavě zmatek. Má v ní dva lidi. Čekedeje, kterého si vymyslel, a sebe samotného. Jestli Brus po těch vašich jehlách zemřel…“ Hlas se mi zlomil.

Nastalo ticho. Válečný mnich sáhl do záňadří kroužkového brnění a vytáhl malou zazátkovanou lahvičku.

„Pij to po malých doušcích, chlapče. Tak dlouho, dokud se ti neudělá líp. Tvůj přítel nezemřel.“

„Kebiryjec ho může vyléčit,“ řekl tohimon.

„Ten pes už se ho nedotkne!“

„On se ničím neprovinil,“ řekl mnich. „Je jako nůž. Nožem se dá rozříznout vřed, nebo probodnout srdce. Záleží na tom, kdo ho drží. Proklínej nás, ty, kteří drželi rukojeť, a ne mrtvou ocel. Kebiryjci léčí a jejich jehly dokáží zázraky. Vím, že je to pro tebe těžké, chlapče, ale zkus nám věřit. Máme tady lidi, kteří prožili takové hrůzy, že přišli o rozum. Moje prášky, fetiše ani bylinky jim nedokázaly pomoci, zatímco N’Gwembovy jehly jim vrátily rozum a klid. Postaráme se o tvého přítele, tím spíše, že jsme mu ublížili my sami.“

„Jsem Knot, syn Kováře, kai-tohimon klanu Skály,“ vykřikl najednou muž sedící na trůnu ze sedla tónem, jako bychom ho ignorovali. „Vedu zbytky našeho národa, hlavně uprchlíky z různých vojenských oddílů a pár civilů. Ženy, děti, starce. Zdá se, že jich je hodně, když je musíš všechny nakrmit a napojit, ale jestli nás najdou Amitrajci, ukáže se, že je nás sotva hrstka. Uzel a jeho stopaři se snaží, aby nás nenašli špehové svatyně – a dělají to dobře. Obvykle se nemýlí. Ale můj přítel, zasvěcený válečný mnich jménem Stín, se také obvykle nemýlí. Jeden tvrdí, že znamenáš smrtelné nebezpečí a že je nutné tě odstranit. Druhý, že jsi tím, kdo může změnit náš osud a zajistit, že přežijeme. Komu mám věřit, chlapče? A co mi na to řekneš ty?“

Stín vsunul ruce pod kroužkovou zbroj a vytáhl modlitební váleček. Díval jsem se, jak zkušeně otáčí prstenci a přemisťuje podél osy i mezi prstenci kameny pokryté znaky, jak vytváří nový vzor. Jestli se mu podaří kameny složit, možná z nich vyčte odpověď.

„Nevím, co znamená, že jsem Nositelem osudu. Jsem Pilíř, syn Oštěpaře z klanu Vahadla. Tu noc, kdy padl Tygří trůn, mi byl

císařem svěřen úkol. Snažím se ho vyplnit. Smysl tohoto úkolu ale neznám a nerozumím mu. Vládce Tygřího trůnu mi prostě přikázal někam dojít, ale nesdělil mi proč. Nepřikázal mi se s někým setkat ani vyřídit nějakou zprávu, ani cokoli jiného. Myslím, že když První jezdec zemřel a císařská dynastie už neexistuje, měl bych zůstat tady. Stanout po tvém boku, tohimone. Jsem Kirenenec a mé místo je zde. Jsem také jediným žijícím císařským dvořanem. To může pomoci přivést pod tvůj prapor víc lidí, přinejmenším ty z klanu Vahadla, kteří přežili."

„Císařský dvůr…" prohlásil Knot zamyšleně. Stín točil prstenci, slyšel jsem cvakání žetonů. „Rádoby kirenenská dynastie, založená Odvráceným vahadlem. Zrádcem. Dynastie Tendžaruk. To jsou amitrajské záležitosti, Pilíři. My, Kirenenové, nemáme jediného vládce nade vším. Nemáme císaře. Klan Vahadla není o nic lepší než klan Psa, Ledu nebo Potoka. Tak tomu bylo kdysi a je tomu tak zase. Čas plyne a život se točí v kruhu. Všechno se mění proto, aby se opět stalo tím samým. Já nechci být císařem. Jsem jen prvním mezi rovnými. Polním velitelem ztroskotanců. Ale jestli přetrváme, vrátím se na své místo. Do čela svého klanu, nikam jinam."

„Pořád existujeme," řekl mnich, neustále převracející v dlaních prstence a přesunující kameny. „Přestože byla naše země dobyta a my jsme byli zmasakrováni a vysídleni. Navzdory tomu, že nás přidělili k nižším kastám, změnili nám jména a vzali nám naši řeč. Vzali nám dokonce i zemi, ale my pořád existujeme. Přetrvali jsme, protože před pokoleními proběhl obřad Tázání. Když jsme byli poraženi, Hrot, syn Síťaře, kai-tohimon klanu Vahadla, tentýž, který později přijal jméno Tahaldin Tendžaruk, nezradil. Udělal to, co mu přikázali Vědoucí – ti, kteří přežili obřad. Dostal příkaz přejít na stranu nepřátel a stvořit císařskou dynastii. On, nebo jeho potomci. I on byl Nositelem osudu. Naplnil svůj osud a jeho potomek mohl jako císař zařídit, abychom se dokázali znovuzrodit. Kdyby nepovstala kirenenská dynastie Tendžaruk, Knote, byli bychom teď bezejmennými nevolníky z nejnižších kast, bez paměti. Neexistovaly by klany ani naše řeč. Za to, že ses narodil v kirenenské rodině, že ti dali jméno, měl jsi rodiče, že jsi celý život nosil klanový nůž a plášť, vděčíš právě císaři."

Knot pokrčil rameny a napil se vína ze svého kalíšku.

„Možná, ale ta doba je pryč. Už nemám ani dům, ani rodinu, stejně jako my všichni. Zbylo mi jen jméno, nůž a plášť. Teď nás loví a vraždí, a ubohý císař nežije. K čemu by se nám mohl hodit?

Amitrajcům se po něm rozhodně nestýská a my ho nepotřebujeme. Mám se s tou hrstkou lidí vrhnout na hlavní město a bojovat o Tygří trůn? Kdo ho potřebuje? Koho bych na něj měl dosadit? Jak ho udržet? Jak zařídit, aby se Amitrajci odvrátili od své věštkyně? My potřebujeme místo, kde bychom mohli žít, to je vše. Jestli to chceš taky, synu Oštěpaře, jestli jsi Kirenenec a dokážeš nám odpustit to, čeho se ti z našich rukou dostalo, zůstaň. Potřebuji každý pár rukou. Každého člověka, který nechce žít ve světě Pramáti a umí držet meč. Obzvlášť, když to chce osud. Věřím Stínovi. Pokud říká, že jsi nástrojem osudu a pomůžeš nám přežít, myslím si to i já."

„Dost," přerušil ho Stín. „Tak to není. On může být Nositelem osudu jen tehdy, pokud udělá to, co je mu předurčeno. Osud je nestálý jako voda nebo kouř. Neexistuje jen jedna linie, jejímiž jsme otroky. Existují nevyhnutelné události, ale není jich zase tak moc a týkají se toho, co se má stát zanedlouho. On musí udělat to, co musí. Nevím, co to je. Ale myslím si, že musí jednat podle císařovy vůle. Bydlel jsi v paláci," obrátil se na mne. „Byli tam i Vědoucí?"

„Nejspíš ano," odpověděl jsem. „Ale nikdy jsem žádného z nich neviděl."

„Já sám jsem Vědoucí," vysvětloval Stín. „A i když nedokážu říct proč, předpokládám, že tu noc, kdy přišla bouře, proběhl obřad Tázání. Cítil jsem to. Tehdy zemřelo mnoho lidí. Nejdřív kvůli síle obřadu a pak meči. Když jde všechno špatně, je možné zkusit hledat odpovědi, jako se to stalo po porážce v údolí Černých slz. Kruh spojených Vědoucích se v tu chvíli stává jedinou silnou myslí. Na okamžik poodhalí stezky budoucnosti, pozná, co je skryto. Mnoho z nich zemře, další za to zaplatí šílenstvím. Odpověď navíc často není srozumitelná. Je jako rozkaz vydaný mladému chlapci, aby bez příčiny putoval někam na konec světa. Podstata je v tom, že teprve když tam dorazíš, bude jasné proč a kvůli čemu. Měl císař ve zvyku pravidelně vydávat podobné rozkazy?"

„Nikdy," řekl jsem. „Každý z jeho lidí vždycky věděl, co má dělat a proč."

„A kam ses teď chtěl dostat? Když jsi cestoval ašyrdymskou silnicí."

„Do městečka Nahigyl, poblíž Sauragaru. K poušti Konce světa."

„Takže tam musíš jít. A my musíme udělat všechno pro to, aby ses tam dostal. Tady zůstat nemůžeš. Je v tom ještě něco, tohimone."

„Něco, co jsi spatřil ve svých viděních, v oblacích kouře a v tekoucí vodě?" zeptal se Knot.

„Ano. Za ním kráčí smrt. Viděl jsem ji ve vizích. Jde v jeho stopách a už není daleko. Ale nevím, co to znamená."

„Smrt kráčí za námi všemi. Občas stojí přímo na prahu. To není nic nového. Co navrhuješ?"

„Vyléčíme jeho přítele. Vybavíme je na cestu a dáme jim několik lidí, kteří je doprovodí do Nahigylu. Co nejrychleji. Průvodce a ochránce. Ať nebloudí a ať se jim nikdo nepostaví do cesty. Musejí dorazit tam, kam musejí, a to co nejdřív."

„A jaký z toho plyne užitek? Zvláště pro ty, kteří tady zůstanou?"

„Možná se to dozvíme, až dorazí tam, kam měl dojít. Tak už to s obřadem Tázání bývá. Třeba jde o to, že se má s někým setkat. Nebo možná pohne kamínkem, z něhož se pak stane lavina. Třeba se stane jiskrou, která zažehne požár. Odpověď, kterou získali Vědoucí, není předpověď. Je to šance. Možná velmi malá. Ale my potřebujeme každou šanci."

„Takže mám obětovat několik lidí nevyčíslitelné ceny a pomoci mu dojít na okraj pouště, přestože on sám neví, kvůli čemu a proč," řekl velitel pomalu. „Protože v paláci možná Vědoucí provedli nějaký obřad. A díky tomuto obřadu se možná, opakuji, možná objevila vize, které nikdo nerozumí, ale jejíž vyplnění nám dává šanci přežít. Pochopil jsem správně, co jsi řekl, Stíne? Já jsem velitel. Dívám se pod nohy. Tady jsou lidé, kteří mi důvěřují. Usoudili, že vím lépe, co dělat, než vědí ostatní. Pro mne jsou důležitá kopí, pytle s durrou, koně a meče. Můžu je spočítat a odpovědět, že máme šanci. Nebo že ji nemáme. Žiju na zemi a dívám se na zem, Stíne. Vidím věci, které mají význam, a ty, jež ho nemají. Nezabývám se honěním větru, sny ani měsíčním světlem. Nepletu se do záležitostí nadaku a kleteb z obětišť. Věřím ve Stvořitele, ale ten je daleko. Učinil lidi svobodnými, a proto nám nemůže pomoci, neboť bychom pak o sobě přestali rozhodovat. Proto je na světě zlo a Amitrajci. Ale také existují čepele a paže, aby se jim postavily. Takovým věcem rozumím."

„Škoda, že věštkyně nepřemýšlí jako ty," odpověděl Stín zpoza kroužkové clony. „Kdyby pohlédla na imperiální armádu, kdyby

spočítala čepele a pytle s durrou, určitě by nikdy neopustila svou pouštní poustevnu. Ale ona se rozhodla lovit vítr a měsíční světlo. Uvěřit snům. A teď se její sny musejí stát sny všech, až po Všemoří, Kebir a Nassim.“

Vypil jsem další doušek z jeho dřevěné lahvičky. Nápoj uvnitř silně páchl kořením a bylinkami, měl zvláštní chuť, ale nebyl tak ostrý jako ambrie. Ruce už se mi netřásly a pomalu se mě zmocňovala lhostejnost. Ne klid, ale lhostejnost. Temnota, která se usídlila v mém nitru, jako kdyby se schoulila, ale dál zůstala temnotou. Černou, ponurou jámou.

„Možná udělám, co mi radíš, velebný,“ oznámil velitel. „Nebo udělám něco jiného. Musím si to promyslet. Až se rozhodnu, dozvíš se to. Najdi chlapci nějaké místo a postarej se, aby byl jeho přítel vyléčen.“

„Tohimone?“

„Ano, chlapče?“

„Nevím ani, jak je to daleko odsud, ani kolik času uběhlo, ale vím něco, co by mohlo být důležité,“ řekl jsem. Knot mě pozoroval nehybným, unaveným pohledem. „V osadě Ašyrdym žije jen několik kněží. Stěží pár. Je tam jedna stará Vědoucí, která může být nebezpečná. Ale archimatrona nemá moc žádnou. Nedokáže tvořit, neumí ani velet. Jen hlídá most a zadržuje davy poutníků. Část z nich zabíjí ve svatyni a část nutí stavět sýpky. Jsou mezi nimi Kirenenové i jiní lidé, kteří prchají od Pramáti a Rudých věží. Celé město je zavaleno durrou a stády dobytka, které kněžka nechce odevzdat vysokým rodům, protože se bojí, že se stane závislou. Tohle všechno hlídá sotva binhon pěchoty a hon stíhací jízdy. Nahaněči. Pocházejí ze ‚Zmijího‘ oddílu, jsou znudění a mají nízkou morálku. Je tam taky stráž svatyně. Přibližně hon, maximálně dva. Sběř. Banditi a marodéři. A navíc na cestě, jednu stadii za mostem, vzniklo obětiště. Vím to, protože jsem to viděl na vlastní oči. To je všechno. Napadlo mě, že kdybych byl pahandejem nebo tymen basaarem, chtěl bych to slyšet.“

„Co bys udělal, kdybys to slyšel?“

„Poslal bych tam binhon rychlé jízdy a tolik vozů, kolik bych dokázal sehnat. Zmocnil bych se města, vypálil věž, osvobodil lidi a odvezl zásoby. A od archimatrony bych se dozvěděl, jak zní nová řeč bubnů. Od chvíle, kdy jsem město viděl, se mohlo leccos změnit – nebo si můžeš myslet, že lžu. V takovém případě by několik

stopařů rychle zjistilo, jak to je. A lehká jízda se případně může rozptýlit a ustoupit, kdyby došlo k problémům.“

Knot se zdrženlivě usmíval a pokyvoval hlavou. A pak mi pohlédl do očí.

„Navzdory svému mládí myslíš jako velitel. Přemýšlím, kým ve skutečnosti jsi, synu Oštěpaře. Ale řekni mi jednu věc: jak bys přinutil archimatronu, aby ti vyzradila jazyk bubnů? Poprosil bys ji? Zastrašil? Doběla rozžhavil železo? Nebo bys přikázal N’Gwembovi, aby jí do hlavy zapíchal jehly?“

Mlčel jsem.

Mnich se s řinčením zbroje zvedl a vzal mě za rameno.

„Pojďme.“

Venku oslnivě zářilo slunce a obloha byla vysoká a modrá. Z vrcholu zvláštní ploché hory jsme viděli vzdálený horizont, ztrácející se v jemné roztrhané mlze. Nekonečná blátivá pustina a mírné pahorky rýsující se na jedné straně, suchá, neúrodná rovina pokrytá keři a skalisky na druhé, až k rudým, ponurým štítům hor, jež se zvedaly v dálce.

„Vůbec jsi s námi nechtěl zůstat, že?“ zeptal se Stín. Rozhovor s někým, kdo je neustále ukryt za lesklou clonou, byl únavný. Mnich neměl obličej. Nebylo jasné, zda se usmívá, vysmívá se nebo mluví vážně. Byl to jen hlas. Podíval jsem se na něj, ale nepromluvil jsem.

„Prostě jsi usoudil, že bys měl. Že tvé místo je tady. Jenže všechno, co potkalo tebe a tvého přítele, pro tebe znamená, že si nejsi jistý, jestli vůbec chceš být dál Kirenencem.“

„A kým bych mohl být?“ zeptal jsem se. „Jsem Kirenencem – bez ohledu na to, co si myslím nebo jak se cítím. Jsem jím víc, než by tě mohlo napadnout. Možná víc než kdokoli zde. Je to má přirozenost. Není to něco, co bych si mohl vybrat.“

„Ano, ale já si myslím, že ti teď dává naději jen přesvědčení, že je ještě mnoho dalších, kteří jednají jinak než my. Že se drží zásad civilizace a válečného kodexu. Že my tady jsme pokřivení. Musel jsi prchat přes celou zem a dívat se na věci, které se nikdy neměly stát. Díval ses a říkal sis: ‚Někde tam je jiný svět. Je tam můj národ, který by tohle nikdy neudělal. Kdysi taková země existovala. Kdybych se tak jen dostal k nim, mohl bych najít svou vlast.‘ A teď jsi ji našel a první, co jsi zažil, byla neodpustitelná krutost. Z rukou vlastních lidí.“

„Ach, přestaň už fňukat, velebný,“ zavrčel jsem. „Jsi svatý muž, ale žvaníš jako Amitrajec. Jednou tak, podruhé jinak, jednou ti to je

líto, a pak se zase považuješ za spravedlivého. Točíš se jako korouhvička podle toho, co slyšíš. Rozhodli jste se, že ve vaší situaci můžete získávat informace mučením, tak teď nepředstírej, že je to neomluvitelné. Je to omluvitelné, protože jste se rozhodli, že to budete dělat. Válka je triumfem nezbytnosti! Kirenenec se zamyslí, než se rozhodne. Ale když se rozhodne, není už cesty zpět. Musí se svému rozhodnutí postavit čelem. Rozhodli jste se, že uděláte něco, co vám pošpiní *go-hanmi* a co bude podlé. Rozhodli jste se vzít to na sebe, protože sázka je příliš vysoká a nejspíš je to nezbytné. Tak se narovnej a přijmi tíhu, kterou sis zvolil. Ale nedomáhej se mého odpuštění, protože ještě před hodinou jsem dělal pod sebe bolestí a děsem."

Ztichl jsem, protože Stín položil bojovou kosu na zem a s řinčením přede mnou sklonil hlavu, zakrytou kroužkovým brněním.

„Kodai massa, tohimon!"

„Matagei," zabručel jsem. A najednou jsem zaslechl tiché zazvonění ocelových kroužků. Mnichova hlava se lehce chvěla a mě napadlo, že pláče. Vzápětí mi ale došlo, že se Stín tiše směje.

„Vysmíváš se mi?" zeptal jsem se.

„Ne, synu Oštěpaře. Ale tvé napomenutí bylo tak přirozené, až bylo v ústech chlapce nečekané. Jsi zvyklý rozkazovat, a to už dlouho. Vyhýbej se tomu, protože je to ten nejhloupější způsob, jak se můžeš prozradit. Měl bys samozřejmě pravdu – nebýt toho, že došlo k nedorozumění. Jen jsem říkal, že vím, co cítíš a co bych na tvém místě cítil já sám. Já se na svět dívám jinak než obyčejní lidé. Jako každý mnich jsem trochu šílený. Vidím spojení."

„Vidíš spojení?"

„Přesněji spíš cítím. Mezi událostmi, lidmi a cíli. Jsou jemná jako nit a mohou být přetržena, ale jsou viditelná. Je jednoduché je zpřetrhat a jednat navzdory osudu. Od pádu Tygřího trůnu procházíš nepřátelskou zemí. Putuješ s úkolem, který ti nedává žádný smysl. Sám mezi nepřáteli. Kdybys dorazil k nám a nedostalo by se ti z našich rukou křivdy, zůstal bys tady. Došel jsi ke svým a to, co děláme, má prostý smysl, se kterým se lze lehce ztotožnit. Chceme přežít. Chceme se bránit. Prostě bys stanul po našem boku. Zdá se to být podstatně rozumnější než beznadějná cesta za nejasným účelem. Prostě bys zpřetrhal vlákna. Takto se nejspíš rozhodneš odejít a pokračovat ve svém úkolu. Ublížili ti, takže nebudeš váhat. Půjdeš, kam tě povedou linie osudu. Lidská mysl často pracuje právě takto."

Zastavili jsme se před kruhovým vchodem do dalšího kulovitého stavení, lesknoucího se jako perla.

„Odpočiň si," řekl kněz. „Přikázal jsem sem přinést tvé věci a také jsem poslal pro odvar. Máš tady spací rohož, deky a lampu. Někdo ti přinese něco k jídlu."

„Kde najdu Bruse? Chci ho vidět."

Mávl rukou někam mimo okraj náhorní plošiny, jako by chtěl říct, že Brus odlétl na jih.

„Na prvním poschodí, kde je můj lazaret. Ale on teď tvrdě spí. Dal jsem mu bylinky. Neprobudí se dřív než zítra okolo poledne. Pak tě za ním sám zavedu."

* * *

Zůstal jsem sám. Sám v prázdné kulovité budově, připomínající velkou polévkovou misku obrácenou dnem vzhůru, rozzářenou jasným svitem, jako kdyby kámen, z níž byla postavena, prosvítal jako tenký papír. V dobách míru se k prastarým ruinám nikdo nepřibližoval. Stávaly se v nich divné věci. Objevovala se světla i hlasy, otvory se občas zavíraly a budovy měnily polohu. Lidé vídávali démony. Všeobecně se soudilo, že jsou ruiny prokleté. Ale teď byla válka a prapodivné, poněkud děsivé stavby zapomenutých národů se prostě staly útočištěm. Ničím víc. Na světě byly podstatně horší věci než démoni z úsvitu věků, a tady aspoň nepršelo za krk.

Dlouhou dobu jsem seděl na svinuté rohoži a tupě zíral ven. Na dokonale rovnou plochu zastavěnou kulovitými budovami, po níž chodili lidé. Kirenenové.

Mí lidé.

Nevím, kde se ve mně kdysi vzalo přesvědčení, že pokud najdu své krajany, stanu v jejich čele. Byl jsem jen trosečník z klanu Vahadla. Skoro dítě. I kdybych jim všem řekl, kdo jsem, čas Tygřího trůnu už minul. Císař bez paláce, bez ozbrojenců a bez poddaných, kteří věří v jeho moc, je nikdo. Obyčejný člověk.

Ke stěně někdo postavil můj cestovní koš. Zaradoval jsem se, že ho zvědové vzali s sebou, i když to bylo logické. Pozorovali nás celý den, protože jsme se jim zdáli divní. Podezřelí. Takže věci, které jsme měli u sebe, byly také důležité. Vzali je s sebou, aby je prozkoumali, ale stejně je od nich hezké, že je vrátili.

Vytahoval jsem věci z koše a opatrně je rozkládal na rohož. Uklidňovalo mě to, připadalo mi to jako cílené jednání. Nic nechybělo – kromě toho, že se nějaké jídlo stačilo zkazit, takže jsem ho vyhodil. A pak mi došlo, že je to skutečně můj koš, ne Brusův. Oblečení mělo správnou velikost, našel jsem dokonce i svou kouli přání. Chvíli jsem se na ni díval a přemýšlel, proč se mi nechce plakat. Byl to pocit, jako by mi srdce vyschlo na kámen a ztvrdlo jako hlína.

Jemně jsem odložil kouli stranou a pohladil špehovskou hůl. Meč, řetěz, čepel kopí, které mohlo být zároveň nožem. Lepené dřevěné držadlo, vypadající jako hůl, se skládalo z několika částí. Vzal jsem jeden z řemínků a vyčistil čepele, našel jsem také malý keramický brousek a dal jsem zbraň do pořádku. Odlil jsem trochu oleje z lampy a promazal ostří a pak jsem celou hůl zase složil do jednoho kusu. Kdybych měl pytlík a trochu dubových pilin, vyčistil bych i řetěz.

Prozkoumal jsem celý svůj majetek, jednu věc po druhé. Pečlivě, jako bych se k něčemu chystal.

Strávil jsem takhle větší část dne. Nevzpomínám si, před jak dlouhou dobou jsem naposledy nemusel buď jít, nebo se skrývat. Nemusel jsem nic. Poprvé za stejně dlouhou dobu jsem byl opravdu sám. Brusova společnost nebyla úmorná, ale stali jsme se nerozlučnými. Cítil jsem, jako by jeho neustálá přítomnost vysávala mé myšlenky. Jako bych postupně ztrácel sám sebe.

Teď mě nikdo nelovil a byl jsem sám. Seděl jsem tedy s rukama opřenýma o kolena a hleděl před sebe. Každou chvíli jsem se napil léku z lahvičky, kterou mi dal válečný mnich. Naplňoval mě lhostejnou, klidnou prázdnotou. Jako bych se měnil ve skálu.

Ten stav mi vyhovoval.

Nechtělo se mi s nikým mluvit ani nikoho vidět. Nechtělo se mi nic. Odvar zabíral, i když se mi občas vrátily vzpomínky na dnešní ráno a v tu chvíli mě zachvátila děsivá hrůza, pronikající až do morku kostí jako mráz. Trvalo nějakou dobu, zatímco jsem se třásl svinutý do klubíčka, než bylinky zase jemně uklidnily mou mysl jako ukolébavka.

Strávil jsem dost času podřimováním, probouzením se, chvěním se v záchvatech paniky a hleděním před sebe. Nic se nedělo, ale já jsem cítil, že přesně něco takového potřebuji. Slyšel jsem vzdálené hlasy, pokřikování dětí, bučení zvířat, zvuky každodenního ruchu, ale naslouchal jsem tomu bez většího zájmu. Jako bych byl zvíře

nebo věc. Kámen. Dřevěný sloup. Nesnil jsem, nestýskalo se mi, a co u mě bylo velmi neobvyklé, netoužil jsem ani po ženském těle. Prostě jsem jen ležel na rohoži, jako bych se hojil.

Pomalu jsem přicházel k sobě. Posledních několik měsíců jsem byl chvíli putujícím Sindarem, chvíli akolytou, chvíli císařem, pak zase císařským vyslancem nebo tohimonem klanu Vahadla. Už jsem skoro ani sám nevěděl, kdo jsem.

Pilíř, syn Oštěpaře. Terkej Tendžaruk. Agyren Kysaldym. Ardžuk Hatarmal. Tolik jmen. Tolik různých lidí. Každý z nich byl jiný. Který byl mnou? Kým jsem byl já sám?

Kdo jsem vlastně byl?

Vždyť jsem dokonce ani nevěděl, kolik je mi doopravdy let. Něco jiného je čas počítaný ode dne narození, a něčím jiným je čas, který jste prožili. Měsíce jednou plynou rychleji, a jindy pomaleji. Občas je několik dní jako léta. Dny, nebo dokonce hodiny, mohou člověka navždy změnit. Jindy, když se nic neděje, tak přesto, že čas plyne, jako kdyby stál na místě. Člověk se nic neučí, jen je a nemění se.

Byl jsem skoro ještě dítě, ale prožil jsem toho víc než leckterý dospělý. Kdybych byl kupecký syn někde v říši svého otce, sotva bych byl odrostlý dětskému věku. Zajímala by mě jen děvčata, tanec a noční radovánky v tavernách. Pořád bych rád pouštěl draky a vyřezával dřevěné lodičky nebo hrál na citeru. Určitě bych neměl na rukou krev, možná bych ani nezažil pořádnou rvačku. Neznal bych horší starosti než nudnou výuku řemesla nebo učitelovu přísnost. Vrcholem utrpení by pro mne byla dívčí lhostejnost, podvrtnutý kotník nebo bolest zubů.

Kdybych pořád žil v Tygřím paláci, byl bych jedním z řady následníků trůnu. Pomáhal bych vládnout a cítil na bedrech tíhu osudů milionů poddaných. Žil bych císařskými záležitostmi a v mnoha ohledech bych musel být dospělejší než obyčejný šestnáctiletý chlapec.

Ale na to, abych se potýkal s osudem, který na mě teď dolehl, jsem byl ještě pořád slabý. Scházel mi klid, soudnost i odolnost starších lidí. Na druhou stranu jsem si zatím vždycky nějak poradil a dokázal jsem se vzpamatovat rychleji než oni.

Proležel jsem tak mnoho hodin. Střídavě jsem spal, hleděl před sebe a sytil se mlčením. Dokonce se mi ani nechtělo myslet na to, kolikrát jsem se během posledních několika dní loučil se životem, přesvědčený, že tentokrát nastal můj konec.

Byl jsem vyčerpaný.

Pozdě odpoledne jsem ale začal přicházet k sobě; poznal jsem to podle toho, že jsem dostal hlad. Život se vracel a hlásil se o svá práva. Pořád mě sužoval strach o Bruse. Cítil jsem, že ho musím vidět, ale prostě jsem se nedokázal pohnout. Nakonec jsem však vstal a neochotně opustil svou tichou, bezpečnou kopuli. Vrátil jsem se do světa, kterého jsem už měl plné zuby.

Ze všeho nejdříve jsem šel hledat nějaké místo, kde bych si mohl vyprázdnit vnitřnosti. Ve skále přirozeně nemohli vykopat latríny, ale jak jsem nakonec zjistil, použili jednu z podivných, prázdných pseudostudní, stejnou, jako byla ta, v níž jsem byl uvězněn. Pocítil jsem mírný vděk, že mé vězení nebylo využíváno pro tento účel. Studna byla zakryta podlahou vozu a chráněna paravánem. Dokonce zde stála i miska s vodou, aby se člověk mohl očistit, a druhá, v níž bylo možné si umýt ruce. Latrína byla zrovna prázdná. Na poschodí, kde se nacházela kopule, v níž jsem odpočíval, bylo celkově dost málo lidí. Nejspíš bylo určeno pro velení. Celý tábor se nacházel níž, na terase obklopující zvláštní, useknutý vrchol. Dalo se tam dostat po úzkých schodech vytesaných do skály.

Stály tu desítky táborových vozů, selských dvoukoláků a kupeckých vozů. Mezi nimi se nacházely provizorní stany z vozových plachet a s tyčemi opřenými o skálu. Ale nebyly zde jen jakoby vojenské stany – zahlédl jsem tu i konstrukce z všelijakých plachet. Všude se motali lidé a nikdo si mě nevšímal. Mezi stany pobíhaly děti, ženy praly někteří lidé prostě spali na vozech i pod nimi, na rohožích rozvinutých na skále, nebo jen seděli a dívali se před sebe stejně jako já před chvílí. Bylo zde hodně raněných a všichni vypadali pohuble a vyčerpaně.

Tam, kde se nacházelo vojsko, byl zachován alespoň nějaký řád, ale vojáci působili dojmem náhodné směsice různých oddílů, jejich oblečení bylo strakatou změtí kabátů všelijakých jednotek a civilních šatů, někteří měli kompletní výzbroj, jiným zbraň chyběla, ale také jsem zahlédl lidi ozbrojené obyčejnými rolnickými nástroji. Tesáky na odřezávání durry cepy a sekerami.

Viděl jsem provizorní kovářskou dílnu, kde hořel oheň, řinčela kladiva, dva muži v kožených zástěrách rovnali a ostřili meče, nanovo překovávali polámané čepele, vyklepávali promáčknuté přilby. Na jedné straně se vršila hromada zničených zbraní, zbroje a

přileb, na druhou odkládali už opravené, roztříděné a na stojany rozvěšené věci.

Nikdy v životě jsem neviděl tolik Kirenenců najednou. Všichni u sebe měli nějaké nože, i když ne vždy to byly klanové čepele nevyčíslitelné ceny. Mnozí měli kirenenské šaty, ostatní si našívali, nebo dokonce malovali klanová znamení na rukávy a na záda vojenských plášťů nebo kastovních kaftanů.

Tehdy jsem se nejspíš poprvé v životě cítil být součástí svého národa. Celá léta jsem považoval kirenenství za něco jako druh tajemného bratrství. Za něco, co existovalo hlavně ve Vesnici Oblaků a mezi dvořany mého otce, ale co bylo jaksi soukromé. Tady jsem se prodíral davem vysokých, štíhlých lidí se stejně snědou kůží, jako mám já, slyšel jsem vlastní řeč mísící se s běžnou amitrajštinou. Normální lidé. Normální Kirenenové.

Muž seděl pod plátěnou stříškou nataženou mezi táborovými vozy a hrál na citeru. Díval jsem se na jeho prsty s ocelovými náprstky, zkušeně běhající po širokém krku nástroje. Muž zpíval pohádku o člověku z Prvního měsíce a děti sedící ve shluku okolo něj na něho hleděly jako na červánky a vyráběly šípy. Nasazovaly hroty splétaly letky z nejrůznějších per a připevňovaly je namotáním pevné nitě. Hotové střely končily v koších a trčely z nich jako chomáče podivných barevných rostlin.

Procházel jsem se trochu bezmyšlenkovitě mezi všude se motajícími lidmi a nedokázal jsem pochopit, proč se cítím tak osamoceně. Všichni tady byli spolu a za nějakým účelem. Všichni měli něco na práci. Vypadali, jako by se všichni znali.

Já jsem přišel odnikud a mým cílem bylo další putování do neznáma. Otcův příkaz, kterému jsem nerozuměl.

Zastavil jsem dívku procházející kolem a zeptal se jí, kde je nemocnice. Pohlédla na mě velkýma fialovýma očima, v nichž se zračil údiv. Podle zvyku Kirenenek ve válce na sobě měla mužské šaty, fialové vlasy si spletla dozadu, ale dobře vyplněná přední část vesty mě nenechala na pochybách, s kým mám co do činění.

„Co jsi zač?“ prskla a ostentativně opřela dlaň o rukojeť klanového nože. „Jak můžeš nevědět, kde je nemocnice? A co chceš od velebného Stína? Myslíš, že nemá nic na práci? Proč ty sám nezačneš něco dělat?“

„Přestaň mi nadávat,“ zavrčel jsem. „Do toho, kdo jsem a co hledám, ti nic není. Jenom jsem se tě slušně zeptal na cestu. Jsem

Pilíř, syn Oštěpaře, tohimon klanu Vahadla. A ty jsi kdo, že jsi na mě najednou začala tak štěkat?“

„Jsem Voda, dcera Tkadleny, a pocházím z klanu Ryby. A nevěřím, že jsi tohimon. Sotva jsi stačil vyrůst. Dokonce ani nemáš nůž. A proč vlastně nemáš vlasy?“

„Jsi drzá, hubatá a nevychovaná,“ ucedil jsem. „Nejhorší druh ženy. Máš pocit, že můžeš každého beztrestně urážet. Je válka. Můj otec zemřel. Jsem tohimon, ale ze svého klanu jsem možná přežil jen já a ještě jeden člověk. Ten člověk je teď v lazaretu. Chtěl bych ho vidět a zjistit, jestli něco nepotřebuje. Dorazili jsme sem teprve včera, takže nevím, kde je lazaret.“

„Zavedu tě tam,“ řekla a kousla se do rtu. „Nejsem si jistá, ale možná jsou tady ještě další lidé z klanu Vahadla.“

„Kde bych tady mohl dostat něco k jídlu?“ zeptal jsem se, když jsme šli podél vozů.

„Dokonce ani tohle nevíš?“ zeptala se podezřívavě. „Kde ses tu vůbec vzal?“

„To tvoje vyptávání je k ničemu. Ti, co o mně mají tohle vědět, Uzel, syn Ptáčníka, Knot, syn Kováře, a Stín, to vědí. To ti musí stačit. Nedokážeš odpovědět na jednoduchou otázku jinak než další otázkou?“

„Prostě nechápu, proč ti neřekli, kde sehnat jídlo.“

„Někdo mi ho měl přinést,“ odpověděl jsem. „Tak bylo rozhodnuto.“

Zase se kousla do rtu.

„To jsi byl ty? Neměla jsem čas. V nemocnici jsou desítky raněných. Nevím, proč bych měla nosit jídlo někomu, kdo si pro ně může dojít sám.“

„Protože jsi dostala rozkaz,“ řekl jsem trpělivě. „Tak funguje armáda. Právě proto je ve válce kvůli dívkám víc zmatku než užitku.“

„A co bych měla dělat? Jsem Kirenenka, takže bojuju. Bylo hodně žen, které ve válce získaly slávu. Neslyšel jsi někdy o Bríze, dceři Čarodějky?“

„Slyšel,“ odpověděl jsem unaveně. „Jenže tohle není hrdinský epos, ale válka. Hnusná válka. Nečekej tady slávu, jen bolest, smrad, strach a utrpení.“

„Už jsem zabila Amitrajce!“ vykřikla. „A ty?“

„Já jsem jich zabil několik. Mimo jiné i nájemného vraha. Ale neudělalo to ze mě lepšího člověka. Byla to jen nutnost. *Go-hanmi*.“

„Opravdový Kirenenec je mužný a plný cti. S radostí obětuje život za svůj klan, národ a Stvořitele. Zabíjí jako vlk, směje se po vítězství a nezdržuje se řečmi o *go-hanmi*. V ‚Písni o Bríze‘ je jasně řečeno…“

Mávl jsem rukou a zůstal zticha. Ušli jsme ještě kus. Voda se cítila nepochopená, takže se na mě urazila, ale cestou vynadala několika dalším lidem a poučila je, jak se mají chovat skuteční Kirenenové. Čtyři pěšáky, popíjející palmové víno z jedné tykve a hrající kostky, místo aby si hledali užitečnou práci; nějakou hezkou dívku sedící na voze, která se česala a zdobila, jako by se chystala na svatbu, zatímco lidé trpí a válčí; a nakonec vynadala dítěti, které sedělo na oji a s očima zabodnutýma do dálky tiše plakalo. Chlapec už byl podle ní skoro mužem a měl by projevovat mužnost bojovníka. Už jsem měl Vody plné zuby.

Dřepl jsem si k chlapci a opatrně se dotkl jeho ruky.

„Můžu se podívat na flétnu, kterou máš za pasem? Umíš hrát?“

Zavrtěl hlavou.

„Je to flétna mojí sestry. Zbyla mi jen ona a teď leží nemocná v lazaretu. Má žlutou zimnici. Říkají, že může umřít. Vždyť je jí teprve osm!“

„Ale zatím neumřela,“ řekl jsem. „A v lazaretu se ji snaží vyléčit, takže ji ještě neoplakávej. Možná se uzdraví a tvá bolest je zbytečná. Podej mi tu flétnu. Neboj se, nevezmu ti ji.“

Vzal jsem flétnu, obyčejný rákosový sakukami, a na zkoušku do ní foukl. Měla příjemný, jednoduchý zvuk, takže jsem zahrál nějakou melodii, potom další a pak ještě jednu. Nebyl jsem mistrem v ovládání flétny, ale jednoduché, lidové písničky jsem zahrát uměl.

Všiml jsem si, že se kolem nás shromažďují další děti. Umolousané, v roztrhaných kabátcích, ale s klanovými výšivkami a nožíky u pasu. Rozesadily se kolem mě na zemi a zíraly obrovskýma vlhkýma očima jako vyděšená zvířátka. Očima, v nichž jsem viděl požáry, krev a bídu.

Voda s netrpělivým výrazem a ostentativně založenýma rukama stála nad námi.

Hrál jsem ještě nějakou chvíli a měl jsem pocit, že se na stažených obličejích malých posluchačů začínají objevovat klidnější výrazy. Čím dál míň připomínaly vyděšená štěňata a víc

normální děti, které by se teď měly učit psát nebo si házet s míčem, ale rozhodně ne putovat pustinami, pronásledovány všemi jednotkami impéria.

V jednu chvíli jsem už ani já sám nevěděl, co hraju, když jsem si najednou uvědomil, že melodie, která plyne z mých prstů, je stejnou „Písní o hrdinství“, kterou jsem zvedal morálku svým cvičeným bystrouškám.

Byla to obyčejná flétna a obyčejné děti, neměl jsem nad nimi tu podivuhodnou moc, jakou mi nad zvířaty propůjčil můj tehdejší nástroj, ale přesto se na nich něco změnilo. Přestaly popotahovat, začaly zvedat ramena a na tvářičkách se jim objevil výraz zvláštní, klidné umíněnosti.

Přestal jsem hrát a vrátil flétnu chlapci.

„Než řekneš, že skutečný Kirenenec používá flétnu jen k tomu, aby s ní mlátil po hlavě Amitrajce, ukaž mi ten lazaret,“ řekl jsem Vodě.

Šli jsme do lazaretu a některé děti nás následovaly.

„Čí jsou to děti?“ zeptal jsem se. „Nemají rodiče nebo příbuzné? Někoho, kdo se o ně stará?“

„Jsou to děti války,“ odpověděla ještě pořád uraženě. „Přidaly se k nám a staráme se o ně všichni, ale dokonce ani nevím, jestli jsou všechny kirenenské.“

„Časem se z nich Kirenenové stanou,“ řekl jsem. „Pokud přežijeme.“

Lazaret obklopovaly všude rozestavené paravány, ale byl tvořen hlavně rohožemi rozloženými pod plátěnými stříškami, na nichž leželi lidé, roji much, poletujícími všude navzdory kouři z kadidel, a smradem. Bruse jsem však nikde neviděl. Ptal jsem se na něj různými způsoby, popisoval ho jako Kirenence i Amitrajce, ale nikdo mi nedokázal pomoci. Mediků bylo pět, dva zrovna spali a zbývající tři pobíhali mezi paravány, nosili zkrvavené obvazy, léky v malých konvičkách a nádoby s vodou.

Třásly se mi ruce a uvnitř jsem cítil náhlý strach, jako kdyby mé vnitřnosti polykal veliký had.

A pak jsem zahlédl Kebiryjce. Děsivě vysokého a štíhlého, s velikými zuby bílými jako cukr, s lesklou vyholenou hlavou a měděné hnědou kůží pokrytou tetováním. Seděl na bobku u zavřeného vojenského stanu, oblečen byl jen do bederní roušky a podivných sandálů a hrál na oboustranný bubínek.

Neměl jsem tušení, jestli je to N'Gwemba, se kterým jsem se už setkal, nebo někdo jiný, ale okamžitě jsem se za ním vydal.

„Stůj!" vykřikla Voda a rychle mě popadla za rameno. Druhou rukou sáhla pro nůž. „Tam se nesmí chodit! Co si o sobě myslíš?"

Sáhl jsem po její sevřené pěsti mačkající kabát na mém rameni a přikryl ji dlaní, otočil jsem se, vklouzl pod Vodinu ruku, pak jsem udělal ještě jeden pohyb a bleskově vypáčil nůž z Kirenenčiných prstů. Vykročil jsem ke stanu, zatímco dívka dělala ve vzduchu přemet a dopadala zády na hromadu prázdných vrbových košů.

Otočil jsem střenku v dlani, aby se čepel skryla za zápěstím, a spustil jsem ruku podél boku.

„Kde je Brus, syn Pelyňka, kterého jste dnes ráno mučili?" zeptal jsem se klidně, jako bych se chtěl dozvědět, jestli si můžu vzít špetku soli. V mém nitru však planul oheň.

Kebiryjec zvedl tmavý obličej, ale nic na něm nenasvědčovalo tomu, že by mi rozuměl. Jižané vypadali divně. Byli to lidé hezcí jako obrázek, ale zdáli se být strašně divocí. Připomínali dravce, chodící po dvou nohách jako lidé. Dvounohé leopardy s tvářemi soch.

Zopakoval jsem otázku.

Kebiryjec opatrně položil bubínek a pohlédl na mě děsivýma žlutýma očima divoké kočky. Dotkl se pěstí čela a úst a pak před sebe natáhl rozevřenou dlaň. Pořád seděl na bobku, ale přesto dosahoval hlavou k mé hrudi. Napadlo mě, že kdyby k něčemu došlo, nesmím mu dovolit vstát. Byl hodně hubený, ale přitom šlachovitý, a jeho štíhlé, dlouhé svaly vypadaly, že jsou tvrdé jako železo.

„Člověk nechodit stan," řekl lámanou kirenenštinou. „Plátno zavřené. Velká moc duchů. Nemocný – nemocný. Tam léčení."

„Brus je v tom stanu?"

„Není dovoleno, *n'hana. Olimwenga usuri*."

„Musím ho okamžitě vidět, Kebiryjče," pronesl jsem pomalu, ale rozhodně. Nemohl jsem odtrhnout pohled od jeho neuvěřitelně žlutých očí. Civěl jsem a civěl, a přitom jsem cítil, jak mi tuhnou lícní svaly. Uvědomil jsem si, že před bojem je nutné vidět celou siluetu nepřítele. Dívat se zhruba na hrdlo a vnímat všechno, ne hledět do očí. Kebiryjci prý dokázali pohledem ovládnout divoká zvířata. Jenže já jsem nebyl pouštní šakal. Musel jsem se dostat dovnitř a on mě uspával pohledem. Celé tělo jako by mi ztěžklo a najednou jsem měl pocit, že se na jeho vysokém čele, těsně nad

obočím, otevírá další pár očí, menších, ale stejně pronikavých a dravčích.

Potřásl jsem hlavou a podařilo se mi odtrhnout pohled od mužova obličeje, udělal jsem krok stranou a sáhl po látce stanu. Kebiryjec se začal zvedat. Jediným mrštným pohybem, navzdory zkříženým nohám.

Otočil jsem se v bocích a z otočky ho kopl patou zadní nohy. Měl jsem pocit, že můj rychlý švih by povalil na zem i koně, ale zasáhl jsem jen vzduch. Dělil nás krok a nemohl jsem minout, ale přesto se Kebiryjcova hlava i trup najednou sklonily dozadu, jako by muž vůbec neměl páteř.

Kdysi jsem v paláci viděl tančící kebiryjskou akrobatku. Vysokou, štíhlou a nahou, s tělem lesknoucím se olejem. Tančila a na hlavě měla džbán, do něhož byl vetknut pohár. Džbán držel jako přilepený, až ho náhle ve výskoku shodila a ztuhla v předklonu. Džbán přistál v jejích rukou a pohár dopadl na vystrčený zadeček. Dívka bez námahy prohnula záda, zvedla džbán nad hlavu a pramínkem vína se trefila přímo do něj. Pak najednou přehodila dlouhou, narovnanou nohu a udělala přemet, opřená o zem jen jednou dlaní. Když klečela před trůnem mého otce, v dlani už držela pohár, z něhož nevytekla ani jedna kapka vína.

Na okamžik jsem ztratil rovnováhu a musel odtančit několik kroků, abych se zase dostal do bojového postavení. Upravil jsem prsty na jílci nože ukrytého za zápěstím. Kebiryjec stál klidně, vzpřímeně a připomínal měděnou sochu. Zdálo se, jako by si ničeho nevšiml, že prostě jen tak stojí. Hodně vysoký a štíhlý, vypadal spíš jako loutka než jako člověk. Cítil jsem, že pokud se pohnu, naráz se bleskově vymrští jako kobra. Jenom tak.

„Raja, n‘wenzi,“ řekl tiše. Z imperiálních jazyků jsem kebiryjštinu znal asi nejhůř. *N’wenzu* – přítel. „Klid, příteli.“ Nebyl jsem klidný. A nebyl jsem ani jeho přítel.

„Hazima indo. Hazima kana. Kuna n’tu,“ vyhrabal jsem odněkud ze záhybů paměti. „Musím vejít, musím vidět, můj člověk.“ Nejspíš.

V jeho tesaném obličeji se zableskly velké bílé zuby jako perly.

Ukázal si prsty na oči, které už měl zase jen dvě jako všichni ostatní.

„Nechodí. Dívat. Tam velké léčení, ty hlas, křik, tvoje *n’wenzu* umřít. *Matufu*, rozumí? Velké léčení. Veliké duchy.“

Matufu – smrt.

„Zabiju tě, pse!“ vykřikla Voda, ženoucí se k nám se zlomenou násadou lopaty v ruce. „Ty podlá kryso!“

Kebiryjec před sebe bleskově natáhl ruku a ukázal jí roztažené prsty. Nic víc. Voda se náhle zastavila, jako by narazila do zdi. Násada jí vypadla z ruky. Několik vlasů jí vyklouzlo z copu a dopadlo do obličeje. S očima lesknoucíma se slzami zuřivosti a s pootevřenými ústy vypadala docela hezky. Hlas jí uvázl v hrdle.

„Prosím…“ řekl mi Kebiryjec. „Ty nůž země, já ukázat stan. Jen dívat.“

„Musím…“ opakoval jsem tvrdohlavě.

„Nůž země. *Tenzangu tilaha, n’te*.“ – „Odlož zbraň, člověče.“

Už jsem chtěl upustit nůž, když jsem se podíval Vodě do obličeje. Její posvátný klanový nůž. Jestli ho odhodím, opravdu mě zabije. Je to Kirenenka. Skutečná Kirenenka.

Zlehka jsem se řízl do předloktí, vsunul dlaň pod čepel, poklekl jsem s nožem v obou dlaních a pak jsem ho položil na zem.

Když jsem naposledy viděl vlastní nůž, byl na stojanu v mé komnatě v Ocelovém domě. Utíkal jsem v přestrojení a ani mě nenapadlo, že bych ho měl zachránit a vzít s sebou. A teď s ním nějaký dobyvatel z „Kamenného“ oddílu čistil zeleninu a špínu za nehty. Co jsem to za Kirenence?

„Pamatovat. Ty ticho,“ přikázal Kebiryjec rezolutně a odkryl vchod do stanu.

Trvalo to jen chvilku. Ne déle než tři tlesknutí.

Brus klečel na rohoži uprostřed stanu s prokletými kebiryjskými jehlami v lebce, oči měl obrácené v sloup, lesknoucí se vespod proužkem bělma, a vrtěl hlavou do stran, strašlivě, nelidsky, jako by jím pohyboval nějaký vodní mechanismus. Stín stál za ním, držel dlaně na obou jeho spáncích a monotónním hlasem recitoval litanii. Slova se mu sypala z úst jedno za druhým, okolo hořely obětní lampy a kadidla. Stínův hlas byl unavený, zdálo se, že už recituje několik hodin.

Byl to exorcismus. Stín se snažil z Bruse vyhnat démona.

Plachta stanu zase klesla dolů.

Nestačil jsem vykřiknout, nestihl jsem zvednout ze země nůž, nedokázal jsem vtrhnout do stanu. Nestačil jsem se dokonce ani nadechnout. Kebiryjcova ruka vystřelila mým směrem, jeho naplocho rozevřená dlaň se mi objevila před obličejem. Dlaň, na níž se najednou otevřelo žluté tygří oko.

A pak přišla tma.

* * *

Probudil jsem se ve své kopuli. Jestli byl pořád stejný den, tak jsem byl v bezvědomí jen krátce, protože slunce se teprve začalo daleko nad bahenní rovinou sklánět k západu.

Nic mě nebolelo, prostě jsem jen ležel na rohoži, jako by celý ten výlet na dolní poschodí pevnosti byl jen sen.

Našel jsem ručník a otřel si hlavu, ale stopy krve jsem na plátně neobjevil. Ranky, které jsem utržil za úsvitu, se už stačily zatáhnout a nové jsem neměl.

Prokleté jehly možná dokázaly léčit, ale já už jsem s nimi nechtěl nikdy mít co do činění.

Vyšel jsem před kopuli na okraj terasy a pak jsem seděl s nohama nad propastí a díval se na vzdálené hory. Někde tam se nacházela poušť Nahel Zym. Nepřekonatelné moře písku a skal, do něhož se odvážilo zanořit jen málo lidí, a ještě méně se odtamtud dokázalo vrátit. Vyprahlá poušť, obětiště a písečtí démoni. Zlověstná poušť Konce světa. Ještě za vlády mého děda bylo do nitra Nahel Zymu vysláno několik vojenských výprav. Jednou dokonce binlik těžké pouštní pěchoty, s koleskami, zbraněmi a zásobami, pod velením šíleného basaara Kitargeje. Nikdo už je nikdy nespatřil. Tisíc v boji zocelených vojáků, velbloudy, ornipanty, dvacet kolesek. Všechno pohltil písek, kterým jsem teď měl projít.

Skvělé. Vždyť jsem byl Nositel osudu. Otec chtěl, abych šel mezi duny Nahel Zymu a setkal se se svým osudem. Dobrá. Podle mě to znamenalo osud vysušené mrtvoly ležící v písku mezi kamením jako žrádlo pro supy a šakaly. Tak ať to tak je, jestli z toho můj lid bude mít užitek.

Za mými zády se nebe zabarvilo karmazínem a purpurem a přede mnou nad vzdálenými horami nastával soumrak, granátově fialový jako Aiininy vlasy. Seděl jsem, až na mne najednou padl dlouhý, pro dnešek poslední stín.

Stála tam s košíkem v ruce, na pozadí požáru západu se rýsovala jen drobná černá silueta, ale stejně jsem ji poznal.

„Vážně mohli poslat někoho jiného," pronesl jsem unaveně. „Přišla jsi mě zabít, protože jsem se dotkl tvého klanového nože?"

Postavila koš na zem, opřela dlaně o ruce, sklonila hlavu a znehybněla v mlčení.

„Mé chování bylo neomluvitelné," odpověděla nakonec rychle a hodně nevýrazně. Dodala ještě něco, co mohlo znít jako *kodai massa, tohimon,* i když jsem si nebyl jistý.

„Nerozuměl jsem ti," řekl jsem chladně.

„Ještě nikdo mi nikdy nevynadal tak jako velebný Stín. Byla jsem pokořena. Dostala jsem rozkaz, abych ti přinesla večeři a pokorně se ti omluvila. Naplival jsi mi do obličeje. Přede všemi jsi mi vzal nůž a pořád žiješ. Zahanbila jsem celý klan Ryby. Ale kdybych vyplnila rozkaz a přinesla ti pod nos to prokleté jídlo, nezačal bys bloumat po táboře, urozený tohimone, neohrozil bys život svého přítele a svou úžasnou misi. Proto se ti co nejsrdečněji omlouvám. Zachovala jsem se neomluvitelně. *Kodai massa, tohimon.*"

„Dokonce i tvé omluvy jsou arogantní," ucedil jsem. „Několikrát v životě jsem přijímal omluvy. Omluvil se mi dokonce i Stín. Umím odlišit lítost od nadutosti a drzosti. Když uděláš chybu, její přiznání není hanbou a nikoho to nepokoří. Je to důkaz moudrosti a odvahy. Možná se to jednou dozvíš, ale mě to moc nezajímá. Ať si s tím láme hlavu Stín – nebo někdo, kdo se v záchvatu zatmění mysli rozhodne s tebou žít. Já odsud stejně musím brzy odejít a nemyslím, že by se mi podařilo dlouho přežít. Tak přestaň s tím klaněním, začíná to být směšné."

Narovnala se a pak poklekla na zem a otevřela víko koše.

„Nejsem Amitrajka. Jsem svobodný člověk. Umím splnit rozkaz, ale umím taky myslet. Myslela jsem, že Kirenencům je dovoleno myslet. Každý má svou Cestu k Hoře, kterou kráčí sám, *nei?*"

„Ano, jenomže je válka. V době války musí někdo velet. Padají rozkazy, které je nutné vykonat, dokonce i když se zdají být hloupé. Polní velitel nemůže vysvětlovat každému kopiníkovi, proč zrovna teď chce klínový šik a za chvíli „býčí rohy". Vydává rozkazy. Sám musím jeden takový vyplnit, i když nechápu proč. To je *agiru.* Souhlasil jsem s tím, protože jsem svobodný. A protože jsem souhlasil, teď poslouchám. Polož ty misky, nemusíš u mě sedět. Umím jíst sám."

„Musím," pronesla hluše. „Stín mi přikázal, nejen abych se ti omluvila, ale abych tě taky obsluhovala u jídla jako služka."

„Stvořiteli…" povzdechl jsem si. „Zbavuji tě tohoto závazku."

„Nemůžeš. Tohle je moje *agiru.* Zbavit mě ho může jen Stín."

Posadil jsem se na hladkou skálu a díval se, jak vytahuje z koše kousek čisté rohože, plechové misky složené jednu do druhé, lžičky a kleštičky.

Nabrala zadělávané maso. Maso, zeleninu a ostrou omáčku. Hyšmyš. Byl aromatický a pálil jako oheň. Nejspíš dokázal zabránit otravě, dokonce i kdyby bylo maso zkažené. Vojenské jídlo. Omáčka, durra, trocha chleba, dlouhá cibule, aby se předešlo hnilobě dásní.

Vytáhla tykev a nalila mi palmové víno.

„Naber si taky," řekl jsem. „Je toho dost pro oba. Já teď moc nejím."

„Měla jsem ti sloužit, ne ti dělat společnost," odpověděla upjatě.

Pokrčil jsem rameny.

„Není tu dost nádobí," řekla po nějaké chvíli.

„Máme prázdnou misku od kaše," odpověděl jsem. „A v koši je ještě jedna lžíce. Víno můžeme pít z jednoho poháru."

„Nic takového! To by bylo skoro jako polibek! Jak si to představuješ?"

„Už jsem ti říkal, že je válka. A válka je hrozná."

Stmívalo se. Na nižší terase se postupně rozhořívala malá ohniště, poblikávající ve tmě jako rozsypané rubíny.

Voda si povzdechla, obrátila oči v sloup, ale nabrala si do druhé misky durru a omáčku. Mlčeli jsme.

„Co to znamená, že jsi Nositel osudu?"

„To znamená, že musím jít, kam mi řekli, i když to nedává žádný viditelný smysl. Protože Vědoucí si mysleli, že z toho má povstat nějaké dobro pro nás pro všechny. To je vše. Ale neptej se, co to doopravdy znamená. Pro mne nic. Nejspíš existují linie událostí, které spojují lidi, věci a místa."

„Je to prostě osud," odpověděla. „Každý má nějaký osud. Svou Cestu k Hoře. Jenže všechno záleží na tom, co si v určitou životní chvíli vybereš. Lze jít mnoha stezkami. Tvůj osud se bude lišit podle toho, jestli se mě teď pokusíš políbit, skočíš z téhle skály, vyliješ si omáčku na hlavu nebo klidně sníš večeři. O moc víc si toho vybrat nemůžeš. Například se tady neutopíš ani neodletíš. Přesto má každý z nás mnoho osudů. Vědoucí museli usoudit, že existuje taková varianta tvého osudu, která bude mít vliv na nás všechny. Obvykle člověk nese k Hoře vlastní osud. Ale ty jsi jiný. Viditelně neseš na bedrech životní stezky tisíců Kirenenců, přestože o tom nevíš. Proto jsi Nositel osudu."

„To se mi ulevilo," zabručel jsem. „Rozsviť, prosím, lampu."

Vykřesala oheň a po chvíli mihotavý plamínek zalil její obličej zlatým leskem. Velké, šikmé oči, plochý nos a plná, hezky tvarovaná ústa, jakoby pro její tvář trochu moc velká. Nepříliš dlouhé, tmavě fialové vlasy, vzadu sepnuté do malého culíku, skoro zmizely v temnotě noci.

„Bylo by lepší, kdyby mi Vědoucí řekli, o co jim jde. Kdybych věděl, co mám udělat, prostě bych to udělal. Ale oni mi jenom ukázali nějaký směr. Jak mám vědět, která volba bude ta správná? Sama jsi řekla, že máme všichni mnoho osudů. Jak mám tedy směřovat za tím, který je dobrý pro Kirenence? Jak ho mám poznat? Vědomí, že na něm záleží budoucnost všech, mi vůbec nepomáhá. Mám skočit ze skály? Nebo tě políbit?"

„Zrovna tohle vyjde nastejno." Rozesmála se. „To už si raději vylij ten hyšmyš na hlavu. Co jsi dělal před revolucí?"

„Byl jsem dvořan v císařském paláci," odpověděl jsem vyhýbavě. „Bylo to tak dávno, že mám pocit, jako by už uběhly roky. A ty, co jsi dělala?"

Na dlouho se odmlčela.

„Měli jsme hezký klanový dům mezi skalami a jezery. Naše rodina chovala koně. Večer jsem hrávala na citeru a celý život jsem strávila ve stáji. Žili jsme jako Kirenenové. Měli jsme nábytek, obrazy, dávné písně a svitky. Každý dělal své řemeslo. Otec, matka, bratři. Strýc byl kovář, matka tkadlena, otec bednář, jeden bratr rybář, druhý vyučoval jezdectví. Naším stylem, ne amitrajsky. A jaké jsi měl řemeslo ty?"

„Řezbářství. Ale nestačil jsem se pořádně vyučit. V paláci bylo hodně jiné práce."

„Vím. Císař byl zrádce. Žil jako Amitrajec."

Zaťal jsem zuby. Nemyslel jsem si, že mě Vodina slova tolik zabolí. Před očima jsem spatřil svého otce v klanovém plášti a s nožem u pasu, jak nám zpívá pohádky v typicky kirenenském interiéru jeho pavilonu ve Vesnici Oblaků. Otec ve své dílně, v kožené zástěře, vyrábějící nejkrásnější, dokonalé oštěpy.

Začal jsem počítat nádechy. Uvolnil jsem svaly, ale cítil jsem, jak se mi třesou ruce.

Napil jsem se vína.

„Císař nebyl zrádce," řekl jsem rozechvělým hlasem, ale přesto pomalu a klidně. „Nebýt jeho rodu, který ty nazýváš zrádcovským, už by po Kirenencích nebylo ani stopy. Nikdo by neznal náš jazyk.

Byli bychom bezejmennými otroky z nejnižších kast, anebo masem pro Podzemní Matku!“

Ztichl jsem, protože mi došlo, že křičím.

„Už nikdy takhle přede mnou nemluv, nebo tě zabiju,“ promluvil jsem ještě jednou šeptem. „Obzvlášť pokud se považuješ za bojovnici a přijala jsi válečné *agiru.* Císař vládl celé zemi. Všem národům impéria, nejen nám. Ale když opouštěl palác, oblékl si plášť a k pasu si připevnil nůž. Na velkém nádvoří vybudoval kirenenský dvorec. Byl tam i dům. S pavilony stojícími uprostřed skal a keřů, otevřený k jezeru. Císař byl Kirenenec a všechno, co dělal, dělal v souladu s kodexy a zvyklostmi. Dokonce i v politice. Nikdy jsem nepoznal lepšího člověka. *Mosu kando!* Řekl jsem vše!“

„Slyšela jsem, co jsi řekl,“ odpověděla hněvivě. Pak nastalo ticho.

Mlčela. Já taky. Vyprázdnil jsem pohár a hleděl do plamínku lampy.

Uklidnil jsem se. Můj hněv vzplanul a zase vyhasl jako oheň stravující slaměný věchet. Cítil jsem jen žal a nespravedlnost. Zbytky hněvu doutnaly někde vespod.

Najednou Voda natáhla ruku a lehce se dotkla mé dlaně.

„Omlouvám se,“ zašeptala.

„Je jednoduché házet obviněními, když nevíš všechno. Ta doba minula a všichni zemřeli. Zbyl jen popel a vzpomínky. Můj palác ani tvůj dům už nejsou.“

Sklonila hlavu.

„Postavíme si nové domy. Najdeme místo, které bude daleko od Amitrajců a jejich šílené Pramáti. Takové, které budeme schopni bránit. A tam si postavíme nové domy, osejeme pole a zplodíme děti. Přivoláme nadaku. Uvidíš. Kirenen se skutečně znovuzrodí.“

„Já to nejspíš neuvidím,“ řekl jsem. „Půjdu svou cestou do neznáma. Jsem Nositel osudu, pamatuješ?“

„Kdy musíš odejít?“

„Brzy. Nevím, kdy. Jen co můj pobočník bude schopen jít dál.“

Sáhl jsem po džbánu, nalil jsem víno a podal jí pohár. S váháním si ho vzala a otočila v dlani.

„Kdysi jsem si myslela, že tohle udělám až v den své svatby. Palmové víno z jednoho poháru, dvě třísky zapálené od jedné lampy, jeho nůž v mé pochvě a můj v jeho. Dvě dlaně svázané zlatou šerpou s modlitbou ke Stvořiteli a pak společná chůze po

lávce na Ostrov snoubenců. Ruku v ruce s někým, s kým chci kráčet společně. A teď všechno shořelo. Podzemní Matka se vrátila. Všechno se má zaplavit krví na její počest a pak se stát jedním.“

„Kirenen se vrátí,“ zašeptal jsem. „Sama jsi to říkala. Musíme tomu věřit. A jestli k tomu dojde, najdete si nějakou zemi, nejlépe na mořském břehu, kde jsou skály a keře díky bouřím silnější, ohýbají se, ale nelámou. Vybudujete tam klanová sídla, osady a svatyně Stvořitele. Zazpíváte píseň Karamassi a první podzimní den budete pouštět draky. Pak si najdeš někoho, s kým přejdeš přes lávku. A až k tomu dojde, vzpomeň si na mě. Protože to může znamenat, že jsem našel tu prokletou linii osudu a že to zabralo. Chtěl bych věřit, že tomu tak bude. Ať už mě potká cokoli, pomyslím si, že se to děje proto, aby sis s někým svázala ruce šerpou a vyměnila si s ním nože. Bude mi líp. Osud jednoho zachráněného člověka je konkrétní cíl. Něco, co si alespoň můžu představit.“

„Sám jsi říkal, že by se mnou chtěl žít jen šílenec,“ odpověděla, uhnula obličejem ze světla lampy a ukryla se ve stínu.

„Válka rodí šílence,“ ujistil jsem ji. „Nějakého určitě najdeš, Vodo, dcero Tkadleny.“

Podala mi pohár.

Napil jsem se a opravdu to bylo jako polibek.

„Jestli k tomu jednou dojde, vzpomenu si na tebe. Jak si přeješ,“ zašeptala.

Dolil jsem víno a podal jí pohár.

„Je tady takové ticho,“ řekla. „Skoro jako by nebyla žádná válka. Není slyšet hučení plamenů, signální bubny, rohy nahaněčů, křik ani naříkání z Rudých věží. Nic. Jen ptáci a vítr. Ale my odsud taky brzo odejdeme. Až se ranění trochu uzdraví. Zase nastane pochod, potyčky a bitvy. Najdou nás. Nespočinou, dokud nás nenajdou.“

„Je jenom teď,“ odpověděl jsem. „To, co bylo, už je pryč. Zbyly jen vzpomínky. Zítřek ještě nenadešel a je uzamčen. Je potřeba žít tím, co máme v dosahu. Tak, abychom si pak pamatovali každou chvíli. Kdo ví, kolik jich máme.“

Napila se, a když mi vracela pohár, naše ruce se ve tmě setkaly.

„Ano,“ řekla tiše. „Je jen teď…“

A pak, když jsem ji vedl do kopule, cítil jsem přes tenké plátno pláště, jak jí buší srdce.

Nebo to bylo mé srdce?

* * *

„Jak jsi mi to mohl udělat?“ zašeptala o dost později do tmy. Pořád jsme byli těsně propletení a celí mokří společným potem, přestože byla chladná noc.

„Chtěl jsem, aby sis mě zapamatovala.“

„Zapamatovala bych si tě stejně. Jednoho dne jsi se mnou bojoval a zvítězil jsi. A pak ses se mnou miloval a taky jsi zvítězil. Přitom bys měl být nesmělý a bezradný. Měla to být milá, ale nedůležitá vzpomínka. Neměl jsi právo na to, abych prožila něco podobného.“

„Je to jako hrát na citeru,“ řekl jsem. „Ty hraješ na mě, já na tebe.“

„Jmenoval se Hák, syn Bednáře. Milovala jsem ho, protože byl prvním skutečným Kirenencem, se kterým jsem se setkala.“

„A tvá rodina?“

„Ach, přestaň s tím. Lhala jsem ti. Mí rodiče byli zrádci. Matka byla Kirenenka, ale nenáviděla náš lid a jeho zvyky. Co si pamatuji, sloužila Pramáti. Několik let jsem s ní musela bydlet v Domě žen u Rudé věže. Otec byl císařský úředník a možná ani neznal své skutečné jméno. Používal jen amitrajské. Dozvěděla jsem se, kdo jsem, když mi bylo deset let. Když mi bylo čtrnáct, nebylo dne, abych se nepohádala s matkou. Ona ze mě chtěla mít vyznavačku Pramáti a já jsem chtěl být Kirenenka. Nakonec jsem v šestnácti letech odjela za strýcem na vesnici. Strýc byl poctivý Kirenenec. Vyrobil mi nůž a všechno mě naučil. Teta mě učila znaky a vědění žen. To teta byla tkadlena, ne má matka. Právě tam jsem potkala Háka. Bydlel kousek od nás, byl myslivec a náhodou jsme se jednou potkali v lese pod kvetoucí švestkou. Byla jsem si jistá, že se vezmeme, i když jemu bylo skoro pětadvacet let. Ale když se vrátila Pramáti, napadli naše domy. Sedláci z vedlejší vesnice. Byla jsem tehdy těhotná, ale potratila jsem. A Háka odvedli do věže, stejně jako mého strýce a tetu. Jen mě vzali do Domu žen a odtamtud vím, že se to všechno stalo kvůli mé matce.“

Nastalo ticho. Ticho a vlhká, slaná tma.

„To už je pryč,“ zašeptal jsem. „Je jenom teď, pamatuješ? Ukradený čas, kdy není válka. Jen ty a já. Krátká chvilka, která nepatří ani válce, ani Pramáti.“

„Ano,“ odpověděla. „Je jenom teď…“

A bylo jenom „teď“.

Velmi dlouho.

* * *

Podobnou noční můru jsem měl jen jednou v životě, tu noc v době sucha, kdy se do mého pokoje vplížil nájemný vrah. Tu noc, kdy zemřela Irissa.

Tehdy jsem spatřil přicházející věštkyni, skrytou v plášti utkaném z plamenů. Tentokrát jsem viděl okolí tábora. Úplně jako bych byl šakal běžící napříč blátivou rovinou, plnou pokroucených černých větví ověšených vodními rostlinami, mezi smradem vysušeného bahna a mršin. Okolo místo granátové temnoty noci panovalo narudlé šero, jako kdyby v dálce zářila celá hořící vesnice nebo jako by měsíců bylo deset, a ne dva, a všechny krvácely.

Vznášel jsem se nad rozpraskaným bahnem, klikatě nad ním přelétal jako noční pták, viděl jsem stopu, lehce svítící jako rozsypaný fosforový prášek v léčitelově komnatě. Nepatrný přísvit vyplňující dvě linky, po nichž kdysi projela kola vozíku, ležící na mrtvých větvích a vznášející se ve vzduchu. Světelná stezka vedoucí serpentinami k podivné, hladké hoře – ke dvěma useknutým kuželům stojícím za sebou, pokrytým bílými kulovitými budovami jako kolonií žampionů. Všechno bylo zalito slabým červeným přísvitem pod krvavým nebem.

A pak jsem uviděl to, čím jsem před chvílí byl.

Nejdříve bílou siluetu běžící rychle jako lovící leopard, ale po dvou nohou, jen skloněnou k zemi a s ohnutýma rukama. Když se mi konečně podařilo na ni podívat, spatřil jsem štíhlé nohy, drobný trup se zakulacenými boky a do rytmu kroků poskakující ňadra.

Viděl jsem běžící ženu, ale pohybovala se tak rychle a plynule, že by to nedokázal žádný člověk. Bylo těžké ji sledovat pohledem, ale nevěděl jsem, proč mi její vzhled připadá děsivý. Úplně jako bych se díval na nestvůrného démona.

Žena se zacuchanými vlasy a pokožkou bílou jako piskoř uháněla pryč a já jsem se za ní vznášel jako duch. Jediným skokem se přenesla přes povalený strom a pak se na chvíli přitiskla k zemi a čenichala jako pes. A potom zvrátila hlavu dozadu a z hrdla se jí vydral děsivý řev. Zněl jako ryčení buvola, volání skalního vlka a děsivé naříkání mořských netvorů zároveň.

Viděl jsem, že její prohnutá záda najednou s prasknutím vybuchla řadou hrotů vypadajících jako hroty šípů, vyrůstajících z

každého obratle, z prstů vystřelily drápy zkřivené jako háky, vlasy připomínaly spíš dikobrazí trny. Zase zavyla, pozvedla šedobílý mrtvolný obličej se strašlivýma, lesknoucíma se očima, utopenýma v černi očních důlků. Zpod jejích nepřirozeně rozevřených rtů se bleskově vysunuly dvě řady křivých, silných zubů.

A pak se zase dala do běhu, pokračujíc jistě po mdle se mihotající stopě.

Viděl jsem, jak těsně u paty hory mizí v hustých nízkých keřích.

Strážci stáli u schodů vedoucích na první terasu. V půlpancířích a přilbách, s namalovanými válečnými klanovými znaky. Mezi nimi v železném koši hořel oheň.

Chtěl jsem promluvit, chtěl jsem je varovat, ale nešlo to. Byl jsem jen pohledem vznášejícím se jako pták nad vysušeným mořem bahna.

Strážci něco zaslechli, protože jeden z nich sáhl po pochodni, kterou zapálil v koši, druhý odložil kopí a vzal do ruky luk. Nepromluvili ani slovo, dorozuměli se jen pohledem. Zavrzala tětiva a pak nastalo ticho, nepřerušené ani nejtišším šelestem. Strážce zvedl hučící pochodeň nad hlavu a pak dopředu, popadl rukojeť i druhou rukou. Opatrně vešel mezi keře, mávaje do stran rukou s hořící loučí. Druhý strážce mířil šípem tam, kam dopadalo světlo. Oba se pohybovali tiše a opatrně, nepřekáželi si a navzájem si hlídali záda.

Křičel jsem v tom snu, ale byl to němý křik. Křik kamene.

Nikdo mě neslyšel.

Přízračná žena vystřelila z keřů jako tygr. Přímo do jejich obličejů. Ostré, zuřivé zabzučení šípu, hučení pochodně letící vzhůru a řinčení taseného meče se slily do jediného zvuku.

A pak se ozval tlumený výkřik a praskání kostí. Ještě než pochodeň dopadla na zem, vytryskla na hladké bílé úbočí kopce krev.

Žena-démon s vyceněnými žraločími zuby a vlasy jako dikobrazí bodliny obrátila polomrtvý obličej přímo na mne. Bílý obličej s jiskrami v očích a propadlými tvářemi. Obličej, který jsem znal.

Obličej mrtvé Mirah.

* * *

Zprudka jsem se probudil, dusil jsem se křikem rodícím se v hrdle jako u ptáka.

Přicházel úsvit. Nebe zešedlo. Viděl jsem to přes nezvykle propustné zdi kopule. Voda klečela u vchodu a ukazovala mi zkřížené nohy, okrouhlý zadeček a štíhlou postavu a pak téměř trojúhelníkovou linii ramen.

„Noční můra?“ zeptala se.

„Asi ano,“ odpověděl jsem, zatímco jsem se pokoušel probrat.

„Tam dole se nejspíš něco stalo,“ zašeptala. „Probudil mě nějaký křik.“

Když jsem se soukal do oblečení a roztřesenými prsty se pokoušel zavázat řemínky bot, cítil jsem, jak se mé hrdlo mění v kámen.

* * *

Lazaret obklopoval sevřený kruh lidí. Mlčeli, občas se v davu ozvalo tlumené vzlykání. Znělo to podstatně hůř než sborový nářek. Ve vzduchu visela hrůza a já jsem měl pocit, že zatímco se prodírám davem, jednoduše tuhnu.

Leželi v řadě před lazaretem. Přikrytí plášti, do nichž pomalu vsakovala krev. Jako krvavé rance, připravené na dlouhou cestu.

Šest ranců.

„Nic dalšího se dělat nedá,“ řekl Stín, stojící nad nimi v kroužkové zbroji, zahalující celé tělo, opřený o bojovou kosu. „Není jim pomoci a zabiják utekl. Naši bratři už odešli Cestou k Hoře, aby se setkali se Stvořitelem. Postavili jsme další hlídky, ale přes den se stejně nevrátí. Teď odejděte. Pochováme je o západu slunce. Mlčky.“

A pak ke mně obrátil clonu z propletených kroužků a mírně nadzvedl stanovou plachtu.

„Vejdi dovnitř, synu Oštěpaře.“

Nezbývalo mi nic jiného než ho následovat. Uzlíky ležely v děsivé nehybnosti, procházely se po nich mouchy a z jednoho z nich trčela ruka.

Ruka, na níž chyběly tři prsty.

Brus už neseděl uvnitř stanu, ale na rohoži ležící na zemi a díval se na mne naprosto bdělým pohledem.

„Jsem hladový jako leopard, Ardžuku. Spal jsem dlouho? Kde to jsme? Kde se tu vzali Hledící na Stvořitele? Opravdu vidím potulného válečného mnicha, nebo jsem se ještě neprohrál?“

Hlas mi uvázl v hrdle.

„Je zdravý,“ řekl Stín. „Natolik, nakolik jsem mu byl schopen pomoci. Nemoc hlavy se může vracet. Už byl nemocný, když do něj zabodali jehly. Mimochodem, N’Gwemba Asani nežije.“

„Jakto…“

„N’Gwemba Asani, Uzel, syn Ptáčníka, Klas, syn Hrnčíře – stopař, který vás zajal. Dva vojáci, co tě eskortovali do kopule nahoře a dnes měli hlídku, a chlapec. Sirotek jménem Kladivo, syn Lovce. Léčil jsem jeho sestru ze žluté zimnice.“

Jen jsem otevřel ústa a zůstal stát. Došel mi dech, došla mi slova. Zmohl jsem se nanejvýš na zaskučení.

„Byl to démon,“ pokračoval Stín zpoza kroužkové clony. „Mocný démon obětiště, jeden z těch, kterým my říkáme *roiho* a Amitrajci *upyrmaz.* Právě to jsem viděl ve vodě a obrysech v kouři, ale pochopil jsem to až teď. Kráčí v tvých stopách. Zabíjí každého, kdo s tebou má něco společného. Každého. Proto musíte okamžitě odejít. Dáme vám několik lidí, zásoby, dokonce i koně. Musíš dojít tam, kam tě vede osud, synu Oštěpaře. Tvůj i náš, snad se ti to podaří. Budu se za vás modlit, Pilíři.“

„Jak on…“ začal ohromeně Brus, ale nevšímali jsme si ho. Uvědomil si to a ztichl.

„Jak to, že každého…?“ zeptal jsem se. „Vždyť ty, tohimon Knot… Brus… Nemluvě o…“

„Celou noc jsem nad tvým přítelem pronášel exorcismy. Nestvůra se plížila kolem stanu, cítil jsem ji, slyšel, ale ona nedokázala porazit píseň. N’Gwemba vyšel ven, aby ji odehnal, a zemřel. Teprve mně se to povedlo. Odešla, ale vrátí se.“

„Říkal jsi, že kráčí v mých stopách. V tom případě musíme okamžitě vyrazit. Možná půjde za námi a vás nechá na pokoji. Pokud napadá ty, s nimiž se setkávám, tak…“

„Právě na to spoléhám,“ skočil mi mnich do řeči. „Ona nenapadá tvé pronásledovatele, útočí, protože cítí tebe. Tvou stopu. To tebe chce *roiho* dostat. Jestli se zastavíš, zahyne nejen Brus, syn Pelyňka, ale i Knot, syn Kováře, i já a Voda, dcera Tkadleny. A také každý, o koho jen zavadíš. Jdi si pro věci, synu Oštěpaře. Nesmíš ztrácet čas.“

„*Agiru kano!*“ vyštěkl jsem drsným hlasem a vydal se k východu.

„Pilíři!“ zavolal Stín. Otočil jsem se.

„Rozloučit se stihneš.“

„Stíne, Voda… Až vyrazíte na další cestu…“

„Vím, synu Oštěpaře.“

Vyšel jsem ze stanu.

Oheň od ohně
chytá, až vzplane,
jiskra vzbouzí jiskru.
Muž od muže se
z mluvy učí,
hlupák, kdo straní se společnosti.
(…)
Ptáš-li se run,
posvátného písma,
jež od bohů pochází
a Věštec je vybarvil,
že mluvit marno, zvíš,
moudré je mlčet.

Výroky Vysokého

Kapitola sedmá

Čarodějova cesta

Běžel rovnoměrným krokem, stoupala z něj pára a meč si přidržoval u pasu. Ne moc rychle, ne moc pomalu. Mohl takhle běžet kilometry. Jen udržet rytmus.

„Proč běžíš?“ zeptala se Čítač, vznášející se kousek od jeho hlavy.

„Moc dlouho jsem stál na místě,“ odpověděl, zatímco přeskakoval strom ležící přes cestu. Obláček mihotavých jisker ho pořád obklopoval jako aureola, pohybující se ruce za sebou zanechávaly slabý přísvit.

Vyběhli na vrchol a Vuko se najednou zastavil.

„Víš, jaké to má možnosti? Jaká omezení? Jak s tím zacházet?“

„Nevím nic, co bys nevěděl ty,“ odpověděla. „Zkus něco přemístit silou vůle. Prostě se soustřeď a udělej to.“

Drakkainen se usadil na balvan a vybral si kámen stojící na sousední skále. Jeden z těch znepokojujících hřibovitých výtvorů, které se občas vyskytnou mezi vápencovými skalami. Vypadají, jako by už měly dávno spadnout, ale stojí takhle tisíce let. Natáhl ruku.

„Připadám si jako idiot,“ prohlásil. „Měl bych něco říct? Abrakadabra?“

„Nevím. Soustřeď se. Jako tehdy, když jsi pohnul podkovou.“

„Tehdy jsem neudělal nic zvláštního.“

Seděl dlouhou dobu s nataženou rukou.

„Spadni…“ zašeptal. „Spadni! *Pudota! Alas!*“

Nic se nestalo, kromě toho, že se rozpršelo. Začal si představovat pukající strukturu skály, krystalové mřížky minerálů, dokonce i přerušované atomové vazby.

A pak ztratil trpělivost.

Vstal, zahalil se do pláště a vydal se dolů. Při odchodu ještě shrnul hrst vzduchu blikajícího jiskrami, jako by dělal sněhovou kouli, a máchl rukou v předstíraném hodu.

„*Perkele kallio!*“ ucedil. „*Jebal tebe pas!* Jdeme, Čítač!“

Zadunělo to jako výstřel z moždíře. Podstavec kamene se rozprskl oblakem svištících úlomků, balvan se převalil ve vzduchu a s hučením rozráženého vzduchu se svalil dolů. Sotva s ohlušujícím rachotem zaduněl v prachu, svalila se i kamenná jehlice. Popraskala na několik kusů, sesula se pomalu jako odstřelovaná stavba a zvedl se sloup prachu.

A pak úbočí ožilo. S děsivým hlukem se lavina kamení, skal a úlomků valila na dno úzkého údolí, drtila všechno, co jí stálo v cestě, až dorazila k nedalekému lesu. Koruny stromů se majestátně sklonily. Oblak šedivého skalního prachu obklopil stromy jako povodňová vlna, několik se jich s praskáním zřítilo.

Trvalo to zhruba minutu, než nastalo ticho, přerušované jen krákáním vyděšených ptáků rojících se nad hájkem prostoupeným oblakem prachu. Tahle část úbočí se změnila k nepoznání.

Drakkainen ležel na stezce v prapodivné poloze, s nohama visícíma ze svahu, a křečovitě se držel nějakého keře, zešedlého prachem. Přitáhl se a vplazil se zase zpátky na cestu. A potom se posadil a vyplivl slinu smíchanou s pískem. Měl rozseknuté čelo, bolestivě pochroumané rameno, v ruce měl zabodnutých několik skalních střepin tenkých jako jehly. Povytahoval je zuby a zahleděl se na zničený okraj lesa.

„*Jebem ti dušu…*“ zabručel. „Doufám, že se tam nikdo nevydal na houby. Že by to bylo tím předstíraným hodem?“

Nabral podstatně menší hrst diamantové mlhy, která okolo něj zářila, a mrštil s ní o jinou skálu.

Nic se však nestalo, jen obláček obklopující Drakkainena se lehce zavlnil.

„Musím cvičit,“ prohlásil Vuko. „Ale někde stranou od lidí.“

„Z čeho se tak raduješ? Protože jsi rozmlátil skálu?“

„Ne. Udělal jsem to mimovolně, a navíc nekontrolovatelně. Je to porážka, ne úspěch. Funguje to jako granát, ale já potřebuju pistoli. Ne, mám radost, protože žiju. Cítím, že žiju. Proměnili mě ve strom, a já žiju. Probral jsem se nahý v horách, a žiju. Vkročil jsem na obětiště, a přežil jsem. Posiluje to ducha, víš?“

Scházel z kopce dlouhými kroky, ale najednou se zastavil a zazpíval z plných plic vibrujícím balkánským hlasem:

„Hej, doktore-e-e! Srdce mne bole-e! Na ljubavi nema lijeka, ne pomože apoteka, hej, hej, hej, doktore! Ja – hou!“

Čítač se na něj dívala trochu pohoršeně a trochu s obavou.

Pěvcova chata vypadala stejně, jako když ji opustil. Přitisknutá ke skále jako zpráchnivělý hřib, obklopená křivými sloupy menhirů. Dole hučel vodopád, tryskající oblakem vodní tříště.

„Hej, Bondswife! Vrátil jsem se!“ křičel zvěd vesele. Odpovědělo mu ticho, šum vodopádu a nějaký divný nářek.

Vuko znepokojeně vkročil za kamenné sloupy a zastavil se.

„Gliffnaku?“ zeptal se nejistě.

Yetti seděl svinutý do klubíčka pod palisádou, kýval se a viditelně plakal. Slzy mu stékaly v proudech po plochém pomačkaném obličeji, kapaly z vyceněných medvědích tesáků.

„Co se ti stalo, Grendele?“ zeptal se Drakkainen o něco jemněji než obvykle.

„Bolí…“ fňukal tvor. Mluvil huhlavě, ale naprosto srozumitelně. „Chci za tátou…“

„Jebem ti majku…“ vyjekl Drakkainen, blednoucí jako stěna. Před očima se mu vynořila vzpomínka na menhir na obětišti. Na menhir, z něhož visel řetěz s pouty na konci. Dokonalé místo, aby tam někdo přivázal těhotnou ženu. Někdo, kdo potřeboval její dítě zmutované v nestvůru, aby ho chránilo a dělalo reklamu jeho kšeftům.

A teď ten nešťastný lidoop trpěl a stýskalo se mu po otci. Diamantová mlha okolo průzkumníka jako by zhoustla a začala vířit jako atomový obal.

„Bondswife!“ vykřikl Vuko a vyrazil k chatě.

Dveře se otevřely hned, jak natáhl ruku, ale on si toho ani nevšiml. Dřevěná zástrčka s ohlušujícím rachotem praskla, třísky se s hvízdáním odrazily od stěn.

Bondswif vyskočil ze svého oblíbeného místa u ohniště, upustil džbán a bleskově sáhl po křivé holi. Příliš pozdě.

Drakkainen ucítil mravenčení na kůži, jako by se oblak, který ho obklopoval, stal hmatatelným. V první chvíli si toho nevšiml. Síly obětiště, magické mlhy a jiné nesmysly mu v jediném okamžiku vypadly z hlavy. Měl v úmyslu popadnout čaroděje za hrdlo, praštit s ním o zeď, anebo ho prostě zkopat. Pak se uvidí, co dál.

Uplynulo několik vteřin, během nichž uvnitř chaty šílelo tornádo. Ve vzduchu poletovaly džbánky roztříštěné na střepy, hadry, kousky kožešin a menší nábytek. Stojan se zvláštní

slavnostní zbrojí najednou spadl dozadu, jako by omdlel, oštěpy se v jedné řadě zabodly do stěny, džbán plný piva explodoval jako zasažený signální pistolí a rozstříkl obsah po zdech.

Drakkainen, ignorující tohle všechno, přeskočil stůl, popadl Bondswifa za hrdlo a vrazil mu palec a ukazovák z obou stran do hrtanu tak, aby stiskl tepnu.

„Přivázal jsi ji na obětišti?!“ zaječel. „Chtěl jsi, aby ti porodila netvora, *pasi kurču?!* Kde jsou jeho rodiče, dobytku?! Co jsi s nimi udělal, hajzle?!“

Dokonce si ani neuvědomoval, že křičí chorvatsky.

Skrčený Bondswif ze sebe přirozeně kromě hluchého zachrčení nedostal žádný smysluplný zvuk, jen bez úspěchu škubal a drásal křečovitě sevřenou ruku. Trvalo to nějakou chvíli, kdy Drakkainen svíral prsty, cedil strašlivé finské kletby a v místnosti se všechno převracelo, lítalo a lámalo, jako by v ní zuřil neviditelný šílenec. Bondswifovy psí ořechové oči se zvrátily dozadu a vespod se objevil úzký proužek bělma, který naběhl krví. Mág už podrážkami ryl do podlahy a trhal sebou čím dál slaběji a křečovitěji, když Vuko nad sebou konečně získal kontrolu a rychle povolil sevření. Bondswif dopadl obličejem na stůl, kašlal a chraplavě popadal dech.

Drakkainen jedním škubnutím strhl z trámu řemen, na němž pořád visela podkova, a bleskově na konci uvázal stahovací smyčku.

Bondswif, bojující o každý nádech, pořád ležel na stole, jednou rukou si masíroval bolavé hrdlo a druhou zoufale gestikuloval.

„Zapamatoval jsem si dobře, co říká zákon?“ zeptal se Drakkainen. „Nejdřív oprátka a pak tři nové oštěpy? A potom… ne. Příliš mnoho rituálů. Uděláme to jinak. Potřebuju tréninkový pytel. Brzo uvidíme, co z tebe dokážu s pomocí sil z obětiště udělat.“

„To jsem neudělal já…“ zachroptěl Bondswif. „To Bondswif…“

„Ach, ty…“ začal Vuko a zvedl ruku. Nic dalšího nestihl.

Gliffnak mezi ně vpadl jako chlupatá lokomotiva. Drakkainen po úderu do prsou upadl na záda a převrátil stůl. Vyrazilo mu to dech, ale vykopl před sebe skrčené nohy a narovnal se.

„Ne…“ zablábolil yetti. „To nesmíš… Nedělej nic tátovi… Nesmíš tátu…“

„To je ten… tvůj otec?“ zeptal se průzkumník bezradně.

Ucítil skalní, jeskynní chlad. Dveře v hloubi pokoje se najednou se skřípěním pootevřely, závan naklonil plameny v ohništi a zachrastil totemy visícími ze stropu.

„Už je čas…“ zavanul divný hlas přicházející odevšad, znějící, jako by promluvila hora. Bezhlesně, ozvěnou pulzující pod vápencovou střechou, šumem podzemní řeky, skřípáním pukající skály. „Už je čas… se setkat.“

Pootevřené dveře odhalily tmavou chodbu, vedoucí neznámo kam. Ve zdemolovaném pokoji konejšil krvácející Grendel svého zmučeného otce, který si masíroval hrdlo pokryté sinalou modřinou a kašlal se strašlivým suchým zvukem, jako by se v jeho nitru všechno lámalo. Yetti zvedl k průzkumníkovi vlhký pohled ořechových očí se zneklidňující jiskrou inteligence někde vespod.

„Kdyby tady všichni nedělali se vším takové tajnosti, nedocházelo by k nepříjemným nedorozuměním,“ prohlásil Drakkainen smířlivým tónem.

Rozhlédl se po zničené místnosti, hledaje nějakou nerozbitou lampu. Nakonec našel jednu kovovou, zaštěrkal s ní a uslyšel uvnitř šplouchání oleje. Zapálil knot klacíkem, který hořel v ohništi, vytáhl meč a několikrát se zhluboka nadechl.

„Samozřejmě se nedozvím, co je tam uvnitř, že?“ ujistil se, ale odpověď nedostal. Prozkoumal otevřené dveře, pak odložil meč a pokusil se je vysadit z pantů. Nepodařilo se mu to. Spokojil se tedy s utržením otevřené závory visící na jednom konci řetězu a rozsekal ji sekerou na kousky.

„Zavírat tyhle dveře, až budu uvnitř, nemá smysl. Třeba tím, že je zapřete lavicí nebo něco podobného,“ pronesl pádně. „Stejně je otevřu a pak budu hodně nepříjemný. Hodně. Vyjádřil jsem se jasně?“

Mlčení pochopil jako souhlas. Vzal si ještě křesadlo a opět zatřepal lampičkou, aby se ujistil, že olej nedojde příliš brzy.

„Co bych ještě…“ zamumlal. „Křídu? Klubko provazu? Snažím se být opatrný.“

Chodba byla ve skutečnosti přirozenou prasklinou ve skále, ne širší než metr, a vedla mírně dolů. Kameny pod nohama byly hladké a vlhké, jedinou stopou lidské činnosti byly pečlivě odříznuté stalaktity. Došlo k tomu už před dlouhou dobou, protože na pahýlech se už objevily několikacentimetrové nánosy, připomínající rudé rampouchy.

„Objekty, které vidíte na stopě, nazýváme stalaktity, z podlahy se zvedají stalagmity a ty, jež se spojily do jednoho krápníku, jsou stalagnáty," bručel si přemoudřelým tónem, zatímco zvedal lampu.

Chodba byla klikatá, po několika krocích zůstalo mdlé světlo z místnosti někde vzadu a okolo panovala sametová, neproniknutelná temnota, rozbíjená jen mihotavým plamínkem vrhajícím stíny a záblesky na vlhké stěny pokryté nánosy, i když z těch moc světla nebylo.

„Nelíbí se mi to," zamumlala Čítač. „Je to jako past."

„Taková je moje práce, Zvoněnko," ucedil Drakkainen. „Ničeho bych nedosáhl, kdybych stál na místě nebo hrál na jistotu. Musím vlézt drakovi do chřtánu, pokud mám rozvířit tenhle rybník."

Protáhl se mezi skalami a najednou zůstal stát jako přimrazený.

„Asi se to povedlo…" zašeptal a opatrně pozvedl ruku. Ve tmě neviditelný diamantový oblak obklopující jeho tělo vzplanul měkkou zelenou září.

„Hezké," zaradoval se. „Čarodějové ve filmech to takhle dělají vždycky. Akorát že jsem teď líp vidět, a přitom sám líp nevidím. *Nek ide u dupe.* Ještě k tomu oslňuje."

Soustředil se a zelenavá záře postupně pohasla. O několik metrů dál se ale světlo objevilo znovu, jenže už nevyzařovalo z průzkumníka. Rozsvítilo se někde za ohybem mdlým, mihotavým světlem. Vuko opatrně postavil lampu na místo, kam nekapala ze stropu voda, a obrátil meč v dlani čepelí dozadu.

Od toho okamžiku kráčel úplně tiše a opatrně našlapoval. Přikrčený a napnutý jako pružina, s jednou rukou nataženou před sebe a zbraní ukrytou za pootočenou rukou.

Jeskyně nebyla velká, se skoro kruhovým půdorysem měla zhruba šest metrů v průměru a vysoký strop naježený stalaktity, trčícími jako zuby narvalů. Osvětloval je kruh lamp rozložených podél stěn.

A naproti vchodu stál van Dyken. Vysoký, v dlouhém černém plášti a s vlasy sčesanými dozadu. Stál a výsměšně se usmíval.

Drakkainen zaútočil bleskově jako kobra, vysekávaje do vzduchu šikmý kříž. První seknutí na levou tepnu, druhé vodorovně přes břicho. Bez přemýšlení.

Meč udeřil tvrdě jako do kamene, dvě ostrá zařinčení se odrazila ozvěnou od stropu a van Dyken zmizel. Jakoby odněkud zpod země se ozval smích. Ne monumentální, divadelní řehot černé postavy, ale obyčejné zlomyslné chichotání.

Čepel vydržela, objevily se na ní jen dva malé zuby, ale otřes z úderu na chvíli způsobil v Drakkainenově ruce ostrou bolest, vystřelující se až k lokti.

Uvědomil si existenci magické aureoly, cítil ji, vnímal mravenčení na kůži jako od silné magnetické cívky, pak přikázal mlze, aby zhoustla, a on začal vířit jako mlhovina. Jednal naslepo. Instinktivně.

Pomyslel na závan ledového vzduchu. Na pohyb molekul. Na vítr.

A pak mávl rukou a všechny lampy zhasly. Tma dopadla na jeskyni jako černá voda. Všechno zmizelo. Ve vlhkém, studeném vzduchu se vznášel pach ohořelých knotů a oleje.

Panovala neproniknutelná, sametová temnota.

Absolutní temnota.

Pamatoval si, kde se nacházejí skály a kde vyčnívají stalagmity. Protáhl se neslyšně jako kočka na druhou stranu jeskyně a postavil se tak, aby měl za zády pevnou skálu.

Dvě tmavá místa vzadu, skvrny černoty, v nichž nedokázal vidět vůbec nic, mohly být obyčejnými výklenky nebo ústím dalších chodeb. Nahoře bylo podobné místo: tmavá díra, která mohla být komínem vedoucím do jeskyní nebo ven, případně na vrchol hory.

Stál opatrně, nevydal ani zvuk, pomalu vtahoval nosem vzduch a větřil. Snažil se v paměti vyhledat van Dykenův pach. Charakteristickou kombinaci esterů a organických kyselin, svého druhu jedinečnou pachovou signaturu, ale bez zesílení to vůbec nebylo jednoduché. Necítil nic. Jen cizí pach jakoby plesnivějících šatů a zkyslého tvarohu. Soustředil se na vzdušné proudy. Shora lehce protahovalo, určitě to byl komín, a trochu táhlo i z jedné předpokládané chodby. Vzduch odtamtud byl vlhký, prosycený vodní párou a ještě něčím. Něčím těžkým, anorganicky chemickým, trochu připomínajícím spáleninu.

Metan.

Ve stopovém množství.

Stál, potěžkával v ruce meč a čekal na zvuk. Na zašustění oblečení, dech, bušení srdce, zavrzání kloubů anebo chrastění ve tmě nakopnutého kamínku.

Nic.

Tma přinášela jen velmi vzdálené šumění vody na hranici slyšitelnosti, o něco blíž tiché žbluňkání a ještě blíž jednotlivé melodie pleskání maličkých kapek, dopadajících ze stropu.

Kdyby měl zesílení, byl by schopen zaslechnout pavouka kráčejícího po kamenech.

Čekal.

Představil si molekuly metanu, stopově smíšené se vzduchem. Atom uhlíku, symetricky obklopený čtyřmi atomy vodíku jako základna pyramidy. Tetraedr. Vnímal je celým tělem. Představil si, že může těm molekulám přikázat, aby se k sobě přiblížily jako kuličky rtuti, vnímal, jak poslušny jeho příkazům plují chodbami, vylétají ze skal, vyplouvají ze zásob uhlí nacházejících se pod horou a spěchají do jeskyně, v níž stojí, aby se zhustily do malého obláčku.

Neměl tušení, jestli to k něčemu je. Improvizoval, ale celou dobu cítil mravenčení na kůži, hlavně okolo dlaní. Něco se dělo.

Vnímal také, i když to mohla být jen jeho iluze, jak se nahořklý uhlovodíkový zápach stává silnějším. Skoro se dal ucítit.

Napadlo ho, že možná získává zpět část svého zesílení. Neměl by snad metan být pro obyčejného člověka bez zápachu?

Představil si, jak rozděluje oblak plynu na tři části, jak dvě z nich vtlačuje do větví chodby a třetí soustředí u stropu. Jak se dobře mísí se vzduchem.

A pak vymyslel jiskru.

Slyšel ji. Přinutil ji existovat. Rychlý nárůst pohybu elektronů. Čím dál rychleji a rychleji, až se volné elektrony vytrhnou z vazeb a na jediný okamžik vytvoří oblak naplněný energií. Výbuch supernovy pro mikroskopický vesmír atomů.

Nic.

Jen cítil, jak mu na těle vstávají chlupy a jak mrak diamantového prachu víří kolem něj jako šílený.

„Palaa, huora! Läämittää!“

Elektrostatické výboje na jeho kůži překročily kritické množství a Drakkainen vybuchl jiskrami do všech stran.

Děsivě to prásklo, tři modravé záblesky jako z elektrické pájky zalily jeskyni, ohnivá skvrna se rozlila po stropě. Dunění exploze pronikalo horou, valilo se vzdálenými chodbami, otřásalo jeskyněmi.

Drakkainena během toho hlasitého zlomku vteřiny napadlo, že pokud se van Dyken neukryl v ústí chodby nebo komínu, stal se možná neviditelným. Možná se uměl zahalit do nějaké optické kamufláže a stojí klidně tam, kde stál předtím. Uprostřed jeskyně.

Stačil obrátit sloupy ohně letící chodbami, postavit jim do cesty hráze ztuhlého vzduchu a vrhnout je zpátky. Oheň vzplanul ještě jednou zbytky metanu, třemi modravými jezery, tentokrát dovnitř. Ošlehl nitro jeskyně, vybuchl horkem a zhasl.

Ale to už uprostřed jeskyně stál hořící člověk.

Nehybná pochodeň, obklopená hučícím plamenem a s rozpaženýma rukama, jako znamení Ku-Klux-Klanu. Jako anděl nesoucí světlo s planoucím peřím.

Van Dyken hořel, ale jako by se ho to netýkalo, jako by žár nepokrýval jeho kůži puchýři, jako by se mu nevařily oči, nemizely mu s praskáním vlasy. Nekřičel, neházel sebou na všechny strany, jen stál a hořel jako ďábelský strašák na poli.

Na zlomek vteřiny.

V tom následujícím se veškerý oheň náhle vrhl Drakkainenovi do obličeje jako příbojová vlna.

Než dopadl na zem, než začal křičet v plamenech, které ho stravovaly, a válet se po vlhké podlaze jeskyně, stačil se ještě zamyslet. Než se stal ječící živou pochodní, s prskáním škvařící se kůže, vařící oči a vroucí tuk v těle, napadlo ho, že van Dyken stojící uprostřed jeskyně má oči vyplněné fialovou barvou jako dva leštěné karbunkly. Měňavé plošky vyplňující oční důlky, ne lidské rybí oči. Má zdejší oči.

A v tu chvíli oheň zhasl.

Náhle a v jedinou chvíli.

Nastala tma.

A pak se rozhořely všechny lampy. S tichým lupnutím se zapálily a zalily místnost měkkým světlem.

Uprostřed se nacházel kamenný disk, černý a hladký jako deska stolu z leštěného obsidiánu. Disk, který se celou dobu pomalu otáčel a zároveň levitoval několik centimetrů nad podlahou jeskyně.

Na otáčejícím se kameni seděl v tureckém sedu nahý stařec. Groteskně vyzáblý, ošklivý, s bledou skvrnitou kůží a se zbytky vlasů na svraštělé lebce. Seděl a otáčel se jako zpodobení děsivého kolotoče, každou chvíli ukazuje napůl opičí, napůl žabí obličej s očima, které vypadaly, jako by měly srostlá víčka.

Drakkainen se zvedl ze země a osahal si tělo. S údivem zjistil, že obočí a řasy částečně přetrvaly, zatímco porost, který mu po vysvobození ze stromu začal narůstat, bude muset růst znovu. Zmizelo i třídenní strniště. Napadlo ho, že si nejspíš zakryl oči

rukou, ale na kůži neměl žádné stopy po vážnějších popáleninách. Několik pálících červených skvrn, to bylo všechno.

Ucítil na rtu teplou, železitou stružku a pak klesl na kolena. Svaly se mu třásly vyčerpáním.

Napadlo ho, že celý tenhle šílený souboj trval maximálně tři vteřiny.

Opřel se o ruku a snažil se neomdlít. Oklepal se jako omráčený boxer, vyplivl slinu smíchanou s krví a otřel si obličej.

„Zemřel bys," ozval se skřípavý kamenný hlas. Stařec neotevíral ústa ani se nehýbal. Hlas zaznívál ze všech stran. „Jsi rychlý, ale proti skutečnému Vědoucímu bys neměl šanci. Tvoje písně jsou neohrabané."

„Začal jsem s nimi teprve dnes ráno," odsekl Drakkainen a pokusil se vstát, přidržuje se stěny. „Ty jsi Bondswif? Oba medvědi? A kdo je on?"

„On není důležitý. Nepamatuji si, jak se jmenuje. Možná Hodwil Kopající kámen. Nebo to byl ten předtím? Vždycky se najde nějaký hlupák, který chce tvořit a kterého, když přijde pro radu, napadne, že se stačí usadit v opuštěné chatě u Ječící hory a předstírat velkého Tvůrce. Potřebuji ho. Už dlouho nejím, ale někdo mě musí umývat. Taky musím pořád pít. Někdo mi musí zpívat. Někdo musí uklidňovat smutek Ječící hory. Než se stanu mlhou. Než dosáhnu osvícení. Než přestanu tvořit a konat a odejdu jako čistá mysl nepřipoutaná k vůli."

„Proměnil jsi jeho syna v nestvůru," konstatoval Drakkainen suše.

„Ach, ano. Usoudil jsem, ze nyfling bude lepším sluhou. Aspoň odstraší pobudy. Ale on přišel hledat svou ženu, takže jsem si nechal oba. Až dosáhnu osvícení, budou volní. Pokud se toho dožijí. Už je to tak dávno… Ještě pořád nejsem Snícím. Probudila mě Lidský plamen. Hatrun. Paní hněvu a touhy. Přikázala, že ti mám pomoci. Tak ti pomáhám."

„Aha," řekl Vuko ponuře. „Pomáháš mi."

„Ano. Ukázal jsem ti cestu. Dal jsem ti do rukou moc obětiště. Ale ty jsi tupý a nešikovný. Vlezeš do nitra hory. Vidíš obraz svého nejhoršího nepřítele, a co uděláš? Sáhneš po meči. On je silný. Myslíš, že ho zabiješ železem?"

„Znáš ho?"

„Slyšel jsem o něm. Cítím, co dělá s písněmi bohů. Vidím ho tvýma očima. Je šílený, ale také je silný. Pokud ho nezastavíš, přijde konec.“

„Ano, ano, vím. Válka bohů,“ ucedil průzkumník.

„To je možné. Dokonce i když se bohové neobrátí proti sobě, rovnováha se zhroutí. Mohou pak vyvolat další zrození světa. Přijde mrtvý sníh.“

„Začínám mít těch kryptonymů plné zuby.“ Drakkainen přivřel oči. „Co kdyby mi někdo konečně řekl něco konkrétnějšího? Aspoň jednou? Každý sníh je v podstatě mrtvý. Jsou to jenom ledové vločky. Je to takový zázrak, že padá sníh?“

„Co je to kreptho najm? No, to není důležité. Tohle je jiný sníh. Pokrývá svět jako během zimy, ale je to jiná zima. Znamená konec i počátek. Celý svět usíná. Zvířata i lidé. Mrtvý sníh jim bere paměť. Když se probudí, je tu najednou jiný svět. Nepamatují si ani svá jména, ani obličeje svých blízkých. Nevědí, co jsou zač ani odkud se vzali. Neznají přátele ani cestu domů. Nic. Jen to, co se nachází v písni lidí. Nejjednodušší postupy, jak orat pole nebo vykovat meč. Nejjednodušší věci. Všechno se musí učit znovu. Občas se probouzejí na úplně jiných místech, než jsou ta, kde je zastihl mrtvý sníh. Někteří z nich se musí znovu naučit chodit a mluvit, jako by zase byli dětmi. Jiní se dokonce neprobudí vůbec.“

„To je úžasné,“ prohlásil Drakkainen. „Jak často k tomu dochází?“

„To nikdo neví. Ti, kteří se probudili na počátku světa, si nic nepamatují. Dokonce i my, Vědoucí, dokážeme říct jen to, že přichází, někdy po sto letech, jindy po tisíci. Když svět přijde o svou rovnováhu. Když se objeví příliš mnoho změn. Když čas vypadne ze svých kolejí. Obvykle proto, že příliš mnoho lidí příliš ukvapeně sáhlo po písních bohů. Ale občas se svět změní jen díky lidem. Když je mnoho válek, mnoho nových nápadů, příliš zvláštních věcí, které ničí rovnováhu.“

„Jak se dá ten mrtvý sníh poznat?“

„Přichází mlha a temnota. Může k tomu dojít na jaře nebo uprostřed léta. Je to, jako by umřelo slunce. Stromy najednou shodí listí a všechno usne. A mrtvý sníh prý vůbec není studený. Je jako popel. Jenže tohle ti k ničemu nebude. Před mrtvým sněhem neutečeš. Dokonce i Vědoucí usínají. Prý. To není důležité. Tohle je informace, která ti není k ničemu. Poslechni si, co ti mám říct, protože začínám být unavený. Brzy usnu. Už dlouho jsem toho tolik

nenamluvil. Už dávno jsem nepřebýval na světě takovou dobu. Poslyš tedy pravdu. Nemůžeš v sobě nosit sílu obětiště příliš dlouho. Ať už se pokusíš udělat cokoli, pokaždé jí ubude. Druhá pravda je taková, že se dříve nebo později budeš muset vrátit na obětiště a znovu načerpat moc. Někteří si ji snaží nabrat do zásoby. Pokud utrhneš houbu rostoucí na obětišti nebo si vezmeš trochu půdy, vytřepeš pyl z květiny nebo nasbíráš sníh, vždycky tam bude kousek písně bohů. Ale taková věc je nebezpečná, a to je třetí pravda. Ten, kdo neumí zpívat, může uvolnit ničivou moc dokonce jedinou zbrklou myšlenkou. Můžeš ji uvolnit i ty sám, ve spánku nebo v hněvu. Jestli s sebou máš takovou zásobu, musíš ji ukrýt a uzavřít. Nikdo se jí nesmí dotknout ani ji otevřít. Čtvrtá pravda říká, že písně bohů lze přinutit, aby za tebou přišly samy, tím, že stvoříš přízrak, Probuzeného. Píseň bohů k tobě může dojít v této podobě, ale musíš pamatovat na to, že Probuzený má vlastní život a je jako šelma. A tak zní pátá pravda: není pravda, že píseň bohů neposlouchá každého. Poslouchá, jen je nutné umět požádat. Když budeš mít žízeň, musíš poprosit o dřevený kalíšek vody ne větší než kvarta, a ta voda musí být čistá. Když prostě řekneš jen ‚vodu', píseň na tebe vypustí vodopád nebo tě smete do moře. Musíš vnímat písně a zpívat je tak, aby ti rozuměly. Pravda šestá a poslední je taková, že i když tě píseň pochopí, udělá všechno tím nejjednodušším způsobem. Pokud chceš, aby ti píseň bohů zapálila ohniště a neřekneš nic dalšího, nejspíš do něj udeří blesk. Musíš si zapamatovat všechny myšlenky a pocity, s jakými něco tvoříš. Pak z toho musíš stvořit zvláštní píseň a uzavřít ji v jednom slově nebo větě. V takovém, které kromě tebe nikdo nezná. Pak to slovo řekneš a připomeneš si celou píseň. To, po čem toužíš, se zase stane. Jestli si zapamatuješ, co jsem ti řekl, budeš z toho mít užitek – pokud jsi to pochopil. Teď odejdi. Už nemám víc síly, abych se díval na tenhle svět. Až půjdeš pryč, řekni tomu Hodwilovi, nebo jak se jmenuje, aby dnes nechodil."

*

A pak stařec ztichne. Lampy trochu pohasnou, ale hoří dál. Čekám ještě nějakou dobu v naději, že promluví, ale vibrující hlas hory opravdu utichl. Stařec sedí nehybně, vyleštěný kruhový disk se pořád pomalu otáčí jako zastavující se ruleta.

Najdu meč, prohlédnu si vylámanou čepel a vsunu ho do pochvy. Za ohybem se sehnu pro lampu, kterou rozsvítím úplně normálně, pomocí křesadla a špetky pilin.

Zpáteční cesta mi připadá delší, ale jsem unavený a hladový stejně jako po použití hyperadrenalinu. Musím si dvakrát sednout na vlhké kameny a odpočinout si.

V místnosti je opět víceméně pořádek. Rozházené nádobí bylo posbíráno, stůl je zase na nohou a domácí opět zaujal obvyklé místo na židličce u ohniště. Místo rozbitého džbánu si našel jiný a doplnil si zásobu piva. Teď sedí a s obavou se na mě dívá přes okovanou hranu rohu.

Vyšťourám od pasu ještě jednu stříbrnou marku a položím ji před něj na stůl. Hledí těma svýma psíma očima, ve kterých vidím obavy.

„Učil jsi mě dobře," vysvětluju. „Ty dva zlaté tolary sis vydělal. Za tu marku chci nějaké zásoby. Chleba, sýr, sušené uzené maso, trochu piva do čutory a nějaký menší kotlík. Musím odsud okamžitě odejít."

Dívá se nehnutě, jako by ničemu nerozuměl. Nakonec sáhne po minci a obrací ji v prstech, načež udělá gesto hlavou směrem ke spíži. Beru to jako pozvání do samoobsluhy.

Chvíli se přehrabuju v komoře a nacházím všechno, co bych mohl potřebovat. Mág na mě hledí úplně lhostejně a neprotestuje, dokonce i když mu ukazuju měch s nechutně sladkým nápojem připomínajícím víno a vonícím jakoby tomelem a datlemi.

Nacházím taky něco, co připomíná primitivní batoh, v podstatě kožešinový pytel s přišitými pásy. Naházím si do něj potraviny.

Zastavím se zhruba v polovině cesty ke dveřím. Je mi trochu trapně, ale vlastně nevím proč.

„Jak se jmenuješ?" zeptám se nakonec.

„Lenfi Běžící za strakou."

„Děkuji ti, Lenfi. Jestli se mi podaří nějak zařídit, aby nepřišly nejhorší časy, dojde k tomu i díky tobě. Zabiju Tvůrce, nebo je vezmu s sebou."

Chvíli mlčí a pak pohledem pokyne ke dveřím do podzemí.

„Zabil jsi ho?" ptá se s nadějí. Stydlivě vrtím hlavou. Připadám si hloupě.

„Nedokázal bych to. Je příliš silný, dokonce i když spí. Zjevil se mi jako můj nepřítel a já jsem ho nedokázal porazit ani mečem, ani písní bohů."

„Tak proč si myslíš, že *je* zabít dokážeš?“

Cpu toulec do batohu, oblékám si plášť. Mlčky si těžké zavazadlo házím na záda.

„Jak se jmenuješ?“

„Ulf Noční poutník,“ odpovídám.

„Nalezni cestu, Ulfe.“

„Už by byl nejvyšší čas. Jdu. Myslím, že zanedlouho budete ty a tvůj syn volní.“

Pomalu zavrtí hlavou a napije se. A pak jen sedí a hraje si pod stolem s řemenem, na němž předtím visela podkova.

„On nikdy nevkročí mezi bohy. Když jsi byl tam uvnitř, napadlo mě, že vezmu syna a odejdeme. V takovém případě by si nechal tebe. Ale v tu chvíli se dveře zavřely, i když byly rozbité. On to chce jinak. Přesto si ale myslím, ze budeme brzy volní.“

Vycházím ven a co nejtišeji za sebou zavírám dveře.

Je mlhavý den, vzduch párá pisklavý křik lovícího sokola. Vracím se na cestu, míjím palisádu menhirů a vcházím do lesa, aniž bych se otočil.

Nedojdu daleko, protože padám vyčerpáním. Najdu si dobře chráněné místo a roztřesenýma rukama rozvazuju řemeny batohu a pak hltám kus chleba, uzený sýr a něco, co připomíná klobásu. Neztrácím čas s krájením na kousky, prostě jídlo trhám zuby jako zvíře. Pivo mi stéká po bradě, jen tak tak mi dochází, že bych měl žvýkat to, co mám v ústech. A pak už ani nemám sílu, abych uklidil zbytky. Jednoduše se vplazím pod opeřené kapradí a zabalím se do pláště, abych upadl do spánku podobného letargii.

* * *

Nejraději mám ty chvíle, kdy prostě jen jdu. Pochod mi dává pocit svobody, který lze na Zemi zažít jenom těžko. Je v tom něco prvotního, co se nachází v oblastech mozku vyhrazených zakrnělým instinktům z doby před předpisy, ochranitelskými procedurami a kontrolními institucemi. Jen člověk, kráčející vpřed. Jde si, kam chce, spí tam, kde ho zastihne noc. Celý život se smrskne do současnosti, veškeré plánování na jeden den dopředu. Je potřeba přežít noc, vědět, co bude zítra k jídlu a kam zamířit. Všechno, co bude pak, už je abstrakce bez většího praktického významu.

Takže jdu. Panenským lesem pokrývajícím hory. Vyhýbám se prošlapanějším cestám, vybírám si úzké stezky, většinou využívané

jen zvířaty, nebo horské potoky, v nichž se dá kráčet po štěrkovém břehu nebo přeskakovat po kamenech. Občas se prodírám přímo lesem.

Mám cíl. Chci se vrátit do Ohnivé země. Mám tam přátele, koně a vybavení. Přichází zima.

Čas, který prosedím u kamen ve dvorci mladého Atleifa nebo v Grunaldiho pevnosti.

Čas plánování. Osnování. Sbírání sil.

Teď se totiž musím změnit v zabijáka. Ve vraha.

Jdu.

Celou dobu s ponurým stínem v duši.

Nemůžu zapomenout na nešťastného mága, kterého jsem nechal v chatě připomínající houbu ve společnosti syna-netvora. Nemůžu zapomenout na vysušenou mumii sedící na otáčejícím se kameni.

Můj spojenec. Můj učitel a rádce. Nikdo mi do této chvíle neřekl víc užitečných věcí než on.

Nemůžu si odpustit, že jsem ho nezabil.

Byl zlý. Určitě stejně zlý jako van Dyken. Lišil se jen tím, že se pokoušel vystříhat jednání, kterým se ten druhý ukájel.

Zopakoval jsem si ještě jednou „zlý“.

Ocitl jsem se ve světě, kde mají význam právě takové problematické, hodnotové, předpotopní kategorie. Tam, odkud pocházím, bylo za takové veřejně pronesené hodnocení ještě nedávno možné stanout před soudem.

Tady jsou to však úplně přirozené pojmy. Skoro technické. Zlo. Dobro. Jen tak, jednoduše.

Tady se nedá zaškrtnout kolonka „nevím“ nebo „nemám tušení“. Tady má svět dvě ostří, jako kopí Hatrun. Život a smrt. Zlo a dobro. Podlost a šlechetnost. Neexistuje „nevím“. Není na to čas. Vybíráte si jen rukojeť, nebo čepel. Morální relativismus zde úplně chybí. Rukojeť v dlani, nebo ostří v břiše. Není tu místo pro Piláty Pontské. Tady se rozhodnutí přijímají ve zlomku vteřiny, jednou provždy. Ruce si případně můžete umýt pak. Od krve.

Proto si nedokážu odpustit, že jsem ho nezabil.

Pravdou je, že bych to určitě nedokázal. Jenže jsem se o to ani nepokusil.

Zaštítil jsem se svou misí. Nejsvětější misí a jejími abstraktními pravidly vymyšlenými pod sluncem, které si tady ani nezaslouží, aby bylo astronomickým jevem. Bezejmenná jiskra uprostřed hvězdného prachu. Jako zbabělec jsem se zaštítil pravidly, jež

nejsou z tohoto světa. Pravidly hypokrytů, pro něž má hůl deset konců a všechno je relativní, takže každý rozhodný čin je zločinem. Znamená to, že začínáme diferencovat. Používat absolutistické pojmy. A od nich už je to jen krok k pronášení morálních soudů. Ale přitom je známo, že něco podobného končí inkvizicí. Lepší je tedy otočit se zády. Nevidět zlo.

Otočil jsem se zády a odešel. Protože to nesouviselo s misí.

Nemusel jsem přistoupit na bezprostřední konfrontaci. Kouzlo je jako program. Stačilo jinak ukončit sled povelů, které přitáhly do jeskyně metan. Aby to pokračovalo dál. Aby se plyn shromažďoval u stropu až do okamžiku, kdy dosáhne správné hustoty a klesne k lampám, hořícím na podlaze. Takhle to mělo být. Začínám se učit.

Začínám přemýšlet jako zabiják.

Musím se naučit zacházet s pravidly, která mám někde v sobě. Třeba dejme tomu v srdci. A konfrontovat je s ještě archaičtějším kontrolním systémem – se svědomím.

Které se viditelně zbláznilo, protože mi nedává pokoj kvůli tomu, že jsem nezabil člověka. Musím mu ale důvěřovat, protože nic jiného nemám.

Pamatuju si jen obecný směr, kterým mám jít. Světovou stranu. Bohužel jdu jinou cestou, než jakou jsem přišel do země Hadů. Ta cesta je okružní a já mám najít malou pevnůstku vetknutou mezi les a jezero. Tečku uprostřed divokých hor.

Poradil bych si, kdybych se mohl aspoň podívat do nějaké mapy. Na dvě minuty. Ale tady mapy nejsou. Musím se spoléhat na instinkt.

Za soumraku se zastavím. Vytvářím si pořádný přístřešek z tyčí svázaných řemenem, pokrytý silnou vrstvou jehličnatých větví. Rozdělávám maličký ohýnek chráněný kameny, vařím si polévku z nějakých kořínků vonících jako divoký česnek, jedlých hlíz ukrývajících se v kořenech kapradin, kousku sušeného masa a chleba.

Zapaluju si chudě nacpanou dýmku a popíjím horkou vodu ochucenou vínem sladkým jako turecký med.

Dívám se na vodu. Na horský potok šumící na kamenech. Chtěl bych vědět, jestli je to nějaký přítok Dragoriny, ale bohužel na něm není popiska.

Spěchám.

Mučí mě předtucha, že se stalo něco zlého. Že už na všechno může být pozdě.

* * *

Zdá se mi o skupině přízračných hudebníků. O kapele jako z pekla, sedící na sudech a židlích rozestavěných na louce a hrající divnou, hlasitou hudbu. Hubený flétnista s obličejem jako krysí lebka, muž pokrytý fialovými vředy, podobný nafouklé ropuše s lidskými rysy hrající na dudy, a člověk-humr v ostnatém šarlatovém pancíři točící klikou lyry nebo teorby. Hudba je hlasitá a pištivá, skoro přehlušuje strašlivé hučení požáru. Hoří dřevěné chalupy, v gejzírech jisker se propadají střechy, oheň bičuje černé nebe.

Podél ohrady, na řetězech přitlučených ke sloupům, visí černé, zkroucené ranečky. Některé ještě hoří, ze všech se kouří a připomínají ožehlé a ohněm spečené figuríny z výkladních skříní.

„Chce si ještě někdo zatančit Ohnivý tanec?“ ječí hubený muž stojící pod bunčukem zabodnutým do země. Násada je obtočena tančícími hady, vrchol zdobí lebka a dva koňské ohony.

Před městem klečí na zemi hrstka lidí s rukama za hlavou. Klečí mlčky, za jejich zády se s praskáním trámů hroutí domy, ale oni se dívají na děsivou kapelu.

„Ti, co se poklonili Hadovi, půjdou s námi. Živí a zdraví, jak jsem říkal.“ Muž střídavě hřmí basem a pští skřípavým tenorem. Mutace.

Je to dítě.

Mladík s tělem pokrytým klikatým tetováním. Okolo se prochází několik desítek Hadích lidí. Urostlí muži v důmyslných nýtovaných půlpancířích a útočných přilbách, o kus dál oheň kreslí blesky na krunýřích dvojice krabů. Proč poslouchají takového usmrkance?

„Ptal jsem se, jestli se ještě někdo chce klanět Ohnivému bohu?! Nebo to někdo chce zkusit Zmijímu jazyku?!“

Mlčí a hledí na kapelu.

„Ty!“ vykřikne chlapec. „Ty jsi bojoval! Viděl jsem tě! Přitáhněte ho sem!“

Dva obrovští vojáci vytahují z davu zmítajícího se muže. Vlečou ho doprostřed mýtiny a pak ho srazí na kolena přímo naproti muzikantům. Zvedá obličej, dívá se na žabí pysk pokrytý bradavicemi, na krysí lebku a na vřetenovitou hlavu humra. Vypadá jako někdo, kdo se chce probudit. Potřásá hlavou omotanou hadrem, který je nasáklý krví.

„Dejte mu meč!“ křičí chlapec. Někdo z Hadů mu podává krátkou čepel. Muž po něm sáhne a sevře dlaň na dřevěné rukojeti,

načež na chvíli zavře oči. Pomalu vstává z kleku a potěžkává zbraň v ruce.

„Ticho!“ Na chlapcův výkřik muzikanti přestávají hrát. Hučí jenom požár. Úplný příval ohně. K tomu bučí dobytek, namačkaný do shluku někde v šeru.

Mladík odhazuje dozadu cípy pláště, černá tkanina mu sklouzává z ramen. Zvedá levou ruku, sahá po rukojeti a pomalu vytáhne čepel nad hlavu. Je jednosečná, lesklá jako zrcadlo a na délku má sedmdesát centimetrů. Monomolekulární ostří meče Nordland, průzkumnického meče. Sevře do obou dlaní rukojeť omotanou páskou, úplně špatně, a pak začne zbraní mávat v nějakých obskurních záchvěvech. Jeho protivník se skloní a pokrčí nohy, nastaví svou krátkou zbraň jako nůž, tanec podobný boxerskému mu umožní několik úniků a odskoků.

Trvá to jenom chvilku.

Je slyšet dvě ostrá zasvištění, zvuk rozsekávané tkáně a tlumený výkřik. Na zlomek vteřiny je také ve světle požáru vidět silný výbuch tryskající krve. Muž dopadá na zem jako pytel, jeho hlava se válí po zacákané trávě.

„Skončilo to!“ ječí kluk. „Teď přichází čas Hadů! Pojďte! Pojďte k Hadovi! Pojďte do Trnového hradu! Tam vám prorok ukáže cestu!“

Odcházejí.

Mlčky se řadí jeden za druhým a odcházejí někam do tmy. Lhostejně míjejí nehybně ležící mrtvolu. Nezní vzlykot ani nářek. Nikdo je neeskortuje ani nedoprovází.

Je slyšet jen hučení požáru.

A hudbu, která znovu začíná hrát.

* * *

Noční můra mě probouzí do kalného, bledého úsvitu, do mrholení a krákání vran. Sedím, zahalený do vlhkého pláště a dívám se otvorem v přístřešku na potok ukrytý v mlze a na mokré listí, které už začíná žloutnout. Měl bych ještě zkusit usnout, ale nechce se mi. *Bojím* se usnout.

Bojím se, že se noční můra, kterou jsem viděl ve snu, odehrává doopravdy.

Jsem nakažen silou obětiště. Je možné, že se vyskytnou i takové vedlejší účinky.

Zase kráčím vytyčeným směrem, rychle a bez zdržování, ale jediný způsob, jak můžu zjišťovat směr, se mi vůbec nelíbí. V horách se chůze přímou cestou většinou nevyplácí.

Narazím na ně zhruba v poledne, na silnici, která se klikatí po úbočí hory. Nejdřív slyším kroky. Šourání podrážek, šustění, jak někdo zakopává o kameny – bez stěžování nebo výkřiků bolesti. A pak podivné rytmické mumlání z mnoha hrdel. To už ležím v hustých keřích, přikrytý vyschlou trávou a větvičkami, obklopený mrakem vyplašených komárů.

Skrývám se pár metrů od stezky, takže můžu pozorovat, jak procházejí kolem.

Ohniví lidé, nebo někdo z jiného kmene. Každopádně to nejsou Hadí lidé. Kráčejí husím pochodem blízko sebe, zakopávají a šourají nohama, každý má ruku na rameni člověka před sebou. Jdou a notují si monotónní, divokou melodii. Zdá se mi podivně známá, až si najednou vzpomenu. Prozpěvují stejnou melodii, kterou v mém snu hráli přízračtí muzikanti.

Nehybně ležím a čekám, až kolem mě přejdou. Je jich osmatřicet. Muži i ženy. V různém věku.

Drží ruku na rameni člověka před sebou a šinou se jako průvod zombií tam, odkud jsem já přišel.

A všichni mají oči potažené zvláštním, žlutavě matným bělmem.

Odpoledne začínám nacházet osady.

Nejdřív válečné ruiny. Hromady zuhelnatělých trámů, očazené zbytky kamenných podezdívek, v řadách ležící mrtvoly v různém stupni rozkladu, roje much, krákání vran. Děsivý smrad spáleniny a mrtvol. Nevypadá to jako město z mého snu, ale i tak působí otřesným dojmem. V každé osadě nacházím stopy odporných exekucí: zuhelnatělá, zkroucená těla, uvázaná dvoumetrovým řetězem k palisádě nebo k nějakému sloupu. Viděl jsem to ve snu. Ti lidé uctívali oheň, uctívali boha-kováře, vyráběli dračí olej – něco mezi napalmem a řeckým ohněm – a tančili Ohnivý tanec. Proto je Hadi zaživa upalovali. Přinutili je tančit v ohni.

Typický dobyvatelský smysl pro humor.

Narazím i na osadu, která je úplně prázdná, ale beze stop po ničení.

Nejdřív jsem dřepěl v houští a pozoroval.

Vládlo tu absolutní ticho. Ze střech nestoupal kouř, nekdákaly slepice, neštěkali psi ani nebučel dobytek. Nic.

Sedím takhle půl hodiny, dokonale zamaskovaný a nehybný.

Mezi domy panuje absolutní mrtvo. Začíná mírně pršet, ze stromu padá listí.

Protáhnu se za nevysokou palisádu, nebo spíš za nakloněný plot ze zaostřených kůlů, a opatrně se plížím podél zdí.

Nejsou tu znát ani nejmenší stopy po boji. Žádné mrtvoly, žádná krev.

Jako by všechny vymetli. Muže, ženy, starce, děti, dobytek, prasata, kozy i psy.

Nad vesnicí dokonce nepoletují ani ptáci, nejsou tu mouchy ani mravenci.

Podvědomě aktivuju Čítač.

Objeví se v záblesku duhových jisker, motýlí nymfička se zlatými vlasy. Začínám si na ni zvykat.

*

„Skoro všechno jsi vypotřeboval," řekla. „V té jeskyni."

Drakkainen, klečící u domu, se rychle otočil.

„Opravdu nevidím ten přísvit. Ani necítím mravenčení," zabručel na půl úst. „Co se dá dělat. Jdeme dovnitř."

Dveře nejbližšího stavení nebyly zamčené. Lehce do nich strčil špičkou meče a pak vklouzl dovnitř, kolem zdi. Neustále si kryl záda.

Delší dobu nebylo nic slyšet. Drakkainen prošel obrovskou místností s mečem připraveným k úderu, přesouvaje nohy v bojovém postavení jako při nějakém divném, šouravém tanci. Nahlédl do všech zákoutí a za všechny dveře. A pak se narovnal, zabručel pod nosem „čisto" a vykřesal oheň. Plamínek lampy ozářil dřevěné zdi, pečlivě ustlané dřevěné postele ve výklencích, překryté kožešinami, dlouhý stůl prostřený k jídlu.

K bohatému jídlu pro více než deset osob. Dvě zvířata upečená v celku na dřevěných tácech, ploché okrouhlé bochníčky, svazky růžovobílých výhonků připomínajících puškvorec, nějaká kysaná zelenina plovoucí v láku v hliněných miskách.

Pečeně byla studená, ve džbánech klesla pěna, chléb na povrchu trochu oschl, ale nic nebylo zkažené. Vonělo to docela lákavě.

Drakkainen poklekl k ohništi a rozmělnil v prstech špetku popela.

„Zdá se, jako by k tomu došlo včera," prohlásil. „Usadili se k večeři. Výstavní večeře a bohatý dům. Všechno je uklizené, na stole

čisté nádobí a správné nože, pečení divočáci nebo nějací tapíři, okolo ohniště kožešiny, úplný skanzen. Někteří si stačili ukrojit pečeni, někdo si ulomil chleba, další si stihl nalít pivo. Nic víc. Nikdo nevypil ani lok, nikdo si do ničeho nekousl. Klidně vstali a odešli, vzali s sebou dobytek a drůbež, a taky mouchy a včely, nebo je případně velice ohleduplně a nenásilně uneslo UFO. Co to plácám, to já jsem tady UFO.“

Vstal.

„Přímo se nabízí, aby si člověk dal. Přímo se nabízí, abychom tady zůstali přes noc. Na zdech zbraně, ve studni voda, zásoby dříví na topení, čisté postele. Dokonalé. A proto se mi to ani trochu nelíbí. Odcházíme, Čítač. Přes koupelnu. Ničeho se nebudeme dotýkat, nevezmeme odsud ani špendlík.“

Podle toho, jak se vyznal v architektuře zdejších domů, většinou naprosto stejných, jakoby postavených toutéž developerskou firmou, u koupelny by se měl nacházet druhý, zadní východ, vedoucí na dvůr, uzavřený hospodářskými budovami.

Našel ho a tiše vyklouzl ven. Ještě nahlédl do chléva a do stodoly, ale byly prázdné. Nespatřil ani koně, hnědého buvola s obrovskými rohy nebo zvláštní prase připomínající miniaturního hrocha. Ani mouchy, ani pavouky. Nic.

Panovalo mrtvolné ticho, jen vítr ševelil v korunách stromů a o kus dál šuměl potok. Vuko se protáhl pevnou dřevěnou brankou v rohu dvora a vydal se kolem chalup, opuštěných a tichých – stejně jako byla ta, kterou navštívil. Ve vzduchu vířilo barevné podzimní listí, připomínající tropické motýly.

„Kdokoli by se tady zastavil,“ prohlásil Vuko. „Místo je to pěkné a opuštěné. Jen se tu zabydlet. Dokonce i vyhlídka je skvělá. A bránit se to tady dá, i když by to chtělo lepší palisádu.“

„Vidíš někde tu záři?“ zeptala se Čítač.

„Magické hemžení? Ne. Ani stopu. Jenže to nic neznamená. Myslím, že se tady zastavují. Každý, kdo jde touhle cestou nebo zabloudí do tohohle údolí. Myslivci, uprchlíci, pastýři.“

„Tak proč tady nikdo není?“

„Dobrá otázka. Opravdu chceš znát odpověď? Já rozhodně ne.“

Obešel osadu, opatrně se skrývaje, jako by očekával ostřelovače nebo miny. Nic se nedělo.

A pak se otočil a narazil přímo na kraba.

Stál uprostřed uličky mezi domy, nehybně jako nějaká odporná socha. Stál a díval se přímo na Drakkainena štěrbinovým otvorem v

hlavě, připomínajícím turnajovou přilbu typu „žabí pysk“. Ruce měl lhostejně založené v podpaží, čepele schované, pláty pancíře s hroty jako u hlubinné ryby se lehce, rytmicky zvedaly.

Průzkumník si velmi pomalu sundal pásy batohu a postavil ho na zem.

„Vím, že uvnitř jsi dítě,“ zašeptal. „Nebo spíš byl jsi, protože teď jsi nestvůra. Proto tě zabiju, pokud budu muset. Chci jen projít.“

Vysunul jednu nohu, přesunul těžiště a položil konec čepele naplocho na předloktí, načež uvolnil všechny svaly a soustředil se na dýchání.

„Nedá se obejít?“ navrhla Čítač nervózně.

„To si nemyslím,“ odpověděl Vuko. „Nejspíš nečeká na autobus. Viditelně hlídá cestu k bráně.“

Krab zašelestil divným hlasem, ale pořád se nehýbal.

„To proto všichni zmizeli?“

„Ne,“ odpověděl Vuko. „Lidé, kteří na ně narazí, vypadají, jako by spadli do ventilátoru, a tady není nikde ani kapka krve. Problém je, že už nejsem tak rychlý jako dřív. Kolik mi toho zbylo?“

„Čeho?“

„Toho magického hemžení, té záře, *da pičku materi*. Mám něco, nebo ne? Začíná se hýbat, dochází nám čas. Jsi operační systém, připomínám.“

„Zbytky, rozptýlené. Kdybys to soustředil, mohl by sis leda přepudrovat nos.“

„Na levou ruku.“

Trochu to připomínalo horký vzduch nad hořákem. Obláček velikosti vajíčka lámající světlo, v němž se jako diamantový prach třpytily mikroskopické jiskřičky.

Krab se zahemžil a přešlápl z nohy na nohu. Trojité drápy zaskřípaly o kameny na dvoře.

„Čítač, přeleť k němu. Chci vědět, co je vidět mezi těmi pláty, když se naježí.“

„Zešílel jsi? Nepřiblížím se k němu ani za nic.“

„Sedíš v mé hlavě. Nejspíš tě ani neuvidí. Nikdo tě nevidí, *pičku materinu*, jenom já. Padej a pak na mě nemluv, soustředím se.“

„Na co?“

„Vypadni!“

Nafoukla se a vzlétla. Opatrně, velkým obloukem, aby se ke krabovi přiblížila zezadu. Drakkainen si mumlal pod nosem, přimhouřenýma očima se vpíjel do záře, jiskřící nad jeho dlaní.

Najednou se ozvalo odporné skřípání železa a krab nečekaně zvedl tělo a rozpřáhl ruce, ukazuje dvě čepele ve tvaru půlměsíce.

Vuko, který si dál něco tvrdošíjně finsky mumlal, se drobnými krůčky přesunul stranou, ke zdi, kde se nacházel přístřešek, stojící na silných sloupech.

Krab zapískal jako svišť a vyrazil k němu.

Drakkainen udělal několik rychlejších kroků, celou dobu v neobvykle přihrbené šermířské pozici. Pořád dokola si mumlal to své jako tvrdošíjnou modlitbu. Mluvil čím dál hlasitěji a do jeho hlasu se vkrádala příměs hysterie.

Krab natočil obě čepele vpřed a vyrazil rychle jako rozzuřený kanec.

„*Apiainen! Perkele apiainen!*“ zařval průzkumník, opíraje se už zády o sloup.

V poslední chvíli se za něj schoval, čepele zasvištěly jako vrtule helikoptéry, zarachotilo to jako kulometná dávka a ze sloupu začaly odletovat tlusté, stočené hobliny.

Drakkainen sebou praštil o zem, sekl tvora po nohou, vzápětí uskočil jako toreador a opřel se o další sloup.

Vzduch naplnil děsivý, pištivý řev, připomínající jekot páry z explodujícího parníku nebo pozpátku puštěné kvičení prasat.

Zároveň se ozvalo vysoké Čítačino zaječení.

Drakkainen se podíval na svou ruku, ale po mihotavém přísvitu už nebylo ani stopy. Nemělo to ani žádný viditelný efekt.

„Co se dá dělat,“ zabručel. „Nikdo netvrdil, že to bude jednoduché. Cos viděla?!“ vykřikl zoufale. „Co je uvnitř?!“

„Tkáň,“ odpověděla Čítač váhavě. „Šedá a slizká jako u mlže. Měkká. Ale objevuje se jen na okamžik.“

Krab uvolnil čepel, zaseknutou hluboko do dřeva sloupu, a pak zase vyrazil na Drakkainena. Šavle se ve vzduchu rozmazaly jako vrtule a vytvořily kolem něj mihotavý, ocelový oblak.

Gjalfi odrazil tři údery, než se rozpadl jako kachna v řezačce, vzpomněl si Drakkainen. Šlachovitý Gjalfi, rychlý jako blesk. Já jsem o hodně větší a těžší. Odrazím alespoň jeden?

A pak přestal myslet. Stal se pohybem. Nechal se ovládnout výcvikem, vštěpenými podvědomými reakcemi. Dřevěný sloup měl krab evidentně spojený s problémy, protože chvíli opatrně kroužil a

pokoušel se ho obejít z jedné a pak z druhé strany. Čepele doširoka vyčnívající ze stran jako býčí rohy se lehce otřásly, v kterýkoli okamžik připraveny proměnit se v děsivý rotor.

Tentokrát Vuko unikl spodem. Udělal nervózní pohyb na jednu stranu – jednoduchá finta, ale krab se nechal nachytat a ocel zasvištěla, jak krájela vzduch.

Drakkainen zaplul pod ocelové ruce, vyskočil na soudek, odrazil se nohou od dřevěné stěny a přemetem přelétl nad krabem. Ztlumil dopad parakotoulem a stál teď uprostřed nádvoří v oblaku prachu a ztěžka oddechoval.

„Konec," zašeptal. „Víc už toho nevymyslím."

Krab se otočil na místě a vyrazil za ním.

„Vittuun," řekl Drakkainen a nervózně otočil meč v dlani.

A v tu chvíli shora dopadla hluboce bzučící věc. Hnědočervená podélná hrouda, vypadající jako nedopalek cigarety. Plácla sebou do prachu, ale vzápětí se zvedla do kostrbatého křivolakého letu jako hmyz přiotrávený pesticidy.

Vuko se otočil a vystřelil šíleným sprintem na opačný konec dvora. Stvoření spěchalo za ním, prapodivnými skoky, kolébajíc pancéřovaným soudkovitým trupem, ale to už se po jeho ostnatých plátech plazil sršeň.

Průzkumník slyšel svištění oceli za zády, cítil proudy vzduchu, vyvolané čepelemi. Provedl zoufalý trojskok, popadl meč do obou rukou a pak vyskočil na nejbližší střechu a zarazil zbraň do krytiny. Bleskově se přitáhl a skrčil nohy. Krab narazil do zdi, až se na dvůr začala sypat sláma.

Drakkainen se vyplazil, co nejvýše to šlo, a usadil se. Ztěžka oddechoval a otíral si čelo.

„A co dál?" zeptala se Čítač. „Budeš tady sedět?"

„To si piš," zasípal Vuko.

„Co teď?"

„Budeme se modlit," odpověděl Drakkainen vážně.

Seděli. Krab se zmítal po dvoře a sekal do všeho, co mu stálo v cestě. Podle zvuku se soustředil na dřevěný sud.

„A když sem vyleze?" zeptala se Čítač, statečně potlačující hysterii v hlase.

„S touhle anatomií? Ani náhodou. Viděla jsi někdy kuřata, která by lezla po stěnách?"

Dole se ozval divoký řev. Krab sebou najednou začal v divokém tanci házet po dvoře, narazil do stěny, pak do opuštěně stojícího dvoukoláku a rozsekal ho na kousky.

„Co to bylo?“

„Můj sršeň. Stvořil jsem sršně. Pokud se mi podařil, tak je nacpaný neurotoxinem korýšů. Nevím, jestli to vyšlo, neměl jsem moc času. Nevím, co vzniklo. Chtěl jsem vosu a vylezl z toho sršeň. A navíc má nějakou divnou barvu.“

„Nestvořil jsi živý organismus,“ řekla. „Na to jsi moc slabý. Nejspíš jsi zmutoval něco místního. Funguje to cestou nejmenšího odporu, pamatuješ?“

„*Jebal to pas*, jenom aby to fungovalo.“

Děsivé kvičení na nádvoří rvalo uši. Nešťastný krab sebou házel po zemi, obracel se na záda a mlátil kolem sebe rukama. Nad jeho nestvůrnou schránkou se vznášel oblak prachu.

Trvalo to dlouho, ale nakonec nastalo ticho.

Tvor ležel skoro nehybně, jen jedna končetina se pomalu pohybovala.

Drakkainen navzdory Čítačiným protestům sklouzl ze střechy, přešel k odhozenému batohu a hodil si ho na ramena.

„Jdeme.“

Už byl u brány, když od tvora ležícího na zemi zaslechl vzlykání a pak hlasitý jekot. Ne děsivé hvízdání zešílivšího kompresoru, ale dětský nářek. Tlumený ocelovou skořápkou přilby typu „žabí pysk“.

„*Perkele Saatani vittou,*“ zanadával Drakkainen.

„Prosím, ne,“ řekla Čítač úpěnlivě.

„*Zašto ja sem takavi glupan!*“ ucedil. „*Glupši ko tursku kurač!*“

Otočil se a přešel k tvorovi ležícímu na zemi. Zvedl useknutou oj, která se proměnila v neužitečnou tyč, a koncem pořádně udeřil. Odpovědělo mu slabé zahvízdání.

Drakkainen zvedl trup a převrátil kraba na záda. Chvíli počkal, ale nic se nestalo.

Přešel blíž a opatrně strčil do tvora špičkou meče. Jedna z rukou mírně zahrabala o zem, ale jinak se nic nedělo.

Zatímco odporně finsky klel, našel Vuko spoj plátů, vsunul do něj naplocho čepel a nadzvedl jeden okraj. Zaskřípala ocel, Drakkainen zaťal zuby a zasténal úsilím. Chatrný nýt s prasknutím povolil, další už šel lépe a třetí držel ještě slaběji.

Průzkumník rozevřel pláty pancíře a částečně je ohnul směrem ven. Zevnitř se vyvalil odporný nasládlý puch. Vuko uskočil několik kroků vzad a začal se dusit kašlem.

Vnitřek pancíře vyplňovaly oválné laloky slimákovité tkáně pokryté slizem, obklopující bledé třesoucí se tělo, svinuté do klubíčka. Někde v zadní části mlžovitého pláště se rozlézala obrovská fialová opuchlina, rozlévající se do všech stran jako přisátá chobotnice.

Průzkumník, přemáhající zvracení, vyplivl do prachu hustou slinu, vyhrnul si rukávy a zanořil ruce do pancíře. Podařilo se mu vsunout dlaně pod slizký plášť gumovité tkáně a nahmatat lidskou pokožku, ale něco ho zadrželo. Rozevřel pláty silněji a spatřil jakési žebrované prosvítající trubky, vsunuté do úst a do dalších tělesných otvorů bytosti zavřené uvnitř, fialové propletence cév zavedených pod kůží podél páteře.

Vytáhl nůž a opět zanořil ruce do cizí tkáně, aby opatrnými řízutími osvobodil malého človíčka uvězněného uvnitř.

Dvakrát musel poodejít stranou a nadechnout se čerstvého vzduchu, několika odplivnutími odstranit přebytek slin, které ho dusily, a počkat, až ho přejde křeč v hrdle.

Slizké svaly nakonec s odporným mlasknutím povolily. Drakkainen popadl drobné tělo pod pažemi a vytáhl ho ven.

Dítě uvězněné v krabovi bylo větší, než si myslel.

Holčička.

Dospívající, možná třináctiletá. Bez vlasů, pokrytá slizem, se stopami po chapadlech zabodnutých pod kůží, oteklými jako vředy. Zmítala jí silná zimnice, nebo to možná byly křeče.

Položil dívku na zem a opatrně se dotkl jejího krku.

„Tep pravidelný," prohlásil. „Zrychlený, ale bez arytmie."

Zvedl jí oční víčka, ale spatřil jen obrovské ořechové duhovky vyplňující celé bulvy. Zaklel.

Odnesl dívku ke studni a umyl ji několika vědry vody, jemně odstranil poslední zbytky drénů, visících z kůže jako fialové pijavice.

Dívka se přestala třást, najednou si sedla a vyzvracela velké množství nějakého slizu. Chvíli se dusila, ale nakonec otevřela oči.

„Vodu…" zasténala.

Drakkainen si klekl a zvedl vědro, aby se mohla napít.

„A co teď?" zeptala se Čítač bezohledně jízlivým tónem. „Adoptuješ ji? Nebo si raději počkáš, až dospěje?"

„Dám jí plášť a nechám ji jít. Přece se o ni nemůžu starat.“

„Narazí na Hady a oni ji nacpou do dalšího kraba. Má to smysl?“

„Chci k Hadovi…“ zamumlala dívka. „Proč tu není hudba? Je mi taková zima…“

„Tady to máš. Chce k Hadovi,“ zabručel Drakkainen.

„Vuko…“ zašeptala Čítač.

„Ne,“ řekl s nádechem vzteku v hlase. „Všechno má své meze. Tohle rozhodně neudělám. Já tady rozhoduju. Nejsem svatý, ale nejsem ani netvor. Proto jsem ji ven nevytáhl.“

„Vuko…“

„Jsem člověk a mám v úmyslu si své lidství zachovat. Jinak bych se zbláznil. Nebo se změním ve stejnou bestii jako on.“

„Vuko… Osada… Přichází mlha…“

Drakkainen zvedl pohled a zadíval se na domy. Něco se změnilo. Přicházel soumrak a mezi domy se začala plazit chladná mlha. Vinoucí se v cárech připomínajících chapadla a někde vespod, u země, jiskřila mihotavým duhovým přísvitem jako diamantový prach.

„Pryč odtud!“ křikl Drakkainen. Popadl sedící dívku za ruku, přehodil si ji přes rameno, v běhu sebral batoh a spěchal k lesu.

Běžel tak dlouho, až osada zůstala daleko vzadu a on padl vyčerpáním.

*

V ohybu skal hoří malé ohniště, bezpečně chráněné před jakýmkoli pohledem. Trojúhelníková prohlubeň ve stěně, obklopená po stranách skalami, nad níž jsem vyrobil střechu z tyčí a čerstvě nasekaných jehličnatých větví.

Byl jsem schopen ji nést zhruba kilometr.

Téměř kilometr běhu divokým lesem, s naříkajícím pětadvacetikilovým závažím přehozeným přes rameno.

Pak jsem ji táhl pustinou.

Jde po svých, ale jen těžko si dokážu představit horšího společníka. Když ji pustím, uteče. Jenom kousek. Jako myš. Najde si nějakou skrýš – strom, skálu, padlý kmen, vmáčkne se do nejtěsnější díry a svine do nervózního klubíčka.

Celou dobu naříká a třese se.

Bojí se mě, bojí se stromu, letícího ptáka i nebe nad hlavou.

Netuším, jestli se vůbec kdy uzdraví.

Dochází mi, jak to funguje. Vezmete vyděšené dítě, žijící ve světě, který se pomalu mění v jatka, a nacpete ho do tanku. Do pancéřovaného tvora vyzbrojeného čepelemi, kterými se dá rozsekat všechno, co vzbuzuje strach, chráněného pláty, jimiž nepronikne meč ani šíp, a který má uvnitř – lůno. Měkké, teplé a vlhké prostředí, které nakrmí, zahalí a uspí mysl tajemnou hudbou.

A teď je nahá, jako šnek bez ulity. Bezbranná. Nemá hudbu, nemá pancíř, musí sama žvýkat a polykat. Vyloupnutá ze skořápky jako ústřice, vystavená ledovému větru a žhavým slunečním paprskům. Zraňovaná kameny a trny. Vnější svět je krutý a hrozivý.

Oč lepší je být krabem. Děsivým, pancéřovaným tvorem, který je uvnitř teplý a měkký.

Poskytuje pocit bezpečí.

Hledím do tančících plamínků a popíjím vodu s vínem.

Nakrmil jsem ji.

Silou. Rozevřel jsem jí čelisti a nacpal jí do úst malé kousky sýra a chleba, do krku jsem jí nalil vodu. Jako kdybych krmil divoké, vyděšené zvířátko. Když jsem ji konečně pustil, chvíli se zmítala, ale za sebou měla sráz a po stranách skalní stěny. Před sebou, tam, kudy vedla cesta ke svobodě, hořel strašlivý oheň a u něj seděl odporný člověk. Nakonec se přeplazila do nejtěsnějšího koutu a svinula se do klubíčka, zabalená do mého náhradního pláště.

Dívám se na ten chvějící se uzlíček ukrývající se ve stínu a nevím, co dál.

Mám strašnou chuť ji takhle nechat.

Když tu holku budu tahat s sebou, nikde se neschovám, protože okamžitě prozradí jakoukoli skrýš. Neuteče ani se neprobije.

Nakonec stejně umřu – a ona umře se mnou.

Zvažování. Posuzování šancí.

Nesmyslná ztráta času. Jen proto, abych se přesvědčil, že někde uvnitř jsem ještě pořád racionální.

Ale proč, když ji tady stejně nemůžu nechat. My, lidé, jsme takhle stvořeni. Kromě logiky, rozumu a schopnosti odhadovat šance ještě máme skrupule. Svědomí. City. Různé předsudky, které z nás dělají lidi.

Což nic nemění na skutečnosti, že jsem si to pěkně nadrobil.

Stejně ji opustím. Opustím? Vypustím. Není to ani moje holka, ani dcera. Prostě dítě války. A já nejsem pluk mobilní pěchoty. Ať

si jde k čertu. Jen ne v srdci hor, prakticky za frontovou linií. Nechám ji být, až se dostaneme na nějaké civilizovanější místo.

Pokud ještě nějaké zbylo.

* * *

Do šedivého úsvitu mě probouzí chlad. Ledová mlha a vlhkost.

A taky krákání.

Velký černý pták sedí na mém batohu a škube zobákem za řemen, kterým je pytel zavřený.

„Vypadni!“ vítá mě ochraptělým, hrubým řevem a já už jsem se pořádně dlouho takhle nezaradoval.

„Kde ses tu vzal, Nevermore, ty starý ničemo?“

„Cestaaa!“

Dívka se taky probouzí. Byl jsem si jistý, že při pohledu na krkavce propadne hysterii, ale ona jenom zírá zpod přikrývky pohledem srny, plným fascinace.

„Kraab!“ prohlásí krkavec s obavou.

„Vím, brácho, ale co naděláš?“

„Mrrtvola!“

„Ne. Tohle neděláme. Je to špatné. Nedobré. Zlý, negativistický pták!“

„Ty mrrtvola! Krreténe!“

Beru mu batoh. Krkavec uskočí, mává křídy a usedá na nedaleký kámen. Vytáhnu zevnitř kus chleba a několik proužků masa. Oddělím jednu porci a podám ji dívce.

Zamračí se a odvrátí obličej.

Dobrá.

„To je jídlo, rozumíš? Dobře. Potrava, potrava.“

Hledí na mě žalostným, vlhkým zrakem a těsněji se zachumlá do pláště.

Ukousnu trochu masa a hodím ho krkavci. Vrtí hlavou a blýská korálkovitým okem chvíli z jedné, chvíli z druhé strany a pak ten kousek spolkne.

„Sýrr!“

„Asi se ti to nějak pomotalo v hlavě,“ říkám, ale ulomím mu kousek uzeného kozího sýra.

Vyhrabu z batohu staré oblečení. Kousky pláště seříznuté jako kilt a tunika. Všechno to hodím dívce. Ucouvne kousek ke skále, ale jinak neudělá nic.

Nakonec zamračeně sedím u vyhaslého ohniště, v ruce mám nůž a žvýkám. Jsem ztuhlý a promrzlý a nejspíš jsem nikdy nebyl tak špinavý. Odřezávám si kousky uzeného masa a chleba, nabodávám je na špičku nože a dávám si je do úst.

Zpod zmuchlaného pláště se vysune hubená ruka, která potají sebere jídlo a zase zmizí.

Oblečení ale žádné smysluplné asociace nevyvolá.

Takže rychle dosnídám a pak po těch hadrech sáhnu sám. Nejdřív jí to ukazuju. Z jedné strany, z druhé, oblékám si je a zase svlékám. Chvíli tančím, abych jí předvedl, jak je mi teplo a příjemně. Zase je sundám.

„Ty mrrtvola! Moulo!“ komentuje to pták ze svého kamene.

„Hnusné,“ prohlásí dívka najednou. „Chci svůj pancíř. Jsem krab! Ty jsi hloupá mršina! Takové jako ty žeru!“

Končí to zápasem. Nejsem putovní psychiatrická klinika ani učitelka ze školky. Nakonec je oblečená a fňuká a já mám škrábance na rukou.

A nikoho tady ani nenapadne zahájit trestní stíhání.

Sbírám věci, schovávám nůž, zvednu meč, hodím si na ramena batoh a obleču si plášť. Pak rutinní poskakování na místě, abych zjistil, jestli něco necinká.

K smíchu.

S tímhle válečným sirotkem vedle sebe můžu klidně řinčet jako potulný prodavač pánví.

„Cestaa!“ pohání nás Nevermore.

„Do Grunaldiho sídla,“ říkám. „Pamatuješ si, kde to je?“

„Pohyyb!“

Takže vyrážím.

Za krkavcem. Dokonce i tohle se mi zdá být poměrně racionální.

* * *

Teď aspoň vím, kam jdu. Za krkavcem.

Dívka se rozhodne pro pasivní odpor, loudá se nebo se vyškubne a zkouší někam utéct.

Snažím se na ni mluvit, ptám se jí na jméno, zpívám idiotské písničky.

Není to k ničemu.

Občas v návalu zuřivosti vybuchne a pak se na mě vrhá, buší střídavě oběma rukama, kam se dá. Chráním se rukou a čekám, až

se unaví. Už nemá půlměsícové ocelové oči. Jen štíhlé ručky vyzáblé, dospívající holčičky. Krkavec se v takových chvílích usadí na kameni nebo na větvi a dívá se na mě. Naklání hlavu a já mám pocit, že v jeho korálkovitých očích vidím výsměch.

Takhle urazíme ještě několik kilometrů, a když už mám pocit, že začínám poznávat okolí, přestávám dívku držet.

Dobrá.

Nebudu se vnucovat.

Jako naschvál jde za mnou. Drží se několik metrů za námi jako zlomyslný vesnický vořech, odběhne, když se otočím, a pak zase cupitá v mých stopách.

Je mi to jedno. Jestli přijde do tábora, dám jí najíst. Když uteče, honit ji nebudu. Všechno má své meze, i můj naivní idealismus.

Od té chvíle jdeme rychleji.

Krkavec přestal žvanit, já jdu normálním tempem a dívka nakonec zmizí vzadu. Jenže mám pocit, že se tam někde pořád míhají hubené nožičky trčící ze šedého kiltu, který jí sahá až pod kolena.

Štít, skály, šumící potok, déšť barevného listí. Přehlídka stromů v královských barvách podzimu.

Hory, které mě obklopují, vypadají méně strmé a nižší, v údolích se začínají lesknout jezera.

U prvního z nich si sednu na břeh a omývám si obličej křišťálově čistou vodou.

Jsem rozrušený. Ohnivá země. Je mi, jako bych se vrátil domů.

A cítím výrazně narůstající strach.

Protože má adoptivní vlast je v jednom ohni. Občas procházím kolem vypálených domů, z nichž zbyly jen hromady zuhelnatělých trámů a očouzené podezdívky. A zkroucená spečená těla, spoutaná řetězy. Těla lidí, které přinutili, aby tančili v ohni.

Hledím do spálených obličejů, pokouším se ve zuhelnatělých maskách rozeznat povědomé rysy, ale vidím jen vyceněné zuby vypálené doběla a nevím, jestli je to někdo z našich, nebo cizí. Přesto jdu blíž, pokaždé na rozechvělých nohou a s biliárovou koulí v hrdle.

Cítím, že už jsme blízko.

Nezastavujeme se k odpočinku, za pochodu žvýkám slaný proužek tvrdého sušeného masa a popíjím vodu. Nevermore vždycky zaletí kousek napřed a pak se vrací – dochází mi, že vyhlíží nepřátele.

Přivolávám ho krátkým hvízdnutím. Přilétá a sedá si na kámen, zírá na mě a kroutí hlavou, ale nevím, jestli mě začal poslouchat, nebo je prostě jen zvědavý.

„Pokud je někde poblíž nějaké obětiště," říkám tiše, „tak mě tam zaveď. Nevím, na co za chvíli narazíme, potřebuju moc. Potřebuju píseň bohů, rozumíš?"

„Joo…!"

Obětiště mi najde po půlhodině pochodu napříč lesy a skalisky. Mýtina obklopená ze tří stran močálem, naježená vápencovými skalami, ostrými jako zuby, ze kterých trčí několik bláznivě pokroucených stromů, ale všechny jsou suché. Stejně jako tráva, keře a květiny. Všechno je mrtvé.

Soustředím se a aktivuju Čítač.

*

Vystřelila odněkud zpoza jeho hlavy, mávajíc opalizujícími křidélky, obletěla mýtinu v rychlých klikyhácích a zastavila se u keřů a skal jako motýl.

Drakkainen poklekl k malé prohlubni naplněné vodou a ponořil do ní ruku. Voda byla průhledná, ale nahnědlá jako slabá káva.

„Čárry!" zakrákal Nevermore.

Průzkumník zvedl ruku a ze všech stran si ji prohlédl.

„Nic tady není," prohlásil rozčarovaně. „Nevidím ten přísvit. Tohle asi není obětiště. Vypadá dobře, ale nic víc."

„Kdysi tady byla moc," řekla Čítač. „Je to vidět na rostlinách, dá se to vycítit v zemi. Jenže zmizela. Prostě zmizela."

„Prryyč!" rozkřičel se Nevermore. „Nejsou čárry! Přřízrraky vzaly! Prryč! Do Trrnu! Do věže! Prryč! Není mlhaa! Není opaar!"

„Jasně," odsekl Drakkainen. „Bravo. V životě jsi toho tolik nenamluvil. Teprve to začínám chápat. Je to strategická surovina. Proto ty přízraky, Probuzení a další atrakce. Ten hajzl je přivolává k sobě. Dělá si zásoby. Písně bohů, ať už jsou kdekoli, dostanou nohy a plazí se k němu. Alespoň ty, o kterých ví. Využívá obětiště podobná jako tohle. To je zlé, dámy a pánové."

„Našla jsem zbytky," oznámila Čítač. „Jsou v jahodách."

„V čem?!"

„V jahodách," zopakovala. „Některé z těch keříčků jsou jahody. Keříčky uschly, když odešla moc, ale jahody jen vyschly a uvěznily moc ve svém nitru. Podívej se na ně."

Vuko si klekl a utrhl svraštělý hnědý plod velikosti rozinky.

„Nejsou toxické?“

„V obvyklém smyslu ne. Jsou nakažené kletbou, ale o to ti přece šlo. Kdyby nerostly na obětišti, nanejvýš by tě trochu prohnaly. Ale já bych je raději nejedla. Kdo ví, jak budou účinkovat. Radši je využij nějak jinak.“

„Neuvěřitelné, *pičku materinu*,“ bručel Drakkainen, klečící mezi uschlými keříky s hrnkem v ruce. „Sbírám jahody do hrníčku. Venku hoří svět a já trhám zasrané jahody.“

Na celé mýtině se mu podařilo nasbírat půl hrnku svraštělých plodů. Zatřásl s nimi a spatřil bledé poblikávání, připomínající mikroskopické ledové jehličky, vznášející se v mrazivém vzduchu.

„Je tam,“ prohlásil. „Aspoň troška.“

Zabalil jahody do hadříku a ještě je ovázal řemínkem.

„To nebude stačit,“ řekla Čítač. „Až dorazíme k lidem, budeš je muset neprodyšně zabalit. Pro ně je to horší než ebola.“

„Zatím nemám do čeho,“ odpověděl. „Vracíme se na cestu.“

O kousek dál skutečně začal krajinu poznávat. Průsmyk, ve kterém našel čapku uneseného dítěte. Velkou horskou louku, přes kterou přešel ještě za dne.

Kráčel mlčky, se zaťatými zuby a jakoby přikrčený, aniž by sundal ruku z jílce meče. Celou dobu se držel u okraje lesa.

Ke Grunaldiho domu už to byl kousek.

K domu nebo ke zuhelnatělému skeletu dřívějšího sídla. Zneškodněné spáleniště, s mrtvolami připoutanými řetězy k palisádě.

Nevermore odletěl na výzvědy a nevracel se. Drakkainen vyšplhal skoro na vrchol kopce, ale pak najednou odbočil do lesa a sedl si pod strom. Sundal si batoh, rozšněroval řemínky a začal se přehrabovat uvnitř. Pak si vyklepal kapsy kabátu, našel dýmku a strčil si ji mezi zuby. Potom vytáhl váček a opatrně prsty prohrábl ubohé zbytky tabáku. Čítač zůstala viset u jeho obličeje a dívala se, jak soustředěně vytahuje špetku za špetkou, aby nakonec do dýmky vyklepal drobky ze dna pytlíku.

„Co to děláš?“ zeptala se.

„Není proč šetřit,“ prohlásil a obrátil váček naruby. „Pokud je tam všechno v pořádku, mám v zavazadlech ještě dva balíčky. Svého ‚Prince Alberta‘ a další, který mi někdo, strčil do výsadkové kapsle. Ale už ten dům neexistuje, budu muset bojovat, abych se dostal dál. A v tom případě si musím odpočinout.“

„Vuko, tohle přece nic nezmění.“

„Neotravuj. Cítím se hrozně. Je mi špatně, svírá se mi žaludek, potí dlaně, jsem zesláblý a bolí mě svaly. Možná mám chřipku.“

„Vuko… Ty se bojíš.“

Neodpověděl. Našel křesadlo, nasypal na kousek kůry trochu nožem nastrouhaných třísek a vysušených kousků nějakého mechu.

„Vuko… Stačí se podívat za kopec. Hned budeš vědět.“

„Nevšímej si mě,“ odpověděl tiše a začal rozfoukávat oheň. Vítězoslavně zvedl hořící třísku a přiložil ji k hlavičce dýmky.

Pak nehybně seděl, a zatímco vypouštěl obláčky aromatického kouře, hleděl na hory porostlé lesem a zahalené podzimní mlhou.

Čítač se usadila na větvičce a s netrpělivým výrazem v obličeji půvabně zkřížila nožky.

Po nějaké chvíli Drakkainen s neproniknutelným výrazem v obličeji vytáhl z batohu kousek sýra, uzené maso a odlomil polovinu placatého bochníku. Všechno to položil na list, pak vytáhl meč a s jedním okem přivřeným se zadíval podél čepele. Z kapsičky u pochvy nože vyndal brousek a metodicky začal meč ostřit.

„Jestli jí budeš pořád dávat jídlo, nepřestane se za tebou plazit,“ nevydržela to Čítač.

„Já vím,“ zabručel tiše, aniž by vytáhl dýmku z úst.

Zkontroloval ostří palcem a schoval meč. Našel kus řemene, vzal ho za oba konce a jediným pohybem si ho ovázal křížem přes hrudník, takže vyrobil improvizovaný popruh. Čítač mlčela, když si věšel pochvu s nožem pod levou paži jílcem dolů a upevňoval si meč na záda. Mlčela, když si rozšněroval boty a znovu si je zavázal, stahuje si řemínky v kotnících, jak nejvíc to šlo.

„Necháš tady batoh?“

„Zpomaluje pohyby,“ odpověděl. „A už ho nebudu potřebovat. Tak, nebo tak.“

Vyklepal dýmku, vstal a několikrát poskočil na místě. Upravil umístění nože, pak rozvázal řemínek na hadříku s jahodami a strčil si je do kapsy.

Nadechl se nosem a vydechl ústy.

„Vuko… Všichni se bojí. To je normální.“

„Už jsem zapomněl, jak hrozně to obtěžuje,“ odpověděl. „Jdeme… *Boh*, jak se mi dneska nechce pracovat…“

* * *

Těch několik desítek metrů na vrchol kopce šel jako robot, přikrčený a ztuhlý. A pak byl nahoře a rychlým pohledem propátral údolí.

Grunaldiho dům stál za malým lesíkem, netknuté šindele se v mrholení trochu leskly, z trojúhelníkových otvorů pod hřebeny stoupal modrý kouř, o něco dál se barvou leštěné oceli lesklo jezero. U mola se kolébala malá loď.

Opravené hospodářské budovy zářily letokruhy čerstvě ohoblovaného dřeva.

Brána byla otevřená a uvnitř se hemžilo pár lidí. Několik dětí zahánělo dovnitř stádo chlupatých čtyřnohých kamzíků a na konci mola seděl osamocený člověk s prutem a lovil ryby.

Drakkainen zůstal stát jako přikovaný a nepromluvil ani slovo. A pak se opřel o strom, svezl se podél kmenu na zem a posadil se.

„Vuko…“ řekla Čítač. „Už je to dobré. Všechno je v pořádku. Za chvíli sejdeš dolů, přivítáš se s přítelem, dostaneš pivo, najdeš svého koně…“

„Zmlkni, ty hloupá, slepá kozo!“ vyštěkl Drakkainen. „Vždyť jsou to Hadi. Bydlí tam Hadi. Podívej se, jak jsou oblečení, prohlédni si tetování. Všechno to jsou Hadi. Grunaldi už tady není. Ani Jadran.“

Chvíli seděl, ale pak vstal a vydal se dolů.

„Vuko, ne!“ vykřikla Čítač. „Nech toho, to nemá smysl!“

Neodpověděl. Sáhl do vnitřní kapsy, vytáhl pár jahod a všechny najednou si je vhodil do úst.

„Dobrá…“ řekla víla pomalu. „Já se o to postarám.“

Koni můj, bratře můj!
Jsme jedné krve, já i ty.
Koni můj, vetře můj,
v boji divoký a zlý.

Synu trav, bratře můj!
V běhu pádíš jako řeka,
jeden cíl, jeden osud
poutá koně a člověka!
(…)

Jsi mým srdcem i mou pýchou,
ve tvé hřívě tma se ztrácí.
Jsi mým pokladem i písní
muže, jenž k nebytí se vrací.

Fragment amitrajské Písně jezdců

Kapitola osmá

Horská cesta

Poprvé od chvíle, kdy jsem opustil hořící Maranahar, jsem se ocitl v sedle. A poprvé jsem necestoval v přestrojení. Naše amitrajské oblečení, cestovní koše a všechno ostatní, co jsme do této chvíle používali, se ocitlo na hřbetě nákladního zvířete. Měli jsme dva velké hrozivé tvory, kteří byli schopni udržet krok s koňmi.

Nijak jsme se nelišili od stopařů. Měli jsme stejně nevýrazné oblečení barvy půdy a uschlé trávy, překryté beztvarými plášti ze síťoviny, stejné meče, široké krátké nože a stejné kapuce na hlavách s pruhem plátna překrývajícím nos a ústa.

Z tábora Knotových lidí jsme vyrazili tryskem a hnali se, co nám síly stačily, abychom dojeli co nejdál a odlákali od nich roiha. Nechával jsem za sebou stopy. Několikrát jsem se vymočil na keře a skály, párkrát jsem skoro v trysku seskočil, abych se vyválel v prachu cesty. Řízl jsem se do hřbetu ruky a občas jsem vymačkal na zem několik kapek krve a potom jsem odhazoval kousky zkrvaveného hadru, který jsem si přikládal na ránu.

Mohli jsme jen doufat, že přízrak poběží za námi a nechá naše lidi na pokoji.

Hnali jsme se v takovém spěchu, že nebyla příležitost si promluvit. Brus si nepamatoval nic, co se stalo od okamžiku, kdy nás odvedli do tvrze. Ani setkáni s archimatronou, ani to, kde se ocitl a proč. Nepamatoval si ani nic od chvíle, kdy nás otrávili tou vodou.

Dozvěděl se jen o existenci přízraku a to, že putujeme do Nahigylu v doprovodu čtyř stopařů patřících k nečekaně zrozené kirenenské armádě. Všechno během několika chvil, kdy jsme se ve spěchu chystali na cestu. Dozvěděl se, že ho mučili a že se mu kvůli tomu všechno pomotalo v hlavě, že ho léčili exorcismy a

kebiryjskými jehlami. Také zjistil, že jsem Nositel osudu a že zbytky našeho lidu putují, aby si našly novou zemi. Všechno najednou. Já bych buď zešílel, nebo bych tomu neuvěřil. Brus to prostě vzal na vědomí. Vyslechl si všechno mlčky, s neproniknutelným výrazem v obličeji, zasalutoval pěstí Knotovi a poklonil se před Hledícím na Stvořitele. Všechno, co na to řekl, bylo *agiru, kano!* Žádné otázky – voják.

A teď nám zbyl jen spěch. Hnali jsme se nějakou dobu tak rychle, jak jsme jen mohli, aby nám nákladní zvířata stačila. Ještě nikdy jsem takhle rychlá nákladní zvířata neviděl. Byla ošklivá, ale ďábelsky vytrvalá. Naši koně by se taky zrovna nehodili na přehlídku: drobní, šlachovití a chlupatí, ale zároveň rychlí, a zdálo se, jako by neznali únavu.

Stopaři se snažili vybírat cestu přes kamenité plotny, kde je co nejmíň prachu, ale i tak v našich patách vířil rudý oblak, táhnoucí se mnoho kroků za námi. V tuto chvíli nebylo nic důležitějšího než spěch. Uháněli jsme vpřed a pohoří, v němž Kirenenové vybudovali svůj tábor, se rýsovalo na horizontu. Hory, jež se staly naším cílem, se zdály být stejně vzdálené a zamlžené jako na počátku naší cesty.

Odvykl jsem sedlu a velmi brzy si otlačil zadek, ale toho dne jsem neznal únavu, stejně jako naše zvířata. Kolem mne se táhla skalnatá, zaprášená pustina, místy porostlá suchými keři a trsy ostré trávy, ale já jsem všude viděl Vodu. Vodu, dceru Tkadleny.

Byla nesnesitelná. Přemoudřelá a arogantní. Všechno věděla nejlépe a pořád se urážela. Ale přesto jsem všude viděl její obličej. Ať jsem se otočil kamkoli, hleděly na mne veliké ořechové oči, odevšad jsem slyšel její hlas.

Naše loučení bylo velmi krátké. Ne o moc delší než několik úderů srdce, kdy jsme se propletli v zoufalém polibku. Naprosto nečekaně se naše rty dotkly, vnímal jsem její tělo, jako by se do mne chtěla vtisknout. A pak mě najednou odstrčila, na chvilku se zastavila, zahleděla se mi do očí, dotkla se dlaní mých úst a řekla jen: „Ach, jeď už. Jeď a nalezni ten svůj prokletý osud. Budu vědět, až se mi podaří najít domov a někoho, s kým přejdu lávku. Budu vědět, že jsi to dokázal. A teď už jeď. Mám spoustu práce v lazaretu.“

Proto jsem uháněl jako šílenec a nechával za sebou stopy. Bylo to jako věštba. Cítil jsem, že pokud se mi podaří od ní odlákat přízrak Mirah, že jestli bude mít šanci dojít do toho nového Kirenenu, i já budu moct udělat to, co mi bylo předurčeno. Voda

naopak věřila, že když se to podaří mně, ona nalezne domov. Byli jsme si navzájem věštbou. Je to hloupé, ale v těžkých časech lidé dokáží naleznout naději i v těch nejhloupějších pověrách.

Proto jsem se hnal vpřed a polykal prach s pocitem, že mě sedlo trhá na dvě poloviny. Měl jsem životní cíl. Chtěl jsem, aby uvnitř klanových domů vonících čerstvým dřevem, uprostřed skal a lesů, v krajině dýchající slanou vůní moře, v zemi, o níž jsem dokonce ani nevěděl, jestli existuje, jedna dívka s někým spojila svou ruku modlitební stuhou, vyměnila si s ním nože a přešla po lávce, aby se v pavilonu milenců milovala s vyvoleným ve světle lamp zapálených dvěma třískami. Měl jsem životní cíl.

Když se mnou jeden ze stopařů srovnal krok a vzal mě za rameno, přišel okamžik volby.

„Klus!“ řekl hlasem ztlumeným rouškou. „Ještě dvě hodiny klusem a pak přestávka.“

„Ne! Je to moc blízko!“ zvolal jsem. Čas pro mě plynul jinak a měl jsem pocit, že jsme vyrazili teprve před chvílí.

„Klusem dojedeme dál než na mrtvých koních, chlapče,“ řekl. „Jsou to živé bytosti.“

To bylo poprvé, co někdo z nich promluvil.

Pak zase nastalo mlčení, frkání koní, dusot kopyt a oblaka prachu.

Později se jeden ze stopařů vydal vpřed, zastavil se a zvedl ruku.

„To znamená ‚z koní‘,“ zašeptal Brus, naklánějící se ke mně. Průvodce překřížil natažené ruce před obličejem a mávl s nimi do stran, jako by něco sekal.

„‚Odsedlat, přestávka‘,“ vysvětloval Brus. „Mluví jenom kvůli nám.“

Odsedlali jsme koně a natrhali suchou trávu, abychom je vytřeli. Pak jsme je museli nějakou chvíli pomalu provádět a držet za uzdy. Trvalo to docela dlouho, ale nakonec jsme mohli dát zvířatům napít a s volně spoutanýma nohama je nechali napást.

Teprve potom jsme se mohli napít my.

„Tohle je krátká přestávka,“ promluvil velitel tlumeným hlasem. Znělo to, jako by si odvykl mluvit, jako by mu zrezivělo hrdlo. „Nebudeme jíst, jen vypijeme odvar. Kdo si potřebuje odpočinout, ať se uloží do stínu.“

Dva jiní stopaři si vyměnili rychlá gesta rukou, jeden z nich se zasmál. Brus, mlčící úplně stejně, jim ukázal zvednutý palec, který

obalil druhou dlaní. Jeden ze stopařů pokrčil rameny a odpověděl několika rychlými gesty.

„Žádné hádky!“ sykl velitel.

Mezi kameny hořelo maličké ohniště, v žáru stály kovové, pevně zavřené konvičky. Sedl jsem si na kámen a díval se na západ. Pohoří zůstalo daleko, nedokázal jsem ho odlišit od ostatních, protínajících horizont ve sluncem prozářené mlze.

„Tohimone,“ promluvil velitel. Nadskočil jsem. Ani jsem si nevšiml, kdy se objevil za mými zády. „Roiho se během dne nehýbá. Rozplývá se jako mlha a vrací se do země. Ale v noci vycítí silnou stopu a vyráží po ní. Je rychlý, ale má před sebou dlouhou cestu. A určitě se pustí po stopě. Nic ho nepřitahuje tolik jako krev člověka, jehož proklel.“

Jen jsem si povzdechl.

„Doufám.“

„Jsem Snop, syn Tesaře. Támhle je Ozub, syn Bednáře, a dále Benkej Hebzagal a N’Dele Aligende.“

„Amitrajec a Kebiryjec? Jsou na naší straně?“

„Ne všichni Amitrajci se chtějí vrátit pod jařmo Pramáti. Benkej miluje všechno, co je tam zakázáno, a raději je cizincem mezi Kirenenci, než aby žil mezi svými. Kebiryjští žoldnéři se zase na všechno dívají po svém. Aligende před převratem vstoupil do služby v jednotce, kde bylo mnoho Kirenenců. Kebiryjci jsou divní, je těžké porozumět jejich řeči a zvykům. Zdá se, že je nezajímá vůbec nic, co se děje na tomto břehu Vnitřního moře. Ale ještě nikdy jsem nepotkal tak věrné a čestné lidi. Kebiryjci nezradí. Nikdy. Jestliže nastoupil do služby v naší jednotce, bude jí věrný. A co víc, když přišel, vládl císař. Takže Aligende může být věrný i císaři. Takové věci jako převraty a změny na trůnech je ani trochu nezajímají. Jejich domov je někde uprostřed pouští a stepí Kebiru. Nic víc.“

Poplácal mě po rameni.

„Odpočiň si. Posaď se do stínu, vypij si šálek odvaru a pak se trochu napij studené vody. Nechej našemu démonovi další stopu. Tahle přestávka bude kratší, než se zdá.“

A zase jsme jeli rychle, ale už ne tak šíleným tempem jako předtím. Teprve pozdě odpoledne jsme dorazili k řece a tam jsme udělali všechno, co nám přikázal Stín.

„Roiho nemůže překročit tekoucí vodu,“ řekl. „Ale to ho nezadrží napořád. Najde si nějaké kameny nebo most a bude

pokračovat dál, protože oni se nikdy nevzdávají. Když se tedy dostanete k vodě, musíte mu zmizet.“

Udělali jsme, co řekl. Sundali jsme si oblečení a vykoupali se v ledové vodě, pak jsme v miskách zapálili ostře čpící vonné tyčinky a okouřili pečlivě svá těla, koně i všechna zavazadla. Potom jsme si všude po kůži namalovali symboly a svaté formule a teprve pak překročili řeku.

Na tomto místě jsme nenarazili na brod, řeka, i když nepříliš široká, byla prudká a samý kámen. Na mnoha místech mohla pohltit jezdce na koni s pozvednutým kopím a nebylo by z něj vidět nic kromě hrotu vyčnívajícího nad vlny a víry.

Stopaři se ale chovali, jako by to nebylo nic neobvyklého. Nějakou chvíli jsem se díval na to, co dělají, a ani trochu tomu nerozuměl. Jeden z nich nafukoval speciálně vyčiněné kožené pytle a rozkládal je kolem sebe, druhý chodil po břehu a sbíral dlouhé šedivé klacky naplavené vodou, další vzal provaz, přivázal si ho k pasu a pak bez rozmýšlení vkročil do hučícího víru a začal plavat.

Díval jsem se a kousal se do rtu, jak se jeho hlava objevovala uprostřed pěny a kamenů a pak zase mizela. Byl jsem si jistý, že nemá šanci přežít. Stopaři na břehu klidně povolovali provaz, až člověk odnášený čím dál víc proudem nějakým zázrakem dorazil živý a zdravý na druhý břeh a klusem se vrátil na místo naproti nám.

Nakonec bylo přes řeku nataženo lano, ale já jsem netušil, k čemu by to mohlo být dobré. Ukázalo se však, že pro stopaře je provaz natažený přes řeku jako most. Upevnili ho okolo vyčnívajících kamenů a pak z několika tyčí a nafouknutých vaků vznikl vor, po němž na druhý břeh putovaly naše věci. Řemínek ho poutal k lanu a stopař ležel na zádech, každou chvíli pohlcovaný zpěněnou vodou, a silnými pohyby rukou se přesouval podél lana. Vzal s sebou ještě jeden řemen, díky němuž se prázdný vor vrátil na naši stranu. Když už byla přesunuta všechna zavazadla, přišla na řadu zvířata. Nákladní koně viditelně věděli, o co jde, protože sice frkali a protestovali, ale nechali si přivázat postroje k vodícímu provazu a vešli do vody.

„Vy poplavete za zvířaty,“ řekl Snop a podal mi slizký, mokrý vak, kůži jehněte nafouknutou vzduchem s nožičkami trčícími do všech stran.

„Vak se uvazuje pod břichem a hrudníkem,“ vysvětloval. „Provaz bude taky přivázán k hlavnímu lanu, takže neklesneš na

dno, i kdyby vak praskl. Musíš se jenom držet koňského ocasu a dýchat. Zvládlo by to i dítě.“

Tehdy mi došlo, že už asi nejsem dítě. Sotva jsem pevně popadl koňský ocas, vtáhlo mě zvíře do ledové vody. Byla odporně studená, až jsem měl pocit, že jsem se spálil. Vak sebou házel a zmítal se pode mnou, jako by to byl živý tvor, který se chce za každou cenu osvobodit, zuřivě běsnící voda mi zalévala uši i oči, drala se do úst a do nosu, a když jsem se pokoušel dýchat, dusil jsem se pěnou. Vak mi trochu sklouzl a najednou jsem se ocitl v ledové tůni prozářené sluncem, mezi spoustou vzduchových bublin, a slyšel jsem jenom bublání a podivně ostré bušení kopyt plavajícího zvířete, která občas zavadila o vrcholky kamenů.

Mé plíce se zmítaly v agónii, ale oči se dívaly na zvláštní, zamlžený svět, který mi najednou připadal nějak hezčí.

Podařilo se mi přetočit a na okamžik se vynořit, ale nenadechl jsem se, jen se dusil kašlem, dokud jsem se zase neocitl ve smaragdovém jasu řeky, kde můj vlastní křik zněl jako nářek mořských netvorů.

Nepustil jsem z rukou koňský ocas, dokonce ani když jsem se topil.

Se smutkem, že umírám tak hloupě v řece a společně se mnou umírají i všichni Kirenenové, a že Voda nepřejde přes svou lávku.

Smrt byla nekonečnou chvílí bolestivé, mokré tmy.

Ale okamžik na to jsem zase žil, přehozený přes koleno jednoho ze stopařů, zvracel jsem a vykašlával vědra vody.

„Jestli ses chtěl napít, stačilo říct,“ konstatoval Snop vlídně. „Nemusel ses snažit vypít celou řeku.“

Chtěl jsem mu něco odseknout, ale pořád jsem nemohl popadnout dech.

Vyhrabal jsem se na nohy, ale byl jsem tak unavený a promrzlý, že jsem se jen vysíleně posadil. Poslední stopař čekající na druhém břehu odvázal lano, opásal se jím a pak vešel do vody a nechal se přetáhnout na druhou stranu.

Od chvíle, kdy jsme stanuli na břehu divoké kamenité řeky, do okamžiku, kdy jsme opět osedlali koně, by neshořel víc než palec svíce.

Ale než jsme vyrazili dál, absolvovali jsme stejný rituál. Okouřili jsme těla, ozdobili je od hlav až k patám symboly svatých formulí a teprve pak jsme si mohli obléct volné šedohnědé šaty

stopařů, pošité kousky sítě a rozcupovanými hnědými a černými hadříky.

A pak zase pochod. Slunce zapadalo a my jsme uháněli kamenitými stezkami mezi skalami, vrhajícími dlouhé stíny, uprostřed divných, jakoby neuspořádaně navršených hor, které nás obklopovaly tak těsně, jako by nás skoro objímaly.

Myslel jsem si, že pojedeme celou noc, ale pak jeden ze stopařů našel chráněné místo v ohybu skal, kde jsme odsedlali koně.

„Teď se zastavíme k odpočinku," ohlásil Snop. „Hlavně s ohledem na roiha, a proto, že tady nejsou lidé. Malý ohýnek bude hořet až do rána. První hlídka Benkej, druhá já, třetí N'Dele, čtvrtá Ozub. Zapalte tyčinky. Musíme znovu všechno okouřit."

Soumrak nastal rychle, plný tajemných šelestů, stínů a hlasů nočních ptáků.

Ozub kolem tábořiště natáhl provaz a pověsil na něj modlitební praporky, které jsme dostali od Stína.

Teprve když jsme seděli okolo maličkého ohně, sundali stopaři kapuce a otřeli si zpocené zrudlé obličeje.

Jeden z nich, nejspíš Amitrajec Benkej, rozšněroval vak a podal každému dva proužky sušeného masa, kousek sýra a čtvrt bochníku chleba. Měch s ředěným palmovým vínem začal kolovat z ruky do ruky, v ohni bublaly konvičky s odvarem. Všechno se odehrávalo v absolutním tichu.

Nikdy jsem se nebál noční tmy. Možná když jsem byl dítě. Teď jsem se ale zase cítil, jako bych měl jenom několik málo let. Jenže se jsem se nebál pohádek o přízracích. Tentokrát jsem věděl, co se může skrývat ve tmě. Věděl jsem, že se tam schovává skutečný přízrak, a pochyboval jsem, že by ho zadržely naše žluté a červené praporky pokryté symboly nebo vůně kadidla.

Snop neurčil hlídku ani mně, ani Brusovi, ale já jsem si myslel, že se mi stejně nepodaří usnout. Mýlil jsem se. Hned po skrovné večeři vytáhl Kebiryjec ze zavazadel malý bubínek, položil si ho na kolena a začal jemně vyťukávat rytmus, doprovázený monotónní, pod nosem mumlanou melodií. Byl to velmi tichý zpěv a myslím, že o pár kroků dál, za skalami, už by ho nikdo nerozeznal od hlasů nočních ptáků.

„To je modlitba k jeho nadaku," zašeptal Ozub. „Odhání přízrak. Roiho je jedna z mála věcí na světě, kterých se bojíme. Každý z nás už zabil příliš mnoho lidí."

Protáhl jsem se, zabalený do deky, pokoušeje se rozpohybovat bolavé nohy, a pak jsem se zahleděl do malých plamínků. Stačilo doslova několik úderů do bubínku a zářící světelná skvrna se mi před očima rozdvojila a najednou jsem usnul, jako bych se utopil v černé řece.

Byl to neklidný spánek plný nočních můr, krve a strachu. Viděl jsem v něm netvora, kterému jiní říkají roiho, ale já jsem věděl, že se jmenuje Mirah a že jsem ji kdysi svíral v náruči. Co hůř, za jejím šedobílým tělem jsem viděl další siluety. Spatřil jsem je pokryté cákanci krve, bílé jako papír, s modravými obličeji, ústy jako krvavé díry a s očima vyplněnýma zaschlou krví. Stály hned vedle přízraku na hranici světla z ohniště. Chlapec, jemuž jsem hrál na flétnu. Dva strážci, kteří hlídali tábor. Stopař, jehož jsem znal jako Guldeje a který se jmenoval Klas, syn Hrnčíře. Usmál se rozchlíplými ústy a vztáhl ke mně zkrvavenou ruku, v níž držel svazek vodního zelí a rybu. Ruku, na níž chyběly dva prsty. Ti, co zemřeli, protože stáli mezi mnou a přízrakem zrozeným z obětiště, toužícím po pomstě. Zpoza jejich zad začali vycházet další, které jsem zabil, a já jsem se nemohl hýbat – věděl jsem, že se za chvilku objeví Voda, dcera Tkadleny. Viděl jsem její drobnou, skloněnou postavu. Nezahlédl jsem obličej. A pak pomalu zvedla hlavu, a když měsíční světlo dopadlo na její tvář, se zdušeným výkřikem jsem se probudil.

Panovalo ticho a tma. Dlouhou dobu jsem ležel a bál se znovu usnout. Ohniště vyhaslo a byly vidět jen obrysy skal a trnitých keřů. Nedokázal jsem dokonce zahlédnout ani nikoho ze spících stopařů. Nehybní, zabalení do dek, ve volných šatech pošitých roztrhanými hadry, připomínali hromádky kamení a písku.

Sen nepřipomínal ten z minulé noci, kdy jsem se díval očima přízraku, i když jsem nevěděl, v čem byl rozdíl. Cítil jsem, že to byla obyčejná noční můra, i když strach způsobil, že jsem byl celý mokrý nervozitou a skoro si jistý, že Voda nežije. V tu chvíli jsem téměř chtěl spatřit přízrak Mirah, abych měl jistotu, že šla za námi, ale přestože jsem vyvaloval oči, viděl jsem jenom noc, skály a písek.

Nakonec jsem zahlédl Bruse, který jako by po doteku mého pohledu otevřel oči a pátravě se na mě zahleděl. Když se uveleboval pod dekou, všiml jsem si, že má celou dobu v ruce nůž. Schoval ho pod rancem, který měl pod hlavou, a spiklenecky na mě mrkl.

Podruhé jsem se probudil, když jeden ze strážců střídal druhého, přestože to proběhlo bez nejmenšího zvuku. Jeden stopař odhrnul deku a vstal, a druhý se zavinul do přikrývky a změnil se v nehybný pahorek. Ve tmě se chmurně ozval hlas lovícího nočního ptáka.

Teprve nad ránem jsem spatřil svět očima roiho. Ten sen byl jiný než všechny předchozí. Zase jsem viděl noc zalitou podivným rudým světlem. Uslyšel jsem děsivý výkřik a viděl, jak bezradně pobíhá po břehu řeky, která pro něj byla jako vířící kosy rozjetého bojového vozu nebo hučící ohnivá stěna. Spatřil jsem, jak v zubech cupuje cár mého obvazu a pokouší se slíznout trochu zaschlé krve a pak se dává do běhu podél břehu. Skalní vlk, obrovský jako poník, který by bez problémů porazil a roztrhal koně i s jezdcem, pil vodu z potoka. Při pohledu na přízrak Mirah zavyl a se staženým ocasem se dal na útěk, ale ona ho dohonila stejně lehce, jako dokáže kůň doběhnout kozu. Uslyšel jsem její řev plný vzteku, mihly se hákovité drápy a vlk vydal krátké, děsivé zaskučení, aby byl vzápětí roztrhán na kouřící cáry. Roiho si jen sedl a přidržel jeho třesoucí se tělo, aby trojúhelníkovými tesáky dosáhl na šíji, a chvíli na to už pokračoval dál.

Ale já jsem se probudil s úlevou, protože jsem si byl jistý, že jsem viděl pravdu a že přízrak běží po našich stopách.

Po probuzení jsem spatřil Kebiryjce, jak tančí na pozadí zářícího východu slunce.

Další dny byly monotónní, ale svým způsobem uklidňující. Do této chvíle jsme s Brusem byli odkázáni jen sami na sebe. Do tohoto okamžiku jsme museli být bez ustání bdělí a napnutí jako tětiva luku. Teď jsme se mohli spoléhat na naše mlčenlivé stopaře. To oni se starali o to, kam jít, co jíst a kde se ukrýt. Přejížděli jsme přes nevysoké skalnaté kopce, opuštěným krajem. Existoval jen klus v oblacích prachu nebo pochod mezi kameny vedle koňského boku. Ze živých bytostí jsme vídali jen dravé ptáky, hady a šakaly.

Samotná cesta byla únavná, ale přesto jsem měl pocit, jako bych odpočíval. Od chvíle, kdy jsme překročili řeku, jsme celou dobu nosili na těle ochranné formule, při každé zastávce jsme se okuřovali vonnými tyčinkami a prováděli rituály, které nás měly pro smysly roiha učinit neviditelnými. Předpokládal jsem, že jsme nechali Mirah daleko vzadu, i když jsem si nedělal iluze, že ji řeka zastaví napořád. Prozatím jsem ale byl přesvědčen, že se nám to daří, protože mě dokonce přestaly obtěžovat noční můry a nemusel jsem se každou noc dívat na krvavý svět viděný jejíma očima.

Trávili jsme v sedlech dlouhé hodiny. Neustálé ticho mi nevadilo a bolavý zadek mě taky časem přestal obtěžovat.

Stopaři mě učili, jak být neviditelný. Jak se ukrýt mezi skalami a kamením, využívat beztvaré šedé šaty a stát se úplně nehybným. Jak kráčet tiše a nepostřehnutelně jako závan větru. Tvrdili, že kolem dobře ukrytého, přikrčeného stopaře může projít dokonce vojenský oddíl, aniž by si všiml něčeho podezřelého. Když to dělali oni, vypadalo to strašně jednoduše, ale několikrát mě nechali, abych se schoval sto kroků od nich. Přestože jsem úzkostlivě poslechl jejich rady, vždycky mě okamžitě našli. Pomazal jsem si tělo hlínou, vyválel se v prachu, vpletl do sítě stébla a větvičky, jak mi to ukazovali, ale neviditelným jsem se nestal. Prozradil mě kousek odhalené kůže, záblesk kování, nepřirozená poloha těla, které v mém případě ani za nic nechtělo vypadat jako hromada kamenů nebo písčitý pahorek. Smáli se a házeli po mně oblázky, přestože jsem napjal veškeré své schopnosti a chytrost, abych si našel co nejdůmyslnější skrýše.

Před mýma očima se Benkej ponořil do skály, sotva poodešel na vzdálenost několika koňských délek, přestože jsem z něho nespustil oči. Prostě se rozplynul ve vzduchu. Teprve když jsem ušel pár kroků, dokázal jsem rozeznat jeho siluetu v suché trávě a úlomcích skal. Kdybych nevěděl přesně, kam zmizel, nikdy by se mi to nepodařilo.

Hory, které nás obklopovaly, jako by se rozpadaly stářím, a během pochodu byly čím dál nižší. Rostlin bylo jen málo a všechny suché a pokryté trny, hodící se k nehostinnému obrazu krajiny, až jsem začal přemýšlet, jestli v divokých houštinách vůbec žijí naši lidé, a pokud ano, zda nevypadají podobně.

Minuli jsme opuštěnou vesnici, stejně ponurou jako všechno kolem. Domy byly postaveny z kamene, kruhové jako úly a bez oken. Kousek za vesnicí zůstala nuzná políčka, také ohraničená zídkami z kamenů, položených jeden na druhém. Uprostřed vesničky se tyčila křivá, nepříliš vysoká věž, ale nebylo to sídlo kultu Pramáti. Brus mi řekl, že je to obranná spíž. V téhle pustině neexistovalo nic cennějšího než jídlo, takže ho skladovali v podobných věžích. Pastýři často trpěli hladem a tehdy většinou útočili na sousední vesnice, aby získali alespoň trochu jídla. Tehdy se napadení ukryli ve věži a zarputile bránili zásoby. Vesničky, které jsme míjeli, ale byly prázdné. Bylo to tak ponuré a neúrodné místo, že už jen samotný pohled na ně vyvolával zoufalství. Snažil

jsem si představit, jaké by to bylo narodit se tady, uprostřed pochmurných hor, v tmavé chalupě postavené z kamenů navršených na sobě, aniž bych znal cokoli jiného než bahno a skály. Myšlenka na to až bolela. Jen mě napadalo, že bych sám odešel, sotva bych se naučil chodit. Kamkoli. Cokoli by bylo lepší než tahle ponurá krajina.

Sucho, seslané Nahel Ifrií na Vnitřní kruh, tady spláchlo svahy povodněmi a lavinami bahna, takže horalé buď zemřeli hladem, nebo utekli.

Nakonec jsme začali potkávat lidi. Nepočetné pastýře hlídající stáda podivně vypadajících hubených kovcí, spásajících porosty z povrchu kamenů nebo žvýkajících suché větvičky trnitých keřů. Několikrát jsme projeli kolem skal, ukrytí před jejich pohledy, a pak jsme se vrátili k dobrému zvyku uprchlíků a stopařů a začali cestovat v noci. Bezhlesní jako stíny jsme míjeli kamenné vesničky pohroužené ve tmě a jen na nás štěkali psi.

Později jsme zase museli jet po silnici. Křivolaké a kamenité jako všechno tady, ale byla to jediná možná cesta.

„Nelíbí se mi to," prohlásil Brus během přestávky. „Kde je silnice, tam je hlídka. Dříve nebo později. Dokonce i v takovém pochmurném zapadákově jako tady. A kolem hlídky je jednodušší projít pěšky a ve dvou než projet v šesti na koních a s nákladními zvířaty. Kdybychom putovali v přestrojení, mohli bychom projet úplně normálně, prokázat se doklady a nevzbudili bychom podezření."

„Do Nahigylu jiná cesta nevede," odpověděl Snop. „S horami už to tak bývá. Tady se prostě někdy nedá něco obejít nebo minout. Jsou tu propasti, úvozy a skalní stěny. Zvládneme to. Můžeme projet jako amitrajský oddíl, umíme se dokonce nepozorovaně proplížit blokádou na silnici. Můžeme projet v převleku, podplatit hlídky nebo je pozabíjet. Možné je všechno. Problém je, synu Pelyňka, že sis zvykl spoléhat jen na sebe. Cítil bych se lépe, kdyby ses přinutil alespoň ke špetce důvěry. Víme, co dělat. Jsme stopaři. A je nás šest. V téhle pustině už je to armáda. Pokud v těchhle horách zmizí několik osamocených vojáků, nikdo kvůli tomu nepropadne zoufalství."

„Sám jsem kdysi byl nahaněč," zabručel Brus. „Strávil jsem mnoho času na nepřátelském území a v týlu nepřátelských vojsk a vím, co lze, a co ne."

Nebyla ale jiná možnost než jet po silnici. Cesta se kroutila mezi mýtinami a stěnami úvozů, pak vedla okrajem mělkého potoka, naježeného kameny. Protože jsme cestovali v noci, nepotkali jsme nikoho, jen před námi občas prchaly divoké kozy. Jednou jsme zahlédli tři obrovské skalní vlky ale naštěstí byli na druhé straně řeky.

A jedné noci jsme zjistili, že cesta vede středem vesnice. Po stranách se tyčila neschůdná úbočí a cestu přehrazovala kamenná zeď, za níž jsme viděli obrysy ponurých kamenných stavení a věž sýpky, která se nad nimi tyčila. Vjezd uzavírala brána z křivých naostřených tyčí spoutaných řetězem. V tmavých dveřích stavení se občas zablesklo světlo ohniště, když vítr pohnul kůžemi, kterými byly zakryty. Většina domů však byla neprodyšně uzavřena, jen psi vyli a štěkali. Také bylo slyšet, jak v ohradách bečí kovce.

Brus sotva slyšitelně, avšak s viditelným vztekem zaklel.

„Projedeme," řekl Snop tiše. „Je to trochu riskantní, ale ne moc. Ale rozhodnout musí Pilíř, syn Oštěpaře. To on je Nositelem osudu. My neurčujeme cestu. Staráme se jen o to, abychom po ní mohli jít. Nahigyl je před námi. Dva dny odsud. Neznám jinou cestu než po téhle silnici, protože nás obklopují hory. Rozhodni, tohimone."

„Jak chceš projet?" zeptal jsem se.

„Hlídky, které slouží v podobných zapadákovech, jsou tu proto, aby strašily poutníky a dávaly vesničanům najevo, že i když žijí na konci světa, vládcové na ně pamatují. Síla hlídky je silou vládce. Reprezentují ji, ale sami ji nemají. Budou to dva, možná tři znudění strážníci, kteří se tváří hrozivě, kontrolují pasy a oštěpy bodají do durry. Občas osahají děvčata, aby se přesvědčili, že pod sukněmi nepašují něco zakázaného. Ale teď je noc. A v noci jsou to prostě jen dva spící pěšáci, sami v cizí zemi a v pustině, kde jim nikdo nepomůže."

Brus zavrtěl hlavou.

„Brusi?"

„Stopa je stopa. Dřív nebo později se někdo dozví, že jsme tudy projeli. Podle mě bychom měli ty strážce zabít."

„Uděláme to, pokud nás zastaví," prohlásil Snop. „Nasadit kapuce a meče do rukou. N'Dele a Benkeji, připravit luky."

Kapuce na stopařově kabátu má na čele pásku, která se uvazuje kolem hlavy. Pak se musí odepnout část látky, aby zakryla ústa a nos. Po tom všem je ještě možné spustit přes obličej clonu z

jemného mušelínu, ale v noci je lepší to nedělat, protože pak toho není moc vidět.

Když jsme dojeli k bráně, už jsme měli meče v rukou a tváře zakryté. Kebiryjec a Amitrajec měli v rukou luky. Jako obvykle je drželi za lučiště a prsty přidržovali nasazený šíp. Luk jim volně visel v jedné ruce, zatímco druhá byla volná. Věděl jsem ale, že stačí rychlý pohyb, aby se šíp zabodl tam, kam chtějí.

Snop použil odpovídající gesto, po němž se Ozub postavil na sedlo, chytil se zaostřeného kůlu brány – v podstatě křivé zarážky – přeskočil přes ni a zmizel ve tmě. Dokonce jsem ani neslyšel, jak dopadl na zem. Prostě přeskočil bránu jako kočka.

Po chvíli řetěz tiše zachřestil a zase nastalo ticho.

Čekali jsme a vesnice setrvávala v úplném tichu, jako by noc pohltila vše, co je živé.

Řetěz zařinčel, vyklouzl z kůlů, jako by se proměnil v hada, a pak se brána se skřípáním otevřela.

Hned vedle ní stál malý domek postavený z kamenů jako všechno ostatní kolem, ale viditelně byl vybudován teprve nedávno, a co víc, měl i úzké okno, které horalé neměli ve zvyku ve svých domech budovat.

V okně jsme zahlédli světlo lampy, ale jen co jsme projeli bránou, někdo sfoukl plamínek a okamžitě zevnitř zavřel dřevěnou okenici. Slyšel jsem, jak se pokouší co nejtišeji zasunout závoru.

Ozub přešel k domku a zaklepal na prkna hlavicí palaše.

„Spát!“ vykřikl amitrajsky. Uvnitř něco krátce zašelestilo.

Projížděli jsme vesnicí v hlubokém, sametovém tichu a tmě. Jen kopyta dusala po nádvoří. Snop jel jako první, Benkej a N’Dele kousek za ním po jeho bocích, s luky pohodlně opřenými o sedlo, ale přitom se pozorně rozhlíželi po střechách a tmavých koutech mezi kamennými domy. Ozub a Brus jeli ještě více po stranách, a nakonec já. Pokoušel jsem se každou chvíli dívat za sebe a občas jsem se otočil i s koněm. Byl jsem napjatý jako struna, srdce mi divoce bušilo a jílec mého stopařského palaše začínal být kluzký potem.

Ve tmě se občas ozvalo tiché zašelestění, někde klaply dřevěné dveře, něco zaskřípalo. Jakýsi pes se ve tmě rozštěkal, ale vzápětí děsivě zakňučel a ztichl. Opět byla slyšet jen kopyta našich koní. Za okamžik opravdu projedeme vesnicí, která se tvářila, jako bychom neexistovali.

K bráně už nám zbývalo několik desítek kroků, když jsem najednou zahlédl světlo. Světelnou skvrnu, jasný plamen pochodně, mihotající se u brány. Věděl jsem, co to je. Ozbrojený oddíl, stojící napříč cestou. Další takový určitě čeká u brány vesnice a odřízl nám cestu. Deset nahaněčů na koních z každé strany, všichni s luky v rukou. Past, do které jsme vlezli jako hlupáci. Vlezli jsme do ní, protože to chtěl Snop, syn Tesaře, a já jsem mu to dovolil.

Myslí mi proběhlo, že se musíme rozptýlit mezi domy, pokud se tam nerozzáří další pochodně. Nikdo nevěděl, že jedeme touto cestou. Nikdo kromě Snopa, syna Tesaře.

A tehdy jsem uviděl, že pochodeň drží jen jeden člověk. Dívka oblečená do úzké sukně ze zářivých červených a zlatých pruhů a se strakatou čelenkou, z níž visely stužky a šperky, které se ve světle pochodně blýskaly.

Dívka se třásla zimou nebo strachem, a když jsme přijeli blíž, pochodeň se v její ruce rozkývala. Sklonila hořící konec k zemi a osvětlila mísu ležící na zemi, v níž se něco lesklo. Pak se pochodeň s hučením plamene a prskáním jisker přesunula a osvětlila měch, ležící u nohou, tetovaných drobnými vzory. Dívka ustoupila a zastrčila louči do železného držáku na zdi.

Mlčky jsme se dívali a já jsem se jen pomalu vzpamatovával. Ještě před chvílí jsem byl zakletý do oceli a kamene, a teprve teď se do mě vracel život. Zajímalo mne jen to, abych se nesvalil na cestu, probodaný oštěpy nahaněčů.

Snop něco amitrajsky zabručel tím svým zrezivělým hlasem. Znělo to jako „výkupné!“.

Ozub sklouzl ze sedla, přešel k dívce a pak sáhl po měchu ležícím na zemi. Vytáhl zátku, čichl si, mírně nadzvedl spodní část roušky a pak jí měch podal a gestem ruky ji povzbudil. Třesoucíma se rukama vzala náustek a trochu se napila. Ozub netrpělivě škubl měchem, dívka se rozkašlala, ale vypila několik pořádných doušků. Teď si od ní stopař měch vzal a napil se, propláchl si ústa a obloukem tekutinu vyplivl. Chvíli počkal, pak přikývl a hodil měch Snopovi.

Díval jsem se, ničemu nerozuměl, ale pomalu jsem začínal mít pocit, že se přede mnou odehrává nějaké divadlo.

Snop s měchem v ruce seskočil na zem a Ozub opět vyskočil do sedla. Díval jsem se, jak náš velitel kráčí k míse a lhostejně rozhrnuje cinkající předměty, které vypadaly jako hrsti lesklého

štěrku nebo rozbité sklo. Vytáhl zátku a trochu se napil vína, načež vzal pochodeň a posvítil si na dívku.

Zvedla třesoucí se ruce k mosazným knoflíkům na sukni, ale nedokázala je rozepnout. Snop sáhl pro krátký nůž a sukni jí rozřízl a pak ji vzal za ruku a lehce ji postrčil k něčemu, co připomínalo chlév.

Křivé dveře se za nimi se skřípěním zavřely a my jsme čekali v sedlech. Nepromluvili jsme ani slovo. Z chléva k nám zaznívalo dívčino sténání a výkřiky. Trvalo to poměrně dlouho, ale potom zase nastalo ticho.

Rozpačitě jsem si odkašlal a zabodl pohled do hlavy svého koně, který zastříhal ušima a tázavě frkl. Uslyšel jsem dívčin tlumený výkřik, jenž se změnil v děsivý krátký jekot, který nemohlo vydat lidské hrdlo.

Ztuhl jsem v sedle a v jednu chvíli si uvědomil, že stopaři jsou lidé, kteří když se ocitnou ve svém živlu, stávají se absolutně bezohlednými. Jsou jako rozzuření vlci. Nevyhověla mu? Nebo měl stopař jednoduše takový rozmar? Co když jen rád zabíjel?

Přesto to byli Kirenenové. Přidělili je ke mně, byli v určitém smyslu mými lidmi, takže jsem se cítil zrazený. Poskvrněný. Jako by Snopovo nesmyslné násilí pošpinilo i mne.

Otevřely se dveře, Snop vyšel ven, otřel si čepel meče hrstí slámy a pak někomu hodil měch a klekl si k míse se šperky. Měl jsem tisíc chutí setnout ho tady a teď, dokud klečí se skloněnou hlavou a dokud se na mě nikdo nedívá. Pak budu uhánět k bráně a dál, do Nahigylu.

Sevřel jsem ruku na rukojeti meče, ale v tu chvíli vyšla dívka z chléva. Živá a zdravá, pokoušela si upravit slavnostní sukni, vpředu rozříznutou a umazanou od bláta a hnoje.

Snop nasypal kamínky do váčku a pak vybral dva šperky, hodil je dívce a zase zmizel v chlévě. Když se vrátil se zkrvaveným mrtvým jehnětem, které připevnil k sedlu, připadal jsem si jako hlupák.

Dívka zůstala stát stranou a my jsme se vydali ke znenadání otevřené druhé bráně. Vedle se nacházela stejná strážní budka jako u vjezdu, ale tahle byla tmavá, uzamčená zevnitř a mrtvá, jako by v ní nikdo nežil. Když jsme vyjeli na cestu, brána se za námi tiše zavřela a uslyšel jsem zařinčení řetězu. Projeli jsme.

Nepromluvil jsem až do úsvitu, kdy jsme si našli chráněné místo a zastavili se k odpočinku.

Připadal jsem si hloupě.

„Tam, ve vesnici…“ Polkl jsem naprázdno. „Myslel jsem, že jsi tu dívku zabil. Co se stalo?“

„Vesnicí projeli horští lupiči,“ vysvětloval. „Nebylo to poprvé ani naposledy. Šperky, víno a dívka tam byly proto, abychom vesnici nechali na pokoji.“

„Ale proč jsi zařízl to jehně?“

„Zachoval se jako opravdový lupič,“ odfrkl si Brus. „Prostě musel něco ukrást. Kdyby tam nebyla jehňata, vymočil by se na ulici nebo by rozbil něčí nádobí.“

„Je dobře, že jsem zařízl to jehně, a ne dívku. Moje *go-hanmi* už není v nejlepším stavu a je mi skoro všechno jedno. Jde ale o to, abych válkou nezdivočel. Navzdory tomu děkuji za důvěru, tohimone.“

„Odpusť,“ řekl jsem suše. „Ale neznám tě a viděl jsem už leccos. Vypadalo to tak.“

„A co bys udělal? Jel bys dál v doprovodu šílence?“

„Nevím. Už jsem si zvykl, že válka je triumfem nezbytnosti. I když tady nic nezbytného nebylo.“

„Mýlíš se. Nebylo nezbytné zabít dívku, ale musel jsem udělat něco, co dělávají lupiči. Tvůj pobočník si ze mě dělá legraci, ale má pravdu. A navíc, jak se zdá, ani jeden z vás jste tím masem nepohrdli.“

Hory mizely, měnily se v mírné pahorky a osamocené skály. Sjeli jsme z cesty, zamířili napříč pustinou a po dvou dnech jsme v dálce spatřili budovy, jako by pohoří pokrývala drobná vyrážka. Přicházel úsvit.

„Nahigyl,“ oznámil Snop. „Teď to teprve bude zajímavé.“

„O čem to mluvíš?“ zeptal jsem se.

„Sem jsme měli dojet. Potkáš tady svůj osud?“

Pokrčil jsem rameny. Sám jsem nevěděl, co dál. Upřímně řečeno, už jsem si tak zvykl na cestování, že jsem si nepředstavoval, že prostě můžeme někam dojet.

„Nahigyl je jen postupný cíl,“ odpověděl jsem. „Máme se s někým setkat a pak vyrazit dál. Do Nahel Zymu. Za poušť Konce světa.“

Někde vzadu Brus podrážděně vyprskl.

Daleko před námi šla po silnici skupinka lidí, odtud maličká jako mravenci, ale o něco blíž pohánělo dítě ve volné košili několik bečících kovcí.

„Schovejme se," zašeptal Snop. „Je tady provoz jako při Slavnosti větru."

Sesedli jsme z koní a vešli mezi vyschlé keře a skály. Vzdálené město nám zmizelo z očí.

Zastavili jsme se na opuštěném statku, který stál v houštině usychajících keřů. Několik domků slepených z hlíny s propadlými slaměnými střechami, rozestavených do čtverce okolo studny.

Pozorovali jsme statek, přitisknuti ke skalám, ale mezi keři a podivnými stromy připomínajícími trsy opeřených listí se nic nehýbalo.

Snop tiše mlaskl a pak udělal několik rychlých gest. Benkej a Ozub sňali ze zad luky a tiše jako hadi sklouzli po písčitém svahu.

Tam, kde zmizeli, se jen chvíli kolébala stébla a pak už nebylo vidět ani slyšet nic.

Čekání netrvalo dlouho, ale drásalo nervy. Jak vycházelo slunce, bylo čím dál tepleji, odněkud se objevily velké, lesklé mouchy. Snažil jsem se ležet stejně nehybně jako ostatní, ale ten prokletý hmyz se mi dral do očí i do úst. Pomalu, jak mě to učili, jsem sáhl nad otvor kapuce, odepnul mušelín a spustil si ho přes obličej. Stopaři skoro nebyli vidět, přestože se nacházeli jen pár kroků ode mě. N'Dele napůl seděl téměř vrostlý mezi úzké listy, ostré jako čepele, a vodorovně před sebou držel luk, opřený lučištěm o koleno, naprosto nehybný, jakoby mrtvý, a navzdory mouchám, které mu lezly po rtech a po obličeji barvy mědi, sledoval domy. Dokonce i hrot šípu mířící na statek dole byl začerněn sazemi, aby se v ranním slunci neleskl.

Ozub se objevil sám uprostřed dvora s mečem schovaným v pochvě, narovnal ruku a mávl jí před sebou, jako by hladil neviditelnou desku.

Keře a trsy travin kolem mě ožily a proměnily se ve stopaře. Kebiryjec odehnal mouchy z obličeje, Snop tiše písknul na koně, kteří se zvedli z prachu, a pak vzal dva z nich za uzdy. Někdo se protáhl, až mu zapraskalo v kostech.

„Tohle znamení říká ‚klid'," zašeptal Brus ke mně. „Používá se, když je někde úplně prázdno, ale i v případě, kdy všechny pozabíjeli. Tak jako tak je pak klid."

Vstal jsem a šel odvést dolů nákladní zvířata.

Kdysi muselo být hospodářství klidným a příjemným místem k životu. Budovy byly nízké, ale obklopené keři, které rodily ovoce a zastiňovaly všechno slunečníkem listoví, v malé ohradě určitě

bečely kovce a uprostřed nádvoří stála studna zakrytá zvláštním poklopem. Teď rostliny usychaly jako o závod, plody se měnily v prázdné skořápky, které se rozpadaly v dlaních, v hluboké studni byl jen písek a nikdo tady nebydlel.

Teprve když jsem dovedl zvířata na dvůr pokrytý hlínou vysušenou na kámen, pochopil jsem proč.

Stařec seděl kousek od vchodu na pohodlné lavici pod rákosovou stříškou, po níž se nedávno plazilo psí víno. Jeho oči zmizely a kůže se svraštila, vyschla do podoby žlutavého pergamenu a odhalila neobvykle dlouhé zuby. Ústa měl otevřená a vyplněná kamenem. Příliš velkým, než aby se dal nacpat dovnitř, aniž by se tím polámaly zuby.

„Moc dobré místo," prohlásil Ozub, když viděl můj nehybný pohled. „Určitě je považováno za prokleté. Jak je vidět, byl tady nějaký Tvůrce."

Chvilku snášel můj tázavý pohled a pak se triumfálně usmál.

„Musíš se dívat okolo," vysvětloval. „Není nutné soustředit pohled na jednu věc, která se zdá být důležitá nebo děsivá, ale dívat se na všechno naráz."

„Nevytahuj se," řekl Brus. „Na zdi vedle něj je nápis. Už není moc dobře vidět, ale když se podíváš pořádně, dá se přečíst."

Opravdu. Uviděl jsem nedbale načrtnutý symbol Podzemního lůna a kostrbatá písmena, rozmazaná a křivá, jako by je psal opilec.

„Obchod je chtivost. Voda není moje. Voda náleží Matce. Matka krmí své decci. Nech vsechho stae se ednm".

„Takže víme všechno," prohlásil Ozub. „Byl to drobný kupec. Tahle oblast žije z karavan, z ničeho jiného, protože tady nic moc neroste. Postavil si malý domek několik hodin cesty od města, kde je draho a hlučně a motají se tam všelijaké živly. Možná měl pěknou dceru, kdo ví. Vyhloubil si studnu, a v téhle oblasti je to umění. To stačilo. Studna, pěkný dům, trocha majetku. Matce se to nelíbí. Všechny děti jsou jedním. To se nesmí, aby si někdo vykopal studnu a měl ji, a někdo jiný ne. Ale co měl dělat? Vzít tu studnu pod paži a odnést ji do města? Vodu mu stejně vzali. Způsobem Tvůrců. Nebo možná vyschla."

Mlčel jsem.

„Říká se tomu ‚trest hřebů'," dodal po chvíli. „Do lidského těla se zatlučou velké podkováky, ale tak, aby dotyčný neumřel moc rychle. Normálně, kladivem, jako do dřeva. Jen to obvykle dělají na nějakém náměstí, aby se všichni mohli dívat. Také přikazují

potrestanému psát pravdy Pramáti vlastní krví. Nakonec ho posadí a zatlučou mu hřebík rovnou do lebky.“ Poklepal si prstem na čelo. „Myslím, že to udělali ještě před převratem. Jako varování. Proto stihl takhle vyschnout. A byl tady Tvůrce. Ten kámen, to je kletba. Prý vyroste v ústech tomu, kdo se postaví zákonům Podzemní Matky. Slyšel jsem, že dobrý Tvůrce tohle dokáže provést i na dálku, pokud zná jméno oběti.“

„Bylo sucho,“ řekl nečekaně Brus. „Zoufalí lidé dělají různé věci. Možná ostatní vyhnal, když se chtěli jen napít. Co když byl opravdu chamtivý? Kdo ví, co se tady stalo doopravdy.“

Neodpověděl jsem, jen jsem se na něj díval. Brus podobné věci říkal už nějakou dobu. Při zastávkách i během cesty. Náhle a znenadání pronesl něco, co bylo hodno fanatického Amitrajce, nebo odmítl maso a pivo. Jindy jen za každou cenu hledal omluvy pro vyznavače Pramáti. Ke stopařům se taky choval pohrdavě. Pak to zase stejně rychle zmizelo a Brus byl opět Brusem. Nevěděl jsem, zda se v něm probouzí kněz Čekedej, nebo jestli to je jen má podezřívavost.

„Zvířata do ohrady, zavazadla dovnitř, Ozub první hlídka,“ přikázal velitel. „Půjdeme dovnitř. Protože je tohle místo opuštěné, mělo by tak vypadat i dál. Nastal čas, abychom si promluvili, synu Oštěpaře. Tohimone.“

Uvnitř byla tma a zima a světlo dopadalo do místnosti jen dírou ve střeše. Nízký stůl uprostřed a lavice podél stěn byly vyrobeny stejně jako samotné domy z hlíny vysušené na kámen, smíchané s řezankou. N’Dele rozdělal v ohništi malý oheň a vytáhl z vaku ořechy a konvičky. Benkej zakryl vchod přikrývkou a rozsvítil lampičku.

Posadili jsme se k nízkému stolu, u něhož kdysi nešťastný obchodník sedával se svou rodinou u misky hyšmyše s kaší.

„Otázka zní, co dál,“ ozval se Snopův ochraptělý hlas. „Jsme na konci. Do Nahigylu zbývá několik hodin pochodu. Musím vědět, co dál, abych se mohl rozhodnout. Máme jenom tak vejít do města? A proč?“

„Dál,“ promluvil Brus, „to bude tak, že jste nás doprovodili, jak přikázal tohimon uprchlíků, Knot, syn Kováře. Zasloužíte si naši úctu a poděkování. Ale teď se vrátíte k ostatním Kirenencům a my uděláme to, co nám bylo předurčeno. Ve dvojici vzbudíme menší pozornost a máme větší šance. Čtyři čepele navíc tady nic nezmění.“

„Synu Pelyňka, odpusť, ale chci mluvit s Nositelem osudu, ne s tebou," odpověděl stopař. „Mám své *agiru.* To on je tady *okunin,* polní velitel. To jemu mám sloužit a to on je Nositel osudu, ne ty. Pochop, že teď už nejsi jediný pobočník syna Oštěpaře. Pokud jeho úkol spočívá v tom, aby došel do Nahigylu, ujistíme se, že tam bezpečně dorazil, a pak odjedeme. Ale jestli je to tak, jak říkal, že jdete do pouště Konce světa, my jdeme s vámi. Dostali jsme příkaz: pomozte mu vyplnit úkol, ať už to znamená cokoli. Takové mám rozkazy a vyplním je. *Mosu kando!*"

Oba se na mě dívali. Nehybně a tázavě. Brus měl v očích hněv, Snop zatvrzelost. Všechno záviselo na tom, co řeknu. Já – velitel. Najednou se mi být císařem zdálo mnohokrát jednodušší než být polním velitelem. Neměl jsem před sebou armádu, vojenské oddíly a provincie, ale lidi, které jsem znal, připravené skočit si po hrdle z důvodů, jež mi nebyly objasněny a které znali jen oni. Ale bylo tu ještě mé slovo. Slovo velitele, které způsobí, že udělají, co jim řeknu, i kdyby se jim to nelíbilo.

„Tohle je chvíle, kdy je potřeba učinit volbu *agiru*," řekl jsem. „Okamžik, kdy se Kirenenec sám rozhoduje, zda přijme závazek, nebo ho odmítne. Do této chvíle jsem si myslel, že nás máte jen dovést do Nahigylu. Knot potřebuje všechny lidi, které se mu podaří sehnat. Kdybychom se měli dál plížit krajem, měl by Brus pravdu. Ve dvou by to bylo jednodušší. Ale jestli se nám podaří udělat to, co máme v úmyslu, a přejdeme poušť, opustíme země Praméti i svět, který známe. Ocitneme se v divočině a už se nebudeme muset plížit ani se skrývat. V takové situaci je lepší cestovat v šesti. Řeknu to otevřeně: nechce se mi věřit ve všechny ty obřady Tázání, v osud vyřčený Vědoucími a ve všechno ostatní. Ale nemám na vybranou. Dělám, co musím. Taky je možné, že se beznadějně ztratíme v pouštních dunách a z věšteb nebude nic. Proto to bude tak, že když stopaři budou souhlasit s podobným osudem, vezmeme je s sebou, Brusi. V záležitostech souvisejících se samotným úkolem budeš rozhodovat ty, ve věcech týkajících se boje a přežití bude mít hlavní slovo syn Tesaře, pokud neurčím jinak. Nejdůležitější rozkazy vydávám já. Kdo se rozhodne se mnou jít dál, zůstane. Kdo ne, může odjet hned, zase přejet hory a přidat se ke Kirenencům pod velením Knota, syna Kováře. Týká se to všech. Můžete se rozhodovat, zatímco budu pít odvar. *Mosu kando!*"

Nastalo ticho.

N’Dele přede mne postavil plechový, baňatý šálek s dvojitými stěnami a nalil mi odvar z bublající konvičky.

Napil jsem se. Kebiryjcův odvar byl jiný, než na jaký jsem byl zvyklý, cizokrajně voněl nějakým kořením a melasou, ale chutnal mi.

Snop se díval, jak dopíjím a odkládám šálek na stůl, a pak obalil pěst dlaní a zvedl ji k čelu.

„Agiru kano!“ řekl.

„Agiru kano!“ ozval se Kebiryjec jako ozvěna a dodal: *„Endo n’wenzi.“*

„Agiru kano!“ zopakoval Benkej, sedící na lavici, a přivoněl si k odvaru ve svém šálku.

Brus chvíli mlčel. Na několik úderů srdce.

„Samozřejmě vždy budu po tvém boku, tohimone. Ale než řeknu *agiru*, povím ti ještě něco. Pochopte mne. Unesli jste nás. Zabodali jste kebiryjské jehly do hlavy mého tohimona. Je mezi vámi člověk, který už jednou zradil svůj národ. Teď chcete jít s námi na konec světa a rozhodl tak syn Oštěpaře, kterému sloužím od dob, kdy ještě nebyl dospělý. Neznám vás. Ale od této chvíle vám budu důvěřovat. Tak rozhodl tohimon. *Agiru kano!*“

„Jde o mne,“ promluvil Benkej. Zasalutoval pěstí. „Tohimone, dovol mi promluvit se svým pobočníkem, protože takhle nemůžeme jít do pouště. Bude mě podezřívavě sledovat pokaždé, když se přikrčím za kamenem.“

Přikývl jsem. Stopař přešel ke stolu, položil na něj nohu, pak se opřel o koleno a pohlédl Brusovi přímo do obličeje.

„Vyslechni mne, synu Pelyňka. Je pravda, že mě neporodila žena ze žádného klanu vašeho národa. Jsem Amitrajec. Z velkého města nedaleko odtud. Z prokletého Sauragaru, o kterém říkají, že je městem zla. Pocházím z nízké kasty, z kmene Karahai. Ale nikdy jsem nikoho nezradil, a už vůbec ne prokletou Pramáti. Narodil jsem se v zemi císaře Baraldina Tendžaruka. A císař říkal: Benkeji, můžeš být Karahimcem, můžeš být měsíčním psem, co má ocas mezi nohama, ale já tvrdím – vstaň a udělej něco užitečného. Nauč se něco a vydělej si na sebe. Nejsi horší člověk než kterákoli žena, ani horší než Elfdaimové nebo Sindarové. Budeš tak dobrý, kolik toho v životě dokážeš. Ožeň se, jestli najdeš nějakou, která tě bude chtít, a pořiď si děti. Nedělej to nebo ono, nekraď a neubližuj ostatním. Ale co se týče všeho ostatního, poraď si, jak umíš. Jednoduché zákony. V císařově zemi byli všichni dobří. Jak

Amitrajec, tak Kirenenec, jak Nassimec, tak Kebiryjec. Stejně jako kdokoli jiný. A to byl můj vládce. Takových zákonů si vážím. Jsou mi u prdele nápady, aby se všechno a všichni stávali jedním. Nejsou jedním. Každý je jiný. Jeden je vysoký, druhý chytrý, třetí líný, čtvrtý odvážný. Někdo je zdravý, jiný je nemocný. Někdo je bohatý, někdo chudý. Jeden si dokáže poradit, jiný ne. Takový je život. Můžeš si poradit, jen když jsi svobodný. Lidé se nerodí jako nevolníci a nerodí se stejní. Dokonce ani Amitrajci ne. Proto jsem a taky zůstanu poddaným císaře, který mě nechal, abych si svůj život žil tak, jak chci, říkal si, co chci, jedl, co chci, a souložil, kdy chci. Nikdy se nevrátím do ohrady pro Karahimce. Nepokloním se Kodexu země. Plivu na Kodex země! Je to kniha pro kovce, které potřebují Zasvěcené, aby za ně mysleli. Přikazují mým krajanům žít jako mravenci. Jako nemyslící brouci. Chtějí je změnit tak, aby byli všichni stejní. Jenže to nejde, prodloužit malého nebo přidat rozum hlupákovi. Je možné jen setnout toho, kdo vyrostl, nechat zhloupnout toho, kdo myslí, a sebrat majetek bohatému. Jen tak se můžou stát jedním. Nejde to zařídit tak, aby byli všichni bohatí. Zato je jednoduché udělat ze všech chudáky. A komu se to nelíbí, tomu rozmlátí hlavu motykou a vydají ho svaté zemi. Země není svatá. Je to jen bláto pod našima nohama. Nebudu se klanět blátu. Raději budu posledním císařovým poddaným a budu bojovat po boku Kirenenců. Raději si vyberu Cestu k Hoře a setkám se s vaším Stvořitelem, než abych se stal nemyslícím červem, kterého vyplivla země a který se má zase stát zemí. Nenosím klanový nůž. Nepotřebuji ho, protože nejsem Kirenenec. Ale nosím nůž stopařů, který mi stačí, protože *to* je můj klan. Jsem *askaro* vaší armády, protože to kdysi byla císařská armáda. Jednou se možná stanu *okuninem.* Ale vždycky budu žít tak, jak mě učil císař. Sám si dokážu poradit se světem, vlastníma rukama. To je všechno. Možná se jednou naučíš věřit mi, synu Pelyňka. A možná se já jednou naučím věřit tobě. Nejsem to já, kdo zničehonic mluví u ohniště o tom, že vyznavači Podzemní Matky neznají samotu ani nejistý osud. Nejsem to já, kdo říká, že je možné zatlouct do starcova těla hřeby, protože někomu odmítl vodu. Chci kráčet po tvém boku, tohimone. Ale pokud řekneš, že ani ty nemůžeš věřit Amitrajci, odejdu zpátky k našim lidem za horami. Vrátím se k tohimonu Knotovi. *Mosu kando!*“

„Slyšel jsem tě," řekl Brus. „Odpusť. Řeknu to ještě jednou. Neznám tě. Ale poznám, a pak budu vědět. Říkal jsem, co si myslím. A slíbil jsem, že ti budu věřit. Pochop ale, co cítím."

„Benkej jede s námi," ozval jsem se. „Rozhodl jsem."

„*Agiru kano!*" vyštěkl Benkej horlivým tónem a vrátil se na svou lavici.

„Ještě jednou se ptám, co teď?" zeptal se Snop. „Rozkazuj, tohimone."

„Brusi?"

„*Agiru…*" zašeptal Brus. „Ve městě by měli žít dva lidi. Kebiryjci. Jsou to bratři. Bratři Mpenenziové. Vypravují přes poušť karavany se solí a obchodují s medvědími lidmi. Daleko. Oni kupují sůl a kůže kamenných volů. Platí cennostmi a rudou, které dostávají od vlčích lidí. Máme se přidat ke karavaně a společně s nimi přejít přes poušť Kraje světa. A pak pokračovat do divokých zemí vlčích lodí."

„Kam?" zeptal jsem se klidně.

„Nemůžu to říct příliš brzy," prohlásil Brus. „Odpusť, tohimone, ale tak zní císařův rozkaz."

„Hezké," ucedil Snop. „A když zemřeš, tak máme dělat co?"

„Osud, předpovězený Vědoucími, se naplní sám. Není dovoleno cokoli uspěchat. Ale kdyby k tomu došlo, pokračujte na sever. Až k moři. Odpověď vám dá moře a nebe."

„Nevěřím tomu," prohlásil Snop a lehce se odsunul od stolu.

„Protože jsi nebyl ve spojem s těmi vašimi *Hekimu,* Vědoucími, synu Tesaře," ozval se N'Dele. „Ale já ano. Opravdu to musel být obřad Tázání. Oni předpokládají, že osud je pavučina, a chtějí, aby nás vedl. Pokud Brus řekne příliš mnoho, my pochopitelně půjdeme co nejkratší cestou a pak to bude k ničemu. *Olimwenga usuri*."

„Slyšel jsem, co jsi řekl," zabručel Snop. „Ti bratři žijí ve městě? Viděl jsi, co tady dělají kupcům. Mohli je poslat do Domu mužů, aby sadili řepu do písku, anebo je pohladit motykou po hlavě. Jak jsi je měl najít? Pod štítem ‚Kancelář pašeráků soli'?"

„Nevím. Proto musím jít do Nahigylu a zjistit to osobně. Obvykle jeden z nich odjíždí s karavanou a druhý čeká. Měl by sedět v hospodě. Pokud oba žijí, existují hospody a jestli ještě jezdí karavany."

„Tohle je Vnější kruh," promluvil Benkej. „Dokonce i za předchozí dynastie, kdy vládl Kodex země, se tady aspoň nějak obchodovalo. Karavany jezdily. I když jsem neslyšel, že by některá

došla až za poušť Konce světa. Cestovaly na jih. Trasou přes Nahel Zym do Jarmakandu, Kandaru a ještě dál.“

„Brusi…“ řekl jsem. „Nepůjdeš sám.“

Znehybněl nad vakem, z něhož vytáhl převlek Sindara.

„Tohimone, nevíme, co se tam děje. Nemůžeš…“

„Já vím. Půjdeš společně s Amitrajcem.“

Obdařil mě pohledem plným zděšení a smutku.

„Benkej zná místní zvyky lépe než my. A navíc se narodil ve Vnějším kruhu, dokonce v Sauragaru. Pojedete, budete se navzájem chránit a společně se vrátíte. Oba. Nechci vidět, jak se vrací jen jeden z vás. Počkáme do zítřejšího rána. Potom vám pojedeme naproti.“

Brus několikrát sevřel čelisti a povzdechl si.

„*Agiru kano,*“ zabručel neochotně.

Benkej beze slova vstal a vykročil k zavazadlům. Byli připraveni velmi rychle. Brus v šatech Sindara, s holí a s cestovním kloboukem na hlavě, Benkej v jakémsi nepopsatelném šedivém obleku a v příliš krátkých, roztřepených kalhotách, zahalen do pouštního pláště a s kloboukem na hlavě. Mohl se vydávat za někoho z nižší kasty, za vesničana nebo žebráka. Nepřitahující pozornost, anonymní člověk.

A pak zmizeli. Ponořili se do suchého listí a tiše odešli, a my jsme zůstali, abychom počítali mouchy, které seděly na hliněné lepenici, dřímali jsme a střídali se na hlídce.

„Sůl a kůže kamenných volů…“ řekl Snop zamyšleně. „Strategické suroviny. Dokonce i za císaře byly ty kůže do poslední registrovány a všechny vykupovala armáda. Nikomu nebylo povoleno je prodávat cizincům. Jestli je dokázali vyvážet tehdy, možná se jim to daří i teď.“

Povzdechl jsem si. Chtěl jsem tomu věřit, ale pamatoval jsem si opuštěné uličky měst ve stínu Rudých věží. Lidi bydlící pod jednou střechou jako hospodářská zvířata, muže ve společných ložnicích a ženy pod bdělou kuratelou Pramáti. V tomhle světě si dokonce nikdo nemohl ani jen tak vyjít na ulici. Buď plnil příkazy a měl své místo v každodenním životě, nebo byl na cestě a pak s sebou táhl prapor s informací, kam jde. Nikdo neměl právo mít své vlastní záležitosti. Jak se Brus s Benkejem mohli kamkoli dostat? Vmísit se do davu? V to, že jsou pašeráci ještě naživu, jsem každou další chvílí přestával věřit.

Když jsem opatrně vycházel z budovy, nemohl jsem se nepodívat na vysušenou mrtvolu za stolem, s hřebíkem zatlučeným do lebky.

Takže jsem přestal chodit ven, seděl jsem na lavici u stěny a sledoval, jak úzký sluneční paprsek prosvítající kolem přikrývky putuje po podlaze.

Seděl jsem, hrál si s krátkým stopařským palašem a celou dobu jsem potěžkával v ruce jeho rukojeť omotanou řemenem.

Snažil jsem se zachovat klid, ale v mém nitru se všechno svíjelo do klubíčka. Nikdy předtím mi nedošlo, jak je těžké čekat na někoho, koho jste poslali vstříc nebezpečí.

N'Dele si vzal nůž a nabral trochu mízy z kmenů usychajících palem za domem. S tichým pohvizdováním naplnil dva měchy, jako by hospodář v podobě vysušené mrtvoly neseděl jen pár kroků od něj.

„Z těch stromů už nic nebude," vysvětloval. „Stejně umírají, když zmizela voda. A my budeme mít za pár dní palmové víno. Je trochu kalné, ale mělo by ještě uzrát. Voní dobře."

Přikývl jsem, ale neodpověděl.

Vrátili se pozdě večer. Stejně nepostřehnutelně, jako odešli. Zaslechl jsem jen tiché písknutí Snopa, který seděl na hlídce, a vyběhl jsem z domu.

„Klid, Ardžuku," řekl Brus a usmál se svým starým dobrým vlčím smíchem. „Žijeme. Dejte nám odvar a něco k jídlu. Koupili jsme dvě tykve kořeněného piva."

„Ve městě to nevypadá tak špatně," vysvětloval pak, zatímco žvýkal sušené maso a zapíjel ho. „A to všechno díky tomu, že mu vládnou bandité. Vláda Pramáti prakticky nesahá za hlavní náměstí. Kněžky dřepí zavřené ve věži a nevystrkují nosy, v Domě žen bydlí nanejvýš dvacet ženských. Armáda hlídá jenom náměstí a budovu, v níž bydlí urkahan. Zbytek je jeden velký zmatek. Davy uprchlíků posedávajících všude kolem, stáda velbloudů, pouštní kočovníci, cizinci, různé národy impéria – dokonce i Amitrajci. Všichni se chtějí vybavit na cestu do pouště a vydat se na jih. Utíkají z Amitraje. Do Jarmakandu nebo do Nassimu. Nikdy v životě jsem neviděl takový chaos. Mohl bys tam vjet na Tygřím voze s prapory a s eskortou a nikdo by si toho nevšiml."

„A co pašeráci?" zeptal jsem se.

„Dorazili jsme na poslední chvíli. Je tam jen jeden z nich. N'Goma Mpenenzi. Už prodal dům, prodal všechno, co měl, a teď

v úvozu za městem dává dohromady poslední karavanu. Víme kde a musíme tam být zítra za úsvitu.“

* * *

Vyrazili jsme ještě v noci, před kohoutí hodinou, kdy je tma nejhlubší. Naplňovala mě naděje i neklid. V noci se mi zdálo o světě viděném očima přízraku. Přízraku, který v záři krvavého měsíce překonal řeku na buvolím hřbetě. Díval jsem se, jak roiho překonává černou zpěněnou vodu za krkem vyděšeného zvířete, těsně u břehu mu zarývá drápy do šíje a dlouhým skokem přeskakuje na břeh. Když mě Brus probudil, přijal jsem to s úlevou.

„Zbraně můžeme mít viditelně. Dokonce to bude lepší,“ vysvětloval Benkej. „Navěšíme na sebe všechno, co máme, a okamžitě si vybudujeme respekt. Kromě hlavního náměstí je všude plno lupičů. Spory se řeší nožem, pořádek vládne jen tam, kde je hodně vojáků. Všichni u sebe mají aspoň hůl. Zato obchod kvete ve všech směrech, je možné kouřit bakhun, napít se ambrie a zahrát si kostky. Dokonce jsou tam i veselá děvčata, co obchodují s ohněm v břiše. Všechno je dovoleno, víc než za císaře. Skvělé město. Jen nesmíš lézt na hlavní náměstí a do okolních uliček. Tam jsou praporce Matky a je tam pusto, prázdno a děsivo.“

„Tahal mě do vykřičených domů,“ přerušil ho Brus. „Jako bych si na rozloučenou s touhle zemí nutně musel odvézt nějakou hnusnou nemoc. Ty holky vypadaly jako přízraky z obětiště.“

„Kdybych věděl, že už ti všechno stářím upadlo, dal bych ti pokoj. V poušti budeš šoustat jenom velbloudy a svůj měch.“

Vytáhli jsme ze zavazadel všechno vražedné železo, jaké jsme dokázali najít, a jeli v zástupu rovnou do města. Vypadali jsme jako banda marodérů. Zbraně jsme si upevnili tak, jak to dělají banditi a povstalci. Pokud možno pohodlně a pokud možno po ruce – na záda, na paže, k lýtku anebo za opasek, jen ne tak, jak je nosí vojáci. Taky jsme se postarali o to, aby každý z nás vypadal jinak.

Ti, co chtěli jet na východ, obklopovali město v širokém kruhu. Všude stály ohrady a stany, desítky vozů a vozíků, za křivými kamennými zídkami leželi namačkaní oškliví, hrbatí velbloudi, nejrůznější zboží bylo vystaveno podél cesty přímo na rohožích. U městského pramene, teď připomínajícího blátivý rybník, se tísnil dav lidí a každou chvíli vypukaly potyčky. Kdysi okolo těch zřídel rostla pouštní zahrada. Šuměly keře a stromy, zurčely potůčky.

Kvetly květiny, rostla zelenina a ovoce. Teď bylo všechno otrháno a snědeno, a to, co se nehodilo k jídlu, bylo polámáno, rozdupáno a rozsekáno na otop. Pouštní zahrada se změnila v pustinu pokrytou popraskaným blátem, kde strašily suché kmeny a polámané větve. Vypadalo to, že se většina lidí celý den zabývá získáváním vody nebo jejím nošením. Všude se táhly davy s nejrůznějšími nádobami – džbány, tykvemi a vědry. A nikomu nevadilo, že ve vodě plavou dvě mrtvoly.

Jak říkal Benkej, při pohledu na náš arzenál se dav rozestupoval, ale ne úplně. Všude se k nám jako suché větve natahovaly ruce těch, co měli hlad. Dlaně držící žebrací misky nebo prázdné ruce, které nás chytaly za oblečení nebo za postroje koní. Projížděli jsme bědováním a nářkem těch, kterým už bylo všechno jedno, těch, co už několik dní jedli jen zoufalství a zapíjeli ho pískem.

Jeli jsme mlčky. Díval jsem se do očí žen a dětí naplněných zoufalstvím a tehdy se mi vrátil pocit, kterému Řemen říkal „císařský stud“. Něco mi našeptávalo, že to já musím dát těm lidem najíst. Sáhl jsem do váčku, ale vtom Brus najednou vjel mezi mne a hladovějící a odtlačil mého koně bokem toho svého.

„Přestaň,“ sykl. V okolním hluku jsem ho sotva slyšel. „Kvůli tobě nejsou hladoví, a ty jich nakrmíš sotva pár. Jestli jim ukážeš, že rozdáváš jídlo, roztrhají nás na kousky. Rozdáš všechno a odsoudíš se k smrti. Co budeš jíst v poušti Konce světa? Kamení? Podívej, kolik jich je! Oč jsou lepší než ti, kterým se podaří protlačit k tobě?“

Zůstal jsem zticha.

Už jsem nebyl císař. Nemohl jsem sem poslat armádu, aby ochránila prameny a přivezla vozy s durrou. Sám jsem měl jen hrst jídla, kterou jsem nemohl nic změnit – nanejvýš to, že někoho slabšího zapíchnou nožem kvůli proužku masa nebo kousku sýra. Ti lidé prchali ze země Pramáti. Prchali od vědra s vodou a od misky kaše, kterou tam prý měli každý den dostávat od dobrotivého orákula. Rozhodli se zde být o hladu, prodat zbytky zachráněného majetku – položili nevyčíslitelně cenné nástroje, šperky a umělecké předměty na roztrhané rohože, zároveň s botami a plášti – a pak vyrazit do hloubi pouště. Co nejdál. Kamkoli jinam, někam, kde nezaslechnou výzvy Rudých věží.

Přestal jsem se jim dívat do očí.

Bylo to tak, jak říkal Brus. Zvykl jsem si, i když kus mého srdce zemřel. Zkameněl.

„Teď tady není větší bohatství než durra, sušené kozí maso, kaše a fazole," řekl Benkej. „Zlato nic neznamená, stejně jako čest. Můžeš mít dívku z vysokého rodu za bochník chleba nebo za měrku durry. Za uzený sýr dokonce dvě najednou. Někteří šejdíři hrají kostky o chlebové placky stejně jako o zlaté šekely. Důležité je jen to, s čím se dá jít do pouště. Ten, kdo má zásoby a dva velbloudy, se může stát boháčem, ale k čemu by mu to bylo, když mu to pak svatyně stejně všechno sebere. Za císaře byly v poušti stanice, studny kde se dávala zadarmo voda a bylo možné si dokoupit zásoby a dokonce tam stálo i několik hospod. Teď tam není nic. Jen kamenitá cesta na jih a ruiny."

U městské brány nestály stráže. Zato jsme zahlédli skupinky hrozivě vypadajících strakatých otrhanců ověšených zbraněmi podobně jako my. Všichni přímo řinčeli zlatem a šperky a jejich špinavé pláště a kalhoty byly ušity z těch nejlepších látek. Seděli v polostínu zdí a před otevřenými hospodami nebo se prostě jen toulali ulicemi. Přitahovali jsme pozornost. Přestávali hrát kostky ukončovali rozhovory a neurvalý smích náhle utichal, doprovázely nás nepříjemné pohledy plné dravčích myšlenek.

„Jde jim o nákladní zvířata," řekl Snop. „Utvořit ‚hrot', meče do rukou, nákladní koně doprostřed šiku. Zajištěným pochodem."

Zařinčela ocel, změnili jsme pozice koní a vytvořili trojúhelníkový šik. Vpředu jel Snop, za ním Ozub se mnou a trojúhelník uzavírali Brus, Benkej a N'Dele. Nákladní zvířata kráčela uvnitř.

Demonstrace stačila, nikdo nás nezastavil, dokonce i když jsme projížděli úzkými uličkami. Slunce se sotva dotklo horizontu a objevil se jeho okraj. Město prozatím tonulo v hluboké tmě.

Hlavní náměstí jsem zahlédl jen z dálky, přes několik uliček. Zábrany z naostřených tyčí, vojáci „Zmijího" oddílu v plné válečné výzbroji, ale jinak prázdno. A nad tím vším praporce – „Pouštní oheň vypálí zlo!" a „Nechť se vše stane jedním!"

„Jedním hovnem," zabručel Benkej pod nosem. „Ještě se vrátím a ucpu ti tu tvoji podzemní díru pochodní, podělaná čubko."

Slunce vystoupalo do jedné třetiny a ze směru od Věže zaznělo děsivé zatroubení rohů. Zvuk mi pronikl až do žaludku a probudil ve mně strach. Vzpomněl jsem si na podzemní věž v Ašyrdymu a udělalo se mi zima.

Benkej si odplivl, ostentativně si vrazil mezi zuby dýmku, vykřesal oheň o ostří palaše a vypustil obláček voňavého bakhunového kouře.

Nevím, jak dlouho jsme projížděli uličkami plnými lidí spících u zdí, kteří jako jediné postele měli vaky, ale úplně jsem ztratil orientaci. Brus a Benkej nás však vedli jistě, jako by v tomhle městě strávili celé dětství.

Hospoda stála na předměstí a dál se dříve určitě táhl prstenec městských pouštních zahrad, kde se nacházely domy zámožných občanů. Teď tam byly jen suché keře a nekonečné tábořiště, z něhož začal stoupat kouř ze stovek ohňů rozdělaných ze sušeného trusu, na nichž si lidé snažili uvařit něco k snídani.

Hospoda však pořád byla v poměrně slušném stavu, za zdí dokonce zůstaly stát stoly, postavené ve zbytcích zahrady.

Sedělo tam několik ozbrojenců, líně žvýkajících placky a popíjejících kořeněné pivo. Pár jich posedávalo na zemi, někdo hrál na bubínek. Zevnitř se linula vůně čerstvě uvařeného odvaru s kořením a bylinkami, jaký dělával N'Dele.

Zastavili jsme v řadě před nízkou zídkou a mlčky se dívali na muže sedící uvnitř.

Nikdo se nesnažil vydat hlasitější zvuk. Lidé před hospodou si nás prohlíželi divokými, pohlednými obličeji barvy mědi, s lesklýma tygřími očima, a jen si každý z nich ležérně přisunul zbraň, zlehka opřel dlaň o jílec nebo povytáhl čepel z pochvy.

„Radši budu jednat já," řekl N'Dele. „Jsou to mí krajané. S vámi asi nebudou chtít mluvit."

„Dobrá," odpověděl Brus. „Zdá se, že je N'Goma uvnitř. Řekni, že chceme N'Gomovi Mpenenzimu doručit pozdravy od strýčka Tygra, který se o něj tak staral. Teď je strýc nemocný a chce ho před smrtí ještě jednou pozdravit."

N'Dele sesedl z koně a otevřel branku.

Začínalo být horko. Mouchy, v tomto městě všudypřítomné, nás obklopily ve velkém mračnu. Koně netrpělivě podupávali, mávali ocasy a odháněli je hlavami, a my jsme nehybně stáli, bok po boku, a lhostejnými pohledy si měřili Kebiryjce, kteří seděli v zahradě.

N'Dele přešel k sedícím mužům a dotkl se pěstí úst a pak čela. Odpověděli mu stejným gestem.

Mluvili dlouho, ve vodopádu kebiryjských slov, z nichž jsem toho mnoho nepochytil, ale zdálo se, že se hádají. Bubínek přestal hrát.

Nakonec někdo vstal a zmizel v hospodě za záclonou z korálků, a my jsme čekali. Žár začínal být nesnesitelný. Benkej si lehl na koňskou šíji, pohladil ji z boku a zašeptal něco zvířeti do ucha.

Čekali jsme.

„*Njambe* N'Goma si promluví se dvěma z vás," řekl nakonec muž, dívaje se na nás přes zeď. „Můžete odvést koně do zahrady."

Takže jsme Brus a já vešli skrz cinkající korálkový závěs do tmavé hospody.

Uvnitř bylo chladno, ve vzduchu se vznášel těžce vonící kouř a místnost vyplňovaly vyšívané podušky. Obrovský Kebiryjec oblečený do volných bílých šatů ležel na boku a kouřil dýmku. Na nízkém stolku před ním stály stříbrné šálky, inkrustovaná konvice s kouřícím odvarem a drahý džbánek palmového vína. Okolo něj polehávaly dívky oděné jen do šperků, které se v šeru jemně leskly.

Mlčky jsme stáli.

„Včera se ke mně donesly nějaké zvěsti," promluvil N'Goma líně. Jeho měděný obličej se leskl jako skutečný kov. „Zvěsti o vzdáleném příbuzném, o kterém jsem si myslel, že už dávno zemřel. Ale on žije a vzpomněl si na mě. Strýček Tygr… Doufal jsem, že už o něm víckrát neuslyším."

„Nejspíš o něm slyšíš naposledy," řekl Brus. „Nebýt toho strýčka, nebyl bys tady. Neměl bys podušky ani děvčata. Neměl bys na prstech prsteny, *njambe* N'Gomo."

„To už je pryč," odpověděl N'Goma. „Zítra už by tady nebyl nikdo, kdo by si ty pozdravy mohl vyslechnout. Vracím se do své země. Do Kebiru. N'Beni už odjel. Konec. Už žádné další obchody se strýčkem Tygrem."

„Co se to s tebou děje, *njambe* N'Gomo?" zeptal se Brus. „Chceš odjet, přestože Nahigyl ještě stojí? Protože se ve Vnějším kruhu platí za měrku durry měrkou zlata? Nepoznávám tě."

„Ale to není nic divného, protože jsi mě nikdy neznal, Tygrův příbuzný. K čemu je zlato někomu, kdo má hřebík v lebce? Já mám větší uši než ostatní. Slyším, co po nocích říkají vaše bubny. Naslouchám písním o binlinku pouštní pěchoty a dvou binhonech jízdy s koleskami, které už vyrazily ze Sauragaru. Nemůže existovat město, kde Kodex země nedosahuje dál než na hlavní náměstí. Archimatrona chce vyjít ze své věže. Urkahan ztratil trpělivost. Nechce vládnout jednomu náměstí. Nebude žádná pouť lidí do Jarmakandu. Silnice bude uzavřena. Lidé budou rozděleni a odesláni tam, kde je potřebuje Pramáti. Někteří rovnou do jejího

svatého lůna nebo do jeskyně pod Věží. Ostatní, aby ronili svatý pot na poli. Všechno se stane jedním. Myslíš, že ti, kteří čekají na zázrak ve stanech kolem města, o tom nevědí? Většina z nich už nenakupuje zásoby, vodu a velbloudy, protože vědí, že to nestihnou. Kolesky jsou rychlé a jejich kosy neznají slitování. Nakupují už jen ambrii, co nejsilnější. Už si dýmky nenacpávají bakhunem, ale černou smolou snů. Už pobíhají ulicemi jako zešílivší zvířata v říji. Vědí. Jen si to bojí přiznat. Chtějí si ještě na okamžik užít, než všechno spláchne krev a všechno se stane jedním. Já už jsem měl odjet. Strávil jsem tady poslední noc, rozloučil se se svými děvčaty. Dal jsem jim svobodu, proč by ne. Matka je stejně osvobodí. Všechny osvobozuje. Víš, kolik z nich odešlo? Žádná. Ale mnohé z nich dnes v noci vypily mrtvou vodu. Odcházejí do noci.

A nechtějí se probudit. Já taky odcházím, jen si vypiju poslední lok palmového vína, dokouřím dýmku a spolknu poslední doušek odvaru. Kdybys dorazil, až bude slunce tři palce vysoko, už bych tady nebyl. Loučím se s Amitrají. Naposledy se ohlédnu a pohltí mě poušť, stejně jako mě vyplivla. Je mi to líto. Opustil jsem svůj krásný dům a zahradu, tady kolem mě usínají má děvčata. Škoda. Byla to nádherná léta. Shromáždil jsem tolik krásných věcí, a teď se všechny promění ve špinavou sůl. *Olimwengu usuri.* Víš co? Je mi líto i strýčka Tygra. Splním jeho poslední přání.“

„Příliš mnoho slov,“ řekl Brus. „Budeš si zase muset zvyknout na kebiryjskou zdrženlivost. Strýc Tygr tě prosí, abys přijal šest lidí a jel s nimi solnou stezkou do země medvědích lidí. Tam, kam jezdily tvé karavany.“

„Jsem přesvědčen, že na umírajícího má strýček Tygr dobrý sluch. Říkal jsem, že se vracím domů. A jsem z Gombany. Tam se mluví hodně a vzletně.“

„Strýček Tygr ví, že jsi moudrý. K čemu by bylo někomu v Kebiru tolik špinavé soli? Všichni vědí, že jsi všechno prodal. Nejel bys ani jižní cestou, kterou brzy přeorají kolesky ‚Zmijího‘. Medvědí lidé ti za sůl a kůže kamenných volů zaplatí víc, než kolik stál celý tvůj majetek. Chceš jet za poušť Konce světa. Jsi nejlepší pouštní plavec, jaký kdy žil. Vím, že odtamtud znáš cestu na jih. Daleko od kolesek. Takovou, po níž se nikdo nevydává. Vezmi tedy o šest vojáků víc. Tví synovci přece jako ochrana nestačí a za poušť stejně nikdo z nich nebude chtít jet. Jen my. Víš, o kolik by si v

klidnějších dobách řeklo šest opravdových stopařů? Ty je můžeš mít zadarmo.“

„Umíte jezdit na velbloudech? Snesete horko, které roztaví kámen? Jestli ano, souhlasím. Ale vyrážíme okamžitě. Jen co vypiju poslední kapku vína, obejmu poslední milenku a uroním poslední slzu. Počkejte v zahradě. Nechejte mě, abych se rozloučil s Amitrají.“

Dárcům budiž zdar!
Host do domu vešel:
kam sednout si má?
Netrpělivý je,
kdo na prahu musí
čekat na čestné pozvání.

(Výroky Vysokého)

Slunce se tmí,
v moři zem tone,
do hlubin padají
hořící hvězdy,
plameny strom
života pohlcují,
sahá žár ohně
k samému nebi.

Vědmina věštba

Kapitola devátá

Ohnivý dům

Nebylo to opravdové obléhání. Spíš druh obtěžující blokády. Na několika místech kolem jezera hořela ohniště a stály stany, menší oddíly Hadích lidí se objevovaly a zase mizely, v lesích se procházeli krabi. Jedni odcházeli, jiní přicházeli. Šlo spíš o to, aby se Ohniví lidé, kteří se schovávali za valy své hlavní osady, nemohli volně pohybovat po okolí, pást stáda ani lovit. Když ztráceli trpělivost a ve větším počtu se vydali ven z bran, Hadi se rozprchli, zmizeli, rozplynuli se v pustině. K potyčkám docházelo jen tehdy, když za brány Ohnivého domu vycházely skupinky méně než dvaceti ozbrojených mužů.

Zároveň neútočili na palisády Ohnivých lidí z hlíny a dřeva, neprováděli nájezdy. Každý den jen nárazově ostřelovali budovy – stříleli z bezpečné vzdálenosti k nebi, aby šípy dopadaly za palisádu. Na několika místech stojící arcubalisty plivaly za palisádu kameny nebo okované tyče. Jako odpověď trebuchety Ohnivých lidí s hlukem metaly k tábořištím Hadů džbány s dračím olejem, na skalnatém břehu jezera a před stěnou lesa se rozprskával tekutý plamen, nějakou dobu zuřil požár a zanechával za sebou černou skvrnu spáleniště. Tvrz do vzdálenosti několika desítek kroků obklopoval celý prstenec podobných nepravidelných skvrn.

Ani na jedné straně však nebyly žádné velké ztráty.

Nocí se ozývalo smutné naříkání krabů zakutých do nýtovaných plátů nebo divoké vrzání muzikantů.

Dokud se v lese objevovali zajatci, přiváděli je na břeh jezera, aby jim nahým podřezávali hrdla v záři velkých ohnišť, a jejich srdci krmili svaté hady. Po takových představeních trvalo ostřelování i polovinu noci, rozzuření Ohniví lidé se tehdy vrhali do několika divokých útoků, i když bez většího účinku. Hadi pak ustupovali do pustiny a proti proudu řeky, aby se ráno zase vrátili.

Dělali to, co je naučil Veliký Aaken. Rozsévali strach a teror. Oni byli Hadi. Zbytek světa byl jen žrádlem pro Hady.

Tu noc se ale všechno změnilo.

Někdo odešel do lesa pro dřevo a už se nevrátil.

Lidé, čekající v tábořišti, uslyšeli jen děsivé zaječení. Dva válečníci sedící nejblíže vytáhli meče a rozběhli se do tmy, bičované větrem a skrápěné mlhou. Byli v hloubi duše rádi, že se něco děje.

Nikdo už je nikdy nespatřil.

Teprve po několika chvílích dopadly těsně vedle ohniště dvě useknuté hlavy.

Tentokrát se do tmy rozběhlo víc Hadů. Hlídali jeden druhého, pokřikovali na sebe ve tmě a svítili si pochodněmi. Nenašli nikoho a nic, dokonce ani těla svých přátel. Obešli celý terén kolem tábořiště, drželi se co nejblíže u sebe, bodali kopími do keřů a dívali se do každého vývratu.

Nic.

Krátkou chvíli na to se o dvacet kroků dál, v dalším tábořišti, ozval děsivý křik. Ze tmy vylétly šípy a zasáhly několik Hadů, sedících okolo ohně. Starý žrec padl obličejem do rozpáleného ohniště s probodnutým hrdlem, po něm dívka sedící vedle něj zasažená ze tmy přímo do oka a potom ještě tři další.

Zase byly zapáleny pochodně, opět celá skupina prohledala les, keře a břeh kolem tábořišť – znovu bez výsledku.

Až na to, že zase někdo zmizel.

Po dalším útoku měli svědka. Třesoucí se muž bez přilby a zbraně vpadl do světla jiného ohniště a zapřísahal se, že les ožil a před jeho očima zabil tři lidi. Mluvil o dvojici očí, která se najednou zaleskla v hustém listoví, a o válečnících, kteří padali jeden po druhém, vybuchující fontánami zpěněné krve, aniž by vůbec stačili pozvednout meč, o svištění oceli, která nebyla vidět. Blábolil, že se lesem prohnal vítr, který proměnil listí v čepele. Že Veliký Aaken už není jediný, kdo ovládá písně bohů.

Strach se postupně usídlil podél celého obléhacího prstence. Na velká ohniště bylo přiloženo další dřevo, rozhořely se všechny pochodně.

Divoká píseň muzikantů zmlkla.

Nastalo ticho, přerušované jen šplouchánim vody v jezeře a křikem lelků. Lučištníci bezradně hleděli do tmy, mířili zbraněmi na padající listí, chvějící se větve a při každém zašelestění napínali

tětivy. Šípy několikrát se svištěním vzlétly a zmizely někde ve tmě, ale bez výsledku.

Nikdo nespěchal do lesa, aby se přesvědčil, jestli něco zasáhl.

Mladý válečník šel vystřídat strážce, který stál na břehu. Tu noc však strážce nepozoroval vzdálené sídlo. Stál s mečem křečovitě sevřeným v pěsti, s výrazem napětí v obličeji, a zíral do lesního houští. Jezero měl celou dobu za sebou.

Chlapec na něj z dálky zavolal – bez výsledku. Teprve když došel na dva kroky a posvítil si na strážce pochodní, vyděšeně vykřikl, protože spatřil, že se hlídači přes celý krk otevírá škvíra jako druhá, černá ústa. Škubl strážci za rameno, a když se mu voják celou váhou zhroutil do náruče, ukázalo se, že stál díky kopí zabodnutému mezi lopatkami a zastrčenému ratištěm do mokrého písku pláže.

Mladý válečník později vyprávěl, že viděl nestvůru – monstrum s lidskými tvary, ale zrozené ze země a porostlé listím a větvemi. Netvor neměl v obličeji žádné rysy, vypadal jako mumie z bláta a vidět byla jen dvojice planoucích očí. Chvíli mladého Hada pozoroval a pak se otočil a zmizel v noční tmě.

Jednoduše se rozplynul v temnotách.

* * *

Strážci si všimli příchozího, když se objevil na pláži – tmavá silueta, kráčející ztuhlým krokem podél jezera.

Nejdříve hodili pochodně, které dopadly několik metrů od jeho nohou. Nikdo muže nepoznal, ale aspoň bylo jasné, že jde sám.

Pak, když už docházel k bráně, zapálili maznici a na dlouhém vahadle ji zvedli nad val. Mihotavý plamen hořícího terpentýnu a smůly vrhal pod bránu kruh bledého světla.

Když vstoupil do toho kruhu, těsně pod jeho nohama se do písku zabodl první varovný šíp.

Meč mu vypadl z dlaně jakoby nedbale, jako zbytečná a neužitečná věc. Dopadl do mokrého písku, smíchaného se štěrkem. Příchozí pomalu sáhl do podpaží pro dlouhý kvalitní nůž, hodil ho k meči, pak doširoka rozpřáhl ruce, v roztřeseném světle maznice ukázal dlaně a zvedl obličej k Ohnivým lidem, stojícím u brány. Měl přimhouřené oči a víčka se lehce chvěla. Také si všimli, že celé tělo, obličej i oblečení, je pokryto mourem, krví a vysušeným

blátem a zahalené větvičkami přidržovanými řemeny překříženými přes hrudník.

Mlčeli.

I on mlčel, stál s rozpaženýma rukama pod praskajícím, bledým plamenem maznice.

Z nitra pevnosti se ozvalo zuřivé řičení a kvičení koně a pak rachot, jako by se oř snažil rozbít stáj.

Daleko, na druhém břehu jezera, to děsivě prásklo, až se lidé stojící na palisádě podvědomě přikrčili. Na spouštěcím mechanismu katapultu, obráceného opačným směrem, se přepálil provaz a oštěp zasvištěl přímo do hromady soudků a džbánů s ukořistěným dračím olejem. Ve tmě náhle vykvetl oranžový plamenný hřib, který se rozlil po břehu skvrnou hučícího ohně. Pomaloval jezerní hladinu i břeh mihotavou září. Z dálky se ozval zoufalý řev z mnoha hrdel. Ve tmě se objevilo několik divoce se zmítajících postav, proměněných v hořící loutky, které běžely k jezeru.

„Nitj'sefni!“ vykřikl někdo vysoko na palisádě. Muž s holou, potetovanou lebkou se opřel o kůly palisády a vykřikl podruhé.

„Ulf! Ulf Nitj'sefni!“ řval Grunf Trnité srdce. „Ulf! Který kozlí syn mu střelil pod nohy? Ulf! Ulf!“

Když uháněl dolů po dřevěných stupních, nebyly slyšet kroky, protože jejich zvuk se ztrácel ve jménu, skandovaném podél palisády a v dunění seker bušících do kování štítů.

„Ulf! Ulf! Ulf!“

Drakkainen to ale neslyšel, protože už ležel obličejem v mokrém štěrku s rozhozenýma rukama. Nehýbal se.

*

Otevírám oči a hledím do stropu. Na trámy z ohoblovaného dřeva, překřížené podklady. Ležím na zádech na široké posteli, přikrytý čistým lněným prostěradlem, ve světlé místnosti, a nevím, kde to jsem.

Poslední, co si pamatuju, je cesta dolů ze svahu ke Grunaldiho domu, obsazenému Hady.

Seděl jsem pod stromem, kouřil dýmku a pak jsem uviděl, co se děje kolem dřevěného dvorce. To je všechno.

Nevím, co bylo dál.

Amnézie?

Místnost je prostorná a skoro prázdná. Světlo dopadá malými okny, zastíněnými drobnými skleněnými korálky.

Točí se mi hlava, za minutu mi vybuchne bolestí. Těžkou, podobnou kocovině – už číhá za víčky a někde v týle.

Postupně trochu pohnu každým svalem, od prstů u nohou až k obličeji. Nejspíš nejsem raněný ani svázaný. Projedu si jazykem po zubech, ale zdá se, že jsou všechny.

Nic si nepamatuju. Podle těch drahých oken tohle asi není sídlo nešťastného Grunaldiho. Pitomý nápad, že jsem se dostal do laskavé péče Hadů, naštěstí nevypadá pravděpodobně.

Ještě chvíli se nehýbám, ale nakonec si dovolím pátravý pohled po pokoji. Jsem však sám.

Odhodím prostěradlo a opatrně si sedám na postel.

Jsem nahý.

A v podstatě umytý. Něčím mě očistili, nejspíš vlhkými hadříky, ale špína se zažrala do papilárních linií a zalezla do kůže. Na některých místech, například v podpaží, na bocích a na krku, zůstala červenozelená krusta. Na jiných místech jsem ale umytý s až neuvěřitelnou pečlivostí.

Špína připomíná zbytky maskování. Pečlivě vyrobeného z hlíny, rostlinné šťávy, sazí s tukem a možná i krve. Zdá se, že tam byly i nějaké vzory. Bylo vyrobeno pečlivě a s rozvahou. Musel jsem rozdrtit ty správné listy, vymačkat z nich šťávu, rozmíchat tuk s hlínou na pastu a pak na celé tělo precizně nanést maskovací vzory. Trvá to dlouho, ale já si nic podobného nepamatuju.

Vůbec nic si nepamatuju.

Sedám si na vyřezávanou postel a vidím, že u zdi leží mé sedlo, mé vaky a brašny, a vedle nich luk, nůž a meč, které jsem měl u sebe.

Rozkousal jsem jahody. Vzpomněl jsem si na trpkou, čpící chuť stoupající do nosu a do hlavy jako výbuch ohňostroje.

A na vůni fialek.

Když vstávám, zase se mi točí hlava a jsem slabý jako dítě.

K zavazadlům se plazím po čtyřech, roztřesenými prsty rozepínám přezky, vytahuju polní láhev, hrnek a pak lékárničku v podobě rozkládacího koženého pytlíku.

Mohl jsem se někam doplazit v blouznivých vidinách, nasáklý magií a bez sebe. Ale rozdrtit v něčem listy a vyrobit si kamufláž? A nic neztratit, dokonce ani meč a nůž?

Hodím do hrnku dvě tabletky regeneračního komplexu. V pokoji není voda a čutora je prázdná. Vedle postele však stojí hliněný džbán zazátkovaný okovaným rohem, zastrčeným dovnitř. Pivo. Někdo starostlivý se postaral o mé probuzení. To dobrotivé přesvědčení, že probouzející se člověk se především potřebuje napít piva, připomíná Ohnivé lidi. Rozpouštím tablety v pivu, citrusová vůně se nevábně mísí s těžkým pachem moštu. Třesou se mi ruce.

Nemám na těle žádná větší zranění, ale všímám si několika jizev, které neznám. Nesčetné drobné ranky, šrámy a odřeniny jsou podebrané, ale infekce by z toho být neměla.

Někde pod tím kocovinovým otupením cítím neklid. Něco jako zapomenutou noční můru.

Napiju se odporně chutnajícího tonika a najednou vidím, jak se jedna z ran na ruce, podlouhlý esovitý strup, začíná pohybovat. Před mýma očima praská a zevnitř vylézá malá kroutící se stonožka barvy čerstvé krve.

Z další vyleze červ. Cukavými pohyby se vyplazí z mého těla a dopadá na podlahu. A pak další a další.

Křičím a hystericky se oklepávám, brouci mi vylézají z těla jeden po druhém, dopadají na podlahu a rozlézají se po místnosti.

Řev se mění v křečovitý kašel, klesám na kolena a svíjím se v křečích, zvracím kaskádu nějakých bílých kulovitých plodů velkých jako golfové míčky. A pak vidím, že jsou to oči.

Lidské oči, které na mě vyčítavě hledí.

Dívám se na své ruce, celé pokryté lepkavou, železitě páchnoucí teplou krví.

Oči ležící na podlaze se chvíli třesou, ale pak se jim náhle zevnitř vysunou tenké černé nožičky a začnou připomínat pavouky.

Ustupuju až ke zdi, třesu se hrůzou a snažím si vzpomenout, jestli nemám ve vacích něco proti schizofrenii. Jenže jsem na Midgaardu, tady se každé šílenství může stát tvorem a cokoli může být skutečné.

Kontroluju dech.

Ignoruju roztřesené nohy, ruce páchnoucí čerstvou krví, oči, jež se po dřevěné podlaze se šustěním nožiček plazí ke mně, i červy svíjející se všude kolem, kteří si prožrali cestu z nitra mého těla.

Zhluboka se nadechuju.

A přebírám kontrolu nad situací. Násilím. Navzdory faktům. Jako bych krotil zdivočelého koně.

Zhluboka oddechuju. Vtahuju vzduch nosem a vypouštím ústy. Mnu si spánky několikrát se praštím do obličeje.

„Perkele kukka… niitty…“ šeptám podvědomě. Oči se plazí ke mně po podlaze, slyším škrábání černých, chitinových panožek. Šeptání se mění v křik.

Škrábání utichá.

Otevírám oči.

Zmizeli bulvopavouci, zmizeli červi i krvavé skvrny. Podlaha je posetá květinami. Jednoduchými, umělými, asi jako atrapy z bezé nebo šlehaného sněhu stvořené cukrářem. Kdyby květy námrazy na oknech byly trojrozměrné, vypadaly by podobně.

Květiny sublimují v páru a lesknou se jako mikroskopický diamantový prach, který se rozptyluje ve vzduchu.

Už nemám na rukou krev, na podlaze zbyla jen syčící skvrna regeneračního nápoje s pivem.

Nějakou dobu sedím na posteli a pak ze zavazadel vyhrabu čerstvý balíček „Half and Half“ a nacpu si dýmku.

Čekám, až se mi přestanou třást ruce.

Potom z vaků vytáhnu čisté oblečení.

* * *

Malé dřevěné dveře vyřezávané půlkruhy se se skřípěním otevírají a vypustí mě na úzké schody.

U paty schodů na bedně přikryté kůží polehává velký muž s holou hlavou. Přestože scházím co nejtišeji, probouzí se a vyskakuje na nohy.

Obličej pomalovaný spirálami tetování, náhle rozjasněný v širokém vlčím úsměvu, vypadá skoro hezky.

„Žiješ!“ křičí hlasitě Grunf Trnité srdce. Jedna veliká tlapa drtí mé předloktí jako svěrák, druhá se mi ovíjí kolem krku. Odpovídám stejným gestem, na okamžik se dotýkáme čely.

„Žije!“ křičí Grunf někam do hloubi domu. „Žije! Ulf žije!“

„Jak dlouho jsem spal?“ Hlas mám, jako bych si hrdlo čistil smirkovým papírem. Slyším dusot nohou a volání.

„Je to třetí den,“ odpovídá Grunf. „Střídavě jsme hlídali. Báli jsme se! Pod dveřmi bylo světlo, které pak zhaslo, slyšeli jsme řičení koní a vytí vlků. Když se Atleif podíval dovnitř, zaútočili na něho netopýři! Ale on utekl! Skald začal zpívat píseň o styrsmanovi, kterému v jeho vlastním dvorci straší netopýři! Krev

se valila pod dveřmi a pak zase zmizela. Už jsme poslali pro kněze. Ale ty žiješ!“

„Jahody mi neudělaly dobře,“ říkám. „Kde je tady koupelna?“

„Když jsem tě přinesl,“ říká kormidelník, „a ujistili jsme se, že dýcháš, tak se ženské skoro popraly, která tě bude omývat. Nakonec se s tebou zavřely do koupelny tři.“

„Až bude příležitost, řekneš mi které,“ ucedím. „Musíme si to zopakovat, protože si nic nepamatuju.“

V koupelně jsou ještě horká ohniště a také několik kotlů vroucí vody.

Nejdřív vyliju vodu na kameny, sedím v oblacích horké páry a šlehám se metličkami a pak se ponořím do džberu se studenou vodou. Potom si přidám trochu teplé a dám si normální koupel. Trvá to asi hodinu, ale poprvé za několik měsíců jsem čistý.

Po sauně a koupeli se cítím líp, i když se mi pořád točí hlava a jsem slabý jako nemluvně.

Dívka na mě čeká před koupelnou. Mladá, se snědým obličejem a tmavě fialovými vlasy svázanými do koňského ohonu. Má plná ústa, vystouplý nos a vlhké, srnčí oči pod výrazným obočím.

„Grunaldi říkal, že nejdřív budeš spát, pak se vykoupeš a potom najíš. Říkal, že tě předtím nesmíme rušit. Dokonce i Atleif čeká. Asi jsi někdo důležitý. Připravili hostinu jako o Slunovratu a čekají. Už dva dny.“

„Grunaldi?!“ skáču jí do řeči a popadnu dívku za ruce. „Řekla jsi ‚Grunaldi‘? On žije?!“

„Jistěže žije. Stáhl se sem se svými lidmi na zimu, stejně jako spousta dalších. Vzali s sebou děti, jídlo, stáda, koně i lodě. Hadům jsme nic nenechali a na jaře je pobijeme. Zatlačíme je zpátky do těch jejich hor.“

„Počkej…“ Sedám si, zesláblý úlevou, na nějakou bednu. „To znamená… že Grunaldiho nezabili… že ti Hadi…“

Ustaraně se na mě dívá a mírně naklání hlavu.

„Kde jsou stáje?!“

„Stáje…“ zopakovala. „Grunaldi říkal, že to tak bude. Že se nejdřív poběžíš přivítat se svým koněm. Prý s ním mluvíš… Ty jsi ale divný. Škoda. Takový urostlý chlap. Ale já mám pocit, že jsi trochu na hlavu. Další podivín. To jsou ale časy…“

* * *

Mé nervy zrovna nejsou v nejlepším stavu, proto jsem pořád dojatý. Nejdříve ve stáji, když tisknu hlavu k čelu příšerně řičícího Jadrana. Slyším ty jeho hlouposti znějící ve zvukovém bubínku: *Jadran čekal, Jadran smutnil, Jadran už Vuka nepustí, Jadran byl sám… Teď Jadran a Vuko spolu, spolu…* hladím ho po šíji a cítím, jak mi po tvářích tečou horké slzy. Naštěstí je nikdo nevidí. Je tu jen dusný pach stáje, šustění slámy pod kopyty a šero.

Jistě, fixuju se na zvířata. Fixuju se i na lidi. Ale obvykle je těžké mě dojmout. Asi se mnou něco není v pořádku.

* * *

Při pohledu na Ohnivé lidi, kteří na mě čekají u stolu, zatnu zuby a podaří se mi zachovat chladnou hlavu. Svírám jen další bicepsy a krky, dotýkáme se čely, někdo křičí, víno proudí do přichystaných rohů, ženy se smějí a ukazují si na mě prstem.

Na vteřinu to nezvládnu, když přivedou sedmiletého kluka v kožené čapce a s vážným obličejem. Je to Tarfi. Grunaldiho syn, který se nestal krabem. Tarfi mi sevře předloktí a marně se mi snaží dosáhnout ke krku.

„Zachránil jsi mě," říká. „Nezapomenu ti to, Nitj'sefni."

Zní to, jako by už velel čtyřem vlčím lodím.

„Je mi ctí," odpovídám. „Pamatuj na to, až budeš styrsmanem."

Pořád zatínám čelisti a docela to jde. Daří se mi nerozplakat se.

Samotný Grunaldi tady zatím není, někdo mi říká, že ráno odešel s několika lidmi na výzvědy.

Ale přesně jak Poslední slovo předpověděl, umírám hlady a teď mám v úmyslu se najíst. Dlouhý stůl, táhnoucí se až ke zdobenému křeslu, na němž sedí mladý Atleif, je skutečnou kulinární výstavou.

Je to nejbohatěji prostřený stůl, jaký jsem tady viděl. Uzené ryby, pečená zvěřina a drůbež, velké kýty zčernalé uzením, klobásy, kysaná zelenina, žluté koláče, jenom sýra jsou tady tři druhy.

Trhám chléb, rozlamuju na dvě poloviny pečeného ptáka, chroupám cibuli.

A pak si najednou vzpomenu na podobný stůl a na sborový křik vyděšených lidí. Je to jako záblesk. Jako úder blesku.

Vidím mladého hadího válečníka s krví potřísněným obličejem, bílým jako papír, jak ho odhazuju na plný stůl mezi tácy a stříbrné džbány. Jeho tělo klouže po zádech a shazuje cínové nádobí, vidím

zkrvavenou čepel, dopadající jako bič do ječících tváří žen a mužů, vidím krev tryskající na zdi.

Je to jen zlomek vteřiny, kdy ztuhnu s ústy plnými masa a s nakousnutou kýtou v ruce.

Blesk pohasne a zůstane jen vzpomínka na halu naplněnou panickým křikem, na zkrvavené ruce, zoufale natažené ke mně.

Vzpomínka, kterou neznám, ale vím, že je pravdivá.

A strašlivá.

Šok přechází, začínám se vzpamatovávat. Jsem schopen propláchnout si sevřené hrdlo studeným pivem a jídlo, které mi roste v ústech, se mi nakonec podaří dostat do žaludku.

Domáhají se vyprávění. Škemrají, žadoní, dokonce skandují.

Tak vyprávím. O Stromu, o cestě přes hory, o údolí draků, o Pěvci, který žije v srdci hor a jmenuje se Bondswif Oba medvědi. O vypálených osadách. O obětištích. A především o šíleném Pěvci jménem Aaken, který chce dobýt svět. O tom, že hromadí sůl, maso, písně bohů a poddané. O průvodech slepců a přízraků mířících k jeho sídlu. Vyprávění začíná dobrodružně, takže reagují živelně jako publikum v kině někde v Madrásu. Podivně živelně. Smějí se, pokřikují, zvedají zbraně, ječí hrůzou nebo vydávají výkřiky děsu. Dlouhovlasý blondýn sedící na vyvýšeném stolku se mě pokouší doprovázet na podivnou citeru a improvizuje něco, co zní jako filmová hudba. Ale postupně utichají. Hudba hraje čím dál nesměleji a nakonec vyprávím v úplném tichu. Ženy posmrkávají, muži blednou a skřípají zuby.

Vyprávění končí, jakmile se dostanu k okamžiku, kdy jsem uviděl sídlo Grunaldiho Poslední slovo. Nevím, co bylo dál. Nevím a bojím se to zjistit.

Protože těsně za mými víčky dřímají obrazy děsivého, krvavého masakru.

Mladý Atleif tleskne a přikazuje přinést ještě víc piva a medoviny.

„V tom všem, co Ulf říkal, je pro nás důležitá jedna věc, ale vy jste si jí nevšimli, i když ji máte před očima," prohlásí. „To, že Ulf pořád žije a sedí tady s námi. Je jednoduché bát se hrozivého Pěvce, který má moc zaklít lidi ve stromy a bydlí v hradu z pohyblivých čepelí. Ale podívejte se: člověk, kterého ten Pěvec chtěl zabít, pořád sedí s námi u stolu. Písně bohů a moc obětiště neuspěly. Je jednoduché ztratit hlavu, když přemýšlíte o šílených Hadech, kteří na nás na jaře potáhnou. O dětech proměněných v železné netvory a

o dracích, kteří se vydají do naší země. Ale podívejte: už měsíc obklopují Ohnivý dům, a přitom tento muž včera prošel jejich kruhem. Pozabíjel mnoho Hadů a spálil jejich střechy, i když ani on sám neví, jak k tomu došlo. Takže ani ten Aaken, ani Hadi nejsou neporazitelní. Na všechno v životě existuje řešení – to říkával můj otec, Atli. Je mnoho nebezpečných věcí, ale s každou z nich si odvážný muž obdařený štěstím dokáže poradit. Neukryli jsme se za palisády Ohnivého domu proto, že bychom se Hadů báli, ale proto, že nikdo z nás sám neubrání jednotlivé statky, když na něj zaútočí plnou silou. Ale taky proto, že můžeme společně usednout a najít způsob, jak na ně."

Atleif jim připíjí stříbrným rohem, řeč zabrala. Pozvedá je na duchu. Mladík někde ztratil svou dřívější lehkomyslnost. Teď je to vůdce, nesoucí tíhu odpovědnosti za svůj národ. Křemenný kůň dospěl.

Zase se ozývá hudba, někdo přináší bubínky, další bere do ruky dudy. Teď se bavíme. Pozvedáme rohy s kalným pivem, žvýkáme pečené maso a žijeme. Pořád žijeme. Hostina pokračuje.

Piju společně s ostatními, liju do sebe pivo velkými doušky jako vodu a snažím se zabít vzpomínky dřímající na dně duše.

Vzpomínky, které se netýkají války. Týkají se vraždy. Vidím lidi, kteří přede mnou prchají, slyším vlastní zuřivý křik připomínající řev netvora. Vrací se to.

V krátkých záblescích.

Někdo mi připíjí, směje se a pozvedá džbán, a já najednou vidím stejný stříbrný džbán ve vlastní ruce, promáčknutý a zacákaný krví, jak s ním mlátím do rozbitého obličeje muže, sedícího za stolem. Muže, který se nemůže hýbat, protože mu nohou drtím krk.

Krátké záblesky, v nichž jsem vyjící bestií.

Něčím jako Grendel, přicházející na Béowulfův dvůr.

Děsí mě to, takže utápím vzpomínky v pivu. Ne proto, že jsem pobil několik Hadů. Proto, že se to stalo bez mého vědomí. V těch vzpomínkách mám pocit, jako bych se na všechno díval zpovzdálí. Odsunutý do pozice pasivního pozorovatele. Neměl jsem nejmenší kontrolu nad tím, co dělám.

* * *

Vrací se Grunaldi, padneme si kolem krku a já se cítím, jako bych se setkal s dlouho neviděným příbuzným. Vidím, jak se upřímně raduje z toho, že mě vidí, a zase se mi svírá hrdlo.

Za soumraku s ostatními vycházím na nádvoří, abych se podíval, jak mladí tančí Ohnivý tanec. Atleifův dvůr byl skutečným tesařským mistrovským dílem, všude se zvedala komplikovaná podloubí, schody a ochozy všechno precizně vyrobené ze dřeva a ozdobené propletencem složitých vzorů. Jedinou známkou obležení jsou provizorní stříšky ze silných fošen, stojící na sloupech, díky kterým můžeme chodit po nádvoří bez nebe nad hlavou. Nejspíš se docela hodí, protože jsou do nich pořád zabodnuty šípy Hadů.

Stojím opřený o stěnu na ochozu, ve společnosti džbánu a rohu okovaného stříbrem. Zapaluju si dýmku. Dívky a chlapci vycházejí na nádvoří ve dvou řadách, skoro nazí, pomalovaní černými, červenými a žlutými klikyháky, v rukou mají řetězy s koulemi upletenými z provazů na koncích. Chlapci mají z očividných příčin bederní roušky, dívky jen šátky dost těsně omotané kolem hlav. Postupně namáčejí řetězy uvnitř na chvíli otevřeného hliněného džbánku a pak se stavějí do kruhu. Z okrajů řetězů se začíná kouřit, až nakonec vybuchnou rozstřikujícím se žlutým ohněm. Roztáčejí řetězy, plameny zpívají, rozmazávají se do kruhů a čar, tanečníci jimi ovíjejí vlastní těla, proskakují kruhy a osmičkami ohně vířícími v jejich rukou.

Naslouchal jsem bubnům a flétnám. Mezi tančícími dívkami je ta hezká se srnčíma očima, která mě zavedla do velké haly. Dívám se na její obnažené pomalované tělo, štíhlé jako u gazely, obklopené hučícím sloupem ohně, vidím, jak se vlní a svíjí. Sama je plamenem uprostřed plamenů. Slyším svištění vířících řetězů v jejích rukou. Je krásná. A živá. A já mám před očima zuhelnatělá těla u kůlů.

Ohnivý tanec.

Záblesk.

„Chceš si zatancovat ohnivý tanec, dobytku?!“ řvu a držím něčí obličej v ohništi za krk a za vlasy spletené do copů. Pouštím Hada a ranou do krku usekávám doutnající hlavu, fialovou popáleninami, a posílám ji kopancem na nádvoří.

Svírá se mi hrdlo, už se na to dál nemůžu dívat. Diskrétně odcházím někam za palisádu a zhluboka se nadechuju večerního vzduchu, vystavuju tvář drobnému dešti.

„Málokdy se stane, že se někdo nechce dívat na Ohnivý tanec.“ Je to Grunaldi. Opírá se vedle mě o stěnu a podává mi džbán. „Obzvlášť když tančí styrsmanova sestra. Hezky se pohybuje, i když je tak hubená. Je těžké myslet na boha-kováře a na svatý oheň.“

„Spoutanýma rukama přikovají člověka k řetězu,“ říkám přidušeným hlasem. „Řetěz přibijí ke kůlu palisády nebo ke stromu a polijí člověka dračím olejem. Říkají tomu Ohnivý tanec. Přikazují ho tančit všem, kteří se nepokloní před tím jejich Hadem. Mají dokonce děsivé hudebníky, kteří jim k tomu hrají.“

Vracím mu džbán.

„Přežili jsme.“ Grunaldi se usmívá. „Takže jsi zbytečně zasmušilý. Stal ses Pěvcem, jak se zdá. Vrátil ses domů. Je co slavit.“

„Není to tak jednoduché,“ odpovídám a zvednu hlavu vstříc dešťovým kapkám. „Udělal jsem něco, co si nepamatuju. Nejspíš právě kvůli písni. Přišel jsem k tvému domu a viděl jsem, že tam žijí Hadi. Už nežijí…“

„Málokdo může říct, že byl pomstěn už za svého života, příteli.“ Grunaldi je rozrušený. „Mluvíš o tom, jako by byla nějaká ostuda porazit v souboji tolik mužů.“

„Mužů?!“ Popadnu ho za rameno. „Poslední slovo, já jsem je zabil všechny. Vzpomínám si, že jsem je položil do řady před bránou. Všechny. Zabil jsem dokonce i zvířata. Jak by ses cítil, kdyby v tobě dřímalo něco podobného? Písně ze mě udělaly nestvůru. Vždyť já ani nevím, co udělám za chvíli!“

Znovu si beru džbán a ve velkých doušcích piju přímo zněj.

„Utíkali přede mnou jako před nestvůrou. Ječeli a bránili se. Šel jsem za nimi a zabíjel je jednoho po druhém.“

„Už jsem viděl, jak se lidé rozzuřili z malichernějších důvodů. Ale nezažil jsem, že by si s tím někdo dělal takové starosti. Mám jednoduchou radu. Stalo se, co se stalo. Kdybych se tak rychle nepřesunul sem, měl by ses za co mstít. Ale bál jsem se o děti. Jinak bych si zatančil na tom jejich řetězu, jak jsi říkal, a vážně si raději najdi někoho jiného, kdo by ti měl za zlé, že ses pomstil. A jestli je to tak, že tě ovládla píseň bohů, je to, jako by to udělal někdo jiný. Byl jsi jenom nástroj. Udělej to, co udělá mladík, když poprvé v životě musí popadnout meč a zabít. Opij se. Přinuť nějakou holku, aby s tebou vlezla do postele. Poslechni si, kdo tady zemřel, a kdo

přežil. Pak se vyspi. A jestli to nepomůže, jdi do chrámu a promluv si s bohy.“

„Udělám, co říkáš,“ odpovídám ponuře. „Podej mi ten džbán.“

*

Seděl na dřevěném balkónu rohové věže, dlaně měl propletené na zkřížených trámech zábradlí a nohy mu visely dolů. Díval se na jezero zahalené mlhou a na drobné sněhové vločky poletující vzduchem. Mlčel a vypouštěl do vzduchu obláčky páry.

„Co děláš?“ zeptala se Čítač a sedla si na zábradlí.

„*Vittuun,*“ zavrčel Drakkainen. „Jdi mi z očí, čubko.“

„Tak proč jsi mě přivolal?!“ vykřikla se slzami v očích. „Co vlastně chceš?! Našla jsem ti bojový mód, jak jsi chtěl! Proč jsi tam lezl? Přivítat se? Pronajmout si pokoj?“

„Převzala jsi kontrolu, Čítač. Udělala jsi, co jsi chtěla. Zůstaly mi jen vzpomínky na vraždění. Na vraždění! Na masakr! Neměl jsem do toho co mluvit! Ovládla jsi mě!“

„Byl jsi sám a jich bylo dvacet! A kromě toho, vůbec jsem nepřevzala kontrolu! Našla jsem něco podobného jako bojový mód a uvolnila jsem to! Nic víc! Sežrala jsem ty jahody snad já?! Bylo to v tobě. Přesně tohle jsi chtěl udělat, tak si teď nehraj na neviňátko, *paskiainen!*“

„Ve mně?! Já jsem chtěl pozabíjet ženy a děti, psy, kozy i krávy?! Chtěl jsem je položit do jedné řady před vrata?!“

„Ženy byly ozbrojené. A děti jsi nechal utéct,“ prohlásila suše. „Jenom na jedno malé vyžle, které ti vyhrožovalo a strašilo tě Aakenem, jsi kopl useknutou hlavu. Ale to taky přežilo. Nanejvýš jsi mu udělal bouli. A přestaň si hrát na svatou Lucii! Chceš snad na hlavu korunu ze svíček?! Vzpomeň si na jejich smetiště, které jsi viděl před vchodem! Myslíš, že se nějak lišili od ostatních Hadů?! Žijí tak, jak je to učí Aaken. Berou si, co se jim zlíbí! Uskuteční každý rozmar, který je napadne! Tohle je naučil mezi Hudebním peklem a Zahradou slastí! Jedinou vládou, kterou znají, je jeho slovo, jinak si dělají, co se jim zachce!“

„Jaké smetiště?“ zeptal se Drakkainen nejistě.

„Normální, jako na každém venkovském statku! Rozbité skořápky, odpadky, smetí, lebky, kosti a jedna nafouknutá mrtvola s vyříznutými kusy masa na nohou. Nepamatuješ si to? Právě tehdy ti přeskočilo! Poslední, co jsi řekl normálním hlasem, bylo: ‚To

nejsou lidi. Jsou to bestie!‘ A pak už jsi jenom řval. Podařilo se ti odhodit stodvacetikilového chlapa na čtyři metry! Nechovej se teď jako tetka z Bruselu! Místo abys fňukal, přijmi jako fakt, že na přání disponuješ zuřivostí berserka.“

„Leť pryč, Čítač,“ odvětil. „Musím přemýšlet.“

„*Kaaikenlaista läameri!* Budeš tady jen tak sedět? Chlastáš už tři dny. Nemáš nic lepšího na práci?!“

„Promrzl jsem,“ řekl a vstal. „Jdu se vykoupat.“

*

Zkoušku provádím na kamenitém vrcholku kopce, poblíž svatyně, kde stojí kovárna.

Zrnitý černý prášek vysypaný na plochý kámen jde zapálit, syčí a objevují se v něm plamínky, stoupají z něj obláčky šedivého sirného kouře, ale hoří nějak pomalu. Snažím si ještě jednou vzpomenout na poměry. Uhlí, síra, ledek. Že bych něco podělal při granulaci?

Kněz dřepí opodál a se skeptickým zájmem mě pozoruje.

„K zapálení mokrého dřeva je lepší dračí olej,“ říká. „Znovu ho nevymyslíš, a navíc je to hloupost. Dva dny mícháme, meleme, namáčíme, udusáváme a sušíme, jak jsi chtěl. A teď to akorát smrdí.“

„Musíme to ještě jednou vysušit,“ říkám. „Pak zavřeme prášek do železné trubky a ucpeme ji olověnou koulí. Když podpálíme druhý konec, ohnivý prášek vymrští kouli dál a rychleji, než by dolétl kterýkoli šíp. Pronikne každým štítem a každým pancířem.“

Vrtí hlavou.

„Bohům se takové věci nelíbí.“

„A co s tím mají společného bohové?“

„V písni lidí nic takového není. Nemají rádi, když někdo moc vymýšlí. Dokonce i lodě se stavějí tak, jak přikazuje píseň. Občas se objeví posedlí, kteří chtějí stavět lodě jinak. Rychlejší, větší nebo obratnější. S jinými plachtami nebo plující ostřeji proti větru. Takové lodě hned ztroskotají, ale rozhodně ne proto, že špatně plují. Sešlou kletbu na celou posádku, vždycky vplují do bouře, na skály nebo na ledové kry, přitahují mořské nestvůry. Tak už to je. A tvůj prášek sotva hoří. A strašně smrdí.“

„Protože je vlhko,“ vysvětluju. „Vysušíme ho a zkusíme to ještě jednou.“

* * *

Kovářská část jde nejlépe. Lidé, kteří si z ovládnutí ohně udělali náboženství a z kovářství mystérium, nemají problém vykovat něco podobného. Mladší kněz dokáže vyrobit ocelový květ i se zavázanýma očima. Takže mám hlaveň, vyvrtanou v hranatém kusu příhodné oceli. Není dlouhá – hloubku má sotva třicet centimetrů, ale zato kalibr připomíná protiletecké dělo. Olověná koule má průměr velikosti mého palce.

Hlaveň je pevnými kovanými svorkami připevněna k dřevěnému lůžku. Zatím je to píšťala. Hákovnice. Do ostřelovačské pušky, kterou potřebuju ze všeho nejvíc, má dost daleko. Všechny cesty ale začínají prvním krokem.

První zkouška je tajná. Jedinými svědky jsou kněží. Všechno, co má souvislost s ohněm, je strašně zajímá. Taky chtějí vědět, k čemu slouží to, co už několik dní v potu tváře vyrábíme v jejich svatyni.

Dívají se, jak dovnitř sypu odměrku prachu a pečlivě ho udusávám nabijákem, pak do hlavně nacpávám filcovou ucpávku a nakonec kouli, pečlivě zavinutou do koudele z kusu hadříku. Zhruba osm grainů prachu. Mělo by to znamenat účinný dostřel dvě stě metrů. Salva řekněme deseti takových hákovnic už dokáže změnit osud tohoto světa.

Sedí v řadě v kožených pláštích, pomalovaných svatými symboly, v idiotských kožených čapkách připomínajících složky na dokumenty a se zájmem mě pozorují. Ani jeden z nich není vyšší než metr čtyřicet. Měl bych jim ještě vynalézt popcorn.

Protáhnu otvor hřebíkem, opatrně uložím hákovnici mezi kameny a rozfoukám knot, který mám pro jistotu na dlouhé tyči. O křesadlovém zámku budu přemýšlet později.

„Musíme se schovat za tou skálou," vysvětluju.

„Proč?" ptá se hlavní kněz pobaveným tónem. „Odtamtud přece nic neuvidíme."

„Protože jestli jsem udělal něco špatně, může síla ohnivého prachu roztrhnout železo a jeho střepiny budou mít takovou sílu, že nás roztrhají na kousky."

Netváří se přesvědčeně, ale poslušně se schovávají za skálu. Vypadají jako tři zvědaví křečci. Dřepnu si k nim a zvednu klacek s doutnajícím provázkem, na konci nasáklým sírou.

Trefit se do malého otvoru luntem na třímetrové tyči je o dost těžší a víc nervydrásající, než jsem si myslel. Obzvláště pod bedlivým dohledem tří komicky vážných trpaslíků.

„Zacpěte si uši," říkám. „Bude to velká rána."

Ale nejdříve slyšíme hadí syčení, z otvoru vytryskne jazyk světle fialového čadícího ohně a teprve pak se ozve rána. Zhruba taková, jako když vyletí špunt z pořádně protřepaného šampaňského.

Vidím plamen na konci hlavně a oblak šedivého kouře a pak slyším hlasité zařinčení plátů starého půlpancíře visícího na kůlu jako cíl, patnáct kroků daleko. Blízko, ale tohle je jenom ukázka.

Koule se dvakrát odrazí od sněhu, na plátech pancíře je dobře viditelný důlek. Stačí se jen pořádně podívat. Moje strašlivá ohnivá zbraň odštípla kus rzi a trochu prohnula plech.

„Už jsem slyšel horší ránu," říká jeden z kněží.

„Nebylo by lepší," říká druhý se slyšitelnou upřímností v hlase, „těmi kuličkami házet? Bude to tišší a poletí to dál. A když něčím takovým trefíš člověka do hlavy, tak…"

Uvidí můj pohled a ztichne.

„Pro dnešek dost," říkám a snažím se, aby to znělo nenuceně. „Ještě to promyslím."

* * *

Potřebuju plán. Nápad.

Otevřený útok nepřichází v úvahu. Zdá se, že ani v magickém střetu nemám velkou šanci. Zbývá jen zákeřná vražda.

Vyptávám se na jedy. Mají felčara, mají taky ženské, které se zabývají bylinkářstvím, pro vlastní potřeby, ale když se ptám na jedy, všichni se ustaraně drbou na hlavě. Znají nějaké jedovaté houby, ale už na ně není období. Přichází zima. Prý se taky dá strašlivě otrávit bílými bobulemi rostoucími v močálech, ale ty je možné sbírat jen v létě.

Zbývají konvenční prostředky. Ostří, šíp, meč. Dokonce i černokněžníci spí nebo bývají nesoustředění.

Procházím se po okolí a po dvorci a přemýšlím.

Venku je klid. Hadi po mé sabotáži ustoupili a několik dní se neukázali. Teď se zase rozložili na druhé straně jezera, ale v malých skupinkách a jaksi nesměle.

Grunaldi povzbuzený mým příkladem dává dohromady útočnou skupinu a v noci provede několik výpadů. Podříznou pár krků, přibijí někoho ke stromu a zase je klid.

* * *

„Je to jediný způsob," vysvětluju. „Je třeba tam potají vlézt, počkat na správnou chvíli a toho zkurvysyna zabít. Zabít van Dykena. Bez něho se Hadi zase rychle vrátí tam, kam patří. Teď jsou tak silní, protože mají za zády písně bohů."

„Jak zabít Pěvce?" pochybuje Atleif. Sedíme ve třech ve velké hale: mladý styrsman, Grunaldi a já. „Jak se mu postavit? Obklopenému šílenými Hady, v hradu ze seker? Jaká armáda se dokáže dostat dovnitř? A ještě k tomu v zimě?"

„Armáda ne," říkám znovu. „Jeden člověk. Já. Nepostřehnutelně, v přestrojení, celou dobu schovaný."

„Nepůjdeš zase sám," řekl Grunaldi tvrdohlavě. „Proč jsi tak hloupý? Jeden člověk je osamocený. Někdy musí spát, může si vyvrtnout kotník a nemá oči na všech stranách hlavy. Nezacházej s muži jako s dětmi, které se ti pletou pod nohama. Už jsem přece s tebou na podobné výpravě byl."

„Dobrá," souhlasím váhavě. „Můžeš jít se mnou. Taky s sebou můžeme vzít ještě další dva nebo tři lidi. Ale tady jde o pravidla. Žádný hrdinský souboj s odhalenou tváří. Žádné útoky s křikem a bušením sekery do štítu. Ten dobytek nemá čest. Zato má moc, která mu umožňuje proměňovat lidi a zabíjet na dálku. Já tvrdím, že ho musíme zabít, ne porazit. Nožem do zad, uškrtit ve spánku, otrávit. Nejde o dobytí hradu, ale o to, jak se do něj vplížit. V noci, nepostřehnutelně. Proto nás může být jenom pár. Budeme jako vlci číhat a skrývat se. Budeme jako duchové. A až přijde ten správný okamžik, zaútočíme. A potom zmizíme."

„Není to zrovna čestné." Atleif je ustaraný. „Tak nějak… zbabělé? Je to vůbec hodno válečníka?"

„Je to nebezpečnější, než ti připadá," odpovídám. „Tady jde o…" Chybí mi slova. Účinek… Efekt… V jejich jazyce takové pojmy buď nejsou, nebo si na ně nevzpomínám. „Jde o to, aby zemřel. Co nejrychleji a nejjednodušeji. Jenom to se počítá. Myslel jsem, že budu moct klidně počkat do jara. Naplánovat to, připravit se a jít, až roztaje sníh. Ale teď vidím, že na jaře už bude pozdě."

„Asi vím, o co mu jde," říká Grunaldi. „Je to stejné jako tehdy, když jsme osvobozovali děti. Byli jsme jen čtyři a Hadů byly dva tucty. Seděli zavření v pevností, a stejně se to podařilo."

„Potřebujeme k tomu různé věci," říkám pomalu. „Není to snadné. Nejdřív musím vymyslet způsob, jak se několik chlapů dokáže nepozorovaně dostat do samotného srdce země Hadů. Musím vymyslet, jak zabít Pěvce dřív, než nás uvidí, a musí to být vymyšleno dobře. Proto se už několik dní vyptávám na jedy, míchám divné prášky a hraju si s dračím olejem. Jeho není tak lehké zabít. A kromě toho je šílený. Taky potřebujeme nějakou mapu."

„Co to je ‚pampu'?"

„Když se plavíte po moři, odkud víte, jak se dostat na správné místo?"

„Jsou různé způsoby," odpovídá Atleif. „Když vypluješ za Ostruhové ostrovy, musíš mít zemi po levé ruce. A na jaře, když vychází Střela, musí mít hrot dvě dlaně napravo od čelenu. Různě. Ale cestu se styrsman musí naučit. Proto se nejdříve plaví s otcem nebo s někým, kdo zná cesty. Když jsi už jednou někde byl, pak tam zase trefíš. Zpaměti."

Chytám se za hlavu a pak se opírám loktem o stůl. Národ mořeplavců…

„Mapa, to je obrázek," říkám důrazně a hodně pomalu. „Namalovaný na kůži, plátně nebo na něčem podobném. Je to nakreslená země, jak by ji viděl letící pták, ale všechno je maličké, aby se to celé vešlo na kousek plátna. Jsou tam namalované lesy, hory, cesty a řeky. Podívejte." Namáčím prst do piva a kreslím na desku stolu. „Tohle je břeh jezera, tohle Dragorina a ten kousek chleba je naše pevnost. Řeka teče zhruba takhle, tady jsou ta spojená jezera, tady dům toho, co se oběsil, a tam, kde sedí Atleif, je sever a taky přístav Zmijí Hrdlo. Rozumíte? Mapa!"

Atleif se ohromeně dívá na stůl, jako by čekal, že na něm najednou uvidí přístav.

„Tam, kde sedí on, je východ," rozhorlí se Grunaldi. „Sever je tady."

„Na mapě! Na tom obrázku se maluje sever nahoře, jih dole a tak dále. Chápeš?"

„Chápu. A k čemu ti ten obrázek je?"

„Abych našel cestu i tam, kde jsem nikdy nebyl. Abych věděl, kde jsem a kam je teď potřeba jít. Zjistíš, kde je sever, pak si otočíš

mapu tak, aby její směry byly tam, kde jsou doopravdy, a už víš. Tady je, řekněme, ta hora, takže je za ní ten potok a tak dále.“

„No dobrá, ale jak namaluješ horu na kousek kůže? Kůže je plochá, hora ne.“

„Co kdybychom ji z něčeho vyrobili a přilepili?“ navrhne Atleif opatrně.

Jde to ztuha.

„Dejte mi kousek uhlíku,“ říkám. „Podívejte se na ten klacek a na oštěp. Vidíte jeho délku? Dávejte pozor: proporce.“

„Projpppersejn…“ opakuje Atleif Křemenný kůň nábožným tónem.

Opravdu ztuha.

* * *

Navštívím zbrojnici a hledám inspiraci mezi vražedným železem rozmanitých tvarů a velikostí. Sekery, meče, kopí a oštěpy. Není tu ale nic, co by mohlo nahradit můj meč. Můj dokonalý *shinobi ken* firmy Nordland, který – pokud mám věřit snům – nosí nějaký cucák a hraje si s ním na velkého borce.

Takže se vracím do kovárny a prosím, aby mi vyrobili různé věci. Mám s sebou nákresy, které je hodně zajímají, ale moc jim nepomůžou. Takže všechno popisuju, jak umím, a pak se zase usadím někam na kameny, dívám se na jezero, hledám inspiraci a mazlím se s neužitečnou hákovnicí, kterou držím v rukou. Pořád mám zásobu něčeho, co má stejné složení jako prach, čpí jako prach a vypadá jako prach, ale nemá jeho účinek. Hoří pomalu. Vyráběli jsme černý prach na hradě Darkmoor. Jen tak, pro jistotu. Dobře si to pamatuju a vím, že by to mělo fungovat, jenže to nefunguje.

Sám jsem udělal ještě několik zkoušek s různými dávkami, ale účinek byl pokaždé stejný. Koule potácivě letěla zhruba padesát metrů a bez problémů ji bylo možné sledovat pohledem. Prak je v porovnání s mou hákovnicí skutečně vražedná zbraň.

Aspoň jsem si opravil luk.

Naposledy nabíjím hákovnici a střílím do jezera. Vidím, jak náboj poskakuje po vlnách jako žabka.

A pak sedím na kameni s dýmkou v zubech a dívám se na ocelově se lesknoucí vodu. Hledám inspiraci.

„Už jsem to kdysi viděl,“ ozývá se známý skřípající hlas. „Nebude to fungovat.“

Nervózně sebou trhnu a hledím na něho. Nemohl znenadání vyrůst ze sněhu, společně se svým vozíkem a ošklivým oslem, který se podobá kříženci okapi s žirafou. Nevěřím ani, že se mu podařilo ke mně přiblížit, aniž bych si ho všiml.

„Už jsi viděl hákovnice, Krkavčí stíne?“ ptám se naštvaně.

„To si piš. Přemýšlej, co by se stalo, kdyby se ti to podařilo? Za nějakou dobu by s takovou trubkou chodil každý. Mužnost, zručnost a moudrost by byly k ničemu. Vládl by ten, kdo má víc trubek, víc toho černého prášku a víc kulí. Anebo ten, kdo by je vyráběl rychleji. Když může každý idiot popadnout zbraň, která dokáže srazit kohokoli, brzy světu začnou vládnout hlupáci. Takové nápady jsou nejlepší způsob, jak přivolat mrtvý sníh. Přemýšlej o tom, Spící na stromě.“

„Takové řeči mi vážně dost pomůžou, když světu začínají vládnout šílenci, kteří mají po ruce písně bohů.“

„Hledání podobných zkratek ti taky nepomůže. Možná se ti uleví, když ti řeknu, že ten prach kdysi účinkoval jinak a přivolal mrtvý sníh. Tehdy to uviděli bohové a teď se jejich písně vždycky slétnou tam, kde někdo míchá uhlí s ledkem. Tak se to říká ve starých povídačkách. Jsou věci, kterým nedovolí fungovat, protože je to tak lepší. Nejsou v písních lidí, takže je lidé nemůžou ovládat. Někdy proto, že to nedokáží, a jindy proto, že to přináší víc škody než užitku.“

„Takže můžu jít a hodit po něm oštěpem, nebo se zkusit připlížit s mečem do jeho ložnice, anebo se posadíme a počkáme, jak to dopadne. Válka bohů, nebo mrtvý sníh. Můžeme si vybrat.“

„Je to Pěvec. Zabij ho písní bohů.“

Jenom vyprsknu a plivnu před sebe. Nechce se mi dokonce ani mluvit.

„Dobrý vtip. Zkusím ho oslnit svým magickým uměním.“

„Příliš rychle klesáš na duchu, Spící na stromě. Přijel jsem, abych ti něco prodal.“

„Ty tvoje věci opravdu tvoří?“

„Tahle určitě.“ Ukazuje mi nějakou beztvarou hůl připomínající kus červeného obrubníku.

„Co to má být?“

„Dobře to znáš. Tohle je Kopí hlupáků.“

„To samé? Proč vypadá takhle?“

„Je silné. Uzavřel jsem ho do vypálené hlíny, abych ho ochránil před myšlenkami těch, kteří neznají písně bohů. Je v něm hodně síly obětiště.“

„Víš, v čem spočívá jeho moc?“

„Něco jsem vyzkoušel a zbytek si domyslel. Je to zbraň proti Pěvcům. Musel se tě hodně bát, když na tebe použil tohle kopí. Vyrobil ho pro případ, že by se musel postavit stejně silnému Pěvci, jako je on sám.“

„Jak funguje?“

„Zabíjí.“

Obdařím Krkavčího stína dlouhým pohledem. Už jsem jeho směrem natahoval džbán s medovinou, ale zastavil jsem ruku.

„Zabíjí?“ ucedím jedovatě. „Opravdu?“

Pokrčí rameny.

„Ptal ses, jak funguje. Je to kopí. Dá se snad položit hloupější otázka? Nevíš, jak funguje kopí?“

„Ptal jsem se, čím se liší od obyčejného. Je tak těžké pochopit, na co se ptám?“

„Cítí moc obětiště. Přitahuje ho. Jako vlka přitahuje pach krve.“

„To znamená, že když ho Pěvec hodí do vzduchu, vrátí se a probodne ho?“

„Ne. Ten, kdo ho vyráběl, přece není takový hlupák. Hledá před sebou. Před hrotem. Stačí jenom, když ho hodíš po Pěvci, nic víc. Dokonce i když hodíš jenom lehce, vyletí jako šíp. A i když Tvůrce začne utíkat, Kopí hlupáků ho stejně dožene. Poletí za ním a probodne ho.“

Pije ze džbánu a pak mi ho podá. Otřu okraj rukávem a taky si loknu. Medovina klouže teplou vlnou do žaludku a vyhání odtamtud chlad.

„Jak to, že tak dobře víš, že to funguje, Krkavčí stíne?“

Lišácky se usmívá.

„Protože jsem zabil Tvůrce. Chtěl jsem ho vyzkoušet a při té příležitosti vyřídit jednu záležitost.“

Zmocňuje se mě podezření.

„Víš, jak se ten Pěvec jmenoval? Jak vypadal?“

„Z toho nic nebude,“ odpovídá. „Nebyl to nikdo z těch, které hledáš. Byl to někdo, koho jsem znal už dlouho.“

Chvíli mlčíme. Kouřím dýmku a dívám se na Kopí hlupáků.

„Jak blízko se musím dostat?“

„Vím, že účinkuje na Pěvce, kterého zrovna vidíš. Možná i dál, ale nezkoušel jsem to. Určitě nemůžeš kopím hodit odtud a myslet si, že poletí až za Skleněné vrchy. Musí mít v dohledu toho, kdo je cílem. Ale možná ho musíš vidět i ty, kdo ví? Ale když doletí…“

Slastně přivírá oči a mlaská.

„…udeří jako beranidlo. Pronikne každou kroužkovou košilí i pancířem. Zabodne se…“

„Vím,“ skočím mu drsně do řeči. Zlomyslně se směje.

„Když je tak cenné, proč si ho nevzal zpátky?“

„Nevíš?“

„Protože jsem byl strom? Chtěl, aby mě zabilo, kdyby někdo sejmul kletbu?“

Vrtí hlavou.

„On si myslel, že jsi skutečný Pěvec. Bál se, že kletbu sejmeš sám. Proto poslal své lidi do hor a přikázal jim hledat Strom. Aby vzali kopí a spálili tě, dokud jsi dřevěný. Ten, kdo by tě našel, měl dostat pět mladých otrokyní, hrnec zlata a týden v Zahradě slastí.“

„Jak to, hledat? Je hloupý, nebo co? Jak jsem mohl odejít, naskrz probodnutý a proměněný ve strom?“

„Ty jsi ale pitomec. Pamatuješ si, kde tě dostal? Vzpomínáš si na Uražený vrch?“

„Cože?“

„Uražený vrch! Nahá holka, která se urazila a pláče. Velká hora s kozama jako ledovce! Musel bys být slepý, abys…“

„Vzpomínám si. Neznal jsem jméno…“

„A viděl jsi ji, když ses probudil, když jsi vylezl ze stromu?“

…dva zamlžené štíty, tulící se k sobě jako dvě půlky zadnice. Zubaté linie skal, zahalené namodralým oparem. V dálce viditelné dvě skvrny lesa šplhající po úbočích, planoucí královskými barvami podzimu. Třiasedmdesát jehličnatých keřů, pokroucených, jako by je stvořily ruce mistra bonsají… Ale ani stopa po Zkamenělých zázracích, ani stopa po Plačící dívce.

„Tak odkud jsem se tam vzal?“

„Protože jsi opravdu Pěvec, jen jsi o tom nevěděl. A to kopí,“ mávne zbraní schovanou v keramickém válci, „je přímo nasáklé mocí obětiště. Tvořil jsi, chtěl ses odtamtud dostat, takže ses přenesl. Neptej se mě jak. Zmizel jsi mu z očí. Ztratil ses. Věděl, že jsi slabý a že nebudeš daleko, takže musíš být někde v jeho horách – jenom netušil kde.“

Odkládám džbán.

„Takže může i přenášet?“

„Kopí ne!“ ječí naštvaně. „Ty jsi ale osel! Kopí samotné ne, ale moc obětiště! Dokážeš to zopakovat bez hrotu v břiše?“

„Nevím,“ říkám. „Dobrá, co za ně chceš?“

„Jsem obchodník. Chci pět tolarů.“

„Ale ne. Zbláznil ses.“

„Aaken nabízí hrnec zlata. Nemluvě o dalších věcech.“

„Okamžíček. To kopí stejně bylo moje. Vzal jsi mi ho.“

„Ale zaplatil jsem ti!“

„Zaplatil?! Mrskl jsi mi do obličeje nějaký shnilý hadr! Jestli chceš, zaplatím ti stejně!“

„To byl hřib z obětiště! Byl plný moci. V tu chvíli jsi ze všeho nejvíc potřeboval právě tohle! Radši bys tehdy zlato? Víš, kolik teď Pěvci platí za kousek písně bohů? Za špetku?! Obětiště jsou mrtvá! Prázdná!“

Vyklepávám dýmku o kámen.

„Ve vacích mi zbyly ještě nějaké peníze. V pevnosti. Jdeš se mnou, nebo počkáš tady?“

„Počkám. Mám na voze cenné věci.“

*

V přeplněné pevnosti bylo těžké najít vhodnou místnost. Velkou, ne moc plnou a nevyužívanou jako provizorní ložnice. Přikázal uzavřít těžké okenice, zatáhl i závěsy a uhasil oheň v ohništi.

Na dvoře se shromáždilo poměrně dost lidí. Drakkainenem ohlášený konkurs zaháněl zimní nudu a sliboval hodně zábavy.

„Pravidla jsou jednoduchá,“ křičel Vuko z dřevěného balkónu nad dvorem. „Mám na krku amulet. Kámen na řemínku. Sedím sám v tmavé hale, zády ke dveřím. Mám jen dřevěný meč a nůž, stejný jako děti. Kdo chce jít se mnou na výpravu, musí nejdřív vejít do síně, ozbrojit se stejným nožem a mečem ze dřeva a pak vkročit do haly a vzít mi amulet. Je jedno jak. Mám pět takových kamenů a vezmu s sebou pět lidí, kteří je získají. Nesmíte používat jiné zbraně než dřevěné, které jsou v předsíni. Nechci, aby se někomu něco stalo. Teď jdu dovnitř a budu čekat. A pozor, je tam tma. Hodně štěstí.“

Zavřel dveře do předsíně a pak vešel do haly. Přesunul jednu z lavic a postavil ji naproti dveřím, přenesl železné lampy na

trojnožkách do náhodně vybraných míst, natáhl nízko nad podlahou provaz, jinde rozbil o zem několik hliněných džbánů. Na několika místech rozvěsil na stropní trámy zvonky, které si přinesl ze stáje, a prázdný kotel, naplněný ocelovými poháry a džbánky.

Konečně přešel na druhý konec haly, posadil se ke stolu a položil si dřevěný meč na kolena. Řekl si, že je všechno hotovo, nalil si pivo do cínového pohárku.

„To je jednoduché! Než napočítáte do sta, vyjdu ven s amuletem," křičel někdo za dveřmi. „Hned uvidíte! Zkuste, kdo to dokáže udělat rychleji než Gjollhad Kamenný vlk!"

„Tohle bude dlouhý den," řekla Čítač. „Ale tobě trocha pohybu taky prospěje."

V absolutní tmě haly tiše zaskřípaly dveře.

Gjollhad skutečně vyšel ven v rekordním čase. Jeho fanoušci nenapočítali ani do devadesáti. Vylezl bez amuletu, ale i bez dřevěné zbraně, a oběma rukama se držel za hlavu. Nechtěl s nikým mluvit, dokud si na chvíli svinutý do klubíčka nelehl na lavici. Teprve pak slabým hlasem poprosil, aby mu přinesli sníh.

Když se Drakkainen zase objevil na balkóně, smrákalo se. Zlehka kulhal na jednu nohu, na oku měl viditelnou modřinu, bouli na čele a odřené, zkrvavené klouby na obou rukou.

„Měl jsem pět amuletů," vykřikl. „A všech pět jste mi vzali. Gratuluji vítězům. Promiňte, ale uvidíme se až u snídaně. Musím se jít vykoupat a pak si lehnout. Cítím se slabý, asi mi něco neudělalo dobře. Taky jsem trochu unavený."

Shluk potlučených, zbitých lidí, přikládajících si k obličejům hrsti zkrvaveného sněhu nebo ovinutých do hadrů, ho mlčky vyslechl a rozešel se.

Toho večera šli všichni spát dřív.

*

„Grunaldi," říkám při pohledu na kámen ležící vedle mého talíře a podvědomě si osahám opuchlou lícní kost. „Hned jsem tě poznal."

Grunaldi se se zasténáním posadí na lavici a zoufale na stole hledá něco měkkého, co by nemusel moc kousat.

„Tvaroh?"

Upřímně mi děkuje, rozdrobí tvaroh do misky a zalije ho pivem.

„Grunf… Dělal jsi strašlivý hluk, ale přesto se ti to povedlo."

„To schválně," odpovídá. „Chtěl jsem rozhýbat všechno to železo, abys neslyšel, kam jdu."

„Spalle. Gratuluju. Dobře se pohybuješ ve tmě, skoro jsem tě neslyšel. Nějakou dobu jsem si myslel, žes vůbec nevešel dovnitř."

Na stůl dopadne další amulet.

„Jsem Warfnir Běžící z kopce.

„To ty jsi šel tak opatrně a hledal si cestu mečem? Dobře bojuješ."

„Je u nás nejlepší v soubojích," podotkne Grunaldi chlubivě. „Žil v mé osadě."

„A kde je pátý?"

„Tady!"

Všichni ztichneme a zaskočeně se otáčíme. Grunaldi vrtí hlavou a nalévá si pivo.

„Ano, to jsem já! Sylfana Mluvící plamenem. Stydíte se?"

„Chceš jít s námi?" ptá se Grunf nejistě.

„Co, myslíš si, že vám nebudu stačit? Že jsem jedna z těch holek, které budou celou cestu naříkat? Že se unavím, vyděsím nebo rozpláču? Získala jsem amulet, nebo ne?"

„Získala," přiznávám. „Taková jsou pravidla."

„A ty jsi pitomý, nebo co? Nepoznal jsi, že je to ženská?"

„Byla tma," vysvětluju. „A kromě toho je dobrá. Vešla tiše jako myška a pak se přikrčila a přinutila mě, abych hledal já ji. Ví, jak využít svou hbitost a chytrost. Vůbec nemusela být rychlejší a silnější než já. Praštila mě přes hlavu kotlíkem, který jsem tam sám pověsil. Rozhoupala ho a potom mě přilákala, abych dostal po hlavě. Jako bych se vůbec nekryl… To bylo dobré. Ale co na to řekne Atleif?"

„Už nejsem dítě a nemusím se bratříčka ptát na jeho názor," prohlásila Sylfana.

„Styrsmana Ohnivých lidí, ženo," zlobí se Grunaldi. „Prošel jsem si tím už při desítkách příležitostí. Při různých mořských výpravách a dalších věcech, protože moje druhá žena je stejná jako ty. Neříkám, že si vedeš hůř než muži, kterým Ulf spočítal kosti, protože je jasné, že ne. Získala jsi amulet, rozbila mu hlavu, zatímco on ti zvládl udělat jen modřinu na oku a způsobit, že nějak divně sedíš. Většina to nezvládla. Ale problém je v něčem jiném. Jdeme zabít Pěvce. Pokud to půjde, a jenom to je důležité. Možná zemřeme všichni, možná jenom někteří z nás. Není to tak důležité jako to, aby zemřel ten prokletý král Hadů, protože jinak tenhle svět

možná skončí. Když jdou jen muži, počítáme s tím. Dokážeme snést, že někdo z nás zemře, i když je to těžké. Ale nezvládneme to, když budeš mezi námi ty. Zabití Pěvce už nebude to nejdůležitější. Nejdůležitější bude, aby ses vrátila živá. I kdyby se to nemělo povést. My, Ohniví lidé, chráníme své lidi a nic s tím neuděláme. Teď můžeme předstírat, že jsi zrozená pro železo a válku stejně jako my všichni. Ale až začne téct krev, budeme myslet jen na tebe. Tak to je. Jenže není to všechno. Budeš se hodně snažit a ukazovat nám, že si vedeš líp než my. Budeš se předvádět. A my s tebou budeme držet krok. Budeme se předvádět před tebou. A nakonec se do tebe zamilujeme. Podívej se na Ulfa! Jenom se na něj koukni! Jak nás povede, když budeš s námi? Bude z nás muset vymáčknout všechno, a už vidím, jak myslí jenom na to, jestli máš v suchu ten svůj hubený zadek, jestli je ti teplo a zda ti něco nehrozí. Jsi slepá, ženo?“

Nastalo těžké ticho.

Mám pocit, že se červenám, a bojuju s nápadem rozbít Grunaldimu tu jeho zrzavou hlavu.

Warfnir si rozpačitě odkašle a hledí do džbánu, Grunf si pozorně prohlíží kousek pečeného masa, který drží v ruce.

„Výpravu povede tady Ulf a já chci vědět, co si o tom myslí on,“ říká Sylfana a měří si mě pozorným pohledem obou srnčích očí.

„Nejdeme do bitvy. Jdeme se tam připlížit a zabít, a to je podstatně těžší. Pro nás pro všechny. Ale to, co říká Grunaldi, je pravda. Vím, že bys to zvládla. Ale netuším, jestli to zvládneme my. Řeknu to jinak: jsi styrsmanova sestra. Myslíš, že Atleif nechtěl jít? Hádali jsme se celý večer. Pochopil, že ho Ohniví lidé potřebují. Takže nakonec nešel ani do tmavého pokoje, protože někdo tady s ostatními musí zůstat. S tebou je to stejné. Co se stane, když zemře?“

„Ohniví lidé si vyberou nového styrsmana,“ odpovídá dívka nejistě.

„Časem. Až se budou moci poradit. Do té doby je ale bude muset vést jeho sestra. Styrsman rozhodne. Pokud bude Atleif souhlasit, můžeš jít.“

„Neodpověděl jsi, co si myslíš ty sám.“

„Protože teď je čas, kdy je nutné zabít krále Hadů. Nic jiného není důležité. Ani to, co si o tom myslím já. Řeknu to jinak: chci, abys žila, Sylfano. Jestli půjdeš s námi, nevím, jak to dopadne. Chci se vrátit a zase se dívat, jak tančíš s ohněm.“

* * *

Pak vycházím na balkón, zapaluju si dýmku a dívám se na dvůr, zaplněný lidmi. Pevnost je velká, ale tváří v tvář nájezdu Hadů doslova praská ve švech. K záchodům a do koupele se věčně táhnou fronty, je těžké spočítat, jestli budou stačit zásoby, přestože všichni přivezli vše, co dokázali naložit. Snažím se soustředit na plán, který se mi honí hlavou, ale je mi nějak těžko u srdce. Grunaldi může mít kus pravdy. Když ve vzduchu visí možnost, že Mluvící plamenem, srnčí dívka, půjde s námi, už začínám upravovat plán, protože se mi zdá příliš riskantní.

Vychází odněkud z chodby a bez okolků mě zatlačí do nějaké místnůstky, kde sedí několik žen, nejspíš nevolnic, a šijí. Šijí oblečení a kožichy, které jsem si poručil.

„Vypadněte odsud!“ křikne na ně. Zůstaneme sami. Má položenou dlaň na mé hrudi a dvěma prsty svírá lem mého pláště, jako by očekávala, že uteču.

„Chci slyšet, co si o tom myslíš, když nemusíš přemýšlet o tom, kdo tě poslouchá. Řekni mi: Sylfano, pojď se mnou, nebo: Sylfano, zůstaň doma. Je to jednoduché.“

„Sylfano,“ říkám, „zůstaň tam, kde tě najdu živou, jestli to sám přežiju.“

Zlehka mě odstrčí.

„Dobrá, zůstanu. Ale jen proto, že jsi to řekl ty. Ani se nepokoušej umřít. Musíš se vrátit.“

„Sylfano… Mohl bych být tvůj děda.“

Vyprskne smíchem a popadne se za boky.

„Vypadám jako hlupačka?!“

Povzdechnu si.

* * *

Další rozhovor mezi čtyřma očima proběhne s Atleifem. Tentokrát ve zbrojnici, kde na velký dubový stůl rozložím vražedné kusy železa.

„Má sestra…“ říká Atleif. Zatnu zuby. Další, co do mě bude hučet? „Udělala kravál, ale teď je nějak veselá. Chápeš to?“

„Styrsmane… Přikázal jsem jí, aby zůstala doma, i když chtěla jít stejně jako ty. Nevím, z čeho má takovou radost.“

„Právě z toho, že jsi jí to přikázal ty. Je tvrdohlavá. Když si něco vezme do hlavy… Ulfe, zůstala mi jenom ona. Otec zemřel na zámořské výpravě a matku zabili Hadi, když bránila naši zemi. Když jsem slyšel, že Sylfana chce jít s tebou…“

„Řekla, že zůstane. Nemusíš mít strach.“

„O to nejde. Já jsem chtěl, aby s vámi šla.“

„Jak to?!“ Schovávám nůž do pochvy a pátravě se dívám na Křemenného koně.

„Možná ze stejného důvodu, proč ty chceš, aby zůstala. Myslel jsem si, že s tebou bude víc v bezpečí. Jestli se na nás Hadi vrhnou se všemi těmi písněmi a zázraky, možná budeme muset utéct na sever.“

„Jestli se na vás Hadi vrhnou, bude to znamenat, že jsme mrtví.“

„To není jisté. Můžete neuspět, ale přesto přežít. Věřím tomu. A teď sám nevím… Myslel jsem, že ji možná dokážeš ochránit.“

„Já jdu tam, kde je těžké ochránit kohokoli.“

* * *

Rozkládám na stůl všechno vybavení, které se mi podařilo shromáždit. Pro každého klubko provazu: Každý kus má na konci karabinu z mých zásob a na druhém smyčku. Můj luk a čtyři další, stejně krátké a kompaktní. Nebyli schopni zkopírovat mou zbraň, ale ukázalo se, že mají vhodné malé luky podobné mongolským, které si s sebou berou na lodě. Železné pyramidky se špičkami – tetsubichi. Když je při útěku hodíte za sebe, vždycky jeden z hrotů trčí kolmo vzhůru, a zároveň se dají nosit bezpečně zasunuté do sebe. Vykovali je drobní vyznavači kovářství z kopce, stejně jako vrhací hvězdice. Meče. Vybírali jsme je několik hodin, každý sám. Mé nové čepele – dvojice stejných palašů s polouzavřeným košem, se kterými každý den tři hodiny cvičím. Pletené garoty z řemínků, nože, čutory, hrnky, misky, celá hromada jídla. Všechno vysoce energetické a koncentrované. Sýry, které mají poměrně dobré, sušené uzené maso, pečivo připomínající keksy, které se dá jíst několik desítek dní. Postaral jsem se, aby bylo sladké, nacpané ořechy a plody kandovanými v medu. Naštěstí na rozdíl od jiných mých vynálezů je tohle pro ně pochopitelné a já nemusím nic vysvětlovat. Polovinu života stráví na lodích a trvanlivé potraviny jsou pro ně normální věc.

Poprosil jsem o ušití dlouhých kropírů pro koně, z jedné strany bílých, z druhé hnědých, a také o plátěné kalhoty a kabáty, které jsme si natáhli na kožešinové kalhoty a anoraky. K tomu oddělené kápě, kterými si můžeme zakrýt celý obličej. Návleky na rukavice a boty s drápy tekagi, sloužící ke šplhání po zdech. Vaky a postroje, které nám umožní nést všechno s sebou. Už několik týdnů všichni, kteří umějí šít oděvy a kůže, mají kvůli mně práci. Máme hromadu vybavení, ale hlavně Kopí hlupáků. Uzavřené v hliněném obalu a ještě chráněné koženým pouzdrem.

Od chvíle, kdy máme vybavení, nechávám své zabijáky každodenně oblékat kompletní výstroj a proháním je ve sněhu kolem jezera. V noci se vyplížíme ven a podřezáváme několikačlenné bandy Hadů, které táboří na okraji lesa nebo se motají po okolí. Pak spojence nemilosrdně cvičím v posunkovém jazyce a ve vrhání šurikenů.

Sám chodím na břeh jezera, kde po mně jednooký trpaslík hází kameny a kletbami.

„Ještě jednou!“ křičí. „Soustřeď se, ty hloupé poleno! Jenom plýtváš zbytky písně. Zpívej o štítu! O štítu!“

Takže se soustředím, vizualizuju, i když se mi to moc nedaří. Kameny mě bolestivě trefují do hlavy a do hrudi, ale štít se neobjevuje. Alespoň většinou ne. Občas se mi podaří odrazit kámen ve vzduchu, ale nevidím v tom systém.

Výuka Krkavčího stína je však přece jen k něčemu dobrá.

„Musíš přesně vědět, co má píseň udělat. Přesně. Co, s kým, kde a kdy. Představ si, že je jako prášek, se kterým si musíš vystačit. Jako sůl. Nasypeš do polévky špetku a celá polévka je najednou slaná. Jenže píseň bohů, to je taková sůl, která dokáže všechno. No, skoro všechno. Jenomže špetka stačí na kotlík, ale neosolíš s ní jezero, chápeš? Řekněme, že něco solíš písní bohů: vstoupíš do polévky a myslíš na slanou chuť. Ale pokud se spleteš a začneš myslet na hořkou chuť nebo na sladkou placku, můžeš celou polévku vylít.“

Prohlížím si jeho zboží a hledám něco užitečného, ale většina věcí je mi k ničemu. Píseň bohů v čisté podobě, něco nakaženého mocí obětiště, tam není ani náhodou.

„Koupil jsi kopí,“ říká. „Použij ho.“

* * *

Hradiště je přeplněné a hlasité. Nebýt občasného večerního ticha, nikdy bych ji neuslyšel.

V první chvíli si zvuků, které monotónně zaznívají zpoza nějakých dveří, nevšímám. Do okamžiku, kdy mi dojde, že slyším anglická slova, a najednou mi začne být zima.

Otevírám dveře a je mi, jako bych měl vzápětí omdlít.

Holčička sedí za něčím, co připomíná stav, a tká. Má na cáry roztrhanou sukni, dírami jsou na těle vidět krvavé šrámy od nehtů. Vidím, jak mechanicky kývá hlavou a překotně mluví anglicky se zvláštním, neohrabaným přízvukem. *Obzvláště neobvyklá je možnost oddělení vědomého na aspekty skutečnosti, které v původním systému vnímání podléhaly tyranii materialistického intelektualismu, ale v novém světě musejí ustoupit neintelektivnímu uplatnění kreativního vědomí. Díky eliminaci aspektů vztahujících se k mýtům materializované objektivizaci skutečnosti, ale také archeokultury vztahující se ke svévolně vytvořeným náhražkám takzvané etiky a vazby k individualizaci jednotlivce, bude možno dosáhnout fáze kreativního supervědomí, cele spočívající na bázi materiální skutečnosti a schopné úplného přetvoření v činy kreativně-umělecké, přičemž tyto činnosti se stanou plně autonomními fyzikálními existencemi. Je to svět tvořící konečný objektivní důkaz neexistence materialisticky objektivizovaných bytostí a možnosti jak přetváření živých bytostí, tak tvoření nových, v souladu se stavem supervědomí. Dalším cílem by bylo takové tvarování sociální skupiny, jež byla osvobozena z archeokulturních pseudoomezení, od závislosti na hodnocení počínaje, a rezignací na soustředěnost na mýty existence individuálního sebeuvědomění jednotlivce konče. Díky tomu bude v další fázi možné vytvořit společenskou strukturu, schopnou dosáhnout jednoty supervědomí a přijímat společná tvůrčí rozhodnutí.…*

Vezmu dívku za ruku a najednou se anglické blábolení v půlce slova přeruší. Zvedá ke mně vyhublý obličej, syčí „Mršina!“ a pak se hubená ručka se zkřivenými prsty mihne ke mně. Uhnu, takže si polámanými prsty rozškrábne vlastní hruď.

Je to holčička-krab. Znám ji.

Sám jsem ji zachránil.

„Ubožačka, úplně duševně zaostalá,“ říká nějaká žena, vcházející do místnosti, a bere dívku za ruce. „Grunaldi ji našel v lese. Úplný blázen. Mluví, ale nikdo té ubožačce nerozumí.“

„Já jí rozumím," odpovídám polohlasem. Blázen není ona, ale van Dyken.

Právě píše knihu.

*

„Na co se díváš?" zeptala se Čítač.

Drakkainen ohromeně seděl na podlaze svého pokoje a s neobvyklým soustředěním, které se zračilo v jeho obličeji, si prohlížel starý podzimní kabát, ušitý Synnjí a Sylgou někde v neexistujícím srubu v horách.

„Podívej se," zašeptal. „V kapse v podpaží byl uzlíček s jahodami. Teď má celý kabát, uzlíček, a dokonce i bahno, kterým byl pokrytý, magický přísvit. Přešla na ně píseň bohů! Mám kouzelný kabát, Čítač. Je to jako radioaktivita. Můžeš hodit něco bohatého na píseň bohů do sudu a po nějaké době máš sud plný magické tekutiny. Alespoň si to myslím. Nebo to může znamenat, že se to chová jako mikroorganismy."

„A co s tím chceš dělat?"

„Vyčistit kabát," řekl. „A pak ještě hodit do vody jahodu."

* * *

„Krkavčí stíne," začal Drakkainen slavnostně a podal trpaslíkovi pořádný soudek, „odpovíš mi jednou na otázku? Bez vytáček, popichování a nesmyslů?"

„Když budu znát odpověď a když se zeptáš na něco, na co se odpovědět dá, proč ne. Mám vytáhnout hrot pravdy?"

„*Objesi sebe ovo na kurcu,*" řekl Drakkainen. „Jak se dá někam přenést s pomocí písně bohů? Někam daleko. Zmizet tady, a objevit se někde jinde? Vím, že je to možné."

„Možné to je, ale taky složité. Musíš mít moc obětiště. Hodně moci. Musíš ji dát zemi, na které stojíš. A kromě toho bys musel mít to místo před očima, do posledního stébla trávy, do posledního kamínku. Musel bys tam znát každý kousek země pod svýma nohama. Tak dobře, že až zavřeš oči, uvidíš všechno jako živé. No a pak bys musel chtít ocitnout se tam. Nikdo nezná žádné místo tak dobře. Obyčejná vzpomínka na místo, kde jsi byl, nebude stačit.

Jediná chyba a roztrhá tě to na kousky. Přeneseš se, ale do všech míst najednou. Píseň bohů nepochopí, kam chceš jít.“

„A můžu se přenést na koni? Oblečený? Ozbrojený?“

„Ano. Když se ti to podaří, tak se vším, čeho se držíš.“

„A kdybych se chytil tebe? Přenesli bychom se oba?“

„Možná. Kdybych byl Pěvec, kdybych věděl, co se děje, a dával si pozor na to, abych na nic nemyslel. Normální člověk se vyděsí a poruší zpěv písně bohů. A to je konec. Ale nemysli na to. To, že si pamatuješ nějaké místo, protože jsi tam byl, je málo. Příliš málo. Rozprskneš se.“

„Soudek je tvůj, Krkavčí stíne. Něco bych si od tebe ještě koupil. Ukaž mi vůz. Hlavně bylinky.“

Stín vycení zuby v nejoplzlejším ze svých úsměvů.

„Chceš, aby ti byla holka po vůli?“

Poušť, matka krutá,
milenka ze země snů.
Černé srdce, Královno,
skrýváš pod pláštěm dun.

(Kebiryjská pohádka)

Za horizont jít, je třeba jít!
Solnou cestou jít, je třeba jít!
Bílý koberec dní, koberec dní!
Přede písek ti, písek ti!
Ještě jednu noc, ještě tři!
Slaný vstává svit, slané slzy!
Kůži pálí žár, z nebe žár!
Oči mámí čar, klamný čar!
Kdo si lehne vprostřed dun, vprostřed dun!
Bude bratrem snů, bratrem snů!
Cestou slunce jít, je třeba jít!
Za horizont jít, je třeba jít!

Kebiryjská píseň pašeráků soli,
orig. název Enda na, kayeé endána

Kapitola desátá

Poušť Konce světa

A tak jsme opustili poslední amitrajské město, kde čekaly tisíce uprchlíků na kosy kolesek a na čepele „Zmijího“ oddílu. Vyjeli jsme z předměstí pokrytého stany, obklopeni dvěma desítkami mohutných ozbrojených Kebiryjců na velbloudech. Tentokrát nás nikdo nedoprovázel pohledem ani nás nechytal za uzdy, aby žebral o jídlo. Lupiči se nás snažili za každou cenu nevidět, odvraceli hlavy nebo si zamyšleně podepírali obličeje rukama tak, aby si zakryli oči. Uprchlíci se ani nesnažili k nám přijít.

Cestou nás N’Goma přinutil, abychom prodali koně.

„V písku nepřežijí,“ řekl. „Pojedeme na ornipantech. Jen oni a velbloudi dokáží přežít v poušti. Možná ještě onageři. Koně by za pár dní padli.“

Zavedl nás za někým, kdo od nás koupil koně bez ptaní a zaplatil zlatem. Čtyři dirhany za koně. Byla to dobrá cena, ale nedělali jsme si iluze, co to teď v Nahigylu znamená. Koně šli na porážku. Proměněni v proužky sušeného masa budou mít cenu své váhy ve zlatě. Ale stejně jsme si připadali hrozně.

Benkej to snášel nejhůř. Vše vyslechl s nehybným kamenným obličejem a pak dlouho hladil svého oře po hlavě, tiskl se k němu a něco mu šeptal. Když k němu kupec zamířil, stopař naráz jediným pohybem vytáhl nůž a zabodl ho koni za ucho. To gesto bylo rychlé jako blesk. Zvíře padlo na kolena jako zasažené bleskem a pak se svalilo na bok. Benkej si k němu ještě klekl, pohladil jeho chřípí a beze slova, se zkrvaveným nožem v ruce, odešel. Když procházel kolem kupce, zavadil o něj ramenem tak, že kupec upadl na zem. Muž se zvedl, podíval se za odcházejícím stopařem, ale neodvážil se říct ani slovo.

Benkej se dokonce nechtěl ani podívat na peníze, nakonec je pro něj vzal Ozub. Hebzagal si sedl o kus dál na kámen, otočil se k nám zády a nemluvil, jen se díval někam do dálky.

„Je to Amitrajec," vysvětloval Ozub, zatímco schovával mince do kapsy. „Pro něj je kůň něco jako bratr. Nedovolil by, aby nějaký ničema mlátil to zvíře palicí nebo mu podřízl hrdlo. Ani k němu nechoďte. Stala se mu velká křivda. Musí být sám."

Ještě když jsme kráčeli ke N'Gomovu táboru, viděl jsem navzdory kápi, kterou měl stopař staženou do obličeje, že Benkej tiše pláče.

N'Gomův tábor se nacházel několik hodin pochodu od města, v úzkém úvozu, kterým protékal líný, malý potůček, ne větší než pramínek vody vylévající se z převráceného džbánu, ale i tak to stačilo, aby dole šuměly keře a palmy.

Téměř celé dno strže bylo zastavěno balíky a pytli, všude se motali Kebiryjci v hnědých a rudých pouštních pláštích, ryčeli velbloudi, lidé ve spěchu balili poslední stany.

Nad tím vším se občas vznesl děsivý zvuk připomínající řev trubky, končící zvukem podobným drkotání těžkého táborového vozu jedoucího po trámech.

„Ornipanti," vysvětloval Brus. „Viděl jsi je někdy zblízka?"

Zavrtěl jsem hlavou.

Samozřejmě že neviděl – a myšlenka na to, že bych měl jet na jednom z nich, mě hodně zneklidňovala. Dělal jsem už různé věci, ale netušil jsem, jestli si poradím s tímhle. Měl jsem nasednout na obrovského pouštního ptáka, který zobákem dokázal zabít skalního vlka.

Co jsem ještě měl udělat? Brus samozřejmě vypadal, jako by už všechno viděl a jezdil na všem, co má nohy.

„Největší pozor je potřeba dávat, když vstává," prohlásil. „Pak už je to jednodušší."

Když jsme kráčeli dnem úvozu, našlapujíce mezi keři a trny, všechno se zdálo být jednoduché. Tohle je válka. Budeme muset cestovat na ornipantech. Ale když jsme vyšli na kamenitou písčinu a já uviděl jednoho z Kebiryjců, který kolem nás projel na hřbetě ornipanta s kopím v ruce, nohy mi prostě vrostly do země.

Kebiryjec na něm seděl jako na střeše domu, ve výšce dvou vzrostlých mužů. Ptačí zobák, do kterého bych se vešel na délku a možná bych se v něm i zvládl posadit, se tyčil ještě výš. Za sedlem měl něco jako palankin, nad nímž byla na prohnutých prutech

natažena kožená stříška. Jezdec, o hlavu vyšší než běžný člověk, vypadal na ptákovi jako trpaslík.

Kebiryjec k nám dojel, velké tříprsté tlapy před námi udeřily do prachu. Má hlava dosahovala možná ke kolenům toho zvířete, ale určitě ne výš. Nic jsem neřekl, ale už jsem si byl jistý, že se mi třesou nohy. Od prstů zakončených zakřivenými drápy až k poslednímu zadnímu drápu velikosti rohu velkého buvola, zarývajícímu se do štěrku, měřila ornipantova noha dobré čtyři kroky.

Pták zakýval hlavou, podivná uzda omotávající zoban zazvonila přezkami a pak se zobák otevřel a ozval se tupý rachot, ze kterého zvonilo v uších. Obličej mi ovanul strašlivý smrad, který se nepodobal ničemu, co jsem do té doby zažil.

„*Ta khaa!*“ křikl Kebiryjec a několikrát tvora přetáhl koncem řetězu po kolenou. „*Ta khaa!*“

Ornipant zadusal na místě a vymrštil tím do vzduchu kameny velikosti přerostlého ovoce, škubl hlavou a vztekle zarachotil. Nohy veliké jako sloupy se složily dozadu, pták si neochotně sedl na zem a rozmačkal malý stromek. Zdálo se, jako by se štěrkové dno úvozu zatřáslo.

Když jezdec začal slézat z ornipantova hřbetu, ještě jsem si všiml, že třmeny jsou zdvojené a tvoří jakýsi žebřík. Jinak by se ani na hřbet, který vypadal jako hora porostlá plavým drsným peřím, nedalo vyšplhat.

Pták sklonil ke hřbetu lysou šíji délky vzrostlého muže, pak otočil hlavu stranou a zabořil do mě pohled oka velkého jako talíř. Mrklo namodralé víčko. Naprázdno jsem polkl.

„Není to těžké, jen musí vědět, kdo je tady pánem,“ řekl Kebiryjec a podal mi otěže. O půl kroku jsem ucouvl. „Jinak začne vyvádět.“

Představil jsem si, jak ornipant začíná vyvádět, a udělalo se mi špatně.

„*Ta khaa* – sednout, *rahii* – klid, *mbajo* – běž, *haja* – vpřed, *ahima* – rychleji, *kusita* – vlevo, *hume* – vpravo. Stůj – *simanga* nebo *smiii*…“ recitoval Kebiryjec. „Jednoduché. Teď si uděláme kolečko. Sedni si přede mne, ukážu ti, jak zacházet s uzdou. Jednoduché. Zapamatoval sis to?“

Naštěstí jsem poprvé spadl už při vstávání, a proto jsem se nezabil. Podruhé jsem sletěl ze hřbetu jedoucí bestie a bylo to, jako

bych spadl ze střechy, ale stačil jsem se zachytit sítě pokrývající boky a pak se trefit nohou do třmenu.

Byla to nejkratší výuka na světě. Do odjezdu zbývala nanejvýš hodina a já jsem se pořád učil upínat obrovské, i když nepříliš těžké sedlo, a dokola si opakoval povely: *ta khaa, haja, simanga…*

Při vstávání se musela vší silou držet velká vyčnívající hlavice s úchyty, ale Brus se mýlil. Když si tvor sedal, bylo to ještě horší. Když klesal na kolena, měl jsem pocit, jako bych padal na zadek z městské zdi.

V táboře se stupňoval chaos, na hřbety velbloudů se věšela poslední zavazadla, zvířata se začala šikovat do dlouhého hada, jedno za druhým.

„Balit!“ křičel N’Goma. Jeho pták nade mnou prošel jedním dlouhým krokem. Vypadal jako oživlá věž. *„Ahima, n’te!“*

Když se mi podařilo ujet několik kroků rovně a pak se otočit, byl jsem na sebe hrdý, jako bych dokázal něco neobyčejného.

„Vrať se, všivý ptáku!“ řval Ozub a zuřivě škubal otěžemi. Projel kolem mě na běžícím ornipantovi, který se viditelně chystal zpátky do Nahigylu.

Přikázali mi jet na pravém boku karavany, poblíž čela, a držet se v jedné třetině délky. Jet rovně a neodbočovat. To bylo všechno.

Nekonečný had ryčících velbloudů, lidí a onagerů vycházel z úvozu a já jsem se na to díval z ptačího hřbetu jako z vrcholku věže.

Sedlo ležící na hřbetě těsně u tvorova krku bylo vlastně docela pohodlné, obzvlášť když jsem začal přicházet na to, co k čemu slouží. Část nacházející se přede mnou připomínala koňské sedlo, jen pořádně hluboké a s vysokou hlavicí vpředu. Vzadu, na hřbetě, se nacházelo široké lůžko potažené kůží a vycpané chlupy. Na bocích mělo opěradla a určitě by se tam dalo i spát, kdybych natáhl nohy dopředu.

Má zavazadla visela na ornipantových bocích, ale nezdálo se, že by si zvíře vůbec všímalo nějaké váhy. Měl jsem měch s vodou a vak s hrstí proužků masa a sušeného ovoce. Stříška nad hlavou vrhala stín a na bocích jsem mohl spustit další závěsy.

Jenže jsem si nedokázal zvyknout na rytmus dlouhých ptačích kroků, které se mnou házely do stran, a celou dobu jsem se musel křečovitě držet, abych nespadl. Ještě jsme neztratili z očí úvoz, ještě se v něm neobjevil konec karavany a já už jsem cítil, jak mi vyčerpáním tuhnou všechny svaly.

Ti Kebiryjci, kteří stejně jako my jeli na ornipantech, působili dojmem, že je jízda nestojí ani to nejmenší úsilí. Napůl leželi v palankinech, nohy měli překřížené na sedlové hlavici a líně řídili ptáky, sotva pohybujíce dlouhými otěžemi, nebo je jakoby bez zájmu šťouchali oštěpy. Vypadali, jako by řídili bryčku taženou povolnými onagery, kteří sami vědí, kam jít.

Já jsem si každou chvíli pletl příkazy, řemeny se mi zamotávaly v rukou a oštěp jsem málem ztratil.

„Doufám, že bojujete líp, než jezdíte," vykřikl jeden z jezdců. „Protože jinak byste byli hrozná eskorta!"

Podmračeně jsem se na něj zadíval, zpocený, rozbolavělý a zoufale bojující, abych se udržel v sedle. Nemohl jsem ani pomyslet na to, že bych se vydrápal do palankinu, protože bych okamžitě spadl. Dokonce jsem ani neměl čas křiknout na něj nějakou odpověď.

Myslel jsem, že Nahel Zym je nekonečné, mrtvé moře písku, ale my jsme zatím jeli jen pustinou plnou skal, kamenů, trsů travin a nějakých osaměle rostoucích stromů. Nijak zvlášť se nelišila od stepi, přes kterou jsme dojeli do města.

Ornipanti šli velmi rychle. Příliš rychle, protože jeden ptačí krok je několik lidských, a bylo nutné jet zároveň s důstojně kráčejícími velbloudy.

„Nevystupovat z šiku!" křičel někdo každou chvíli.

„*Rahii…*" zachrčel jsem a zatáhl za uzdu. Nestvůra obrátila obrovskou hlavu a rozhořčeně se na mne podívala.

Cesta pouští na hřbetě obrovského ptáka, to je něco, co trvá nekonečně dlouho, když to prožíváte, ale později už toho není moc, co byste si mohli zapamatovat, a ještě méně, co by se dalo vyprávět.

Existovaly jen údery obrovských tlap o zem, které jsem cítil v celém těle, jako by mě někdo kopal do zadku, hluboko dole se přesouvající kameny a keře, žár dopadající z nebe, rozpáleného jako moře rtuti, mouchy kroužící kolem obličeje a nekonečný had nákladních zvířat.

Část z nich nesla zásoby jídla, vody a krmiva, část tlusté, obdélníkové tabule soli zabalené do kožených vaků, další část měla jiné pytle a rance. Zvířata byla naložena tak, že zpod nákladu nebyly vidět ani jejich hřbety, ale přesto kráčela přímo a nezadržitelně, jako by tu tíhu vůbec nepociťovala.

Pochod se nekonečně táhl. Cítil jsem bolesti v zádech, v nohou a za krkem i v každém křečovitě sevřeném prstu na řemeni uzdy.

Po nějaké době mi bolest přestala tolik vadit, protože na mě začaly jít mdloby. Sedlo se nekolébalo jen do stran, ale také dopředu a dozadu, ptačí hlava při každém kroku prorážela zobákem vzduch.

Po další nekonečně dlouhé době jsem se v sedle pozvracel, ale nemohl jsem se natáhnout pro měch s vodou. Cítil jsem, že pokud jenom trochu změním pozici, sklouznu ze hřbetu a zlomím si vaz.

Pták kráčel před sebe, někdo na mě každou chvíli křičel, že vypadávám ze šiku, žaludek jsem měl jako naplněný octem a svázaný do uzlu jako starý hadr, slunce mě pálilo na kůži, a dokonce i vítr připomínal závany z pece. A tak to bylo pořád, bez konce.

Bez konce.

Pamatuju si, že v jednom okamžiku jsem přesně věděl, že se nedožiju přestávky.

Veliká zmije tvořená lidmi a zvířaty se kroutila pustinou. Na východ. K poušti Konce světa.

Tam, kam mě vedl osud.

Odpoledne jsem se pořád díval na slunce, které vypadalo jako přilepené k obzoru, úplně jako bych ho chtěl silou stáhnout za horizont.

Zastavili jsme se k odpočinku, teprve když bylo jednu dlaň nad horizontem. Had ze zvířat se začal zavinovat do spirály, velbloudi ryčeli a Kebiryjci vykřikovali rozkazy. A my jsme jezdili na ptácích dokola a vířili oblaka prachu. Trvalo to celou věčnost.

Když mi ukázali místo a po delším výstupu se mi podařilo ornipanta přinutit, aby si sedl, prostě jsem se zřítil ze sedla do prachu. Nohy třesoucí se vyčerpáním mě nedokázaly udržet a pořád jako by se se mnou všechno houpalo. Zvládl jsem aspoň to, že než jsem upadl, podařilo se mi odepnout měch.

„Odsedlej ho!“ křičel nějaký Kebiryjec. „Musíš mu dát najíst. Musí vědět, kdo ho krmí.“

Žrádlo se míchalo ve velikých dřevěných štoudvích. Byla to žlutošedivá mazlavá hmota, která strašlivě páchla.

„Nakrmili jsme je před cestou,“ řekl Kebiryjec, míchající v díži dřevěnou holí. „Každý z nich sežral tři krávy. Teď nepotřebují moc jíst ani pít. Stačí jim durra se sádlem, popelem, krví a sušenými krysami. Uplácej koule. Velké jako tvoje hlava. Pořádně, nesmí se rozpadat. Ještě. Pro jednoho ptáka tři koule. Budeš mu je podávat k

zobáku na špičce kopí. Ale opatrně, nesmí vidět všechny tři najednou. A nedovol mu vstát.“

V poušti slouží voda jen k pití, ale i tak jsou příděly skrovné.

A tehdy člověk zjistí, co to znamená, když se nemůže umýt. Byl jsem ulepený uschlým potem, dlaně jsem měl pokryté žluklým tukem a na sto kroků jsem páchl mrtvými krysami.

Nakrmil jsem tu potvoru – podával jsem jí páchnoucí pamlsky na špičce kopí a dával pozor, abych ornipantovi nezasáhl hlavu, protože mě varovali, že by se pak „naštval“. Pták polykal kouli žrádla velikosti dýně v celku, přivíral při tom oči a pohazoval zvednutým zobákem. Viděl jsem, jak se koule přesouvají jícnem.

Když jsem sundal sedlo, nakrmil ornipanta a odložil kopí, teprve potom jsem se mohl svalit do písku ve stínu vlastního palankinu a dlouhou dobu ležet jako mrtvý. Měl jsem pocit, jako by mě zmlátili, pak zkopali a nakonec táhli po štěrku.

„Zvládneš vstát?“ zeptal se Brus. „Rozděláme oheň. Musíme se najíst,“

Otočil jsem se na bok a vstal jako špatně oživená mrtvola. Pořád se mi točila hlava.

Přešel jsem za Brusem napříč táborem plným Kebiryjců, naslouchal jsem cizí řeči, díval se na podivné tvory klečící okolo a slyšel divoký zpěv zaznívající od jiných ohnišť. Cítil jsem se podivně cize a teprve tady mi došlo, jak jsem osamělý.

Proto když jsem došel k vysušeným plackám trusu, které se tvářily jako ohniště a u nichž seděli mí lidé, bylo mi, jako bych našel rodinu. N’Dele mi beze slova podal šálek čerstvého odvaru, v jednom kotlíku bublal řídký, pekelně ostrý hyšmyš, v druhém se kouřilo z durrové kaše. Žádné další nádobí jsme neměli. Museli jsme si nabrat trochu durry ze společného kotlíku, namočit ji v omáčce a vložit do úst. Vydrbal jsem si ruce pískem, ale jen se pokryly přilepenými zrnky a pořád páchly.

„Dobrý večer,“ řekl zdvořile nějaký Kebiryjec, kterého jsem neznal, a podal nám měch. „*Njambe* N’Goma posílá eskortě palmové víno. *Njambe* N’Goma má starost o chlapce. Říká, že nemůže přežít. Odtud se dá ještě vrátit. *Njambe* N’Goma je v takovém případě ochoten mu prodat jednoho velblouda.“

„Děkujeme,“ odpověděl Brus. „Řekni *Njambe* N’Gomovi, že se chlapec vrátit nemůže. Nikdo z nás nemůže. Pojedeme s vámi až za poušť. *Mosu kando!*“

„Olimwenga usuri,“ povzdechl si příchozí. „Když je to tak, *njambe* N'Goma říká, abych chlapci pomohl jehlami. Odstraní vyčerpání a pomohou mu, aby si odpočinul. Také dokážu odejmout mdloby. Čtyři jehly a bude jako nový.“

Ztuhl jsem. Kulička durry, z níž odkapávala omáčka, se mi najednou zastavila v hrdle, jako by narostla do velikosti mé hlavy.

„Děkujeme,“ odpověděl Brus klidně. „Ale chlapce nelze léčit jehlami. Poděkuj *njambe* N'Gomovi za péči, ale musí to tak být.“

„Škoda, že se tak bojíte jehel,“ řekl N'Dele, když se Kebiryjec uklonil a odešel. „Vážně to pomáhá. Pamatuju si, jak jednou…“

Snop ho kopl do nohy, rozlil mu odvar a udělal několik rychlých gest. Aligende ztichl a sklonil hlavu, jako by se styděl. Někdo mi podal měch s vínem.

* * *

Než jsem šel spát, všiml jsem si, že Brus sedí sám na skále nad tábořištěm a hledí na noční oblohu. Co nejtišeji jsem přešel k němu, ale jako obvykle promluvil, jako by měl oči i na druhé straně hlavy a věděl, že stojím za ním.

„Kouřím dýmku a dívám se na západ. Do míst, odkud jsme přijeli. Všechno je v pořádku.“

„Zvládli jsme to. Opustili jsme zemi, jak se mělo stát,“ řekl jsem. „Zbylo ještě trochu vína.“

„Tam, kam míří hrot Západní střely, tam někde daleko, zůstala Fataya,“ odpověděl. „Sama ve své věži. Sama se svou bohyní. Se svou Pramáti. Fataya… Pořád má kousek mé duše.“

Otočil se ke mně.

„To nic, Ardžuku. Neproměnil jsem se v kněze Čekedeje. Je to jenom stesk. Stesk je lidský. Poušť ho vyvolává. Velebný Stín říkal, že to přejde. A určitě to přejde, ale…“

Vykasal si rukáv a ukázal mi fialovou skvrnu velikosti dirhanu.

„Čím jsem dál, tím víc to bolí.“

Na okamžik se odmlčel.

„*Olimwenga usuri…* To říkají Kebiryjci. My v podobných případech říkáme, že je nám to líto, zatímco oni, že ‚svět je podlý'. Stejně jako my, i oni si myslí, že se nedá nic dělat s tím, jaký je svět. Je to živel. Je, jaký je. Musíme se s ním prostě nějak poprat. Ale ona… oni si myslí, že by to mělo být jinak. Oni věří, že podlý

svět je nutné spálit a pak vybudovat jiný, který podlý nebude. Snad se jim to nepodaří…“

„Neviděl jsi ten jejich svět?“ zeptal jsem se. „Ve věži, v ulicích měst? V Maranaharu? Tak co? Je lepší? Náš svět bývá podlý, ale bývá i nádherný. Stávají se v něm špatné i dobré věci. Jenže ten jejich je jenom podlý. Nemůže to být jinak, protože je umělý.“

„Já vím, Mladý tygře. Vím. Jenom sedím a pouští ke mně promlouvá… *Olimwenga usuri*…“

Když jsem šel spát, pořád jsem měl před očima Brusův obličej. Podruhé toho dne jsem spatřil, jak nezdolný válečník pláče. A už bych to nikdy vidět nechtěl.

* * *

Další den byl podobný tomu předchozímu, jen s tím rozdílem, že prvního dne jsem nasedal do ornipantova sedla odpočatý, a druhého dne jsem se cítil, jako by mi bylo sto let a trpěl jsem revmatismem.

Kromě toho bylo všechno stejné. Žárem sálající nebe, mouchy, bolest svalů, trhavé kolébání ptačího hřbetu a kopí v unavené dlani.

Nekonečný had lidí a zvířat, vinoucí se kamenitou pustinou.

Teprve třetího dne se něco změnilo. Naučil jsem se sedět pohodlněji, uvolnil jsem prsty sevřené na řemenech, a dokonce jsem se odhodlal sáhnout pro věci pověšené na ornipantovu boku, které jsem potřeboval, nebo se opatrně přesunout pod palankin. Mdloby přicházely méně často. Ukázalo se, že pro někoho, kdo byl vždycky jezdcem, v podstatě není důležité, jestli sedí na ptákovi, na koni, na draku nebo na buvolovi. Jen je potřeba si zvyknout.

Jenom cesta byla pořád stejná. Nekonečná step, keře a skály, kopce táhnoucí se jeden za druhým. A slunce na obloze, rozpálené jako pekařův plech.

Třetího dne nás však dohnaly kolesky.

Všiml jsem si jich, i když mě v první chvíli hloupě napadlo, že těch několik broučků, kteří se plazí v řadě od vzdáleného kopce na horizontu, jsou opozdilci z naší vlastní karavany.

A pak jsem ucítil, jak se chvěje země, a uviděl jsem, jak jezdec ze zadní stráže jede na běžícím ornipantovi kmitajícím nohama v dlouhých skocích a s krkem nataženým před sebe.

Kebiryjec uháněl podél karavany až dopředu a křičel:

„Hatara! Hatara! Ngeni nyumaja!“

Nerozuměl jsem mu, ale podél karavany nastal chaos. Ozvaly se výkřiky, zvířata se stavěla na zadní, zaznělo ryčení velbloudů bodaných kopími, pouštní zmije se začala svíjet do klubíčka jako při večerní zastávce.

„Co chtěl?!“ křikl jsem na Ozuba, který jel za mnou. Zavrtěl hlavou, bezradně rozhodil rukama a pak si zaklepal na čelo.

„Obrana!“ zaječel někdo. „Kolesky za námi! Mají nás!“

Cítil jsem, jak mnou náhle projel ohnivý záchvěv. Jako bych zničehonic zmrznul, i když z nebe sálal žár.

Zbytek jsem si pamatoval jen jako podivný sen.

„Sednout! Sednout!“ křičel Snop, pobíhající kolem zvířat, která se shlukovala do kruhu. „Ať nevidí ornipanty!“

Velbloudi tažení za pletené ohlávky si neochotně sedali do řady a lidé z nich sundávali náklad, aby před jejich boky navršili alespoň nějakou ochranu.

„Hustěji! Za skalami!“ křičeli.

Stopaři se přehrabovali ve vacích a házeli na zem provazy, spletené do těsných klubek.

Někdo mi do ruky vrazil několik složených železných kotviček a přikázal mi, abych je přivázal k provazům, takže jsem rozkládal železné zuby a dělal uzly na uchách ve spodní části každého z háčků, i když se mi třásly ruce.

Všichni pobíhali s luky a šípy v rukou, ječení Kebiryjců se mísilo s křikem stopařů. Dělal jsem uzly na provazech a divil se, jak zvláštně plyne čas. Buď mi protékal mezi prsty a já jsem byl jako omámený, nebo jsem všechno vnímal zvláštně ostře a výrazně, každý kámen a každé zrnko písku kolem, jako by se svět zastavil na místě.

„Klid! Oni si myslí, že jsme uprchlíci, kteří zabloudili!“ volal Snop. „Je to jenom jízdní hlídka!“

Někdo mi vzal všechny kotvičky, Ozub i N’Dele vyskočili zpoza zvířecí živé zdi a uháněli pustinou, Benkej spěchal za nimi a táhl za sebou svinutý řetěz přehozený přes rameno.

„Vrať se k ornipantovi!“ zavolal Brus a hodil mi těžký, obrovský balík černé kůže. Chytil jsem ho do náruče a skoro jsem upadl. „Pověs mu to na boky a vytáhni luk!“

Zase jsem musel něco zapínat a přivazovat třesoucími se prsty. Při tom jsem se každou chvíli díval na nejbližší kopec. To, co mi hodil Brus, byla přikrývka ze silné, vrzající kůže, pokryté řídkými chlupy s vrostlými mnohoúhelníkovými rohovinovými ploškami,

podobnými šupinám. Tyhle však byly menší, velikosti mince, a kůže zůstávala měkká – přesto však představovala lepší pancíř než kroužková košile. Kůže kamenného vola. Připevnil jsem ji k sedlu z obou stran, tam, kde jsem viděl železné přezky; cípy, trčící vpřed, se daly lehce zapnout pod krkem udiveného ptáka, který teď vypadal jako kříženec orla s želvou nebo jako pohádková, napůl hadí a napůl ptačí chiméra.

Odepjal jsem ještě od sedla kebiryjský kruhový štít z tenké kované oceli a zabodl ho kolmo do písku a pak jsem si připravil luk a šípy.

Stihl jsem jen to, než se kolesky vyhouply na vrchol kopce a v oblacích prachu se zastavily v jedné řadě.

Nastalo mrtvolné ticho.

Na vrcholu stálo pět kolesek a další se neobjevovaly. Stačil jsem si všimnout rohatých bukranionů, díky kterým vypadaly jako nestvůry, a těžkých kropířů z kůže kamenných volů. Kosy spočívaly šikmo usazené v lůžkách na kolech, ne na ráfcích, aby se nepoškodily o všude trčící skály a kameny.

Prostřední koleska byla největší. Vyšší než ostatní, na obou bocích měla šikmo zastrčené žerdě s třepetajícími se trojúhelníkovými žlutými a červenými praporky, vozka stál rozkročený, nahý, oblečený jen do pancíře s nárameníky setníka a s chrániči holení. Za ním se po stranách nervózně olizovali dva bojoví leopardi v obojcích s hroty.

Trvalo to stejně dlouho jako několik úderů mého srdce, které se mi najednou ocitlo někde uprostřed hrdla.

Vytáhl jsem několik šípů a zabodl je do země u nohou a pak jsem prstem zkontroloval tětivu, když vozka na největší kolesce divoce vykřikl, jako by zešílel. Vozy se rozjely z kopce a rozvířily za sebou oblaka prachu.

Myslím, že nás opravdu považovali za obyčejnou skupinku uprchlíků. Kolesky nejsou zrovna vhodné k útoku na cokoli, ale při pronásledování uprchlíků nebo rozprášené pěchoty se jim nic nevyrovná. Předpokládám, že si velitel byl jistý, že se po prvním útoku v panice rozprchneme do pouště.

Kolesky uháněly čím dál rychleji, zkušeně rozmístěné do jednoho šiku. Už jsem slyšel sílící svištění vířících kos.

„To jsou ty nové, s pohyblivými ojemi," vykřikl Snop, který klečel o kus dál za svým ptákem s lukem v ruce. „Když jsou vozkové dobří, dokáží se otáčet na místě!"

„Kde jsou naši?!“ křikl jsem na něj zoufale. Ozub, N’Dele a Benkej, kteří před okamžikem vyběhli před barikádu, mi zmizeli z očí a nikde jsem je nemohl najít.

„Tam, kde jsou potřeba, tohimone!“ vykřikl tajemně v odpověď.

„*Rahii!* Čekat!“ zařval N’Goma důrazně.

Kosy omamně svištěly, dokonale slyšitelné i přes dunění velbloudích kopyt, a řada pekelných strojů se k nám blížila čím dál rychleji.

První šípy vylétly vzhůru k rozpálenému nebi. Připadalo mi, že letí příliš pomalu a že nebudou schopny nikomu ublížit. Jenže po chvíli zrychlily a dopadaly jeden za druhým do shluku lidí a zvířat.

„Čekat!“ křičel N’Goma. „Nestřílet, nechejte je dojet blíž! *Ngodani! Rahii!*“

Další šípy vylétly k obloze ještě dřív, než ty první dopadly. Slyšel jsem jejich kvílivé svištění, když stoupaly k nebi, a potom zuřivé hvízdání, jak se zabodávaly do země uvnitř obranného kruhu.

Napnul jsem luk a zamířil na nejbližší kolesku, která už byla jen sto kroků daleko.

Viděl jsem oblaka prachu, uhánějící velbloudy, kteří vypadali jako trnité mořské nestvůry, a postavu vozky stojícího na pokrčených nohou, se širokou kovanou čelenkou chránící čelo a tváře.

„Čekat! *Rahii!*“ zazpíval N’Goma hlasem plným napětí. „Střílet, až vás budou míjet! Zepředu… postupně… teď!“

Vozkové vpadli do karavany stočené do prstence. Vybrali si to místo, protože jim v přístupu nebránily vyčnívající skály. Slyšel jsem praskání a řinčení, jak roztočené kosy jedna po druhé udeřily do boků klečících velbloudů, chráněných jen nákladem.

Ozval se děsivý křik, jak lidí, tak zvířat, vybuchly fontány tryskající krve a do stran se rozlétly třísky, a kolesky, které se otočily u skály, se rozjely podél karavany, každou chvíli chrlíce šípy. Když vzlétly i z naší strany, vypukla nepopsatelná vřava a chaos.

Vozy se prohnaly několik kroků ode mne se svištěním vířících čepelí a potřísnily mě horkou krví. Vystřelil jsem na prvního vozku a pak ještě dvakrát za posledním – tak rychle, jak jsem jen dokázal napínat tětivu.

Kolesky nás minuly a rozdělily se, aby obkroužily naši živou pevnost z druhé strany. Neviděl jsem, jestli se mi někoho podařilo

zasáhnout, nebo zda se alespoň někdo z nás trefil. Oni ano. Ze všech směrů za sebou jsem slyšel chór výkřiků a sténání raněných lidí, smíšený s řevem vyděšených zvířat. Všude trčely dlouhé šípy se zářivě rudými pery.

Díval jsem se, jak vozkové otáčejí kolesky, jak zpod kol odlétají fontány prachu; zíral jsem na střelce tančící na zadní plošině. Jeden z nich se při otočce zachytil bočnice a zavěsil se z vnější strany, aby zatížil jednu stranu kolesky. Visel těsně vedle zuřivě vířících kos. Vůz se s kolem zvednutým do vzduchu otočil a zase se hnal na nás. Další z lučištníků vytahoval jeden šíp za druhým a vodorovně drženým lukem je bleskově, bez míření vystřeloval směrem k nám.

Jeden z těch šípů mi prosvištěl nad hlavou, další se odrazil od pancíře mého ptáka. Pustil jsem tětivu, ale má střela se jen se zařinčením odrazila od roztočených kovaných loukotí velkého kola a zmizela. Namířil jsem na vozku, ale ten se jenom sklonil jediným pohybem pružného prohnutého těla, šíp se zabodl do bočnice kolesky, vystouplé jako lodní příď, a nikomu neublížil. Znechuceně ho zlomil a s divokým výkřikem práskl opratěmi.

Vedle mě se v písku svíjel bolestí vysoký, hubený chlapec. Děsivě křičel – šíp mu probodl nohu. Po měděné kůži stékaly kapky krve. Někdo chrčel a topil se v krvi z probodnutého hrdla. Kolem jsem viděl nehybně ležící těla, zahalená do pouštních plášťů.

Zaslechl jsem známý zvuk – to kosy další kolesky dokázaly rozbít jiné místo naší živé barikády. Několik velbloudů vyskočilo na nohy, viděl jsem, jak dva uhánějí do pouště a cestou ztrácejí náklad a táhnou se za nimi stopy krve. Jeden z nich za sebou vlekl křičícího muže, zapleteného do postrojů, za druhým se táhly rudé vnitřnosti.

Vlečenému člověku se podařilo uvolnit, viděl jsem, jak se zvedl ze země a rozběhl se zpátky ke karavaně. Uháněl jako šílený, kmital dlouhýma nohama, doprovázený naším křikem. Volali jsme na něj, Kebiryjci něco skandovali – nejspíš jeho jméno – když mu náhle jeden z leopardů skočil po krku a oba se v oblaku písku svalili na zem.

Křik nám odumřel na rtech.

Kolesky kolem nás kroužily jako skalní vlci, točily se dokola, se svištěním kos se otáčely na místě a zasypávaly karavanu deštěm šípů. Zdálo se, že jsou nezničitelné. Pamatuju si, že jsem vystřelil tři šípy, jeden za druhým, přímo do monstra projíždějícího kolem, ale nevšiml jsem si, že by to k něčemu bylo.

Zato z kolesky na mě vylétl oštěp, který mě lehce škrábl do boku a zanořil se do písku, a šíp, který se mi zabodl do nohy. Připadalo mi to jako šlehnutí bičem, vykřikl jsem a ztěžka se svalil na zem.

Zvedl jsem se okamžitě, udivený, že necítím žádnou velkou bolest. Bolelo to, ale jakoby jen na povrchu. Šíp trčel z mé nohy, trojúhelníkový hrot vyčníval někde zezadu a rudý květ letek zepředu. Zlomil jsem ho, popadl hrot a zatáhl. Okamžitě jsem pocítil úlevu, ale pak mi začala téct krev. Zatmělo se mi před očima a zdálo se mi, že vyschlá rudá pouštní země se mi pod nohama změnila v třasovisko.

Kolesky pořád kroužily dokola, stále k nim svištivě létaly šípy, stejně jako se jiné šípy zabodávaly do země pod našima nohama.

Rukama kluzkýma od krve jsem zvedl luk, potřásl hlavou, v níž se všechno houpalo, a založil jsem další šíp.

Jedna koleska se s vířením kos prohnala kolem nás, ale v tom okamžiku se něco změnilo. Po jejím boku najednou v gejzíru vytryskl písek a já jsem spatřil Benkejovu siluetu. Amitrajec vyrostl doslova odnikud a napnul řetěz, který vystřelil přímo před uhánějícími velbloudy. Jeden konec byl omotaný kolem skály, druhý svíraly dlaně stopaře, který teď oběhl vyčnívající kámen, napnul všechny články a zapřel se nohama.

Byl to jen okamžik. Vozka zároveň zatáhl za opratě, ale už bylo pozdě. Velbloudi dorazili k nataženému řetězu, který je šlehl do nohou, Benkej pustil svůj konec a dopadl do písku jako hadrová panenka.

To vše jsem vnímal, jako by se čas najednou zpomalil. Velbloudi se do překážky zapletli a zřítili se na zem v jediném shluku nohou, tlam a zbrojí s hroty. Zvedl se gejzír písku a kamenů, z něhož nad hromadu ryčících zvířat vylétl vůz, švihající do vzduchu kosami, s ojí zabodnutou do země. Tyč hlasitě praskla a pak se vůz zřítil na zem koly vzhůru – znělo to, jako když dopadne poražený strom.

Vzápětí zpoza zvířecí barikády zazněl vítězný křik.

Zbývající kolesky se obratně otočily na místě, dvě začaly kroužit kolem rozbitého vozu a další dvě se se zvukem svištících kos pustily za prchajícím Benkejem.

Písek vybuchl na jiném místě, těsně za druhým vozem, a v oblaku prachu se zjevil Ozub. Kirenenec zatočil nad hlavou kotvicí a hodil ji na projíždějící kolesku.

Ozvalo se zařinčení, kotvice se vpletla mezi čepele a loukotě roztočeného kola, které začalo navíjet lano jako kolovrátek. Provaz, přivázaný ke skále, se napnul a kolo utrhl. Koleska se naklonila na bok, rozrývajíc zemi čepelemi a shazujíc ječícího oštěpaře, který dopadl přímo mezi vířící kosy, a pak se celý zápřah svalil rovnou na barikádu z našich velbloudů.

Benkej se v běhu otočil a něčím se zahnal. Kebiryjská vrhací čepel, rukojeť se srpovitými ostřími trčícími do všech směrů. Stejná, jakou jsem v paláci viděl v ruce úkladného vraha a která se zabořila do hrudi mé Irissy, se teď zaleskla ve vzduchu a zabodla se někam mezi rozehnaná zvířata. Stalo se však jen to, že se koleska otočila na místě a změnila směr.

Uvnitř karavanového prstence zoufale bojovali o život vozka a lučištník. Trvalo to jenom chvilku, jen několik zasvištění zahnuté kebiryjské šavle. Leopard se zařváním přeskočil přes barikádu z nákladu a chtěl se vrhnout na jednoho z Kebiryjců, ale nezasáhl ho. Muž se mu nějakým neuvěřitelným pohybem vyhnul, jako by se stal písečným vírem, odrazil se rukou od země a rozpáral dravci břicho špičkou šavle. Další vyskočil do vzduchu, švihl šavlí a rozsekl leopardovi krk.

Vystřelil jsem znovu, na vůz uhánějící za Ozubem a Benkejem, ale mé střely doslova utonuly v řece šípů, vylétajících zpoza barikády. Lučištníkovi se šíp zabodl do podpaží a vozkovi do nohy, ale boky kolesky byly přikryty kůží kamenného vola a většina šípů dopadala vedle nebo se odrážela od postranic.

N'Dele se objevil na místě, kde před okamžikem projela kola vozu, a hodil svou kotvici. Hroty se zabodly do vozkova hrudníku, provaz se napnul a přimáčkl ho k bočnici vozu. Voják divoce vykřikl, ale jeho řev se ztratil v hluku praskajícího podvozku. Stříška dopadla na zem a uvolněná kola pokračovala za zešílivšími velbloudy, poskakujíce na prohnuté ose.

„Ornipanti! Útok! Pomoc!" zaječel N'Goma. *„Hajaa!"*

Potřeboval jsem jenom okamžik, abych si uvědomil, že křičí na mě.

Když jsem vyskakoval do sedla s pocitem, jako by mi tygr ukousl nohu, uviděl jsem, že Snop a Brus už vyrazili. Jejich ptáci se najednou zvedli: živé hory peří pokryté šupinovými plášti. Na každém z nich se pod palankinem ukrývali dva Kebiryjci.

„Počkat, chlapče!" uslyšel jsem. Dva vysocí vojáci, jeden s kopím a lukem, druhý se šavlí v zubech a s hromadou nějakých

řemínků, se škrábali na mého ptáka a cpali se pod stříšku, zatímco tvor narovnával nohy a vztyčoval se do celé své výšky. Další dva Kebiryjci osedlaní ptáci už běželi, přeskakujíce natěsnaná zvířata, která tvořila živou zeď. Vyrazili jsme, abychom protnuli cestu dvěma nepoškozeným vozům, které spěchaly za prchajícími stopaři.

Největší koleska, řízená nejspíše velitelem, se v oblacích prachu bleskově otočila a vyrazila přímo na nás, povlávajíc praporky připomínajícími plameny. Náhradní čepele spočívaly v pouzdrech na velitelových bocích jako ocelová křídla.

Viděl jsem, jak se žene přímo na ptáky, lučištníci za vozkou bez přestání stříleli. On sám řídil jednou rukou – druhou sáhl za sebe, vytáhl ze stojanu oštěp a zabodl ho do podlahy vedle sebe.

„Hajaa! Mbajo! Mbajo!“ vykřikl jsem, můj ornipant pohodil hlavou a rozběhl se rychleji. Horký vítr mi svištěl kolem uší. Jeden z mých Kebiryjců rozpletl své řemínky zatížené železnými závažími.

Koleska, která se řítila na nás, se najednou otočila a podařilo se jí kosami přejet po nohou ptáka, přibíhajícího po mé levé ruce. Čepele zavířily do všech stran, vůz poskočil a zachvěl se na kolech, ale ornipant se vrhl vpřed, shodil posádku a zvedl obrovský oblak písku.

A tehdy jsem spatřil, že druhý vůz projíždí kolem prchajícího Ozuba. Stopař se podíval na stranu a jediným skokem se natáhl na zem. Vířící kosy se přehnaly nad jeho hlavou, kola se zabořila do písku a pak se vůz otočil na místě a znovu zamířil k němu. Ozub vstal, ale z jeho zad už trčel oštěp a šíp.

Zoufale jsem zaječel a pobídl ornipanta.

Ozub se podíval na přijíždějící kolesku, vyplivl krev, sáhl dozadu přes rameno a s bolestnou grimasou si vytáhl oštěp ze zad.

Uháněli jsme přímo na ten vůz, ornipant sklonil hlavu, jeho nohy bušily do země a odhazovaly kameny.

„Střílejte!“ vykřikl jsem přes rameno.

„*Ahima*, chlapče!“ odpověděl Kebiryjec křikem a natáhl luk.

Šíp mi prolétl těsně kolem ucha, ale zabodl se jen do písku těsně za koleskou. Další však lučištníka propíchl, ten vykřikl, klesl na kolena a zůstal viset v popruzích, jimiž byl připoután.

„Hajaa!“ rozkřičel jsem se znovu, zapřel jsem se v třmenech a usadil si kopí do podpaží.

Koleska se řítila na potácejícího se Ozuba, kterému z úst proudila krev, ale on v posledním okamžiku uskočil za skálu.

Čepele zařinčely o kámen, Ozub se rozmáchl oštěpem, ale ten se odrazil od bočnice a s rachotem dopadl do písku. Koleska ho minula a vzápětí se zase otočila, ale tentokrát už jsme byli blízko.

Ornipant bojovně zahřměl a ohnal se hlavou – chtěl z boku zaútočit na vůz zobákem a málem se připletl do cesty vířícím kosám. Škubl jsem opratěmi a jeden z Kebiryjců švihl řemeny do pancéřovaného ptačího boku.

„Hajaa!“ vykřikl. Pták zrychlil.

Minuli jsme vůz, šíp se mi otřel o spánek, rozsekl mi kůži a zamířil k obloze, zatímco Kebiryjec se najednou zavěsil na bok. Držel se jen jednou rukou a s nohama zapřenýma do ptačího boku roztočil řemeny nad hlavou a hodil je utíkajícím velbloudům pod nohy.

Řemeny se ve vzduchu rozdělily na tři spojené části – každá byla ukončena malým závažím – a zamotaly se mezi kopyta tryskem pádících zvířat. Vůz s děsivým rachotem udělal salto a přišel o kola i o čepele. Oba Kebiryjci v běhu seskočili a vytáhli šavle, zatímco já jsem zastavil ptáka a otočil ho.

Poslední vůz, řízený setníkem, se dokázal zbavit ornipantů, jež ho stíhali, a teď se hnal přímo na Benkeje a N’Delu, kteří s sebou vlekli omdlévajícího zkrvaveného Ozuba.

Vůz už přišel o oba střelce. Jeden z nich, proměněný v krvavé cáry, byl v popruzích vlečen za koleskou, ale velitel vypadal, jako by se ho to netýkalo. Stál na místě s pokrčenýma nohama a pobízel velbloudy.

Ptáci, kteří ho pronásledovali, byli daleko za ním.

Viděl jsem, jak Brus a Snop jedou vedle sebe, křičí jako šílenci a za jejich ornipanty se zvedá obrovský oblak písku.

Ze směru od karavany uhánělo vstříc kolesce několik rozzuřeně ječících lidí s kruhovými štíty a šavlemi, ale byli moc daleko.

Toho všeho jsem si všiml, až když jsem uháněl s hlavou přitisknutou k ptačímu krku a zuřivě ornipanta poháněl špičkou kopí.

Stopaři se rozdělili.

Benkej za sebou táhl slábnoucího Ozuba, N’Dele zůstal trochu vzadu, zvedl ze země utržený kus řetězu a teď čekal na srážku s koleskou. Stál na rozkročených nohou a točil řetězem, soustředěný a připravený.

Velitel ho však ignoroval a objel ho širokým obloukem. Vůz se otočil na jednom kole a N'Dele hodil řetěz, který však jen strhl kosy z kola.

Koleska tryskem minula Kebiryjce a vrhla se na oba prchající muže právě ve chvíli, kdy mě od ní dělily tři nebo čtyři ornipantí skoky.

Benkej odstrčil raněného Ozuba stranou a tasil meč, ale zápřah jej udeřil do boku a vymrštil ho do vzduchu jako loutku.

Velitel skoro seskočil z kozlíku – držel se ho jen rukou. Naklonil se daleko do strany a pak Ozuba švihl přes záda jízdním srpem.

Stopař se zhroutil do písku a já jsem vztekle zařval. Velitel se vrátil na kozlík, zatočil těsně před přibíhajícími Kebiryjci a zamířil do pouště. Mrtvolu lučištníka táhl za sebou.

Rozjel jsem se za ním.

Pták je sice podstatně rychlejší než koleska, ale vůz byl zase obratnější a o dost lépe zrychloval.

Když ornipant běžel, jelo se mi podstatně pohodlněji. Jeho nohy se střídaly tak rychle, že jsem necítil žádné otřesy, a já se nad kamenitou pustinou vznášel, jako bych letěl.

Nevím, jak dlouho jsem ho pronásledoval. Planul ve mně vztek. Viděl jsem před očima své lidi, padající jako kuželky, Ozuba bleskově seknutého přes hrudník, Benkeje pokopaného velbloudy.

Chtěl jsem krev. Krev toho, kdo nás nechtěl nechat odjet a kdo si myslel, že si uspořádá jatka s bezbrannými uprchlíky.

Přirozeně jsem ani nemohl dovolit, aby se vrátil ke svým lidem a řekl jim o velké karavaně jedoucí za poušť Konce světa, ale v tu chvíli jsem takhle nepřemýšlel.

Byli jsme za kopcem, setník řídící kolesku už nekličkoval a jen uháněl co nejrychleji pryč. Nakonec se ohlédl přes rameno a spatřil, že jsem čím dál blíž. Lehce se pootočil, aby se přede mnou chránil kosami, které mu zůstaly na jednom kole, ale já jsem nasměroval ptáka k druhému boku.

Chvíli jsme si tak hráli, on se stočil doprava a já ho objížděl z levé strany. Celou dobu nás od sebe dělilo několik kroků.

Viděl jsem jeho kruhovou železnou přilbu, jinou než kožené obličejové chrániče čela a tváří, jež nosili ostatní vozkové. Kované hledí, vytvarované do něčeho, co připomínalo lebku mrtvoly, mu zahalovalo obličej až k ústům, na spáncích měl připevněny dva vějíře z čepelí, které vypadaly jako malá křidélka. Ze zadní části

přilby vlál chochol ze žíní. Narazil jsem na umělce, který skutečně miloval to, co dělá.

Z hrdla se mu vydral šílený bojový pokřik, vozka vytrhl z podlahy oštěp, jedním pohybem ho ovinul rukou a opřel za krkem. Řídil druhou rukou.

Zaútočil jsem kopím jako holí. Chtěl jsem mu podrazit nohy. On mi uhnul a bodl oštěpem, ale já jsem bodnutí odrazil. Zrychlil a zase jsme byli daleko od sebe.

Dost se ode mě vzdálil a pak nečekaně udělal ostrý obrat na jednom kole. Vůz se naklonil, čepele zavířily vzduchem. Přímo proti břichu mého ornipanta.

Zoufale jsem škubl opratěmi, jako bych seděl na koni, zapřel se v sedle a pták opravdu skočil. S děsivým řevem roztáhl podivná malá křídla, přenesl se skokem nad čepelemi a zvednutou bočnicí vozu. Obrovské tlapy udeřily do písku, já jsem zase škubl opratěmi a ornipant se otočil na místě přímo k obracející se kolesce. Pak klovl velkým zobákem dospod, těsně před kolem, a škubl hlavou vzhůru. Vůz poskočil v oblaku písku a kamení, osa s rachotem praskla a vůz se převrátil na bok, vlečený velbloudy.

Chvíli jsem nehybně stál v sedle a pak jsem zachrčel „ta khaa…“ a špičkou kopí ptáka pobídl, aby ohnul kolena a sedl si.

Svalil jsem se do písku, protože zraněná noha se pode mnou podlomila, ale hned jsem se zase zvedl a opřel se o meč.

Přešel jsem k převrácené kolesce, přidržuje se jako stařec všeho, co jsem měl po ruce. Jedno kolo se ještě otáčelo.

Vozka se s obtížemi zvedal, krev se mu valila ve stružkách po obličeji. Levou ruku měl nějak divně ohnutou, možná byla zlomená. V pravé však držel oštěp, který mu na chvilku posloužil jako hůl, ale vzápětí s ním zamával ve vzduchu, skrčil kolena a opřel si ratiště o krk.

Už jsem viděl, jak se takhle bodá, jednou rukou a s ratištěm klouzajícím po zádech, takže jsem byl připravený. Odrazil jsem ho mečem, ale on mě nakopl do zraněné nohy, což mě zaskočilo. Měl jsem s kňučením upadnout do písku, ale tentokrát mě bolest probrala. Zablokoval jsem úder oštěpem a praštil ho do zlomené ruky. Uslyšel jsem výkřik a setník se zhroutil na zem.

Byl menší a nejspíš i lehčí než já. V koleskách většinou jezdili právě takoví. Vstali jsme zároveň a vrhli se na sebe jako psi. Oštěp zařinčel o krátký stopařský meč, znovu a znovu, a pak jsem jednou rukou popadl ratiště a druhou naplocho strčil protivníka do krku.

Že to je dívka, jsem si všiml, až když jsem jí usekl hlavu a pochopil, že chochol na přilbě jsou její vlasy.

Pak jsem se vyhrabal na ornipantův hřbet, celý zalitý mou krví, a nechal ho jet, kam chce. Jen jsem se snažil neztratit useknutou hlavu mrtvého nepřítele.

Poušť se kolem mě vlnila a já netuším, jak jsem se dostal ke karavaně.

Ornipant se vrátil sám. Já jsem odplul někam nad poušť a svět zalitý krví.

Utopil jsem se v rudé tmě, pulzující jako vzdálený buben, z níž mě vytrhla bolest.

Omývali mi nohu něčím, co pěnilo a hořelo živým ohněm, zmítal jsem se v rukou Kebiryjců. Někdo mi podal měch. Nejdříve jsem dostal vodu, kterou jsem pil v dlouhých doušcích, a pak šálek ambrie. Začal jsem se tou ohnivou tekutinou dusit. Když jsem kašlal, někdo mě držel za ruce.

A pak jsem se znovu probral.

Nohu jsem měl ovinutou čistým plátnem, další obvaz obepínal můj bok a na čele jsem cítil něco přilepeného, co se drželo kůže jako kousek zaschlého vosku.

„My své mrtvé spalujeme," uslyšel jsem o kus dál Bruse a okamžitě jsem se probral.

„My také," odpověděl mu nějaký Kebiryjec. „Ale tady je není čím zapálit. Těmi malými plackami kravského trusu? V poušti se jen můžeme postarat, aby se nestali potravou pro šakaly."

Mí lidé! Benkej! Ozub! N'Dele! Snop!

Vstal jsem, zapotácel se a opřel se o nějakou hůl.

„Kdo přežil, Brusi!" zachraptěl jsem. Otočil se ke mně a udiveně se na mě podíval.

„Všichni, tohimone. Z našich všichni," odpověděl váhavě. „Ale Ozub zemře."

„Jak to?! Nenechejte ho umřít!"

„Ošetřují ho. Ale já už jsem viděl hodně ran. Ten oštěp mu vyhnal z plic vzduch a nejspíš poranil i srdce. Šíp prošel ledvinou. Umře."

Našel jsem ho v dlouhé řadě sténajících a krvácejících lidí, u nichž se činili potem zalití Kebiryjci s náručemi obvazů a tykvemi léčivých tinktur. Jeden z nich okuřoval ležící muže dýmem ze stříbrné nádobky a ometal je metličkou z koňských žíní. Další si k

nim klekal s kalíškem plným jehel a zabodával je do hlavy i do jiných míst na těle. Udivilo mě, že raněných je tak moc.

Ozub ležel stranou a byl důkladně ošetřený, i když obvazy se mi zdály trochu zvláštní. Seknutí srpem nejspíš nebylo hluboké, protože bylo sešito nití z koňské žíně a přelepeno nějakými náplastmi, ale z hrudi mu trčel dřevěný prut, který jsem v prvním okamžiku považoval za tělo šípu. Ukázalo se však, že je to rákosové stéblo, uzavřené maličkou zátkou.

„Vytáhni… tohimone…“ zachraptěl Ozub. Hleděl na mě podivně lesklýma očima v mrtvolně bledém obličeji. „Vytáhni… zátku…“

Opatrně jsem ji vytáhl a uslyšel jsem zasyčení vzduchu.

„Teď ji vrať zpátky… Už bych nežil… nebýt… toho rákosu…“

Rozkašlal se a po bradě mu stekla stružka krve. Křečovitě mě vzal za ruku.

„Tohimone… byl jsem… zlý… člověk… Rozsviť za mě lampu…“

„Přežiješ, synu Bednáře,“ řekl jsem skrz slzy. „Zakazuju ti umřít!“

„Tohimone… dostal jsi ho…?“

„Ano, Ozube. Usekl jsem mu hlavu. Zabili jsme je všechny!“

„To je… dobře…“

„Zakazuju ti umírat,“ vykřikl jsem zoufale. „Složil jsi své *agiru! Agira, askaro!*“

„*Kano.*.. Teď si musím odpočinout… tohimone… a pak… s tebou půjdu až na kraj světa…“

Život jeho ruku opustil náhle. V jediném okamžiku se stala věcí. Mrtvou věcí jako prázdná rukavice.

„Ke mně!“ křičel jsem. „Zachraňte ho! Probuďte ho svými jehlami!“

Kebiryjec k nám poklekl a dotkl se Ozuba za ušima a ze strany na krku.

„*Matufu,*“ řekl. „Smrt. Jehly jsou pro živé. On už uvnitř není. Mé jehly mu nepomůžou.“

„Vždyť ještě žil!“ ječel jsem. „Kam se poděl?!“

Kebiryjec mávl rukama nad hlavou.

„Teď je tady, nad námi. Jako mrak, který nevidíme. Ještě chvíli tady bude, ale pak odejde. Bude hledat vašeho Stvořitele. Jeho tělo je jako odhozené oblečení. Už to není tvůj stopař.“

Položili jsme ho vedle ostatních zabitých, zavinutého do bílého plátna.

V průběhu bitvy jsem si byl jistý, že zemřelo hodně lidí, ale kromě Ozuba tam leželo jen osm těl. Ten, co ho zakousl leopard, chlapec probodnutý vedle mě šípem, dva, na něž dopadl rozbitý vůz, dva z těch, co se zřítili se zmrzačeným ornipantem, a dva zabití dalšími šípy. Kromě toho jsme přišli o pět velbloudů a měli jsme hodně raněných. Ale to bylo vše. V bitevní vřavě jsem měl pocit, že to bude o dost horší.

N'Goma klečel vedle mě, dusil se hrozivým vzlykotem a sypal si na hlavu písek.

„Kdo z nich ti byl tak blízký?" zeptal jsem se soustrastně a otřel si rukávem vlastní slzy.

„Všichni!" vykřikl zoufale. „Podívej! Támhle leží druhý syn třetí ženy mého bratrance z otcovy strany. A tam, koukni! To je Ungele! Druhý syn šestého bratra první konkubíny mého strýce! Ombana! Třetí syn druhého syna první ženy druhého muže mé babičky z otcovy strany! Alimbe! Ubohý Alimbe! Tvoje Aglaja čeká zbytečně, a ty ležíš v písku Nahel Zymu!"

„Kdo byl Alimbe?" zeptal jsem se s úctou.

„Můj synovec," odpověděl krátce.

Ohně hořely dlouho do noci. Kebiryjci hráli na bubínky, zpívali, tančili a pořádali hostinu za své mrtvé.

My jsme vzali Ozubovo tělo a navršili mohylu z těch největších kamenů, které jsme dokázali uzvednout. Mlčky. Rozsvítil jsem lampu a Snop se celý den snažil vytesat něco do ploché strany jednoho z kamenů. Podařilo se mu na něj vyrýt jméno „Ozub" a symbol klanu Ledu.

* * *

Dalšího dne jsme zase vyrazili na cestu.

Noha mi otekla a dostal jsem horečku, takže jsem cestoval pod palankinem a Brus řídil mého ornipanta.

Poušť se změnila. Vyjeli jsme zpoza dalšího kopce mezi skálami a kameny, abychom před sebou spatřili řady mírných pahorků pokrytých vrásami, táhnoucích se až k horizontu jako ztuhlé vlny. Kam až oko dohlédlo, nebylo nikde nic kromě písku. Nic, k čemu by se dalo směřovat, a nic, co by bylo možné si zapamatovat. Jen písek a obloha.

„Poušť Konce světa," řekl Brus ze sedla. „Podívej se za sebe, tohimone. Od této chvíle už nic jiného nespatříme. A nespatříme už ani naši zemi."

„Stejně už nebyla naše," odpověděl jsem neochotně, protože mě v tu chvíli zajímala jen noha, která bolela a svědila zároveň.

Další dny byly vyplněny nudou, horkem a nekonečnou monotónností. Velbloudi kráčeli pískem, podél plazící se karavany dusali ornipanti, vzduch se vlnil jako voda v potoce. Slunce vycházelo před námi, postupně se k nám blížilo, pak kráčelo s námi, bodalo do očí a bušilo žárem do našich hlav, až se uložilo ke spánku za našimi zády.

Večer přicházel chlad a halila nás černofialová obloha, hluboká, děsivá a posetá hvězdami, visícími těsně nad dosahem prstů. Vypadala jako studna, do níž je možné spadnout, když se díváte dovnitř příliš dlouho.

Seděli jsme kolem doutnajících kousků sušeného trusu, namáčeli kuličky uválené z durry do ostrého hyšmyše a opatrně popíjeli skrovné příděly palmového vína. Dny plynuly jeden za druhým, dlouhé a monotónní, ale přesto se kutálející jako korálky z utrženého provázku. Zapomněl bych na plynutí času nebýt své nohy. Po několika dnech už jsem se na ni dokázal skoro normálně postavit a vlastními silami se vyškrábat na ptačí hřbet. Uplynulo pár dalších dnů a já jsem zaujal místo v sedle. Brus se vrátil ke svému ornipantovi.

Nebyla to moc velká změna, protože od jisté doby můj pobočník skoro nemluvil. Celý den jsme jeli na jednom ptákovi, ale vyměnili jsme si sotva pár vět. Nehybně seděl v sedle a během odpočinku vyhledával místo daleko od ostatních, hleděl k západu a něco si pro sebe mumlal.

Prodírali jsme se pouští. Bylo to jako plout po moři. Když plachtíte, přijde okamžik, kdy neexistuje nic, jen loď a moře. Nemůžete doplout ke břehu, i kdybyste se kdovíjak snažili. Tady to bylo podobné. Život byl jen tam, kde se nacházela karavana. Nikdo by se nedokázal vrátit sám, i kdyby si vzal zásoby a nákladní koně. Pohltil by ho písek.

Cítil jsem to každým dnem, zatímco jsme kráčeli pouští, dál a hlouběji.

Kromě nás tady nebyl nikdo. Nikde. Jen poušť. Ještě nikdy jsem nebyl tak osamělý. Poušť byla jako zrcadlo, které mým očím ukazovalo jen Pilíře, syna Oštěpaře, kai-tohimona klanu Vahadla,

protože kromě něj zde byla jen kývající se hlava obrovského ptáka, písek a nebe.

Postupně jsme se dostávali tak hluboko do pouště, že jsme po nocích začali slýchat hlasy.

Myslel jsem, že to mezi dunami sténá vítr, ale po nějaké době jsem zřetelně zaslechl hněvivá slova, vykřikovaná v nějakém neznámém jazyce, a občas smích nebo nářek. Přicházely zpoza okraje duny, ale když jsme se tam připlížili, písečný svah byl pustý a nenašli jsme žádné stopy – jen drobné vlnky navršené větrem.

Několikrát jsem se probudil s pocitem, že se na mě někdo dívá.

Jednou jsem zahlédl, jak se můj ornipant najednou zvedl, jako by v temnotě spatřil něco, co nikdo jiný nevidí.

Jindy jsem zase uviděl několik černých postav, hodně vysokých a vyhublých – byly podstatně vyšší než nejvyšší Kebiryjci – jak procházejí táborem. Zmizely uprostřed noci a nezanechaly za sebou žádné stopy.

Jen velbloudi se o nic nezajímali. Byli příliš tupí, než aby dokázali vycítit cokoli. Přežvykovali píci a s chrupáním mleli čelistmi.

Rychle mi došlo, že ostatní stopaři vidí totéž. Občas vyskočili a se zbraní v ruce obcházeli tábořiště, ale nenašli nic.

Kebiryjci o tom nechtěli mluvit.

Nakonec jsme si šli promluvit s N'Gomou.

Dlouho mlčel a kouřil dýmku, pohostil nás odvarem a neřekl nic, dokud jsme pod stříškou nataženou nad pískem nezůstali sami.

„Tak už to s pouští prostě je," prohlásil nakonec. „Když dojdete takhle hluboko, kudy nevedou žádné cesty. Každý písečný plavec to ví, ale nikdo o tom nemluví. Poušť nám nepatří. Tady, kde nepřežije žádný člověk, kde není ani jediné stéblo nebo kapka vody, leží království bytostí starších než náš svět. Nepotřebují jíst ani pít. Jsou samotným světlem a ohněm. Jsou tím, čím chtějí být. Chvějícím se sloupcem vzduchu nebo písečným vírem. Procházíme jejich královstvím. Buď nás nechají projít, nebo ne. Občas křičí nebo se smějí, ale to nic neznamená. Musíme projít jako skrz něčí dům. Tiše a opatrně. Nepokoušejte se na ně útočit, dokonce i kdyby se začali objevovat v táboře, ničit palankiny a rozhazovat věci."

„Co jsou zač?" zeptal jsem se.

„My je nazýváme živým ohněm, *N'Matu*. Vy jim říkáte Ifrisové, ale nevíte, o čem mluvíte. Amitrajci neumějí cestovat pouští."

„Jsme Kirenenové," zavrčel jsem.

„Já vím, synu, ale tady to nic neznamená. Tady je jen písek, nebe, Ifrisové a lidé. Vy i my jsme tady stejně cizí.“

* * *

Občas to byl šepot, občas výkřiky a jindy jsme na sobě cítili nějaké pohledy.

Jinak byla poušť pořád stejná. Skrovné příděly vody a jídla, písek lehký jako moucha zalézal do každé mezírky v oblečení. Celé dny jsem se topil ve vlastním potu, pečlivě zahalený do pouštního pláště, se závojem, který mi chránil hlavu i obličej. Bylo mi strašlivé horko, ale aspoň na mě nepražilo slunce.

Brus skoro přestal mluvit. Už s námi nesedával u ohniště. Tvrdil, že nedokáže snést, jak stopaři v takovém horku kouří dýmku. Všiml jsem si, že jí jen durrové kuličky, které si opatrně namáčí v omáčce, a pečlivě se vyhýbá každému kousku masa, jež všichni ostatní vyhledávali. Pil jen vodu a poměrně drsně odmítal nabídku malého přídělu piva.

Šklebil se, když N’Dele začal zpívat, a nejraději se držel stranou. Všiml jsem si, že má vždycky zakrytá předloktí, dokonce i když přišel večerní chlad a bylo možné se obléct lehčeji. Taky jsem postřehl, že ho stopaři – hlavně Benkej a Snop – sledují podezřívavými pohledy. Brus však nedělal nic podezřelého, jen každý večer sedával na okraji tábora a v ponurém mlčení hleděl k západu, ale už bez dýmky a měchu.

Pořád jsem slyšel hlasy. Několikrát se mi zdálo, že vidím nějaké postavy, a v takových chvílích jsem stejně jako stopaři podvědomě sáhl po meči nebo sevřel v dlani kopí, ale nedělal jsem nic jiného.

Občas na tábořiště dopadl kámen hozený kdovíkým, někdy věci uložené do hromádek bez viditelné příčiny spadly na zem.

A jednoho dne jsem se probudil za bledého úsvitu, kdy všichni ostatní ještě spali, a spatřil jsem Ifrise stojícího nade mnou. Nebyl jsem si jistý, jestli jsem se skutečně probudil, nebo zda ještě pořád spím, protože jsem se cítil zvláštně a nemohl jsem se hýbat. Sotva jsem pohnul očima, stál nade mnou, děsivě vysoký a hubený, černá silueta na pozadí šednoucího nebe. Nebyl stínem, jen černou skvrnou. Byl jako díra vedoucí do temnoty, ne jako kdosi s černou kůží. Jeho neuvěřitelně dlouhé tělo bylo tak tenké, až vypadalo téměř ploše, jako silueta namalovaná na paraván.

„Brzy vkročíš do Pustiny snů," uslyšel jsem šepot přicházející z nitra mé hlavy. „Ale ty přes ni musíš přejít v bdělém stavu. Jako jediný, kdo vidí. Nepij mrtvou vodu, synu Oštěpaře."

Chtěl jsem něco říct, ale nemohl jsem ze sebe dostat ani slovo. Ifris najednou zbledl, proměnil se nejdříve ve stín a pak ve sloup rozechvělého vzduchu a ranní světlo.

Tehdy jsem se skutečně probudil. Slunce už bylo na dva prsty vysoko a kolem mne všichni balili tábor.

Slovům z podivného snu jsem porozuměl až o dost později.

Jednoho dne odpoledne se čelo karavany zastavilo, přestože slunce ještě stálo vysoko. N'Goma nařídil přestávku, i když jsem netušil proč. Když jsem dojel na vrchol duny, spatřil jsem úplně bílou pustinu, na níž nebyl žádný písek.

Byla to dokonale bílá skála, pokrytá nejprapodivnějšími budovami, jaké jsem kdy viděl. Stály tam dokonalé kužely, obrovské jako císařský palác, jako by ze skály vyčnívaly špičky rohů nějakých obrovitých tvorů; bílé kamenné koule visící nehybně nad zemí; sloupy, které se pomalu vysunovaly přímo ze skály, nahoře rozkvétající velikými vějíři jako gigantické květy.

Na skále pod nimi se rozhořívaly a zase pohasínaly dokonale rovné čáry, jako by je vyplňoval oheň.

Stáli jsme oněmělí a nevěděli, na co se to díváme a co bude dál.

„To je město?" zeptal se Benkej bezradně.

„To je Tupana Usingi, Pustina snů," odpověděl N'Goma, který na svém ptákovi vjel mezi nás, a já jsem si náhle vzpomněl na několik dnů starý sen. „Prokleté místo, ale jen tudy se dostaneme na druhou stranu pouště. Vejděte do tábora. Vím, co dělat, ale musíme se připravit. Nedívejte se tam. Dokonce i samotný pohled vám může způsobit šílenství, nebo vás zabít."

* * *

„Cesta vede přímo na druhou stranu," vysvětloval nám pak. „Každý, kdo tam vejde, brzy uvidí to, co chce. Je to střed pouště, a všichni obvykle po něčem touží. Nejčastěji po cíli cesty nebo po těch, které zanechali někde daleko. Občas také člověk cítí strach. Je to poušť. Nahel Zym. Smrt číhá na každém kroku. Ale Tupana Usingi všechny ty myšlenky slyší. Slyší a odpovídá na ně. Ten, kdo snil o zahradě uprostřed zurčící vody, o dívkách a čerstvém ovoci, takovou zahradu uvidí. Občas se v poušti dají zahlédnout obrazy

vesnic, jezer a měst, ale ty nejsou skutečné. Nedá se k nim dojít. Na Tupana Usingi je to jinak. Tupana ti dá, co chceš, můžeš tam dojít. Můžeš vejít do zahrady. Můžeš spatřit své blízké. Ale pak už tam zůstaneš navždy. Tupana Usingi ti ale taky může dát tvůj strach. Může ti dát démony, kterých se bojíš – jenže tady tě opravdu roztrhají na kousky. Mnozí vešli mezi ty divné věže a koule. A všichni tam jsou. Uvězněni ve snech a nočních můrách."

„Jak se můžeme dostat přes takové místo?" zeptal se Snop krátce. „Vždyť je to šílenství."

„Dnes se dobře navečeříme. Budeme tancovat, hrát na bubny a zpívat. Dnes se dosytosti najíme a vypijeme zbytek palmového vína. Vypijeme taky bylinky, které nás posílí. A zítra sestavíme karavanu, v jejímž čele stane Undule Malinda, bratranec třetí ženy strýce mého děda. Undule nevidí, ale nepotřebuje oči. Vždycky zná cestu. On nás povede, bude řídit prvního velblouda. Všechna zvířata půjdou za ním, i ptáci. A my budeme spát. V sedlech a v palankinech. Na zavazadlech velbloudů. Budeme spát hluboce, protože vypijeme mrtvou vodu. Celá karavana přejede přes Tupana Usingi v hlubokém spánku, vedená slepcem. Je to jediný způsob, jak tam vkročit a zase se dostat ven."

„Dělal jsi to už předtím?" zeptal se Benkej. „Nebo tě to napadlo právě teď?"

„Já a můj bratr N'Beni jsme projeli skrz Tupana Usingi už mnohokrát. A pokaždé jsme se vraceli o dost bohatší, než jsme vyjeli."

Bylo to tak, jak řekl. Více než polovinu smolně černé noci plné hvězd jsme tancovali, pili a jedli, a já jsem celou dobu nedokázal zapomenout na slova, která jsem uslyšel ve spánku.

Mohl jsem přežít, aniž bych se napil mrtvé vody? Co mi měla Tupana dát? Sny, nebo noční můry? A jak bych se odtamtud měl dostat, když se to nikomu jinému nepodařilo?

Ale ráno po skrovné snídani jsem udělal totéž, co všichni ostatní. Pomohl jsem naložit nákladní zvířata, osedlal svého ptáka, vypil šálek odvaru. Všichni vypadali vyděšeně, i když se to snažili nedávat najevo.

Když bylo připraveno palmové víno s pečlivě odměřenými kapkami mrtvé vody, panovala nálada, jako bychom se rozhodli spáchat sebevraždu. Jen kebiryjským čarodějům, kteří odměřovali tekutinu, se netřásly ruce.

„Jenom se nespleť,“ ucedil Benkej. „Jsem stopař. Už jsem se s tím setkal. Nesnáším, když mě bolí hlava.“

„Jedna kapka uspává, druhá zahání bolest, třetí zabíjí,“ recitoval Kebiryjec. „To se nedá splést.“

Byl jsem ještě vyděšenější než ostatní. Oni měli důvěřovat vodě, která je uspí, a probudit se na druhé straně, nebo vůbec ne. Já jsem musel důvěřovat jen svým vlastním smyslům.

Nápoj nám podávali v malé konvičce těsně před nasednutím do ornipantova sedla. Vysvětlovali, že je potřeba nasednout a co nejrychleji se přivázat k opěrkám palankinu, abychom během jízdy nesklouzli dolů. Zvednout ornipanta a vyrazit na cestu. A pak usnout.

Vložil jsem do úst zobáček konvice a vypil svůj doušek, ale zadržel jsem ho v ústech. Potají jsem se zbavil vína okamžitě, jakmile jsem dosedl na hřbet ptáka, vypláchl jsem si ústa vodou z měchu a vyplivl ji, ale i tak jsem cítil, jak mi tuhnou tváře a jazyk.

Pták vykročil za ostatními dolů z duny, karavana vedená slepcem mířila přímo do přízračné pustiny, kde se pohybovaly podivné, kuželovité věže, vysouvající se ze země a zase beze stopy mizící ve skále.

Viděl jsem, jak jeden za druhým klesají na lůžka, jak jim padají hlavy nebo se kývají v sedlech jako mrtvoly. Někdo ztratil hůl, která se hlasitě kutálela po hladké skále.

V Pustině snů panovalo děsivé, hluché ticho. Byl slyšet jen dusot desítek kopyt nákladních zvířat a těžké našlapování ornipantů. V čele bez zaváhání kráčel na východ vysoký stařec v klobouku, klepající do kamenné plochy pod sebou patkou kopí a vedoucí za sebou prvního velblouda. Vypadal, jako by kráčel po vlastním stínu.

Neupadl jsem do těžkého, bezvědomého spánku jako ostatní, ale i tak jsem bojoval s klesajícími víčky. Trocha mrtvé vody se mi musela dostat do těla jazykem a ústy, ale tomu se nedalo vyhnout. Jenže to, co jsem viděl zavírajícíma se očima, zatímco jsem neustále bojoval se spánkem a klesající hlavou, mohla být pravda, stejně jako podivný sen.

Díval jsem se na obrovské jehlice, probodávající oblohu, které se tyčily nade mnou a po nichž stoupaly a zase klesaly veliké koule; na kamenné hroty, jež by svou základnou zakryly celé vesnice, jak se najednou dělí na plástve vznášející se ve vzduchu; na velké, syčící blesky, poletující mezi vrcholky věží.

A pak jsem se ocitl v mlze. Ve vířící mlze husté jako smetana, v níž jsem najednou stál na nohou. Můj pták někam zmizel a karavanu jsem taky nezahlédl.

Z mlhy se vyloupla nevýrazná silueta vysokého muže v kápi, kirenenském kabátu a plášti.

„Pilíři!“ vykřikl muž přeskakujícím hlasem. „Můj malý tygře…“

Padli jsme si do náruče. Můj otec vypadal mladší, než když jsem ho viděl naposledy, voněl mírně povadlými květy a bakhunovým kouřem.

Dokonce jsem si ani nevšiml, kdy mi po tvářích začaly stékat slzy.

„Otče…“ zašeptal jsem a náhle si vzpomněl, čím je Tupana Usingi. Věčným snem, který ukojí stesk, ale ze svého objetí nic nepustí. „Otče, budu muset odejít…“

„Ano, chlapče,“ řekl císař, můj otec. „Nemůžeš tady zůstat. Nemůžeš se stát součástí snu. Proto tě nevítám u nás v zahradě. Podívej. Nejsou tu keře ani pavilony, nejsou tady tvé milované ženy, nejsou tu ani tví bratři, ani tvá matka. Jsme tady jen my dva. V mlze.“

„Otče… jsem tak unavený…“

„Já vím, Pilíři. Dopadlo na tebe břímě, jež je nad tvé síly. Ale jsi člověk, který tím vším dokáže projít a může zavést celý svět zpátky na jeho cestu.“

„Proč já?“

„Protože jen ty jsi přežil, synu. Vědoucí na okamžik spatřili jeden z tvých osudů. Kráčej za ním i dál.“

„Řekni mi, co mám udělat!“

Zavrtěl hlavou.

„Nemůžu. Osud je jako kouř. Neznám všechny události a nevím, jak budou doopravdy vypadat. Jsem jen vzpomínka, ne skutečný duch.“

„Nejsi můj otec?!“

Usmál se.

„Jsem tím, co sis ze mne zapamatoval. Jsem vším, čím byl tvůj otec, co přetrvalo v tobě a bylo přivoláno prostřednictvím Tupana Usingi. To, kde se ocitl duch tvého otce, ta jediná jiskra vědomí, musí zůstat skryto, stejně jako tajemství smrti všech lidí. Nikdy nemůže stanout před očima živých.“

Vzal mě za rameno.

„Pojďme. Máme jen tolik času, kolik ho má tvá karavana. Řeknu ti několik věcí, které si zapamatuješ, a pár dalších, jež zapomeneš. Ale vrátí se do tvé hlavy ve správný čas.“

Z mlhy najednou vystoupily bojové kolesky, jedoucí pomalu, jedna za druhou. Na kozlících seděli vojáci ve starosvětských zbrojích a se skloněnými hlavami. Střelci také rezignovaně seděli vzadu a nohy měli převěšené ven. Kolesky byly starého typu, s pevnými ojemi a s malými koly pobitými měděným plechem.

„Kde je východ?!“ křičel vysoký muž v rudém plášti a zbroji, jakou jsem vídával na starých kresbách a basreliéfech. Na hlavě měl starobylou přilbu tymen basaara s chocholy po stranách a špičatým plechovým hřebínkem a v dlani držel severní oko. Zřítelnice oka se ale neustále točila.

„Kde je východ?!“ vykřikl znovu. „Slunce přece nemůže být všude!“

Kolesky nás minuly, pohltila je mlha.

„Ubohý Kitargej,“ řekl můj otec. „Pořád nemůže najít cestu.“

„Otče…“

„Ty ji najdeš, jen nebuď nerozhodný. Musím ti něco říct, protože Brus už tě dlouho nepovede. Musíš se spolehnout sám na sebe.“

„Otče! Brus nezradí. To není možné…. On…“

„Ne, on se blíží k rozcestí. Bude si muset vybrat, synu. Proto si zapamatuj: krvavé slzy znamenají rozloučení přátel, ne protivníků. Zapamatuj si i toto: pokud budeš muset ustoupit, nebo si vybrat otroctví, vyber si otroctví. A ještě jedna věc: otroctví není věčné. Nalezneš cestu ke svobodě. Silou nebo lstí. A pak se dívej na nebe. Jednoho dne večer spatříš, jak oblohu protíná ohnivá hvězda. Najdi ji. Jdi tam, kam dopadla. Tohle si musíš zapamatovat. Zvládneš to, chlapče.“

Otec mě objal a políbil na čelo, a já jsem se zase ocitl v oslnivém slunci, na hřbetě svého ornipanta.

Točila se mi hlava a okolo se tyčily přízračná stavby.

Když jsem se někam upřeně zadíval, zase jsem zahlédl mlhu a v ní zahrady, domy a pavilony, a také lidi, kteří běželi, aby se setkali s karavanou, ale najednou narazili do neviditelné zdi, přitiskli se k ní a mlátili do ní dlaněmi, ale nedokázali už udělat ani krok. Křičeli, viděl jsem, jak otevírají ústa a volají na mě, ale neslyšel jsem ani slovo.

A pak čelo karavany vedené slepcem vyšlo z Tupana Usingi a velbloudí kopyta se zabořila do písku.

Lidé se začali probouzet.

Dny míjely obvyklým tempem, jako by se nic nestalo. Některé bolela hlava, jiní si mlhavě pamatovali nějaké děsivé sny. Nikdo ale nezemřel a nikdo nebyl Pustinou snů uvězněn.

Karavana kráčela vpřed.

Cítili jsme ale, že už se blíží konec cesty. Nevěděl jsem proč, něco takového prostě viselo ve vzduchu.

Jenže jednou v noci se jeden z velbloudů utrhl a rozběhl se do pouště. Našli jsme ho ráno, když jsme jeli na ornipantech po jeho stopách – zvíře bylo roztrhané na kusy. Benkej dlouho prohlížel rozškubané zvířecí tělo a dotýkal se nožem okrajů ran, které vypadaly, jako by je vyrobily kosy kolesky.

„Žije v hloubi pouště něco, co by dokázalo udělat takové rány?“

„Vím, na co myslíš,“ odpověděl jsem z výšky svého ornipanta.

„Roiho,“ řekl Brus, přijíždějící na svém ptáku.

„Je čas zase se pomalovat symboly,“ prohlásil Benkej ponuře. „Ale kde tady vezmeme tekoucí vodu, to opravdu nevím.“

„Otázka je, jestli to řekneme Kebiryjcům.“

„Ano, ale až za několik dní,“ oznámil Brus. „Za dva nebo za tři.“

„Proč?“

„Protože nic není jisté. Měl jsi v poslední době sny?“

„Sny viděné očima přízraku? Ne. Nemám je už od Nahigylu.“

„Takže to možná vůbec není roiho.“

Nebyl jsem si tím jistý. A netušil jsem, na co myslí Brus, když tvrdí, že se v dalších dnech všechno dozvíme.

Jeli jsme dál, ale já a mí stopaři jsme se za sebe ohlíželi podstatně častěji než ostatní. Samozřejmě že už jsem neměl sny, i když jsem měl předtuchu. A ta říkala, že má kletba teď kráčí pouští ve stopách naší karavany. A má žízeň.

Poušť se zase začala měnit. Na cestě se objevily kameny a skály, a po několika dnech jsme zahlédli suchý trnitý keřík a plošky drobného porostu na kamenech.

Kdyby se na nás někdo z dálky díval, usoudil by, že jsme ve slunečním žáru zešíleli. Uschlý stromek, který by nestál za pozornost ani onagerovi, nám způsobil hysterickou radost, jako by to byla ta nejkrásnější zahrada. Několik šakalů, kteří nás udiveně

pozorovali, jsme přivítali jako vytoužené příbuzné. Tančili jsme a váleli se v písku.

Ale odpoledne nás zastihla písečná bouře.

Udělalo se zvláštně dusno a bylo vidět, jak je N'Goma ustaraný. Každou chvíli vyjížděl ze šiku a se zacloněným zrakem hleděl k jihu, jako by někoho čekal. Odpoledne se na té straně výrazně zatáhlo a obloha se potáhla nepříjemně rudou barvou.

Průvodce nařídil přestávku a karavana se začala zavinovat.

„Bouře! Vítr nese písek!" vysvětlil nám jeden z Kebiryjců. „Zasype nás, jestli se nepřipravíme!"

Naštěstí jsme dorazili k nějakým skalám, připevnili jsme a přivázali, co se dalo, a už jsme mohli i vycítit, že počasí začíná být nějaké divné. Všichni na sebe vrčeli, unavení a unudění cestou, slunce zuřivě sálalo, ale zároveň jako by se nedostávalo vzduchu a hvízdalo nám v uších.

A pak na nás jako bič dopadl obrovský temný mrak a svět se ponořil do tmy. Prach švihal do kůže, ucpával nosy a dral se pod oblečení, vítr vymačkával vzduch z plic. Byl to hrozný pocit, skrčili jsme se za živou hráz z velbloudů a ornipantů, protože o moc víc se toho dělat nedalo. Jen jsme si museli chránit oči a ústa a naslouchat děsivému vytí větru, v němž zaznívaly hlasy zvířat a přízraků a občas připomínaly hřmící troubení rohů z Rudé věže.

Trvalo to dlouho, ale nakonec nejhorší vichřice polevila. Svět byl pořád zahalený rudým prachem, vítr škubal cípy plášťů, ale už to nebyl ten běsnící živel. Všichni jsme byli vyčerpaní a většina z nás usnula tam, kde se schovala před prachem. Jen jsme si propláchli ústa douškem vody.

Díval jsem se na svět zalitý slabým žlutavým světlem, občas rozetnutý šedivým bleskem. Čekal jsem na déšť, ale pršet nezačalo.

Zato jsem ale spatřil Mirah. Stála na vzdáleném pahorku, bílá silueta s dírami místo oči. Tentokrát na sobě měla košili a stála přihrbená, se skloněnou hlavou zakrytou vlasy.

Vykřikl jsem, ale zablesklo se jen na okamžik a pak zase byla tma. S divoce bušícím srdcem jsem čekal na další blesk, ale když jsem se ho dočkal, vrcholek kopce byl prázdný.

A pak mi někdo položil ruku na rameno.

Všechno přišlo naráz.

Můj tlumený výkřik, pohyb, kterým jsem popadl ruku, jež mě držela, a záblesk nože, vytaženého z šatů.

Brus výpad odrazil plácnutím do předloktí. Nůž dopadl na kameny.

Můj ornipant zachrčel překvapením.

„Odpusť, tohimone," řekl Brus.

„Taky jsi ji viděl?" vykřikl jsem.

„Ardžuku, chlapče… Mladý tygře… Přišel jsem se rozloučit."

Hned jsem si všiml, že se mu po obličeji řinou potůčky krve. Dva z nich stékaly z očních důlků jako klikaté horské říčky. Krvavé slzy. Rozloučení přátel, říkal můj otec.

Rozloučení…

„*Kodai massa,* tohimone," zašeptal Brus tiše, obalil si pěst dlaní a sklonil hlavu. Spatřil jsem, že má lebku naježenou jehlami, a proto mu po obličeji teče krev. Dech mi uvázl v hrdle. „Odpusť, pane, ale už nedokážu být tvým ochráncem. Odcházím, mé místo v duši už zaujímá někdo jiný. Možná to není kněz Čekedej, ale už to nejsem ani já. Jsem sám sebou, jen dokud mi z hlavy trčí ty jehly. Sám jsem si je tam zabodal. Zapíchal jsem si je tam a na chvíli tak získal svou duši. Natolik, abych vyplnil své poslední *agiru*."

„Brusi…" zachraptěl jsem. Chvěl jsem se po celém těle. „Brusi… synu Pelyňka… nemůžeš…"

„Ne, chlapče," zarazil mě. „Byl jsi pro mne jako syn. Nemůžeš jít přes celý svět… Nést osud celého Kirenenu a přitom mít po boku někoho, kdo se mění v nepřítele. Nemůžeš putovat s Amitrajcem, který nenávidí všechno, co je skutečné a pravdivé, miluje jen Podzemní Matku a touží po tom, aby se všechno stalo jedním. Já to nejsem, ale slábnu. Požírá mě to zevnitř. Stávám se skořápkou, v níž se usídlil had. Žiju, jen dokud mi z hlavy trčí kebiryjské jehly.

Poslouchej mě, chlapče, poslouchej! Mám málo času. Mluvili se mnou Ifrisové. Vím, co mám dělat. Můžu zastavit roiho. Můžu Mirah zničit, pokud se dokážu obětovat. Tak to funguje. Jsi pro mne jako syn, tohimone. Zastavím ji. Nechám se sežrat. Odevzdám se roiho. Její nenávist shoří v ohni mého obětování. Spojím se s ní. Znal jsi ji, že?"

„Jmenovala se Mirah," zašeptal jsem.

„Mirah… Obviňuje tě, ale to já jsem ji zabil. Odpusť, tohimone, už nemáme čas. Pozoruj nebe a moře. Povedou tě. Vyhlížej ohnivou hvězdu. A přijmi… mé *agiru*…"

„Brusi…" Cítil jsem, jak mi z obličeje stékají horké slzy smíchané s prachem. Rudé od písku, připomínající krev. Oba jsme

krvavě plakali. Nedokázal jsem příteli a ochránci říct nic dalšího, protože se mi sevřelo hrdlo.

„Romassu…“ řekl Brus. *Romassu,* můj živote.

Vstal a odešel do tmy. Ještě jednou jsem ho spatřil v záři blesku, jak kráčí do kopce.

A pak jsem zůstal sám.

Ráno jsem byl jako vyhořelý. S nehybným obličejem, s nitrem prázdným a proměněným ve spáleniště. Už jsem v životě přišel o lidi, kteří mi byli bližší než Brus. O ženy, jež jsem miloval tak, jak miluje muž, o své příbuzné, otce i učitele. Pokaždé to byla ztráta, po níž se svět zdál být nějak plošší, a každá z nich mě propálila skrz naskrz, jako když se vypaluje hlína v peci. Šlo ale o to, že Brus byl poslední. Už jsem neměl nikoho, koho bych znal déle než několik měsíců. Nikoho, kdo mě viděl, když jsem byl dítě, a kdo by věděl, co jsem zač. Teď už jsem byl úplně sám.

Řekl jsem stopařům, co se stalo, ale oni byli jen vojáci. Pochopili a očekávali rozkazy. Nic víc. Viděl jsem v jejich očích záblesk účasti, ale jen prchavý. K polnímu veliteli se účast necítí. A pokud ano, není jak ji prokázat.

Než jsme vyrazili, vyšel jsem na ten kopec, ale nespatřil jsem vůbec nic. Ani kapku krve, dokonce ani stopy, protože vítr všechno zahladil. Našel jsem jenom řemínek, na němž visel malý nasazovací boxer s čepelí ne delší než palec, který Brus vždycky nosil na krku. Zachycený na vyčnívajícím kousku skály se v závanech větru mírně houpal. Nasadil jsem si ho – bylo to mé poslední rozloučení.

Pak jsem strávil den v sedle a byl rád, že jsem sám. Seděl jsem pohodlně, s obličejem ukrytým pod kapucí, a nechával odpočívat nohu, která pořád o sobě dávala vědět. Řídil jsem jednou rukou a ve druhé jsem svíral svou železnou kouli přání.

Bylo čím dál chladněji.

Následujícího dne nepostřehnutelně zmizely i pouštní písky a kolem jsem viděl jenom rostliny. Cizí, jaké jsem ještě nikdy nespatřil.

Před námi se táhla plochá, kamenitá rovina a za ní se zvedaly šedivé, smutné hory. Nebe se zatáhlo šedivými oblaky.

Všichni tančili mezi kameny, velbloudi ryčeli, ale mně se nechtělo ani sesednout. Díval jsem se na to všechno shora. Našli malý pramínek, Benkej mi přinesl měch čerstvé vody, já jsem se naklonil ze sedla, abych ho přijal, a usmál jsem se na Amitrajce, ale měl jsem při tom pocit, že mi popraská obličej.

Vypil jsem hlt sladké vody, vrátil měch a pak jsem z Brusových zavazadel vytáhl dýmku. Naplnil jsem ji bakhunem.

* * *

„Pravidla jsou jasná," vysvětloval N'Goma. „Uprostřed pustiny je čára vytvořená z velkých kamenů. Za ní je další. Máme povoleno překročit první, ale druhou už ne. Nikdo přes ni nesmí přejít, jinak zemře. Pro ně, pro medvědí lidi, je to stejné. Překročí první na jejich straně, ale přes druhou nesmějí. Mezi čárami složíme zboží a ustoupíme. Oni si ho prohlédnou a vedle něj položí úhradu. Pokud je dostatečná, přijdeme my a naložíme ji do vaků. Když je to málo, vrátíme se a čekáme dál. Oni něco přidají, nebo taky ne. I my můžeme něco přidat nebo odebrat. Tak to funguje. Trvá to už roky."

„A nikdo nepodvádí?!" zeptal se Benkej. „Vždyť je to jednoduché."

„Když je podvedeme my, oni začnou pobíjet karavany. Pokud budou podvádět oni, my sem přestaneme jezdit. Jednoduché. Měl by to pochopit i Amitrajec."

* * *

Několik následujících dní jsme skládali zboží. Pytle se solnými tabulemi, dobře zapečetěné vaky a kůže kamenných volů, smotané do rolí. Bylo toho hodně. Všechno jsme hromadili za čáru z kamenů, do míst, která nám ukazoval N'Goma, a vraceli jsme se pro další.

Na naší straně hořel velký oheň, který měl ohlásit náš příjezd, ale medvědí lidé se neobjevovali.

Takže jsme čekali. Nudili jsme se, mrzli, rozdělávali ohně a zkoušeli lovit, ale v téhle pustině se toho kromě králíků moc chytit nedalo.

Po čtyřech dnech jsme uslyšeli ponuré bučení rohů a u úpatí hor se objevil oheň. Velká, planoucí hranice.

Dívali jsme se, jak přicházejí k našemu zboží, jak přijíždějí jejich neohrabané vozy s plátěnými stříškami. A pak jsme zkameněli údivem.

Medvědí lidé byli netvoři. Myslel jsem, že je to jen název lidu, podobně jako naše klanová jména. Oni ale byli obrovskými chlupatými monstry, o polovinu vyššími než dospělí muži, s tesáky, za něž by se nestyděl ani tygr, a se silnýma rukama, dosahujícíma skoro až ke kolenům. Viděl jsem nějaké části oblečení, opasky a kusy zbroje, ale taky jsem si všiml, že ne vždy chodí po dvou jako lidé.

Přiblížil jsem se, jak to jen šlo, a pozoroval je zpoza skal. Neslyšel jsem nic, co by připomínalo lidskou řeč. Jen chraptivé hučení a něco, co by znělo jako štěkání, kdyby byl pes velký jako poník.

Zneklidněl jsem a zašel za N'Gomou, který se ohříval u ohně se šálkem odvaru v ruce.

„Vždyť jsou to netvoři," řekl jsem. „Jak dokáží obchodovat?"

„Nevím. Viděl jsem i menší. Ti taky vypadají hrozně, ale nejspíš jsou chytřejší. Počítat ale rozhodně umějí. No, a mají čím zaplatit."

„Nikdy jsi se žádným z nich nemluvil?"

Pokrčil rameny.

„Samozřejmě že ne. Vysvětloval jsem ti, jak se s nimi obchoduje. Položíš zboží a vezmeš si protihodnotu. Sám. S kým bys potřeboval mluvit? Celý rozhovor by byl jenom ‚trochu soli' nebo ‚víc zlata'."

Posadil jsem se na zkřížených nohou, vzal si šálek, opatrně ho postavil na rohož a pohlédl N'Gomovi přímo do tygřích očí.

„*Njambe* N'Gomo, jak chceš zařídit, abychom se dostali do země medvědích lidí?"

„Tys to nepochopil, Kirenenče? Nikdo nemůže přejít za kameny. Nikdo. Já to nezařídím, ani Podzemní Matka ne, nikdo. Kdo tam vkročí, bude zabit."

„Věděl jsi, že se musíme dostat dál. Že jdeme do země vlčích lodí. Říkal jsem ti to stokrát, *njambe* N'Gomo. Oklamal jsi nás!"

„Řekli jste: N'Gomo, převeď nás přes poušť, tam, kam jedou tvé karavany. Udělal jsem to. Nemůžu zařídit, abyste se dostali za kameny, protože to neumím. *Olimwenga usuri*."

Vypil jsem odvar a odešel, protože jsem se třásl vzteky. Nepromluvil jsem na N'Gomu celý den, ale zato jsem shromáždil stopaře.

„Můžeme se tam dostat," navrhl Benkej. „Dokázali jsme už i těžší věci."

„Na cizí území? Mezi davy obchodujících bestií? Jak? Převlečeme se za medvědy?“ rozvášnil se Snop.

„Můžeme jít na jih, až tam, kde skončí to místo na obchodování. Není to přece bazar, který by se táhl až na konec světa,“ řekl jsem.

„Na jejich místě bych tohle hlídal,“ prohlásil N’Dele. „Pokud existují tahle pravidla, určitě to má důvod. V téhle pustině uvidí, jak někdo jde podél linie kamenů místo zpátky do pouště. Půjdou za námi, určitě. Oni na své straně mají hory a lesy, a my ploché nic až k Amitraji. My je neuvidíme, ale oni nás ano.“

* * *

Dalšího dne si mě N’Goma zase zavolal. Šel jsem, i když při pohledu na něj mnou lomcovala zlost.

„Víš, co to znamená *njambe,* synu Oštěpaře?“

Přiznal jsem, že ne.

„Kupec? Urozený? Nebo snad chytrák?“

„Znamená to ‚strýček‘, chlapče. A víš, co ti řekne strýček N’Goma?“

„Že se můžu zadarmo vrátit do Amitraje. Přímo pod nůž, strýčku.“

„A proč do Amitraje? Jeďte s námi do Kebiru. Je to hezká země. Stepi, pouště, slunce. A lidé se tam té vaší Pramáti vysmívají.“

„Nemůžeme se vrátit ani jet do Kebiru, N’Gomo. Naše cesta vede jinam.“

Otočil jsem se. Znovu na mě zavolal.

„Je jeden způsob, Kirenenče! Způsob, jak se dostat za kameny.“

Vrátil jsem se k němu.

„Jaký způsob?“

„Nemusíte to udělat. Jen pokud to bude vaše rozhodnutí.“

„Poslouchám.“

„Čáru z kamenů může překročit jen zboží, synu Oštěpaře. Abyste se přes ni dostali, museli byste se stát zbožím.“

„Schovaní v pytlích se solí? V sudech?“

„Ne!“ vykřikl N’Goma. „To by přece považovali za podvod! Nemůžu pančovat sůl lidmi!“

„Tak jak?“

„Svázaní. Sedící vedle pytlů se solí a kůží. Jako zboží.“

„Chceš nás těm bestiím prodat jako otroky?“

„Je to jediný způsob, tohimone. Dám vám ukryté zbraně a pouta nasadíme tak, aby bylo snadné se z nich dostat. Ale jestli chcete překročit kameny, musíte se stát zbožím.“

„Musím si promluvit se svými lidmi.“

* * *

Když slunce stoupalo nad planinu, už jsme seděli v jedné řadě vedle sudů, pytlů a balíků kůží. Mlčky.

„Občas lituju, že jsem Kirenenec,“ povzdechl si N’Dele.

„Jste si jistí, že to chcete udělat?“ zeptal jsem se. „Dal jsem vám na vybranou. Sundejte si pouta a utečte odtud. Já musím. Vy ne. Jeďte s N’Gomou do Kebiru!“

„Rozhodl jsem se,“ odpověděl Snop, „v opuštěném domě u Nahigylu. Když jsem řekl *agiru kano*. A mí lidé také, tohimone. Není o čem mluvit. Jsme Kirenenové. Rozhodli jsme se.“

„*Mosu kando!*“ přitakal Benkej.

Povzdechl jsem si. Snop, Benkej, Hebzagal a N’Dele Aligende. Kirenenové.

Slunce stoupalo čím dál výš. Z hor přicházeli medvědí lidé.

Surt jede z jihu
se zhoubcem větví,
meč bohům zcizený
blyští se v slunci.
Praskají skály,
padají běsové,
muži jdou v podsvětí,
puká nebe.

Vědmina věštba

Kapitola jedenáctá

Kopí hlupáků

Den před odchodem pořádáme velkou hostinu. Pečené maso, pivo, medovina, ryby.

Stůl se táhne přes celou velkou halu, hoří olejové lampy. Můj speciální oddíl sedí na čestných místech, všichni se hrdě převlékli do maskovacích bílých obleků, které si navlékli na holé tělo. Osobně jsem na bílé plátno sazemi s tukem namaloval černé rozlézající se skvrny.

Na Ohnivý tanec je příliš chladno, ale my sedíme u ohniště, v němž hučí plameny, pijeme a smějeme se. Nic není předstírané. Ti lidé dokonale chápou, jakou cenu má život. Ten jejich je křehký každý den. Večeře před bitvou je skutečná hostina na rozloučenou. Proto pěnivé pivo teče proudem do džbánů, řveme jeden přes druhého a nakonec tančíme před ohništěm, skáčeme na sebe a srážíme se hrudníky, Warfnir si lije pivo do krku rovnou ze džbánu, všichni okolo tleskají a křičí, Grunaldi je od pasu nahoru nahý, pohupuje se a mává okousanou kostí. Žijeme. Pořád žijeme. Všichni kypí nespoutanou, přirozenou živelností, kterou jim závidím.

Oslava trvá dlouho do noci a ani jednoho z mých lidí nenapadne jít brzy spát. Vím o tom a vyhovuje mi to.

Čekám na okamžik, kdy budou všichni pořádně opilí, vyjdu z haly a pak odcházím dřevěným labyrintem dvořiště do svého pokoje v podkroví. Prohlédnu si dokonale uspořádané vybavení, svléknu se, ještě si vykouřím malou dýmku a sfouknu lampu. Opravdu se mi nechce odtud odjíždět. Nemám chuť zase stanout před šíleným vědcem a dívat se na děsivé boschovské dioráma. Chci zůstat tady. V Ohnivém domě, s těmi, které znám. Spát až do jara.

Vklouznu do pokoje a hned zalehnu do postele. Tiše a diskrétně vstoupí. Sedne si na okraj slamníku a položí mi jemnou dlaň na ústa. Pomalu se sklání a zakryje mě štíhlým tělem, které je pod tenkými šaty prochladlé.

„Nic neříkej…“ slyším horký výdech přímo do ucha. „Vůbec nic… Nemusíš slibovat, nemusíš se zaklínat, nemusíš nic… Jen tady buď. Buď se mnou.“

Obejmu ji, přetáhnu jí šaty přes hlavu a pak mé dlaně okamžitě sklouznou k bedrům. Naše ústa se setkají hned, jak se její hlava vymotá z látky.

Podle rozkazu nic neříkám.

*

Vyšel z pevnosti zadním vchodem hned za úsvitu, když ještě panovala úplná tma. Jadrana vedl za ohlávku a kráčel nesmírně tiše. Šel tak lehce, že mu dokonce ani sníh neskřípal pod podrážkami bot.

Zato jeho komando sotva vleklo nohama, snažilo se hlavně nezakopávat a nenarážet ve tmě do stromů. Dal jim znamení, aby nasedli na koně, a řetěz sněžných nindžů kymácejících se v sedlech vyrazil krokem po stezce.

Zastavili se na mýtince. Pořád mlčeli. Grunaldi si rozvázal kápi a protřel si obličej hrstí sněhu, který shrnul z větve.

Vuko udělal několik gest a všichni se zastavili v kruhu, koňskými hlavami k sobě. Warfnir potřásl hlavou, jako by kocovina byla něčím, co se dá setřást jako sněhové vločky.

Drakkainen přiložil nataženou dlaň k ústům, takže nikdo z nich nepromluvil. Jen stáli a dívali se na sebe mezerami v bílých kápích.

Drakkainen odepnul od sedla polní láhev potaženou kůží a podal ji ostatním. Gestem naznačil, že má kolovat.

Rozšněrovali kápě, rozevřeli cípy zakrývající ústa a nosy a odhalili úsměvy plné vděku. Pili dlouhými doušky, polykajíce silnou medovinu, ohnivou vodu a bylinky, které – jak ho ujistil Krkavčí stín – za několik okamžiků uspí i tu nejpozornější gardedámu.

Drakkainen dokonce ani nemusel předstírat, že on sám pije. Když čutora dorazila k němu, všichni jezdci se už kymáceli v sedlech a jeden za druhým klesali na koňské šíje.

„Začneme, Čítač," zabručel pod nosem. Seskočil z koně, odepjal od sedla měch a polil zemi pod koňskými kopyty kalnou bahnitou břečkou, až vytvořil uzavřený kruh. Tekutina se rozzářila mihotavým světlem diamantového prachu.

„Jsi si jistý, že to bude fungovat?" zeptala se víla s nádechem nervozity v hlase.

„Nejsem si jistý ničím, protože si ničím jistý být ani nemůžu," řekl a opatrně klepl špičkou nože do keramického pouzdra s Kopím hlupáků. Hlína praskla. Koně, stojící v podivném šiku, začali pofrkávat a stříhat ušima. Drakkainen jemně stáhl zkamenělou skořápku z ratiště a strčil si ji do podpaží. Pak vytáhl hrst řemínků, dal si je mezi zuby a sáhl po ruce prvního z jezdců, aby ji přivázal ke kopí. Po připoutání ruky druhého muže už kopí nemusel držet – částečně ukryté v pouzdře viselo svisle mezi koňskými hlavami. Viděl, jak začíná zářit obláčkem miniaturních, opalizujících jisker.

„Hotovo…" Sáhl do kapsy, vytáhl vysušenou jahodu a hodil si ji do úst. Zavřel oči. „Dva zamlžené štíty, tisknoucí se k sobě jako dvě půlky zadnice," recitoval finsky. „Tytéž zubaté linie hor, zahalené namodralým oparem. V dálce postřehnutelné dvě skvrny lesa šplhající po úbočích, planoucí královskými barvami podzimu. Třiasedmdesát jehličnatých keřů, pokroucených, jako by je stvořily ruce mistra bonsají. Kolem rozsypané šedobílé hroudy vápencových skal, šedivé jako zkažené maso. Jiskřící plivance sněžných čepiček na vrcholcích…"

Věděl, že ten pohled není schopen dostat zpod víček. Žádné jiné místo neznal tak dobře jako tohle. Aby to pochopil někdo jiný, musel by se sám na nějakou dobu stát stromem. Přenos byl jako záblesk a otřes. Krajina vypálená pod víčky vyrostla z nicoty a praštila ho do obličeje.

Když otevřel oči, spatřil přesně to, na co myslel, jen koupající se v hluboké černi zimního úsvitu.

Jeden z koní zaržál. Drakkainen rozvázal řemínky poutající ruce bojovníků. Spalle bezvládně sklouzl ze sedla jako pytel. Posadil ho a zkontroloval mu na krku pulz.

A pak i ostatním. Všichni žili a spali. Zhluboka oddechovali.

Sáhl do podpaží a zase vytáhl část ulomené hliněné schránky a také kožený váček s měkkým tmelem. Pečlivě a neprodyšně zalepil prasklinu a potom zašněroval kožený obal. Mihotavá záře síly zmizela. Zůstala jen mýtina plná zčernalých, ohořelých pahýlů

stromů, pokrytá sněhem, na níž se rýsovaly neobvyklé závěje, podivně připomínající jezdce na koních.

„Jadrane, ať si koně lehnou na zem," zašeptal do ucha svému zvířeti.

Kůň krátce zaržál a pak jedno ze zvířat zlehka kousl do boku a druhé kopl zadní nohou. Koně si lehli vedle sebe. Grunaldi po hlavě sklouzl do sněhu a začal chrápat.

Musel čekat.

Stezka vedoucí dolů byla strmá, ale koně po ní mohli kráčet bez problémů.

„Měl jsi říct, že chceš tvořit!" sykl Spalle tlumeným hlasem. „Tohle se nedělá. Uspal jsi nás jako nějaká zvířata…"

„Jinak to nešlo," odpověděl Drakkainen šeptem. „Nedělej hluk."

„Z těch písní bohů se dá onemocnět," bručel si Spalle pod nosem. „Na ošklivou chorobu…"

Warfnir, jedoucí na konci, zametal stopy větví. Několik kroků před nimi šel Grunaldi bez koně, opatrně došlapující do sněhu. Kolem nastával ponurý, olověný úsvit. Zlehka sněžilo.

* * *

Byli čtyři a pochodovali rychle. Měli kožichy obšité klikatými zmijími vzory, symbol Tančících hadů vyvedený na zádech, důmyslné přilby naražené na kožešinové kapuce a stoupala z nich pára. Museli jít z daleka.

Velitel – obrovský vousatý chlap v kožichu a přilbě ozdobené hřebenem připomínajícím rybí ploutev, měl v rukou luk a každou chvíli poklekl do sněhu, aby jemně přejel dlaní po zasněžených stopách z minulého dne, jako by četl Brailovo písmo.

Vojáci mlčeli a ostražitě se rozhlíželi kolem.

Zdálo se, že někoho hledají a že jsou nervózní.

Skupinka vešla do úzkého průsmyku. Obr vpředu se najednou zastavil a zvedl pěst. Všichni se zarazili v půli kroku, co nejtišeji sňali ze zad štíty a pevněji sevřeli oštěpy.

Vousáč ale neřekl ani slovo, jen se díval dolů z kopce, se svislou vráskou rýsující se na čele. Jeho lidé, shluklí za ním, trpělivě čekali.

Bojovník přestal pozorovat úbočí a podíval se na závěj dva kroky před sebou. Udiveně zvedl obočí a sklonil se, aby se podíval blíž. Závěj mu vybuchla do obličeje oblakem sněžného prachu.

Obrovský bojovník se otočil ke svým lidem a oni spatřili, jak mu z hrudi trčící šíp s černým opeřením. Pak se rozkašlal strašlivým hvízdavým hlasem a v tom okamžiku se mu kolem krku omotal tenký řetěz.

V průsmyku vybuchl chaos.

Nepřipomínalo to normální boj, jeden z těch, k nimž docházelo v těchto horách bez přestání od doby, kdy Veliký Aaken přikázal dobývat všechno. Proběhlo to bleskově a připomínalo to jatka. Nebyla v tom ani špetka čestného souboje. Okolo Hadů explodoval sníh a najednou se v něm objevili dva bílí tvorové s dírami místo očí a bez obličejů. Jeden z válečníků se ohnal oštěpem, ale řetěz zatížený na konci se omotal kolem jeho zápěstí. Ten, jehož chtěl praštit, mu hodil do obličeje ocelovou hvězdici, vzápětí si přidřepl na rozkročených nohou a sekl ho do stehna. Další vyskočil zpoza skal, kde před okamžikem nikdo nebyl, a sekl zády k němu stojícího Hada do krku. A pak zase zmizel. Poslední z Hadů přeskočil umírajícího vousáče a dal se na útěk, když vybuchla další závěj a další sněžný démon mu kopancem podrazil nohy, skočil mu na záda a kolem krku omotal řetěz.

Všechno trvalo nanejvýš pár vteřin.

Válečník ležící obličejem ve sněhu byl osleplý hrůzou. Sám nevěděl, co z toho, co viděl, bylo strašnější. Bílí netvoři objevující se odnikud, nebo jejich nelidská taktika. Nečekaný útok několika na jednoho podivnými druhy zbraní. Oni se ani nesnažili s nikým bojovat. Jeden útočil na nohy, druhý na obličej, třetí na zbraň a v jediném okamžiku byl člověk mrtvý. A oni už se vrhli na dalšího. Zabíjeli bleskově a lhostejně, jako by pracovali na poli nebo poráželi stromy.

Někdo mu drsně zvedl hlavu, zkroutil ruce a zatáhl ho někam mezi skály.

„Dobrá," řekl Drakkainen přidušeným šeptem. „Dobrá práce."

Spalle už zasypával krev čerstvým sněhem, Warfnir a Grunaldi vzali prvního z Hadů za nohy a za ruce, aby ho shodili do mezery mezi skalami, která se otevírala na boku. Dole hučel potok.

„Počkat," sykl Vuko. „Sundáme jim kožichy, přilby a štíty. Převlékneme se. Pak je hodíme do propasti."

„Slyšel jsi?" zašeptal Grunf k zajatci a zvedl mu hlavu čepelí meče. „Vylez z toho kožichu."

„Ano… Ano…" zaječel vyděšený bojovník. „Už… Dám ti ho… Nezabíjej."

„Zeptám se jenom jednou," oznámil Drakkainen stejným syčivým šepotem z hloubi své bílé kápě. „Neodpovíš, vyloupnu ti oko. Jasné?"

„Ano… Prosím…"

„Kudy do Hudebního pekla?"

Chlapík odpovídal rychle, zajíkavě a polykal při tom slabiky. Před chvílí pronásledoval uprchlé nevolníky. Ve vlastní zemi. To, co se dělo teď, se ani nedalo pochopit. Měl pocit, že sní nějakou děsivou noční můru. Tím spíše, že se to všechno odehrálo v jediném okamžiku.

Drakkainen udusal kus sněhu. Pak začal koncem nože kreslit.

„Tady je ta hora. Tady průsmyk. Tady potok. Kudy do Hudebního pekla? Kde je Trn?"

„Zase ta jeho pampa," zabručel Spalle.

Muž však nějakým zázrakem, snad díky strachu, bleskově pochopil a roztřesenou čárou domaloval zbytek mapy.

„Dobrá," shrnul Drakkainen. Warfnir vytáhl z rukávu krátký nůž. Chlapík skoro vykřikl.

„Vždyť jsem přece řekl… všechno… Prosím…"

„Vezmi ho stranou," štěkl Vuko ledově. „A nezacákej kožich krví."

„Tak pojď, mladý Hade," pronesl Warfnir. „Udělám to rychle. Nebude to bolet. Ne jako ten váš Ohnivý tanec."

Dokonce ani nezazněl výkřik.

Ozvalo se tiché zasvištění a ze sněhu na svahu vyrostlo pět koní pokrytých bílými kropíři. Pět hadích bojovníků v kožiších se znamením Tančících hadů, s kruhovými štíty a v přilbách, vyrazilo na další cestu.

„K čemu ty hadry?" zeptal se Grunf smutným hlasem.

„Musíme projet údolím," vysvětloval Drakkainen, „kterému se říká Zahrada slastí. Většina zábavních parků má přes zimu zavřeno, ale jeden nikdy neví."

„Cítím se hrozně," přiznal Warfnir. „Nebyl to dobrý boj."

„Nikdo z nás nemá ani škrábnutí, oni jsou mrtví, máme informace a převleky a ztratili jsme jen několik okamžiků," odpověděl Drakkainen. „Tak vypadá opravdová válka. Vím, že je to odporné, ale to je nezbytnost, ne hra. Až tuhle práci dokončíme, zase budete moci bojovat čestně. Nejsme tady proto, abyste zemřeli v bezvýznamné potyčce."

* * *

Projížděli Zahradou pozemských slastí, zasypanou sněhem. Jeli v řadě, se štíty na zádech, předstírajíce znuděnou hlídku. Ale nepotkali nikoho, nespatřili žádné květiny. Zamrzlý rybník a humří sochy zaváté sněhem působily ještě divnějším dojmem, než když tu byl naposledy.

„Určitě mají schované ještě nějaké atrakce," zabručel si pod nosem.

„Támhleta hora…" řekl Spalle nesměle. „Vypadá úplně jako nahá holka…"

„Ano," odpověděl Vuko. „Po válce tě sem vezmu na výlet, pak ji prozkoumáš. Zevnitř. Ale zdání trochu klame. Spíš pozlátko pro turisty."

„Kde všichni bydlí?" zeptal se Warfnir.

„Na druhé straně údolí a ještě dál. V takových zděných boudách, ale my se k nim ani nepřiblížíme."

A pak narazili na stezku. Širokou, ve sněhu udusanou cestu se stopami mnoha lidí.

Drakkainen najednou znehybněl, vyskočil nohama na sedlo a podíval se za sebe.

„Z koní," sykl. „Stranou, do hlubokého sněhu. Znehybnit koně a předstírat závěje! Mizíme!"

Po několika minutách rovinou projel obrovský hranatý vůz na kolech pobitých plechem, okovaný železem a naježený ocelovými hroty. Pohyboval se díky desítkám lidí v roztrhaných kabátech a zbytcích kožešin, kteří ho táhli zapřažení do oje, otáčeli loukotěmi kol a jeden přes druhého zezadu tlačili. Padali a zase vstávali.

Bočnice vozu byly ozdobeny barevnými, ale přesto chmurnými primitivními kresbami, představujícími hady požírající slunce a dva měsíce.

Vozka sedící na kozlíku byl celý zahalený v chlupatém kožichu, s hlavou omotanou kostkovanou šálou, a vyčníval mu jenom krysí obličej. Držel dlouhý bič s mnoha řemeny, které měly na koncích závaží.

Za vozem pochodovalo více než deset krabů, pak několik jezdců v kvalitních, i když zrezivělých zbrojích a někteří z nich v rukou drželi turnajová kopí, jež se sem vůbec nehodila.

Konvoj projel údolím a zase nastalo ticho, rušené jen krákáním vran.

Uplynulo ještě trochu času, než se opatrně vyhrabali ze sněhu. Grunf vyvedl zpoza pahorku zmrzlé, podrážděné koně v kropířích pokrytých sněhem.

„Co to bylo?!“ zeptal se Grunaldi pobouřeně.

„Tak bude vypadat svět, když prohrajeme,“ vysvětloval Drakkainen nelítostně. „Zdá se, že se náš čaroděj právě vrátil domů. Aspoň doufám.“

Odbočili na okraj údolí a začali stoupat mezi skály u paty hory.

„Teď si zkrátíme cestu,“ říkal Vuko. „Hned za horou je něco, co se jmenuje Hudební peklo. Támhleto, to byla Zahrada slastí. Je těžké to popsat, ale takhle Tvůrci proměňují Hady v to, s čím se setkáváte. Střídavé utrpení a rozkoš. Teď se rozdělíme.“

Ulomil suchou větvičku, nalámal z ní malé kolíčky a pak ze dvou z nich zuby stáhl kůru, aby odhalil světlé dřevo.

„Ti, kteří si vytáhnou světlé, půjdou s koňmi támhle na sever, zhruba tisíc kroků. Najdete prázdné odlehlé místo a tam se ukryjete. Nebudete rozdělávat oheň. Počkáte. Může to trvat i několik dní. Když přiběhneme, jako by nás honili všichni démoni, přichystejte koně, protože to bude znamenat, že právě to se děje. Tahejte kolíčky.“

Natáhl k nim ruku s vyčnívajícími konci dřívek. Sáhli po nich všichni najednou.

„Spalle a Warfnir zůstanou u koní,“ prohlásil Drakkainen.

„Zase!“ zavrčel naštvaný Spalle. „Nejdřív vykloubená noha, teď dřívko.“

„Nenařikej,“ odpověděl Vuko. „Tady není lepší a horší práce. Všechno je stejně odporné. Vezměte si zbraně a provazy. Máme před sebou šplhání.“

Začalo sněžit hustěji.

„O, Tenenbaum, o, Tenenbaum, ta da ti, da, da, da, daa,“ zanotoval Vuko chmurně, zatímco rozplétal klubko provazu.

Spalle a Warfnir odvedli koně, bručíce si něco pod nosem, a už po několika krocích se zanořili do sněhových vloček jako duchové vánice.

„Polezeme postupně. První se postaví ke konci provazu a bude jistit toho pod sebou. Ti, co jsou dole, hlídají s luky v rukou, aby se nám sem nikdo nepřipletl. A tak pořád dokola. Teď půjdu jako první. Není to těžký svah.“

* * *

Tvrz nazývaná Trn se hlasitě otáčela, míchala sněhovou vánici, otáčela kosami, houpala kyvadly a protínala vzduch koly. Byl cítit vítr, který od ní vanul.

„Co to je?“ vydechl Grunaldi s nepopsatelnou hrůzou v hlase. „Co to vůbec je?“

„Čarodějovo sídlo,“ řekl Vuko zlověstně, položil do sněhu silnou kožešinu a lehl si na ni na břicho. Kopí v pouzdře si položil před sebe. „Trochu bych to všechno promazal, jeden by z toho ohluchl. Nestůj proti obloze, člověče. Najděte si pohodlné místo v závětří s dobrým výhledem a do ruky si vezměte luky. Vaše práce spočívá v tom, aby mi nikdo nepřekážel. Dobře se zabalte a pořádně si lokněte tohohle. Opatrně. Pálí to.“

„Co to je?“ zasípal Grunaldi.

„Slivovice. Ta nejlepší. Dalmatská. Teď se připravte na dlouhé čekání.“

„On v tom bydlí? Kde?“

„Skládá se to tak, jak chce on. Je to Tvůrce. Vždyť jsem vám to přece říkal.“

„Jak jsem to měl vědět? Vždycky se trochu přehání, aby byl příběh zajímavější.“

„Co tady ještě, *pičku materinu*, může být zajímavější? Praštil ses do hlavy?“

* * *

Čekali.

Mráz pronikal až do morku kostí, ale aspoň je zasypala silná vrstva sněhu.

„Neusínejte, *perkele*, nebo se neprobudíte!“

* * *

Trvalo to jen několik hodin, ale neskutečně se táhly. Leželi nehybně, zahalení do kožešin a přikrytí maskovacími kombinézami, ale zima natahovala dotěrné spáry ke špičkám bot a za krky. K tomu všemu na planině, kde se uložili, foukal vítr. Zuřivě.

Po několika hodinách se ale něco začalo dít. Nejdřív spatřili Hadí lidi, přicházející ze všech směrů. Z vrcholku byli malí jako

mravenci, pochodující v dlouhém zástupu, jako by vířící železný hrad byl mraveništěm, do něhož přinášejí sosnové jehličí.

Scházeli se zhruba půl hodiny, až nakonec v bezpečné vzdálenosti od hradu vytvořili šedočerný půlměsíc hlav, jako by někdo posypal sníh hrstí máku.

A pak zase přijel vůz. Jiný, i když také obrovský a hranatý, okovaný železem a naježený bodci. Tenhle neměl na bocích kresby, byl černorudý a hrozivý. Dojel k hradu a zastavil se.

Z davu zazněl vzdálený povyk, který sem zaznával jako šumění moře.

„Nespíte?!“ zeptal se Drakkainen. „Jak to vypadá?“

„Čisto,“ zachraptěl Grunf.

„Nikdo,“ připojil se Grunaldi. „Jenom jsem přišel o cit v nohou.“

„Hýbej prsty v botách,“ poradil mu Drakkainen a otevřel pouzdro s Kopím hlupáků. „Když budeme mít štěstí, tak ten mizera vyleze ven. Ti lidi nejspíš přišli kvůli němu.“

Odplazil se trochu dopředu a vykoukl.

Trnový hrad začal měnit podobu. Některé části zpomalovaly, jiné se přestávaly točit, ozubená kola s dutým ocelovým řinčením zapadla do sebe, přesouvala se nějaká šoupátka a táhla. Z přední části vířícího astrolábu plného hrotů se začal vysouvat most zakončený kruhovou plošinou. Postupně, kousek po kousku, s rachotem a skřípáním železa.

„Výborně, *paskiainen,* a teď vylez…“ ucedil Vuko a přitáhl si kopí. „No tak, pojď ke strejdovi…“

Vůz také zaskřípal, byly odsunuty velké závory a postranice v přední části, naježená špičatými nýty a připomínající rampu prámu, klesla k zemi.

Uslyšel rachot mnoha okovaných bot a pak spatřil skupinu Hadů, tahajících za řetězy.

„Přivezli mu draka,“ došlo mu. „Tak se jim konečně podařil, hajzlům.“

Ale nebyl to drak.

„*Jebem ti dušu.*…“ hekl Drakkainen ohromeně.

Řetězy byly připevněny k síti, do níž byl chycen kamenný disk, který se celou dobu pomalu otáčel a plul nad zemí jako vznášedlo. Na kameni seděl stařec, hubený jako derviš a připomínající opici. Nohy měl zkřížené, ruce opřené o kolena a s hlavou svěšenou se pomalu otáčel.

„*Perkele…*“ ucedil Drakkainen znovu. „Bondswif?! Oba medvědi?!“

Hrad naposledy zaskřípal a na můstku se objevil van Dyken. Ve stejném dlouhém plášti a s vlasy sčesanými dozadu, lesknoucími se jako krkavčí křídla. Opíral se o obrovskou dvoubřitou sekeru s toporem opleteným hady, kteří otevírali chřtány na ostřích.

„Konečně jsi přijal mé pozvání, Bondswife!“ Van Dykenův hlas zahřměl jako ze stadiónových tlampačů a v ozvěnách se odrážel od hor. Vztáhl ruku a ukázal prstem na otáčejícího se starce.

„Podívejte se na něj! Podívejte se na posledního Pěvce! Na toho, co dřepěl v jeskyni pod Ječící horou a opovážil se mi vysmívat! Opovážil se vysmívat mé práci! A kde je teď?!“

Dav zařval, ale bez zesílení to znělo spíše jako šumění. Nic hrozivého.

„Kde je tvá moc, Bondswife?! V této zemi až k moři je jen jeden Tvůrce! Jen jeden, který vládne Hadům! Není tu místo pro takové zbabělé krysy, které nic nedokáží! Nic! Umíš se jen otáčet na tom svém tácu a toužit po nirváně!“

Další řev se stejně mizerným efektem. Drakkainen začal nervózně rozepínat řemínky na obalu.

„*Jebem ti svinjsku mater…*“

Ale v tu chvíli se začalo něco dít. Vzduch kolem Bondswifa zhoustl, kámen se začal otáčet rychleji. Objevily se v něm výboje a jiskry.

„Jsi nikdo, van Dykene.“ Bondswifův hlas zněl jako šeptání, ale byl to hlasitý šepot, až se zdálo, že ho vydávají samotné hory. „Jsi nikdo, odnikud. Nic nechápeš. Jsi jako rozmazlené děcko, které všechno zničí a zapálí jen kvůli samotnému ničení. Dokonce ani tvé jméno nic neznamená. Je to jenom uprdnutí. Odcházím, protože se nechci dívat na tvé dílo. Naplňuje mě odporem. Odcházím, protože přišel můj čas.“

Blesky obklopily starce korónou výbojů.

„Dost!“ Van Dykenovo syknutí prásklo jako bič. Blesky okolo otáčejícího se kamene zmizely. Oba medvědi se bezradně rozhlédl, byl vylekaný. Jeho disk se přestal otáčet.

„Chcípneš, až když ti to dovolím,“ zaječel van Dyken. „Tvoje vědomí proti mému nic neznamená! Nejdřív z tebe vymáčknu každou takzvanou píseň bohů! Každou špetku moci! Teprve pak ti dovolím zdechnout.“

Bondswif vypadal, jako by se chtěl pohnout, ale nejde to. Zdálo se, jako by ke svému disku přirostl. Dokonce i z té výšky bylo vidět, že má strach. Jeho stoický klid najednou někde zmizel. Oba medvědi byl vyděšený.

Drakkainen vytáhl kopí z obalu, odhodil bílou maskovací kožešinu, zvedl se a otloukl hliněné pouzdro o skálu.

„*Aiitisi nai poroja!*“ zaječel a hodil kopím přímo na van Dykena. Zbraň letěla ze skalního svahu, jako by dostala křídla. Zrychlovala jako raketa a za sebou táhla snop třpytivé mlhy připomínající diamantový prach.

Dohromady to všechno trvalo možná dvě vteřiny. Van Dyken děsivě vyjekl, jeho hlas se vznesl nad okolí jako skřípání obrovských dveří. Otočil se k bráně hradu, i když už věděl, že to nestihne. Kopí upravilo směr letu podle jeho pohybu, už zatáčelo v ladném oblouku jako samonaváděcí střela, táhnoucí za sebou oblak diamantového prachu.

„Pět…“ začal Drakkainen se zadostiučiněním odpočítávat. „Čtyři… Přejeme příjemný… Och, *perkele saatani vittu*…“

V tom okamžiku Bondswif zvedl ruce a se zuřivou satisfakcí zaječel. Kopí hlupáků najednou zabrzdilo, hrot se zvedl, oblak magického prachu se ve vzduchu rozmázl do vějíře a pak zbraň naskrz probodla Bondswifa Oba medvědi.

Drakkainen ztuhle stál se zaťatými pěstmi a vyceněnými zuby. Díval se, jak se starý Pěvec, propíchnutý kopím, najednou rozzářil jako svařovací oblouk a vybuchl snopem duhových jisker.

Probral ho až van Dykenův zuřivý řev, který se nesl po horách jako ozvěna zemětřesení.

Nad Trnovým hradem vyrostl černý vřetenovitý oblak, vířící tornádo. Hned pod ním stál van Dyken s rukama nataženýma vzhůru a vztekle řval. Jeho křik se mísil s ječením uragánu.

Dav pod hradem se zoufale rozprchl jako kuličky vysypané z krabičky.

„Padáme!“ utrhl se Drakkainen. „Vypadněte! Hned!“

Bezhlavě sjížděli dolů a ruce si zraňovali o provazy, když z tornáda vířícího nad tvrzí vytryskl svazek blesků a začal bombardovat úbočí. Had syčící stříbrné plazmy se vinul po štítu, shora padaly kameny, na karabinách na provazu vykvetly Eliášovy ohně. Praskání a rachot trhaly uši.

„Dělejte!“ ječel Drakkainen, když sjeli dolů a na hlavy jim společně s kamínky dopadl hořící provaz. Neslyšel vlastního slova. „Hlavy dolů! Dál od stromů! Jsou to jenom blesky!“

V nastalé tmě se každou chvíli zablesklo jedovaté elektrické světlo, stromy kolem nich hořely, jeden po druhém zasažené bleskem.

„Vpřed! Vpřed!“

Blesky dopadaly systematicky, rozbíjely všechno na cucky, ale nezasáhly ani jednoho z mužů. Jenže pak dostal Grunaldi odštěpkem skály přímo do čela a zřítil se na zem zalitý krví, která byla v záři blesků úplně černá. Drakkainen ho zvedl ze země a přehodil si ho přes rameno. Udeřil další blesk a pak další. Kožešina na Grunaldiho zádech vzplanula. Vuko shodil přítele na zem, obrátil ho v tajícím sněhu a pak ho zase vlekl dál. Grunf se směšným, zbytečným lukem v ruce běžel pozpátku za nimi, pokoušeje se chránit, jako by dokázal zastřelit blesk.

„Kde jsou ti pitomí koně?!“ křičel Grunf.

„Grunaldi, neumírej, *jebem ti dušu!*“ řval Drakkainen.

Blesky dál bušily do země a do skal, kameny s hvízdáním létaly vzduchem, ale tornádo zůstávalo za nimi.

Potáceli se v opileckém běhu, přidržujíce Grunaldiho, který jim pořád padal. Nad nimi hučela temnota a hřměla bouřka.

Koně spatřili o kus dál, na dně malé kotliny. Stáli tam, oblečení do bílých kropírů, natěsnaní do vystrašené hromady. O kus dál na sněhu zalitém krví leželo několik Hadích lidí a pár dalších jich stálo v kruhu kolem s meči v rukou. Spalle a Warfnir klečeli na zemi v bílých maskovacích oblecích zacákaných krví. Za nimi stáli Hadi s čepelí nože u jejich hrdel.

Drakkainen zůstal stát jako přimrazený. Spustil ruce a upustil Grunaldiho, který dopadl na zem bezvládně jako pytel.

Grunf Trnité srdce se zastavil hned za ním, s lukem v ruce a šípem na tětivě.

Několik vteřin mlčeli.

Přestalo se blýskat a nastalo těžké ticho zvonící v uších. Jen v dálce hučely plameny.

A pak vzduch proťal podivný zvuk, připomínající ohlušivý ocelový cvrkot nebo chichotání. Drnčení železného vahadla.

Nad horou přelétla sekera, a zatímco se otáčela, dopadla na ně rovnou z oblaků.

Grunf strčil do Drakkainena a shodil ho na Grunaldiho bezvládné tělo. Ozvalo se ostré prasknutí. Trnité srdce se svalil na zem a z jeho zad trčelo půlměsícové ostří ozdobené rozevřenou hadí hlavou. Okolo ležících mužů se rozlila obrovská rudá skvrna, která rozpustila sníh a proměnila ho v rezavé bláto.

Drakkainen se zvedl na nohy rychleji, než upadl, ale už bylo pozdě. Pozdě na všechno.

„Gruuunfeee!“ zaječel a pak vytrhl z jeho těla sekeru a děsivě zavyl „van Dykeeeneee!“, popadl zbraň do obou rukou a hodil ji zpátky. Sekera vylétla k nebi a lidé kolem ji sledovali pohledem. Zdálo se, že se vrátí přesně tam, odkud přiletěla, ale zbraň se jen vznesla, letěla obloukem a pak dopadla někam do sněhu jako obyčejný mrtvý kus železa.

„Dost zábavy,“ prohlásil mladík v černém plášti, stojící v čele oddílu. „Na kolena a ruce za hlavy, blázni. Jedině že by se někdo z vás chtěl setkat se Zmijím jazykem.“

Nedbale odhodil plášť a odhalil páskou opletenou rukojeť univerzálního průzkumnického meče z továrny Nordland Aeronautics.

„Rád,“ ucedil Vuko a vytáhl oba palaše. „Moc rád.“

Chlapec podivně přidřepl a pak vytasil meč a vyrazil vpřed. Zařinčela ocel a monomolekulární čepel zůstala uvězněna mezi zkříženými záštitami palašů. Drakkainen praštil Hada hlavou do nosu a poslal ho k zemi.

„Takhle se to nemá držet,“ prohlásil. „Tak pokračuj. Ještě jednou.“

Had se zvedl ze země, otíraje si krev, která mu proudila v potůčcích po obličeji, zuřivě, syčivě zařval a s několika bleskovými údery se vrhl vpřed. Čepele v Drakkainenových rukou zavířily jako lopatky turbíny, ocel zazvonila a pak Vuko bleskově odrazil tři další údery, otočil se kolem vlastní osy, sekl chlapce dvakrát přes hruď, usekl mu dlaň a vodorovně sekl do jeho břicha, až mu vyhřezly vnitřnosti. Had se svinul do klubíčka a dopadl na koleno, neschopen vykřiknout. Drakkainen stál nad ním a v ruce už svíral svůj *shinobi ken.*

„No dobrá,“ řekl. Krátce sekl chlapce do krku a uťal mu hlavu.

A pak se obrátil k Hadům, kteří stáli v kotlince.

„Kdo se ještě chce stát hrdinou?“ zeptal se. Měl klidný hlas, ale s umouněným obličejem a v bílém oblečení potřísněném krví vypadal strašlivě. Hadi automaticky ucouvli.

„Chce být ještě někdo hrdina?“ zeptal se znovu s lehkým odstínem hysterie v hlase.

„Ty!“ zaječel Had, který stál za Spallem a držel chvějící se čepel u jeho krku. „Odhoď zbraň, nebo ho zabiju!“

Krátce to zasvištělo. Had poskočil na místě a najednou bezvládně pustil meč. Snažil se podívat vzhůru, na vlastní čelo, v němž tkvěla ocelová hvězdice a odkud stékaly stružky krve, ale pak se udiveně posadil na zem. Spalle trhl hlavou a praštil ho do obličeje. Nejistě klečící, pořád omámený Grunaldi upustil druhou hvězdici a upadl na bok. Zároveň Warfnir chytil zápěstí Hada, který mu držel zbraň u krku, druhou rukou ho popadl za límec, přehodil ho přes rameno, zabodl mu vytrhnutý meč do hrudi a připíchl ho k zemi.

„Kdo dál?!“ zavyl Drakkainen hystericky, rozběhl se k Hadům a pozvedl meč. Tak to alespoň vypadalo. Tři nejblíže stojící bojovníci nehybně ztuhli a pak jeden z nich najednou upadl, obraceje se kolem vlastní osy, druhému vytryskla krev z úst a plácl sebou na zem jako mokrá košile a třetí zůstal viset na rukou lidí, kteří stáli za ním, a křečovitě se chytil nějakého kabátu. Ostatní začali ustupovat. Spalle a Warfnir se postavili vedle Vuka a v tu chvíli se Hadi dali na útěk.

Spalle přivedl koně. Grunaldiho normálně posadili a nechali ho, aby se opřel o koňskou šíji a držel se z obou stran, Grunfa Trnité srdce, Atleifova kormidelníka, přehodili přes sedlo.

„Nikdo tady nezůstane…“ zašeptal Drakkainen, otíraje si slzy, které mu tekly po špinavém obličeji.

„Zabili jsme ho aspoň?“ zeptal se Spalle.

„Ne. Byl tam ještě jiný Pěvec, který chtěl zemřít. Přivolal kopí k sobě.“

„To není dobré.“

„Jo.“

„Co teď?“ zeptal se Warfnir.

„Teď,“ řekl Poutník ochraptěle, „domů. Přímo do Ohnivé země. Nezastavujeme se.“

„A když se nám někdo postaví do cesty?“

„Nezastavujeme se,“ zopakoval Drakkainen, sehnul se pro pochvu meče a očistil ji sněhem.

Uháněli jako šílení, už se nestarali o maskování. Zpod kopyt koní tryskal led a oblaka sněhu, koně prskali páru. Jeli nejkratší cestou.

Do Ohnivé země.

Za nimi pořád šílela bouře; obrovský černý mrak, rozvířený van Dykenovým hněvem, kroužil nad údolím, probodávaný svazky blesků. Dunění hromu se bez ustání ozývalo někde za jejich zády, každou chvíli práskající blesky masakrovaly stromy i úbočí kopců bez ladu a skladu, náhodně a chaoticky. Pěvec viditelně netušil, odkud kopí přilétlo, nebo se zmítal ve slepé zuřivosti.

Případně neovládal vlastní bouři.

Nezastavovali se. Jak zněl rozkaz.

Dokonce i když na dně jednoho údolí narazili na skupinku zmatených Hadů vyprošťujících vůz ze závěje, jednoduše se přes ně s řevem a svištěním oceli převalili. Useknutá ruka a hlava dopadly do sněhu, zbyl jen převrácený vůz a černorudá zkroucená těla, třesoucí se a svíjející v zrzavé kaši.

Několikrát se schovali do závějí a počkali, zasypaní sněhem a tisknoucí se k bezvědomému Grunaldimu a Grunfovi zavinutému do vlastního pláště, který ztuhl ohnutý v pase, tak jak ležel přehozený přes koňský hřbet.

Do pasti vjeli někdy uprostřed zimní noci, černé jako smůla, mezi velkými vločkami sněhu padajícími z nebe, když už byli skoro na hranici země nikoho. Doslova na dosah Ohnivé země. Aspoň to tak vypadalo.

Hadů nebylo mnoho, nanejvýš dvacet, ale dokázali je uzavřít v malém údolí obklopeném skalami.

Tentokrát se nechali překvapit. Možná ještě Hadi nebyli zburcováni van Dykenem. Možná to byla jen obyčejná jízdní hlídka. Ohniví lidé si vybrali nejkratší a nejlogičtější cestu na druhou stranu hor. A možná nebyli první, kdo se do téhle pasti nechal chytit.

Ale nechali se.

Pochopili, že neprojedou, teprve ve chvíli, kdy se před nimi zvedla napnutá síť a okolo začaly dopadat hořící pochodně.

„Pět s luky nahoře naproti nám," ucedil Spalle ponuře. „A několik dalších s kopími."

„Za námi to samé," prohlásil Drakkainen.

„Co teď?"

„Dolů z koní."

„Nevzdáme se!"

„Dolů z koní!" zopakoval Drakkainen, rozšněroval si maskovací kápi a vypustil ven oblaka páry.

„Buď se můžeme srazit zády k sobě," řekl Warfnir pomalu a klidně, „nebo se rozptýlit a zkusit štěstí každý sám, pěšky. Ale něco mi říká, že nás tady postřílejí."

„Pozdrav od Hada, psi!" ozvalo se odněkud shora. První šíp se s tupým zvukem zabodl do závěje a vyvolal sněhovou fontánu.

„Položte koně. Schovejte se za štíty a ležte tvářemi k zemi." Drakkainenův hlas byl nepřirozeně klidný a jakoby nepřítomný. „Prostě jen ležte a nehýbejte se."

„Co chceš udělat?"

„Na zem!" sykl Vuko. Sáhl do kapsy a vytáhl několik jahod, seschlých jako rozinky. Ve tmě se mihotavě leskly duhovými jiskřičkami. „Nevstávejte, dokud to všechno neskončí."

Sundal si kápi, hodil ovoce do úst, upravil si na zádech meč a pak vytáhl oba palaše. Rtuťově duhový záblesk se mu objevil na očních bulvách nejdříve jako chaoticky přelétající skvrnky a pak jako jednolitý přízračný svit.

„Zbraně na zem a na kolena! Nelehejte si, zbabělci!" odráželo se od stěn úvozu.

„Jdeme na to, Čítač," zašeptal Drakkainen.

„Jsi si jistý? Abys pak nezuřil…"

„Odpal mě, Čítač! Ať už se stane cokoli."

Se sykotem kolem nich dopadaly další pochodně. Kreslily do vzduchu čáry jako meteory.

Vuko rozkousal jahody a spolkl je. Ucítil zvláštní, perlivou chuť útočící na nos a na mozek. Měl pocit, že se sníh zabarvil dokrvava a že na úvoz dopadl rudý přísvit.

* * *

Zahlédli je z rohové hlásky. Nejdříve zaznělo triumfální troubení rohů, sborové výkřiky a bušení do štítů. A pak viděli, jak jedou v zástupu, co noha nohu mine, spatřili místo jezdce vak přehozený přes sedlo, bezvládně se kývající postavu vedle, unavené, šedivé obličeje ostatních a maskovací obleky potřísněné krví.

Jásání postupně utichlo.

Muži mlčky dojeli k palisádě a zůstali stát jako přikovaní.

Na jezeře se kolébala loď. O polovinu delší a vyšší než vlčí lodě, shluklé v opevněném přístavišti. A co víc, celá se leskla a blýskala jako ledová socha, dokonce jako by byla poloprůhledná. Na zádi se nacházel kastel, trochu připomínající ty na lodích Ohnivých lidí, ale

plavidlo mělo jen jeden stěžeň a podivnou zvednutou příď s vyčnívající vaznicí zakončenou dračí hlavou. Loď vypadala děsivě, zdálo se, jako by zářila podivným zelenavým svitem. Stála na velké kře, jež jí svírala boky. Na kře leželo několik těl.

„Co to je?“ zašeptal Spalle.

„Nevím,“ odpověděl Drakkainen. „Ale nic dobrého.“

Když dojížděli k bráně pevnosti, pomalu se otevřela, vojáci vybíhali zevnitř a chránili je hradbou štítů ze směru od jezera a od přízračné lodi, která mlčky a nehybně stála na vodě, jako by na něco čekala.

„Objevila se tady ráno, hned potom, co jste vyjeli,“ řekl jim Atleif po přivítání, když už seděli ve veliké hale, roztřesení a vyčerpaní. „Najednou se zjevila na jezeře. Nikdo ji neviděl připlout ani z ní nikdo nevystoupil. Vypadá opuštěně. Led ještě jezero neuzavřel, ale ona si přivezla vlastní chlad. Kra je jenom kolem ní. Nejdřív jsme na ni křičeli, jenže to bylo k ničemu. Pak k ní dopluli tři lidi a vylezli na led, ale zhroutili se hned, jak se přiblížili k lodi. Geri a Geraldi, otec a syn. A ještě Orofnir Dešťový stín. Teď tam leží, celí porostlí ledovými květy, a nikdo nedokáže přinést jejich těla. Lidé, kteří kdysi vypluli na osudovou výpravu, pak vyprávěli o ostrově, na němž žije Pěvec. O ostrově, kde rostou stromy a keře z ledu. Tam prý jsou takové lodě. Ale nevíme, co to znamená. Z Ledové zahrady se moc lidí nevrátilo.“

Drakkainen chvíli mlčel, svíraje v rukou stříbrný hrnek s teplou medovinou.

„Co Grunaldi?“

„Když neumřel doteď, bude žít,“ prohlásil muž sedící vedle Atleifa. „Chvílemi se probouzí a zvrací. Trochu blouzní, ale poznává nás. To je dobré znamení.“

„Loď se tady objevila ve stejný den, kdy jsme vyrazili? Ne později?“

„Jak říkám. Toho dne za úsvitu.“

* * *

Vuko stál na konci mola a hleděl na loď. Obrovský, skleněně zelenavý tvar se kolébal na vodě, kra se trochu roztopila a zůstal jen půlkruhový jazyk, na němž ležela těla.

„To je tvoje práce, van Dykene?“ zašeptal. „Řekl sis, že jsem Skandinávec, a poslal jsi pro mě loď z ledu, co? Žvanil jsi něco o

Nibelunzích. Jenže tohle není tvůj styl. Musel jsi vědět, že na ni nenasednu. Ve tvém stylu je Bosch. Nevidím v tom tvůj rukopis. Ty miluješ ujetý surrealismus a holandské mistry ze šestnáctého století. Tahle loď vypadá jinak. Moje máma byla malířka, dokážu poznat umělcův rukopis – dokonce i rukopis takového ubohého mazala, jako jsi ty. Tu loď vyrobil někdo jiný.“

„Snad tam nechceš vlézt?“ zeptala se Čítač. „Je to past.“

„Co je tohle za past?“

„Něco dráždivého. Jako třpytka na konci vlasce. Něco, co upoutá pozornost člověka, který hledá odpovědi a neví, jak dál.“

„Opravdu nevím. Kopí selhalo. Van Dyken žije. Trnité srdce zemřel, aby mi zachránil život. Porážka.“

„My žijeme. Ostatní taky. Ztratil jsi jednoho muže, ale tři se vrátili. Mohlo to dopadnout hůř.“

Drakkainen vstal a zadíval se na vodu. Matněla, jako by se po ní rozlézal mléčný opar. V dlouhém pásu od mola až k palubě lodi. Povrch se pokrýval neuspořádaně plovoucími ledovými jehličkami, které se ve vodě shlukovaly, měnily se v tenoučké plošky a spojovaly se v lesklou vrstvu.

A pak najednou se zvonivým, křišťálovým cinknutím voda zamrzla a spojila molo a loď ledovou stezkou. Do tváře ho udeřil mrazivý závan.

„Vuko, ne…“ žadonila Čítač.

Drakkainen si sedl na okraj mola a opatrně položil podrážku boty na čerstvý led. Povrch trochu zapraskal, ale vydržel.

„Nedělej to, je to opravdu hloupé,“ zopakovala Čítač.

Mlčel. Opatrně dělal krok za krokem, vypouštěje z úst drobné obláčky páry.

Víla se u jeho hlavy vznášela s nasupeným obličejem, mlčky a naštvaně ho doprovázela, když došel k lodi a opatrně zvedl ležící lidi. Byli ztuhlí, pokrytí jehličkovitou jinovatkou jako stříbrným mechem, z něhož se zvedaly malé ledové kvítky s jemnými okvětními plátky a lístky, jež se pod jeho dotekem rozpadaly.

Zvedl jednoho po druhém, ztuhlé v podivných zkroucených polohách, lehké jako prázdné skořápky, a přenesl je na molo.

Potom stál nad nimi, ohříval si ruce v podpaží a zamyšleně hleděl na loď. Na vaznici s hlavou ledového draka, která měla čelisti jako řady vyceněných rampouchů a úzké, plazí oči. Netvorovu kůži pokrývaly komplikované propletence vzorů.

Vtom se ozvalo divné zaskřípání, ústa jedné z mrtvol se pootevřela a vypustila obláček páry. Vuko ztuhl a setkal se s pohledem bledých zmrzlých očí, pokrytých jinovatkou.

„Ošklivé," zazněl podivný hlas, jako skřípání praskajícího ledu. Hlas, který mluvil anglicky. „Ano, bylo to ošklivé." Hlas monotónně pokračoval, jako by četl. „Kdyby však člověk měl dost odvahy, musel by si přiznat, že v něm něco, byť i jen nepatrné, reaguje na tu strašlivou upřímnost toho hluku, že nejasně pociťuje, že v tom všem se skrývá nějaký smysl, který je schopen – ač je vzdálen od oné noci prvopočátků – chápat."

„Co jsme byli my…" ozval se druhý, zkroucený jako preclík, stejně pokrytý stříbřitým mechem a stejně mrtvý, „…kteří jsme sem zabloudili? Budeme schopni zvládnout to němé cosi, či zvládne ono nás? Jak velké, jak úžasně velké bylo to, co neumělo mluvit a co bylo možná i hluché…"[3]

Drakkainen stál a ohromeně naslouchal, ale těla už nepromluvila.

Zvedl první z nich a vešel do pevnosti.

Loď se mlčky kolébala na vodě a drak vpředu zabodával plazí pohled do zad odcházejícího průzkumníka.

*

Hostina probíhá skromněji, než je v takových dobách obvyklé. Hodně často si připíjíme na Grunfa a dlouho probíráme, co dělat dál.

„Nakonec se najde způsob," říkám. „Mám v úmyslu ho najít. Zatím zůstaňte tady. Braňte se. Pošlete pro pomoc k jiným lidem. Řekněte jim, že se van Dyken nezastaví v Ohnivé zemi. Potáhne až ke Zmijímu Hrdlu. Nezastaví se, dokud nepodpálí celý svět. Abych mohl takového Pěvce zabít, potřebuju víc písní a silnější Pěvce. Přivezu ten způsob. Braňte se. A když to jinak nepůjde, nasedněte na lodě a odplujte odtud. Pěvec jménem Aaken je můj problém. Přišel jsem sem, abych ho zabil, a udělám to. To je všechno, co jsem chtěl říct."

„Proč tvá slova vnímám, jako by ses loučil?" ptá se Atleif. „Jsi moudrý muž. Měl bys vědět, že něco tak obtížného jako to, co jste si předsevzali, se občas nepovede. Pěvec nezemřel. Měl štěstí.

[3] Joseph Conrad: Srdce temnoty, Vyšehrad 1980, překlad Jiří Munzar

Možná právě tohle znamená být Pěvcem, nevím. Ale vrátili jste se. Zemřel Grunf, můj kormidelník, ale nikdo další. Jen on sám. Oplakáváme ho, i když jsme stejně tak dnes mohli oplakávat vás všechny. Věděli jste, že se to může stát. Muž musí umět snést porážku. Z vítězství se dokáže radovat každý hlupák, ale v životě přicházejí i porážky. U Ohnivého lidu jsi doma, Ulfe. Jsi tu mezi svými. My se nevysmíváme odvážným, kterým se něco nepovedlo. Jsme oráči moře. Víme, že někdy se vyhrává, a jindy ne.“

„Slyšel jsi v mých slovech rozloučení, protože se opravdu loučím,“ odpovídám. Cítím se hrozně, jako bych je nechával napospas osudu. „Ale ne navždy. Vrátím se sem, do Ohnivého domu. Vrátím se a osvobodím vás od prokletého Hadího krále. Myslím, že vím, co je zač ta prázdná ledová loď, která kotví na jezeře. Poznal jsem vaznici s dračí hlavou. Vím, že sem připlula pro mne. Proto zítra ráno nastoupím na ledovou palubu. Musím. Tady, v Ohnivé zemi, už písně nejsou. Vzal si je Hadí král. Ale jsou za mořem. Možná i v té Ledové zahradě. Takže popluju a najdu píseň, která van Dykena porazí. A pak se vrátím. Jak nejrychleji to půjde.“

„Jestli ji neposlal Hadí král,“ říká Atleif, „pak se z Ledové zahrady nevrátíš. To místo je prokleté, požírá lidi.“

„Taková místa neposílají pro nikoho lodě,“ odpovídám. „Poslal ji člověk. Promluvil ke mně slovy staré knihy. Slovy staré písně o někom, kdo se ocitl uprostřed odlehlých lesů, obklopen divokými lidmi, a rozhodl se, že se mezi nimi stane bohem. A pak zešílel, protože člověk nemůže být bohem. Sám jsi říkal, že se někteří vrátili. Grunaldi se vrátil, pokud vím.“

„To je šílenství!“ volá někdo.

„Všechno, co se teď děje s tímhle světem, je šílenství.“

* * *

Úsvit je mlhavý a jakoby špinavý, přichází mírná obleva. Mlha se v cárech přelévá nad těžkým, zčernalým sněhem.

Vycházím branou, vedu za sebou Jadrana a na rameni nesu sbalené vaky. Branka je otevřená a na pláži je dav. Mlčky se na mě dívají.

Procházím kolem natažených rukou. Tolik paží a krků ke stisknutí, tak mnoho slov uvázlých v hrdle.

Ledová loď stojí jinak než včera. Včera byla bokem k pláži a dnes ráno kotví zádí k přístavu. Od prken mola zase vede k palubě

třpytivá ledová lávka. Od lodi už ale nevane chlad, lesknoucí se led můstku vypadá jako sklo a pod dotekem dlaně netaje.

Jadran frká a otírá se čenichem o mou ruku. Hladím ho po šíji.

„Nemusíš jít na divnou loď," říkám mu. „Můžeš zůstat ve stáji Ohnivých lidí."

„Jadran a Vuko spolu," bručí tvrdohlavě.

Dobrá, spolu.

Jdeme.

Slyším dunění kroků na prknech, otáčím se a vidím přicházející lidi. Kráčejí od pevnosti a nesou s sebou nějaké pytle a soudky. Vpředu jde Spalle a Warfnir, ověšení vaky, oba se zbraněmi, luky a s kompletní výstrojí. Mají i koně. Chtějí, abych se rozloučil s koňmi?

„Co se děje?"

„Támhleto," Spalle mávne rukou k ostatním, „jsou zásoby. Co chceš cestou jíst a pít? A tohle jsou naše zavazadla. Plujeme s tebou."

„Chcete nastoupit na ledovou palubu prokleté lodi? Zešíleli jste? Včera jsme pohřbili lidi, kteří se k ní jen přiblížili. Nikdo neví, co se stane. Možná mě odveze přímo k Hadímu králi. Nebo do ledového pekla. Zakazuju to."

„Včera jsi říkal, že pluješ ty. Že k tobě loď promlouvá slovy písně a že tušíš, kdo ji poslal. Jsme tvá družina. Pěvec pořád žije, takže jsme ještě neskončili."

Zatínám zuby a nevím, co mám říct. Cítím kouli v hrdle.

„Ale kdo ví, co mě tam potká."

Jen pokrčí rameny.

Při pohledu na Grunaldiho s hlavou ovázanou hadrem, svírajícího sedlo a nějaké vaky, mi poklesnou ruce.

„A kam se hrneš ty? Měl bys ležet a pít bylinkové čaje."

„Jsem snad kráva, abych proležel celou zimu? Patřím k družině. Co na tom, že jsem dostal do hlavy kamenem? Moje hlava je tvrdší než kámen. Cesta po moři mi jen prospěje. A navíc si v Ledové zahradě musím taky něco vyřídit. Nezapomínej, že já jsem tam jako jediný z vás už byl."

Otáčím se, když mě někdo klepne do tváře. Vidím štíhlou dlaň, která drží kamínek houpající se na řemínku, a lesk srních očí.

„Vzala jsem ti amulet. A to znamená, že patřím k družině stejně jako oni. Souhlasila jsem, že nepůjdu do Hadí země, ale tohle je něco jiného."

„Zbláznili jste se?! Tohle není výlet! Dokonce ani nevím, jestli se na palubu dostanu živý! Zakazuju to!“

Stojí vedle sebe, drží věci a s nehybnou tvrdohlavostí na mě hledí.

Ještě se loučím s Atleifem. Sevřeme si paže a krky.

„Udělej něco,“ vrčím. „Jsi styrsman! Je to přece tvoje sestra.“

„Vezmi ji odtud,“ šeptá mi do ucha. „Nemusíš se s ní nijak zvlášť mazlit. Stejně vím, že s tebou bude ve větším bezpečí než tady. Nalezni cestu,“ dodává.

„Boh,“ odpovídám chorvatsky.

„Přestaň,“ říká Grunaldi. „Když můžeš plout ty a nepovažuješ se za šílence, my poplujeme s tebou. Půjdeme za tebou, nebo se s námi budeš muset prát. Domluvil jsem.“

* * *

Mrkám, otáčím se a beze slova odcházím. V ruce svírám koňskou ohlávku. Je to šok. Připravil jsem se na to, že popluju do neznáma sám, jen v Jadranově společnosti, takže teď nedokážu pochopit ani přijmout to, co se děje. Cítím se poraženě. Ať si pluje, kdo chce.

Vcházíme na ledovou lávku. Není dokonce ani nějak zvlášť kluzká. Šikmo se zvedá k otevřenému otvoru v boku lodi, rovnou do temnoty. Je to absolutní temnota, v níž se může schovávat cokoli. Kráčím do samotného středu temnoty. Do jejího ponurého srdce.

Těsně za sebou slyším kroky a dusot kopyt.

Vyrážíme.

Konec druhé části

Jarosław Grzędowicz

Jarosław Grzędowicz se narodil v roce 1965. První povídku publikoval v roce 1982. V roce 1990 spoluzakládal časopis Fenix, po třech létech se stal jeho šéfredaktorem. Kromě časopisů vyšly jeho povídky v antologiích Alternativní vize, Černá mše, Ať žije Polsko. Hurá! a Tempus Fugit 1. Sbírka povídek Kniha podzimních démonů vyšla v roce 2003, následovaly romány Pán ledové zahrady (2005) a Popel a prach (2006). V roce 2008 mu vyšla sbírka povídek Vycpávač zvířat (v orig. Wypychacz zwierząt).

Je dvojnásobným držitelem ceny Janusze Zajdla za rok 2005, a to za román Pán ledové zahrady a povídku Vlčí vánice, získal i několik dalších ocenění polského fandomu. Jeho manželkou je spisovatelka fantasy Maja Lidia Kossakowska.

Jarosław Grzędowicz
Pán ledové zahrady II

Vydalo Nakladatelství TRITON v Praze/Kroměříži roku 2008
jako svou 1169. publikaci, v edici TRIFID svazek 288.
V Tritonu vydání 1.
Z polského originálu Pan Lodowego Ogrodu tom 2
přeložil Robert Pilch
Ilustrace na obálce Grzegorz Kmin
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Odpovědný redaktor Jiří Popiolek
Sazba Petr Teichmann.
Vytiskla tiskárna Ekon, Jihlava.

ISBN 978-80-7387-150-5
www.triton-books.cz

Doporučená prodejní cena 369,– Kč
(členové SFK TRIFID 319,– Kč)

Knihy nakladatelství Triton si můžete objednat
na internetové adrese www.tridistri.cz
Tamtéž naleznete informace o zvýhodněných cenách
SF klubu Trifid. Klubová výdejna pro knihy z edice Trifid
vydané nakladatelstvím Triton:
Knihkupectví Krakatit
Jungmannova 14, Praha 1
tel.: 222 519 838